VICTORIA AVEYARD



KIZIL KRALİÇE

İKTİDAR TEHLİKELİ BİR OYUNDUR

PEGASUS

İNSANLARIN KANA GÖRE SINIFLARA AYRILDIĞI
BİR DÜZEN...

BÜYÜLÜ, TANRISAL YETENEKLERİYLE DİĞERLERİNE
HÜKMEDEN GÜMÜŞLER,

ONLARIN GÖLGESİNDE HAYATTA KALMAYA ÇALIŞAN,
SIRADAN KIZILLAR...

İKTİDAR TEHLİKELİ BİR OYUNDUR.

PEKİ, KAZANMAK İÇİN NE KADAR KAN KAYBETMEK GEREKİR?







KIZIL KRALİÇE

Pegasus Yayınları: 1216
Gençlik: 220

Kızıl Kraliçe
Victoria Aveyard
Özgün Adı: Red Queen

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Begüm Berkman Padar
Düzelti: Çiçek Eriş
Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Kasım 2015 - Ciltli
ISBN: 978-605-343-715-4

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015
Copyright © Victoria Aveyard, 2015

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

VICTORIA AVEYARD

KIZIL KRALİÇE

İngilizceden Çeviren:
Onur Kınacı Birler

PEGASUS YAYINLARI

Anneme, babama ve neler olacağını
ben bile bilmezken merak eden Morgan'a



BİR

İlk Cuma'dan nefret ediyordum. Bu günlerde kasaba daha kalabalık oluyordu ki yaz sıcağının ortasında bunu hiç kimse istemiyordu. Gölgede olduğumdan benim durumum o kadar da kötü değildi ama sabah işleriyle terlemiş vücutların kokusu sütü kesmeye yeterdi. Hava, sıcak ve nemle titreşiyordu hatta dünkü fırtınadan kalan su birikintileri bile ısınmıştı, üstündeki yağ tabakası, gökkuşağı gibi yanardöner renklerde parlıyordu.

Herkes tezgâhlarını kaparken pazar da bugünlük boşalıyordu. Tüccarların dikkati dağılmıştı ve mallarının arasından canının istediğini almam kolaylaşmıştı. İşimi bitirdiğimde ceplerim ıvır zıvırla doluydu ve yol için de bir elmam vardı. Birkaç dakikalık çaba için hiç de fena sayılmazdı. İnsanlar sürü halinde hareket ederken, ben de kendimi akıntıya bıraktım. Ellerim, kısacık dokunuşlarla ceplerine girip çıkıyordu. Bir adamın cebinden bazı faturalar, bir kadının bileğinden de çok büyük olmayan bir bilezik aldım. Kasabalılar, içlerinde bir yankesici olduğunu fark etmeyecek kadar oradan oraya koşturmakla meşguldüler.

Çamurlu zeminden sütunlarla üç metre kadar yükseltilmiş olan yapılar, etrafımızı sarıyordu. Kasaba, ismini bu sütunlu yüksek yapılardan almıştı. (Sütunkent... ne kadar da özgün). İlkbaharda sahilin alçak kısımları su altında kalırdı ama şu anda, ağustos ayında susuzluk ve güneş çarpması yüzünden kasabada hastalık kol geziyordu. Neredeyse herkes iş ve okulun erken bittiği İlk Cuma'yı hevesle bekliyordu. Ben hariç. Hayır, ben çocuklarla dolu bir sınıfta oturup hiçbir şey öğrenmemeyi tercih ederdim.

Uzun bir süre daha okulda kalacağımdan değildi. On sekizinci doğum günüm yaklaşıyordu, bununla birlikte mecburi hizmet de. Çıraklık yapmamıştım, bir işim de yoktu yani diğer *avareler* gibi savaşa gönderilecektim. Her erkek, kadın ve çocuk ordudan uzak durmaya çalışırken boşta hiçbir iş kalmamasına şaşırmamak gerekiyordu.

Ağabeylerim on sekiz yaşına bastıklarında savaşa gitmişlerdi; üçü de Gölbölgelilerle çarpışmaya gönderilmişti. İçlerinde sadece Shade biraz yazabiliyordu ve yapabildiği zamanlarda bana mektup yollamıştı. Diğer ağabeylerim Bree ve Tramy'den bir yıldan uzun süredir haber alamamıştım. Ama haber alamamak iyiydi. Aileler yıllar boyunca çocuklarından hiçbir haber alamadıktan sonra bir gün onları geçici ev iznine çıkmış ya da en güzeli, terhis olmuş halde kapılarının önünde bulabiliyorlardı. Ancak çoğunlukla üstünde kraliyet damgası olan ve çocuğunuzun bütün hayatı için kısaca teşekkür eden kalın bir zarf alırdınız. Şanslıysanız içinde çocuğunuzun yırtılmış, solgun üniformasından birkaç düğme bile olabiliyordu.

Bree ayrıldığında ben on üç yaşındaydım. Beni yanağımdan öpmüş ve kız kardeşim Gisa'yla paylaşmam için bir çift küpe vermişti. Günbatımının puslu pembe renginde cam boncuklardan, sallantılı küpelerdi. O gece kendi kendimize kulaklarımızı delmiştik. Tramy ve Shade de gittikleri zaman bu geleneği sürdürmüşlerdi. Artık Gisa'yla tek kulağımızda, ağabeylerimizin bir yerlerde savaştığını hatırlatan üçer minik taşımız vardı. Parlak zırhı içindeki paralı askerler kapımıza gelip her birini tek tek götürene kadar gerçekten de gideceklerine inanmamıştım. Ve bu

sonbaharda benim için geleceklerdi. Daha şimdiden, giderken Gisa'ya küpe verebilmek için para biriktirmeye ve çalmaya başlamıştım.

Bunu düşünme. Annem, ordu ve ağabeylerim hatta genel olarak her şey hakkında daima bunu söylerdi. *Harika tavsiye, anne.*

Yolun aşağısında Değirmen ve Marş yollarının kesiştiği yerde kalabalık yoğunlaştı ve daha çok kasabalı, yürüyenlerin arasına katıldı. Bir çocuk çetesi; eğitimdeki küçük hırsızlar, yapış yapış ve araştıran parmaklarıyla bu kargaşanın içinde telaşla dolaşıyorlardı. Bu işte iyi olmak için daha çok küçüklerdi ve Güvenlik görevlileri müdahale etmekte çok hızlıydı. Çocuklar genellikle teşhir boyunduruklarına ya da karakoldaki hapishaneye gönderilirdi ama bugün görevliler de İlk Cuma'yı izlemek istiyordu. Çocukların elebaşına sertçe birkaç yumruk attıktan sonra gitmelerine izin verdiler. *Ufak merhametler.*

Belimdeki minicik baskıyı hissedince hızla arkamı döndüm. Beni soymaya kalkacak kadar aptal olan küçük eli yakaladım ve minik şeytan kaçamasın diye sımsıkı tuttum. Ama kendimi cılız bir çocuk yerine, sırıtan bir yüze bakarken buldum.

Kilorn Warren. Balıkçının çırağı, bir savaş yetimi ve benim belki de tek gerçek arkadaşımdı. Küçükken birbirimizle dövüşürdük ama artık büyüdüğümüz için ve benden otuz santim daha uzun olduğu için onunla boğuşmaktan kaçınıyordum. Onun da kullanışlı olduğu yerler vardı, sanırım. Örneğin yüksek raflara ulaşmak gibi.

"Gittikçe hızlanıyorsun," dedi gülerek tutuşumdan kurtulurken.

"Ya da sen yavaşlıyorsun."

Gözlerini devirdi ve elimdeki elmayı kaptı.

Meyveden bir ısırık alıp, "Gisa'yı bekleyecek miyiz?" diye sordu.

"Bugünlük izinli. Çalışıyor."

"O zaman haydi gidelim. Gösteriyi kaçırmak istemiyorum."

"Ne de büyük trajedi olurdu."

Bir parmağını bana doğru sallayarak, "Cık, cık, cık, Mare," diye dalga geçti. "Bunun amacı eğlence değil mi?"

"Bunun *amacı* uyarmak, seni geri zekâlı aptal."

Ama çoktan uzun adımlarıyla yürümeye başlamıştı ve ona yetişebilmek için neredeyse koşmam gerekiyordu. Dengesiz ve sallanarak yürüyordu. *Denizci bacakları*, diyordu buna; denize hiç açılmamış olsa da. Ancak ustasının balıkçı teknesinde, nehirde bile olsa uzun saatler geçirmenin böyle bir etkisi olabileceğini tahmin ediyordum.

Benim babam gibi Kilorn'un babası da savaşa gitmişti ama benimkisi bir bacağı ve bir akciğeri eksik halde dönerken, Bay Warren bir ayakkabı kutusunun içinde gönderilmişti. Bunun üzerine annesi evden kaçmış ve küçük oğlunu kendi başına bırakmıştı. Kilorn açlıktan neredeyse ölecekti ama nedense benimle kavga etmeye de devam etmişti. Bir torba kemiği dövüp durmamak için onu beslemiştim ve işte şimdi, on sene sonra buradaydık. En azından o çıraklık yapıyordu ve savaşla yüzleşmeyecekti.

Kalabalığın daha yoğun olduğu, her yönden itiş kakış yaşanan tepenin yamacına gittik. Kız kardeşim gibi "önemli işçi" değilseniz İlk Cuma'ya katılmak zorunluydu. Sanki ipek süslemek önemliymiş gibi... Ama Gümüşler, ipeklerini çok severdi. Güvenlik görevlileri bile, en azından birkaçı, kız kardeşimin diktiği ipekleri rüşvet olarak kabul ediyordu. Elbette benim bu konuyla ilgili hiçbir bilgim yoktu.

Taş merdivenlerden tepeye çıktığımız sırada etrafımızdaki gölgeler de arttı. Kilorn basamakları ikişer ikişer çıkıp beni arkada bırakıyor, sonra da durup bekliyordu. Yukarıdan bana bakarak sırıttı ve yeşil gözlerine düşen soluk kahverengi saçlarını geriye itti.

"Bazen bir çocuğun bacaklarına sahip olduğunu unutuyorum."

"Çocuk beynine sahip olmaktan iyidir," diye tersledim, yanından geçtiğim sırada yanağına hafif bir şaplak atarken. Kahkahası merdivenlerde beni takip etti.

"Her zamankinden daha huysuzsun."

"Sadece bu olaydan nefret ediyorum."

"Biliyorum," diye mırıldandı ilk defa ciddileşerek.

Güneş tepemizde bizi yakarken arenaya vardık. On sene önce yapılan arena, Sütunkent'teki en büyük yapıydı. Şehirlerdeki devasa binalarla

karşılaştırılamazdı ama yine de tepede yay çizen çelikler ve tonlarca yükseklikte betonlar bir kasaba kızının nefesini kesmeye yeterdi.

Güvenlik görevlileri her yerdeydi. Siyah ve gümüş renkli üniformaları kalabalığın içinde göze çarpıyordu. Bu İlk Cuma'ydı ve karşılaşmaları izlemek için sabırsızlanıyorlardı. Aslında ihtiyaçları olmadığı halde uzun tüfekler ve silahlar taşıyorlardı. Âdet olduğu üzere Güvenlik görevlileri Gümüşlerdendi ve Gümüşlerin biz Kızıllardan korkmak için hiçbir nedenleri yoktu. Bunu herkes bilirdi. Bize baktığınızda anlayamasanız da onların dengi değildik. Bizi birbirimizden en azından dış görünüş olarak farklı kılan Gümüşlerin dik duruşlarıydı. Bizim sırtlarımızsa çalışma, karşılıksız kalmış umutlar ve kaçınılmaz hayal kırıklıklarıyla dolu hayatımız yüzünden bükülmüştü.

Üstü açık arenanın içi de dışarısı kadar sıcaktı ve Kilorn huzursuzca beni gölgeye doğru yönlendirdi. Burada betondan uzun sıralar dışında oturabileceğimiz bir yer yoktu ama yukarıdaki birkaç soylu Gümüş, rahat ve serin localarının keyfini çıkarıyordu. Orada yiyecek, içecek, bu sıcakta bile *buz*, yastıklı koltuklar, elektrikli ışıklar ve benim hayatımda yaşamadığım diğer lüksler vardı. Gümüşler bunların hiçbirine bakmadıkları gibi, sürekli "berbat şartlardan" şikâyet ediyorlardı. Şansım olsa onlara berbat şart neymiş, gösterirdim. Bizim burada sadece sert sıralar ile her zaman çok parlak ve katlanılmayacak derecede yüksek sesli, çizik içinde ekranlarımız vardı.

"Bugün bir güçlükol olacağına dair, seninle bir günlük ücretine bahse girerim," dedi Kilorn elindeki elma koçanını arenaya fırlatırken.

"Bahis yok," diye karşılık verdim. Çoğu Kızıl, haftanın sonuna kadar geçimini sağlamak için ufacık da olsa bir şeyler elde edebilme umuduyla kazançlarını dövüşe yatırırdı. Ama ben yapmazdım, Kilorn'la birlikteyken bile. Bu şekilde para kazanmaktansa bahisçinin çantasını çalmak çok daha kolaydı. "Paranı bu şekilde çarçur etmemelisin."

"Haklıysam, çarçur etmek sayılmaz. *Her zaman* birini döven bir güçlükol olur."

Güçlükollar çoğunlukla dövüşlerin en az yarısına katılırdı çünkü onların özellikleri ve yetenekleri arenaya çoğu Gümüş'ünkinden daha iyi uyuyordu. İnsanüstü güçlerini kullanarak diğer şampiyonları bez bebek gibi savurmaktan zevk alıyor gibi görünürlerdi.

"Peki ya diğeri?" diye sordum sahaya çıkabilecek diğer Gümüşleri düşünerek. Telkiler, çevikler, nymphalar, yeşerticiler, taşderiler... Hepsini de izlemek berbattı.

"Emin değilim. Umarım sıkı bir tane çıkar. Biraz eğlenceye hayır demem."

İlk Cuma Oyunları hakkında Kilorn'la gerçekten farklı görüşlerdeydik. Bana göre iki şampiyonun birbirinin canına okuması eğlenceli değildi ama Kilorn buna bayılıyordu. *Bırak da birbirlerini mahvetsinler,* diyordu. *Onlar bizim insanlarımız değil.*

Oyunlar'ın neyle ilgili olduğunu anlamıyordu. Bunlar, Kızıllar zorlu işlerinde biraz mola versinler diye yapılan anlamsız eğlenceler değildi. Bu hesaplı, soğuk bir mesajdı. Arenada sadece Gümüşler dövüşebilirdi çünkü sadece Gümüşler arenadan *sağ çıkabilirdi.* Bize güçlerini ve yeteneklerini göstermek için savaşıyorlardı. *Siz bizim dengimiz değilsiniz. Biz sizden daha iyiyiz. Biz Tanrı'yız.* Şampiyonların vurduğu her insanüstü darbeden bu anlaşılıyordu.

Ve kesinlikle haklılardı. Geçen ay bir çeviğin bir telkiyle dövüşünü izlemiştim. Çevik, gözle görülmeyecek kadar hızlı hareket etse de telki onu soğukkanlılıkla durdurmuştu. Sadece zihin gücüyle, diğer dövüşçüyü yerden yükseltmişti. Çevik boğulmaya başladığında, telkinin görünmez bir elle boğazını sıktığını düşünmüştüm. Çeviğin yüzü morarmaya başlayınca karşılaşmayı bitirmişlerdi. Telkiye para yatırdığı için Kilorn sevinçle tezahürat etmişti.

"Bayanlar ve baylar, Gümüşler ve Kızıllar. İlk Cuma'ya, Ağustos Oyunu'na hoş geldiniz." Anons yapanın sesi duvarlara çarpıp arenada yankılandı. Her zaman olduğu gibi sesi sıkkın geliyordu ama onu suçlayamazdım.

Bir zamanlar Oyunlar yarışma değil, infazdı. Mahkûmlar ve devlet düşmanları başkent Arkeon'a nakledilir ve geniş bir Gümüş kalabalığının önünde öldürülürdü. Sanırım Gümüşler bundan hoşlanıyordu ki daha sonraları öldürmek değil ama eğlendirmek amacıyla Oyunlar başladı ve diğer şehirlere, farklı arenalar ile farklı seyirci kitlelerine yayıldı. En sonunda Kızıllara giriş izni ve ucuz yerler verildi. Gümüşler kısa sürede her yere hatta Sütunkent gibi kasabalara bile arenalar yaptılar ve bir zamanlar ödül olan katılım, lanet bir zorunluluğa dönüştü. Ağabeyim Shade, bunun arenası olan şehirlerde Kızıl suçlarında, muhalefetinde, hatta birkaç isyan hareketinde bile ciddi oranda azalma görüldüğü için yapıldığını söylemişti. Şimdilerde Gümüşlerin huzuru sağlamak için infazlara, paralı askerlere hatta Güvenlik'e bile ihtiyacı yoktu. Sadece iki şampiyon, bizi kolayca korkutabiliyordu.

Bugün bahsi geçen ikili, önlerindeki zorlu göreve saygıyla bakıyordu. Beyaz kumların üstüne ilk çağrılan Gümüş, doğudaki Liman Körfezi'nden gelen Cantos Carros'tu. Savaşçının net bir görüntüsü ekranda belirdiğinde, kimsenin bana bunun bir güçlükol olduğunu söylemesine gerek yoktu. Ağaç gövdeleri gibi kollarındaki kasları ve damarları, derisinden fırlayacakmış gibi gerilmişti. Gülümsediğinde dişlerinin çoğunun kırılmış ya da eksilmiş olduğunu gördüm. Belki de küçük bir oğlanken kendi diş fırçasıyla bir anlaşmazlık yaşamıştı.

Yanımda oturan Kilorn tezahürata başladığında, diğer kasabalılar da ona katıldı. Bir Güvenlik görevlisi, en çok bağıranlara zahmetleri karşılığında bir somun ekmek fırlattı. Solumdaki bir başkası, bağıran bir çocuğa parlak sarı bir kâğıt parçası verdi: Lek kâğıtları; fazladan elektrik hakkı. Tüm bunlar tezahürat etmemiz, çığlık atmamız ve istemesek bile bizi izlemeye zorlamak içindi.

"Evet, işte böyle, bağırın ki sizi duysun!" Sunucu sesine elinden geldiğince coşku katmaya çalışarak, kelimeleri uzata uzata konuştu. "Ve rakibi, başkentten Samson Merandus."

Diğer savaşçı, insan kılığındaki kas yığınının yanında solgun ve cılız görünüyordu ama mavi çelikten zırhı sağlamdı ve iyice parlatılmıştı.

Büyük olasılıkla birinin ikinci oğlunun ikinci oğlu falandı ve arenada kazanıp ismini duyurmaya çalışıyordu. Korkmuş olmalıydı ama garip bir şekilde sakin görünüyordu.

Soyadı çok tanıdık geliyordu ama bu alışıldık bir durumdu. Çoğu Gümüş, düzinelerce üyesi olan ünlü ailelere ve Hanelere bağlıydı. Bizim bölgemiz olan Başkent Vadisi, Vali Welle'yi hayatımda hiç görmemiş olsam da Welle Hanesi'ne bağlıydı. Vali, yılda bir ya da iki kere Hanesini ziyarete gelse de Kızılların yaşadığı benimki gibi kasabalara girmeye *asla* tenezzül etmezdi. Bir keresinde, yeşil ve altın rengi bayraklı, gösterişli nehir teknesini görmüştüm. Vali bir yeşerticiydi ve geçtiği sırada ağaçlar çiçek açmış, topraktan çiçekler fırlamıştı. Bir oğlan, teknesine taş atana kadar bunun çok güzel olduğunu düşünmüştüm. Taşlar, tekneye zarar vermeden nehre düşmüştü ama yine de oğlanı teşhir boyunduruğuna vurmuşlardı.

"Kesinlikle güçlükol kazanacak."

Kilorn küçük şampiyona kaşlarını çatarak baktı. "Nereden biliyorsun? Samson'ın gücü ne acaba?"

"Kimin umurunda? Yine de kaybedecek," diye dalga geçtim izlemek için yerleşirken.

Arenada her zamanki çağrı zili çaldı. Hemen herkes izleyebilmek için hevesle ayağa kalktı ama ben sessiz bir protestoyla oturmayı sürdürdüm. Ne kadar sakin gibi görünsem de içimde öfke kaynıyordu. Öfke ve kıskançlık. "*Biz Tanrı'yız*" sözleri beynimde yankılanıyordu.

"Şampiyonlar, hazır olun!"

Dövüşçüler arenanın iki ucunda pozisyon aldılar. Arena dövüşlerinde ateşli silahlara izin verilmiyordu, bu yüzden Cantos kısa ve geniş bir kılıç çekti. Ona ihtiyacı olacağından şüpheliydim. Samson hiçbir silah çekmedi, parmakları yanlarda hafifçe kıpırdanıyordu.

Elektronik bir ses arenanın içinde hafifçe uğuldadı. *Bu kısımdan nefret ediyorum.* Ses dişlerimi titretip kemiklerime ulaştı, ben artık bir şeyler çatlayacak diye düşünürken tiz bir sesle aniden sona erdi. *Başlıyor.* Tuttuğum nefesimi bıraktım.

Arena, anında kan gölüne dönüştü. Cantos arkasındaki kumları havalandırarak boğa gibi öne atıldı. Samson, omzunu çekerek Cantos'tan sıyrılmaya çalıştı ama güçlükol hızlıydı. Samson'ı bacağından yakaladı ve sanki tüy kadar hafifmişçesine arenanın diğer tarafına fırlattı. Samson beton duvara çarparken, acı dolu kükremesi seyircilerin tezahüratları arasında kaybolduysa da yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu. Kalkmaya çalıştığı sırada Cantos tepesinde belirdi ve cılız Gümüş'ü tutup havaya kaldırdı. Samson, kumların üzerine kırık kemiklerle dolu bir çuval gibi çarptı ama bir şekilde yeniden ayağa kalkmayı başardı.

"Kum torbası mı bu adam?" diyerek güldü Kilorn. "Göster ona günnü Cantos!"

Kilorn fazladan bir somun ekmeği ya da birkaç dakikalık fazla elektriği umursamıyordu. Tezahürat etmesinin nedeni bu değildi. Gerçekten de kan, özellikle de Gümüş kanı; *gümüşkan* görmek istiyordu. Kan damlaları tüm arenaya saçılmalıydı. Kanın bizim olmadığımız, olamayacağımız ama *olmak istediğimiz* her şey anlamına gelmesi onun için önemli değildi. Sadece bunu görmeye, onların da incinebilir ve yenilebilir gerçek insanlar olduğunu düşünüp kendini kandırmaya ihtiyacı vardı. Ama ben işin aslını biliyordum. Onların kanları bir tehdit, bir uyarı ve bir vaatti. *Biz aynı değiliz ve asla da olmayacağız.*

Kilorn hayal kırıklığına uğramadı. Samson'ın ağzından damlayan metalik ve yanardöner sıvı localardan bile görünüyordu. Yaz güneşini sıvı bir ayna gibi yansıtarak boynuna, ardından da zırhına akıyordu.

Gümüşler ve Kızıllar arasındaki gerçek ayrım buydu: Kanlarımızın rengi. Bu basit fark onları bir şekilde daha güçlü, daha akıllı ve bizden *daha iyi* yapıyordu.

Samson, arenanın zeminine mücevher gibi parlayan gümüşkanı tükürdü. On metre ileride Cantos kılıcını kavramış, Samson'ın işini bitirip dövüşü sonlandırmaya hazırlanıyordu.

"Zavallı aptal," diye mırıldandım. Görünüşe göre Kilorn haklıydı. *Kum torbasından başka bir şey değil.*

Cantos kılıcını havaya kaldırıp gözleri alev saçarak kumlarda ilerlemeye başladı. Ancak birden adımının ortasında donakaldı ve ani duruşuyla zırhı şıngırdadı. Arenanın ortasında kanlar içindeki savaşçı, gözlerinde kemikleri bile çatırdatabilecek bir bakışla Cantos'u işaret ediyordu.

Samson parmaklarını şaklattı ve Cantos, adamın parmaklarını her şaklatışında bir adım atarak yürümeye başladı. Birden yavaşlamış ya da aptallaşmış gibi ağzı şaşkınlıkla açılmıştı. *Sanki aklını kaybetmişti.*

Gözlerime inanamıyordum.

Aşağıdaki sahneyi anlayamadığımızdan, arenanın üstüne bir ölüm sessizliği çökmüştü. Kilorn'un bile söyleyecek sözü yoktu.

"Bir fısıltı," dedim sessizce.

Onlardan arenada hiç görmemiştim ve başkalarının da gördüğünden şüpheliydim. Gümüşler arasında hatta *başkentte* bile fısıltılar nadir, tehlikeli ve güçlüydü. Onlar hakkındaki söylentiler çok çeşitliydi ama hepsinin de basit ve kan dondurucu bir ortak noktası vardı: Zihninize girer, düşüncelerinizi okur ve *aklınızı kontrol ederlerdi.* Samson'ın yaptığı da kesinlikle buydu. Cantos'un zırhını ve kaslarını geçip savunmasız beynine girmişti.

Cantos titreyen ellerle kılıcını kaldırdı. Samson'ın gücüne karşı koymaya çalışıyordu. Ama ne kadar güçlü olursa olsun, beynindeki düşmanla mücadele edemezdi.

Samson'ın elini yeniden çevirmesiyle, Cantos kılıcını zırhının üstünden midesine sapladı ve kumlar gümüşkanla kaplandı. Oturduğum yerden bile metalin eti kestiği andaki mide bulandırıcı sesi duyabiliyordum.

Cantos'tan kan fışkırırken, arenadaki herkes nefesini tuttu. Daha önce burada hiç bu kadar çok kan görmemiştik.

Mavi ışıklar yanarak arenanın zeminini belli belirsiz bir parlaklıkla kapladı ve maçın bittiğini bildirdi. Gümüş şifacılar yere düşen Cantos'a doğru kumun üstünde aceleyle koşuyorlardı. Gümüşlerin burada ölmemesi gerekiyordu. Gümüşlerin cesurca dövüşmesi, hünerleriyle gösteriş yapmaları ve iyi bir gösteri sunmaları gerekiyordu; *ölmeleri* değil. Ne de olsa, onlar Kızıl değildi.

Güvenlik görevlileri daha önce hiç görmediğim kadar hızlı hareket ediyordu. Birkaç tanesi çevikti ve bizi dışarı sürerken hareket eden bulanıklıklar gibi görünüyorlardı. Cantos kumların üstünde ölürse bunu görmemizi istemiyorlardı. Bu arada Samson bir Titan[1] gibi sert adımlarla arenadan ayrıldı. Bakışları Cantos'a döndüğünde ona af diler gibi bakmasını beklemiştim ama ifadesi dümdüz, boş ve buz gibiydi. Bu dövüş onun için hiçbir şeydi. *Biz*, onun için hiçbir şeydik.

Okulda, bizden önceki dünyayı, gökyüzünde yaşayan melekleri, nazik ve şefkatli elleriyle yeryüzünü yöneten tanrıları öğrenmiştik. Bazıları bunların sadece hikâye olduğunu söylerdi ama ben buna inanmıyordum.

Tanrılar bizi hâlâ yönetiyordu. Yıldızlardan yeryüzüne inmişlerdi. Ve artık nazik değillerdi.

---

1 Antik Yunan mitolojisinde efsanevi Altın Çağ'da dünyayı yönetmiş, doğanın güçlerini simgeleyen on iki tanrısal dev. (ed.n.)



İKİ

Evimiz Sütunkent standartlarına göre bile küçüktü ama en azından manzaramız vardı. Babam yaralanmadan önceki askeri izinlerinden birinde, nehrin ilerisini görebilmemiz için bu evi yüksek yapmıştı. Yaz dönemlerinde pusun arasından bile, bir zamanlar orman olan ama şimdi unutulmaya yüz tutmuş bomboş kara parçalarını görebilirdiniz. Bir hastalık gibi görünürlerdi ama kuzey ve batıdaki el değmemiş tepeler, rahatlatıcı birer hatırlatmaydı: *Dışarıda çok daha fazlası var.* Bizden ötede, Gümüşlerin ötesinde, bildiğim her şeyin ötesinde...

Merdivenlerden eve çıktım. Her gün inilip çıkılmaktan eskimiş tahtalar elimin şeklini almıştı. Bu yükseklikten, parlak bayrakları gururla uçuşarak nehir yukarı giden birkaç tekneyi görebiliyordum. *Gümüşler.* Sadece onlar özel ulaşım araçları kullanacak kadar zengindi. Onlar tekerlekli araçların, süslü yatların, hatta çok yüksekten uçan jetlerin keyfini sürerken bizim iki ayağımızdan ve eğer şanslıysak bisikletten başka bir şeyimiz yoktu.

Tekneler Yazkent'e, Kral'ın yazlık evinin etrafındaki canlı, küçük şehre gidiyor olmalıydı. Gisa da, çırağı olduğu terzi kadına yardım etmek üzere bugün oraya gitmişti. Kral'ın ziyareti sırasında Gümüş tüccarlara ve soyluları yavru ördek gibi takip eden asillere mallarını satmak için sık sık oradaki pazara giderlerdi. Buradaki eve Güneş Sarayı diyorlardı ve olağanüstü güzellikte olduğu söyleniyordu ama ben hiç görmemiştim. Soyluların neden ikinci bir eve sahip olduklarını bilmiyordum, özellikle de başkentteki saray çok büyük ve güzelken. Ama tüm Gümüşler gibi, onlar da ihtiyaçlarına göre değil, isteklerine göre hareket ediyorlardı. Ve ne isterlerse elde ediyorlardı.

Kapıyı açıp her zamanki kargaşaya dalmadan önce, verandada uçuşan bayrağı okşadım. Sararmış kumaşın üstünde üç ağabeyimi temsilen üç kırmızı yıldız ve yenileri için boş alan vardı. *Benim için.* Çoğu evde buna benzer bayraklar asılıydı, bazılarında yıldız yerine siyah çizgiler bulunurdu; ölmüş çocuklarının sessiz birer hatırasıydı.

İçeri girdiğimde annem ocağın önünde bir tencere yahniyi karıştırıyor, babam da tekerlekli sandalyesinden onu seyrediyordu. Gisa masada oturmuş, benim aklımın almayacağı kadar güzel ve zarif bir nakışı işlemekle meşguldü.

"Ben geldim," diye seslendim ortaya. Babam el salladı, annem başıyla selam verdi ama Gisa elindeki ipek parçadan başını kaldırmadı.

Çaldıklarımla dolu keseyi, mümkün olduğunca fazla şıngırdatarak yanına koydum. "Sanırım babamın doğum günü için düzgün bir pasta almamıza yetecek kadar topladım. Ayrıca bu ayı idare edecek kadar pil de alabiliriz."

Gisa keseye şöyle bir baktı ve hoşnutsuzlukla yüzünü buruşturdu. Sadece on dört yaşındaydı ama yaşına göre çok zekiydi. "Bir gün insanlar gelip sahip olduğun her şeyi alacaklar."

"Kıskançlık sana yakışmıyor Gisa," diye azarladım, başının arkasını okşayarak. Özenle yaptığı topuzundan kurtulan birkaç tutam mükemmel ve parlak kızıl saçı topuzuna hızla geri yerleştirdi.

Ona bunu hiç söylememiş olsam da daima onun saçlarını kıskanırdım. Onun saçları ateş gibiyken, benimki nehir kahverengisi dediğimiz bir renkteydi. Sanki Sütunkent'teki hayatın stresi saçımın rengini emmiş gibi, diplerde koyu olan saçlarım uçlara doğru açılıyordu. Çoğu kişi uçlardaki bu griliği saklamak için saçlarını kısa kestiriyordu ama ben yapmıyordum. Saçımın bile hayatın böyle olmaması gerektiğini bildiğini düşünmekten hoşlanıyordum.

"Kıskançlık yapmıyorum," diye somurtarak işine geri döndü. Kaygan, siyah ipeğin üstüne kıpkırmızı alev tonunda çiçekler dikiyordu.

"Bu çok güzel Gee." Elimi çiçeklerden birinin üstünde gezdirip yumuşaklığına hayran kaldım. Bana bakıp düzgün dişlerini açığa çıkararak gülümsedi. Her ne kadar kavga etsek de benim küçük yıldızım olduğunu biliyordu.

Ve herkes kıskanç tarafın ben olduğumu biliyor, Gisa. Gerçekten bir şeyler başaran insanlardan çalmaktan başka bir şey yapmayı beceremiyorum.

Kız kardeşim çıraklığını tamamladıktan sonra kendi dükkânını açabilecekti. Gümüşler dünyanın dört bir yanından gelecek; onun yaptığı mendil, bayrak ve kıyafetleri satın alacaktı. Gisa, sadece çok az sayıda Kızıl'ın yapabildiğini yapıp iyi yaşamayı başaracaktı. Ailemizin ihtiyaçlarını karşılayacak, savaştan ayrılabilmemiz için bana ve ağabeylerime küçük işler verecekti. Gisa bir gün, sadece bir iğne ve iplikle bizi kurtaracaktı.

"Benim kızlarım gece ve gündüz gibi," diye mırıldandı annem, bir parmağını gri saçlarının içinden geçirirken. Bunu hakaret amacıyla değil, acı verici bir gerçek gibi söylemişti. Gisa yetenekli, güzel ve nazikti. Bense annemin kibarca belirttiği gibi, daha kabaydım. Gisa'nın aydınlığına karşı karanlıktım. Aramızdaki tek ortak yönün ağabeylerimizin hatırası olarak paylaştığımız küpeler olduğunu düşünüyordum.

Babam köşesinden hırıldadı ve göğsünü yumrukladı. Tek bir akciğeri kaldığından beri bunu sık sık yapıyordu. Şanslıydı ki yetenekli bir Kızıl sıhhiyeci, sönmüş ciğerini babamın yerine nefes alan bir cihazla değiştirebilmişti. Bu, böyle şeylere ihtiyaç duymadıklarından, Gümüşlerin bir icadı değildi. Onların şifacıları vardı. Ama şifacılar, Kızılları kurtarmakla

ya da askerleri hayatta tutmak için cephede çalışmakla uğraşmazdı. Çoğu, şehirde yaşar, kadim Gümüşlerin alkol ve benzeri alışkanlıklarla yıpranmış ciğerlerini düzeltip hayatlarını uzatırlardı. Bu yüzden kendimize daha iyi bakabilmek için teknoloji ve icatların bulunabileceği gizli bir karaborsa kurmak zorunda kalmıştık. Bazıları aptalcaydı ve çoğu da çalışmazdı ama bir parça tıkırdayan metal, babamın hayatını kurtarmıştı. Onun nefes almasını sağlayan bu minik sesi hep duyardım.

"Pasta istemiyorum," diye homurdandı. Büyüyen göbeğine attığı kısa bakışı kaçırmadım.

"Pekâlâ, o zaman *ne* istediğini söyle, babacığım. Yeni bir saat ya da..."

"Mare, birinin bileğinden çaldığın saati *yeni* olarak düşünemem."

Barrow evinde yeni bir kavga patlak vermeden, annem yahniyi ocaktan aldı. "Akşam yemeği hazır." Tencereyi masaya getirdiğinde kokusu üstüme çöktü.

"Harika kokuyor anne," diye yalan söyledi Gisa. Babam o kadar da ince düşünceli olmadığından yemeğe yüzünü buruşturarak baktı.

Canımın istemediği belli olmasın diye yahniden bir parça yuttum. Her zamanki kadar kötü olmaması benim için hoş bir sürprizdi. "Sana getirdiğim o biberi mi kullandın?"

Annem başıyla onaylamak, gülümsemek ya da bunu düşündüğüm için bana teşekkür etmek yerine kızardı ve cevap vermedi. Tıpkı diğer hediyelerim gibi, biberi de çaldığımı biliyordu.

Gisa, bunun nereye varacağını hissederek çorbasının üstünden gözlerini devirdi.

Şimdiye kadar buna alışmış olduğumu düşünebilirdiniz ama onların bu hoşnutsuzlukları canımı sıkıyordu.

Annem iç çekerek yüzünü ellerinin arasına aldı. "Mare, bunu takdir ettiğimi biliyorsun. Dileğim sadece..."

Cümlesini onun için tamamladım. "Gisa gibi olmam mı?"

Annem itiraz eder gibi başını salladı. Bir yalan daha... "Hayır, tabii ki değil. Demek istediğim bu değildi."

"Ya, tabii." Üzüntümün, kasabanın diğer ucundan bile hissedilebildiğinden emindim. Sesimin çatlamaması için elimden gelenin en iyisini yaptım: "Gitmeden... uzaklara gitmeden önce size yardım edebilmemin tek yolu bu."

Savaştan bahsetmek, evimi sessizleştirmenin en hızlı yoluydu. Babamın hırıltılı solukları bile durdu. Annem başını çevirdi, yanakları öfkeyle kızarmıştı. Gisa, masanın altından elimi tuttu.

"Haklı sebepler uğruna, yapabileceğin her şeyi yaptığını biliyorum," diye fısıldadı annem. Bunu söylemek onun için çok zordu ama yine de beni teselli etmişti.

Çenemi kapadım ve başımı salladım.

Gisa birden elektrik çarpmışçasına sandalyesinden fırladı. "Ah! Neredeyse unutuyordum. Yazkent'ten dönerken yolda postaneye uğradım. Shade'den mektup gelmiş."

Bu, bir bombanın pimini çekmek gibiydi. Annemle babam, Gisa ceketinden kirli zarfı çıkarırken ona doğru atıldı. Kâğıdı birbirlerine verip incelemelerini seyrettim. İkisi de okuma bilmiyordu ama kâğıdın kendisinden bilgi edinebiliyorlardı.

Babam kâğıdı koklayarak kokuyu tanımaya çalıştı. "Çam... Duman değil. Bu iyi. Boğaz'dan uzakta."

Hepimiz rahatlayarak iç çektik. Boğaz, kuzeydeki Poyraz'ı Gölbölge'ye bağlayan bölgeydi. Savaş çoğunlukla orada geçtiği için bombalarla harap olmuş durumdaydı. Askerler zamanlarının çoğunu orada, patlayarak ölmeye mahkûm bir şekilde siperlere saklanarak ya da katliamla sonuçlanacak cüretkâr hamleler yaparak geçirirdi. Sınırın gerisi çoğunlukla göldü, gerçi kuzeyin uzak ucu savaşılamayacak kadar soğuk ve çorak bir tundraya dönüşüyordu. Babam, yıllar önce onun bölüğüne düşen bir bombayla Boğaz'da yaralanmıştı. Onyıllarca süren savaştan sonra artık Boğaz harap olmuş durumdaydı; patlamaların dumanı sürekli bir sis yaratıyor ve toprakta hiçbir şey yetişmiyordu. Bölge tıpkı savaşın geleceği gibi ölü ve griydi.

En sonunda, okumam için mektubu bana uzattı. Büyük bir beklentiyle mektubu açtım; Shade'in yazdıklarını görmek için hem sabırsızlanıyor hem de korkuyordum.

Sevgili ailem, yaşıyorum. Bunu anlamışsınızdır.

Bu, babam ile benim kıkırdamamı hatta Gisa'nın gülümsemesini sağladı. Shade her mektubuna böyle başladığı halde annem bizim kadar eğlenmemişti.

Tazı burunlu babamın da büyük olasılıkla tahmin edeceği gibi bizi ön cepheden geri çektiler. Ana kamplara dönmüş olmak çok güzel. Burası halkımızla dolu, Kızıl bir şafak gibi ve Gümüş subayları nadiren görüyoruz. Ve Boğaz'ın dumanı olmayınca her gün güneşin daha da parlak yükseldiğini görebiliyoruz. Ama bu uzun sürmeyecek. Komutan, bölüğümüzü göldeki çatışmalarda görevlendirmeyi planlıyor, biz de yeni savaş gemilerinden birine atandık. Kendi bölüğünden ayrılmış kadın bir sıhhiyeciyle tanıştım ve bana Tramy'yi tanıdığını, onun iyi olduğunu söyledi. Boğaz'da ufak bir şarapnel yarası almış ama güzelce iyileşmiş. Enfeksiyon ya da kalıcı bir hasar yokmuş.

Annem başını sallarken sesli bir şekilde iç geçirdi. "Kalıcı hasar yokmuş," diyerek dudak büktü.

Hâlâ Bree'den haber yok ama ben endişelenmiyorum. O hepimizden iyidir ve beş yıl izni yaklaşıyor. Yakında eve gelecektir anne, endişe etmeyi bırak. Başka söyleyecek bir şey yok, en azından mektuba yazabileceğim bir şey... Gisa sonuna kadar hakkın olsa da çok fazla hava atma. Mare, sürekli yaramazlık yapma ve şu Kilorn denen çocuğu dövmekten vazgeç. Baba, seninle gurur duyuyorum. Daima. Hepinizi çok seviyorum.
En sevdiğiniz oğlunuz ve ağabeyiniz, Shade.

Her zaman olduğu gibi, Shade'in kelimeleri bizi delip geçti. Sanki yeterince zorlasam, sesini duyabilecektim. Birden tepemizdeki ışıklar vızıldamaya başladı.

"Dün aldığım karne kâğıtlarını kimse koymadı mı?" diye sordum ve ışıklar titreşerek sönüp bizi karanlıkta bıraktı. Gözlerim karanlığa alıştığı sırada annemin başını salladığını gördüm.

Gisa inledi. "Bunu yeniden yapmasak?" Kalkarken sandalyesini itti. "Ben yatağa gidiyorum. Çok bağırmamaya çalışın."

Ama bağrışmadık. Dünyam böyleydi; *kavga edemeyecek kadar yorgunduk.* Annemle babam yatak odalarına çekilerek beni masada tek başıma bıraktılar. Normalde dışarı sıvışırdım ama şu anda uyumaktan başka bir şey istemiyordum.

Bir başka merdivenden tavan arasına çıktığımda Gisa çoktan horlamaya başlamıştı. Kimse onun gibi uyuyamazdı, bir dakika içinde uykuya dalabiliyordu; benim uyumamsa bazen saatler alırdı. Portatif karyolama yerleştim, Shade'in mektubunu tutarak öylece yattım. Babamın söylediği gibi çam kokuyordu.

Bu gece nehrin sesi hoş geliyordu; kıyıdaki taşlara vuran su, sanki uyumam için bir ninni söylüyordu. Hatta eski buzdolabımızın genellikle başımı ağrıtacak yükseklikte uğuldayan eski aküsü bile bu gece beni rahatsız etmiyordu. Ancak tam uykuya dalmak üzereyken kuş sesi gibi bir ıslık duydum. *Kilorn.*

Hayır. Git buradan.

Bu sefer daha yüksek sesli bir ıslık... Gisa yastığında hafifçe kımıldandı.

Kendime söylenerek ve Kilorn'dan nefret ederek yatağımdan yuvarlanıp merdivenlerden indim. Normal bir kız, salondaki dağınıklıkta takılıp düşerdi ama senelerce Güvenlik görevlilerinden kaçmanın sonucunda ayağını sağlam basmayı öğrenmiştim. Saniyeler içinde sütun merdiveninden aşağı, bileğime kadar gelen çamurun içine indim. Kilorn evin altındaki gölgelerden çıktı.

"Umarım morarmış gözlerle bir sorunun yoktur çünkü birazdan sana bir tane vere..."

Yüzünü gördüğümde sustum.

Ağlıyordu. *Kilorn ağlamazdı.* Parmak eklemleri de kan içindeydi ve yakınlarda bir yerde en az onun kadar acı çeken bir duvar olduğuna bahse girebilirdim. Kendime rağmen, saatin geç olmasına rağmen onun için endişelendim hatta korktum.

"Ne var? Sorun nedir?" Düşünmeden elini tuttum ve parmaklarının arasından akan kanı hissettim. "Ne oldu?"

Kendini toparlayıp cevap vermesi biraz zaman aldı. Artık dehşete kapılmış haldeydim.

"Ustam... düştü. Öldü. Artık çırak değilim."

Soluğumu tutmaya çalıştıysam da başaramadım ve bizimle dalga geçercesine aramızda yankılandı. Söylemesine gerek olmamasına rağmen, ne diyeceğini bilmeme rağmen devam etti:

"Eğitimimi daha tamamlamamıştım ve şimdi..." Kelimeler ağzından güçlükle çıkıyordu. "On sekiz yaşındayım. Diğer tüm balıkçıların çırakları var. Ben çalışamıyorum. İş *bulamam.*"

Sonraki sözleri kalbime bir bıçak gibi saplandı. Kilorn hırıltılı bir nefes aldı ve bir şekilde söyleyeceklerini duymak zorunda kalmamayı diledim.

"Beni savaşa gönderecekler."



ÜÇ

Son yüzyılın yarısından uzun süredir devam ediyordu. Artık buna savaş denmemesi gerektiğini düşünüyordum ama bu kadar büyük bir yıkımı tarif edecek başka bir kelime yoktu. Okuldayken bize toprak anlaşmazlığıyla başladığını anlatmışlardı. Gölbölge, düz ve bereketliydi; balık dolu, uçsuz bucaksız göllerle çevriliydi. Poyraz'ın bizi güç bela besleyen kayalık ve ormanlık tepeleri gibi değildi. Gümüşler bile zorlanmaya başladıklarında Kral savaş ilan etmiş, bizi iki tarafın da gerçekten kazanamayacağı bir çatışmanın içine sokmuştu.

Yine bir Gümüş olan Gölbölge Kralı da tüm soylularının desteğini alarak, benzer şekilde karşılık vermişti. Onlar da yılın yarısında donmayan ve denize ulaşmayı sağlayan nehirlerimiz ile su değirmenlerimizi istiyordu. Ülkemizi güçlü yapan bu değirmenlerdi. Kızılların bile az da olsa yararlanabildiği elektriği üretiyorlardı. Başkent Arkeon'un yakınlarında, daha da güneydeki bazı şehirlerde üstün yetenekli Kızılların benim aklımın almayacağı türde makineler ürettiğine dair söylentiler duymuştum. Karada, suda ve havada giden araçlar ya da Gümüşlerin

nerede ihtiyacı varsa oraya yıkım yağdıracak silahlar yapıldığını... Öğretmenimiz bize, Poyraz'ın dünyanın ışığı olduğunu, teknoloji ve güçle harikalar yaratan bir ulus olduğumuzu gururla anlatmıştı. Gölbölge ya da güneydeki Yamaç gibi geri kalmış diğer yerler karanlıkta yaşıyordu. Biz burada doğduğumuz için şanslıydık. *Şanslıydık.* Bu kelime bende çığlık atma isteği uyandırıyordu.

Ancak elektriğimize rağmen, Gölbölgelilerin yiyeceği, bizim silahlarımız, onların sayıca fazlalıklarıyla iki taraf da birbirine üstünlük sağlayamıyordu. İki tarafın da Gümüş subayları ve Kızıl askerleri vardı; yetenekleri, silahları ve kalkan görevi gören binlerce Kızıl bedenle savaşıyorlardı. Bir asırdan kısa sürede bitmesi gereken bir savaş hâlâ devam ediyordu. Yiyecek ve su için savaşıyor olmamızı her zaman komik bulmuştum. Ama sonuçta kibirli Gümüşlerin bile yemek yemeye ihtiyaçları vardı.

Şimdiyse komik değildi; veda edeceğim sıradaki kişi Kilorn'ken hiç değildi. Gösterişli paralı askerler onu uzaklara götürdüğünde bana yadigâr olarak bir küpe verip vermeyeceğini merak ettim.

"Bir hafta, Mare. Bir hafta sonra gitmiş olacağım." Öksürerek belli etmemeye çalışsa da sesi çatladı. "Bunu yapamam. Beni... beni alamayacaklar."

Ama gözlerindeki çatışmayı görebiliyordum.

"Yapabileceğimiz bir şey olmalı," diye patladım.

"Kimse bir şey yapamaz. Mecburi hizmetten kaçıp da hayatta kalan kimse olmadı."

Bunu bana söylemesine gerek yoktu. Her sene biri mutlaka kaçmayı denerdi. Ve her sene onu kasaba meydanına sürükleyerek geri getirip asarlardı.

"Hayır. Bir yolunu bulacağız."

Şu anda bile bana sırıtacak gücü buluyordu. "*Biz* mi?"

Yanaklarımdaki ısı alevlerden bile daha hızlı yükseldi. "Ben de senin gibi mecburi hizmete mahkûmum ama beni de ele geçiremeyecekler. Yani kaçacağız."

Ordu daima kaderim olmuştu; benim cezamdı, bunu biliyordum. Ama onun değildi. Ondan halihazırda çok fazla şey almıştı.

"Gidebileceğimiz hiçbir yer yok," diye heyecanla konuştu ama en azından tartışıyordu. En azından pes etmiyordu. "Kışın kuzeyde asla hayatta kalamayız, doğuda deniz, batıda daha çok savaş var, güney ise radyasyondan cehenneme dönmüş durumda... Arada kalan her yer de Gümüş ve Güvenlikçilerle kaynıyor."

Kelimeler ağzımdan nehir gibi aktı. "Kasaba da öyle. Gümüş ve Güvenlikçilerle kaynıyor. Yine de burunlarının dibinde çalmayı ve kaçmayı başarıyoruz." Hızla düşünüp işe yarayacak bir şey; herhangi bir şey bulmak için aklımı zorluyordum. Ve birden şimşek çarpmış gibi aklıma geldi: "Karaborsa... Onun işlemesini *biz* sağlıyoruz. Tahıldan ampule kadar her şeyi kaçırabiliyorlar. İnsanları da kaçıramayacaklarını kim söylemiş?"

Bunun neden işe yaramayacağına dair binlerce neden saymak üzere ağzını açtı. Ama sonra gülümsedi ve başıyla onayladı.

Başkalarının işine karışmaktan hoşlanmazdım. Bunun için zamanım yoktu. Yine de burada, kendimi lanetli dört kelimeyi söylerken buldum:

"Her şeyi bana bırak."

Normal dükkân sahiplerine satamayacağımız şeyleri Will Whistle'a götürmek zorunda kalırdık. Will kereste depolarında çalışamayacak kadar yaşlı ve zayıf olduğu için gündüzleri sokakları süpürürdü. Geceleri ise rutubetli karavanının içinde, satılması kesinlikle yasak olan kahveden egzotik Arkeon ürünlerine kadar, elden çıkarmak istediğiniz her şeyi satardı. Onunla şansımı denemek için bir avuç dolusu çalıntı düğmeyle karşısına çıktığımda dokuz yaşındaydım. Bana üç bakır peni vermiş ve hiç soru sormamıştı. Şimdi ise onun en iyi müşterisi ve muhtemelen, bu kadar küçük bir yerde batmasına engel olan tek dayanağı bendim. Hatta iyi bir günümde ona arkadaşım bile diyebilirdim. Will'in çok daha büyük bir organizasyonun parçası olduğunu yıllar sonra keşfetmiştim. Bazıları buna yeraltı, bazıları ise karaborsa diyordu ama benim umurumda olan ne yapabilecekleriydi. Her yerde çalıntı mal satan Will gibi adamları

vardı. Hatta ne kadar imkânsız gibi görünse de Arkeon'da bile. Ülkenin her yerine yasadışı ürünler taşıyorlardı. Ve bir istisna yapıp eşya yerine insan taşıyabileceklerine inanıyordum.

"Kesinlikle olmaz."

Sekiz yıldır Will bana hiç hayır dememişti. Şimdi ise yaşlı aptal, karavanının kapısını neredeyse yüzüme çarparak kapıyordu. Kilorn'un geride kalıp onu yüzüstü bıraktığını görmediğine seviniyordum.

"Will, *lütfen*. Bunu yapabileceğini biliyorum..."

Başını salladığında beyaz sakalı titreşti. "*Yapabilsem* bile, ben bir tüccarım; birlikte çalıştığım insanlar zaman ve emeklerini, başkalarını oradan oraya taşıyarak harcamazlar. Bu bizim işimiz değil."

Tek umudumun, Kilorn'un tek umudunun parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissettim.

Will, gözlerimdeki çaresizliği görmüş olmalıydı ki yumuşadı ve karavanın kapısına dayandı. Derince iç çekti, başını çevirip karavanın karanlığına doğru baktı ve bir an sonra arkasını dönüp içeri girmem için bana işaret etti. Sevinçle peşinden gittim.

"Teşekkürler Will," diye konuşmaya başladım. "Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsin..."

"Otur ve sessiz ol, kızım," dedi yüksekçe bir ses.

Will'in mavi renkli tek mumunun loş ışığında zorlukla seçilen bir kadın, karavanın gölgelerinin içinde ayağa kalktı. Benden pek de büyük olmayan bir genç kızdı aslında. Ama daha uzundu ve eski bir savaşçı havası vardı. Kalçasındaki güneş şeklinde zımbaları olan kırmızı kuşağa sıkıştırılmış silahının ruhsatlı olmadığına emindim. Sütunkent'ten olamayacak kadar sarışın, açık tenliydi ve yüzündeki tere bakılırsa sıcağa ya da neme de alışık değildi. Buralı değildi, bir yabancıydı ve hatta muhtemelen bir kanun kaçağıydı. *Tam da görmek istediğim kişi.*

Karavanın duvarına iliştirilmiş banka gelmem için işaret etti ve peşimden o da oturdu. Will, gözlerini kızdan ve benden ayırmadan peşimizden gelip eski sandalyesine kendini bırakıp yığıldı.

"Mare Barrow, Farley'yle tanış," diye mırıldandığında kızın çenesi kasıldı.

Bakışları yüzümde dolaştı. "Bir kargo göndermek istiyormuşsun."

"Ben ve bir oğlan..." Ama büyük ve nasırlı elini kaldırarak beni susturdu.

"*Kargo*," diye tekrarladı anlamlı anlamlı bakarak. Kalbim tekledi; bu Farley denilen kız belki de yardımsever tiplerdendi. "Varış yeri neresi olacak?"

Güvenli olacak bir yer bulmak için kafa patlattım. Eski sınıf haritasını gözlerimin önüne getirdim; zihnimde kıyıları ve nehirleri çizdim, şehirleri, kasabaları ve aralarında kalan yerleri işaretledim. Liman Körfezi'nden batıdaki Gölbölge'ye kuzeydeki tundralardan Harabeler ve Süprüntü'deki radyoaktif atıklara kadar her yer bizim için tehlikeliydi.

"Gümüşlerden uzakta, güvenlikli bir yere; neresi olursa."

Farley sabit ifadesiyle gözlerini kırparak bana baktı. "Güvenliğin bir bedeli var, kızım."

Onun sesini taklit ederek, "Her şeyin bir bedeli var, *kızım*," diye cevabı yapıştırdım. "Kimse bunu benden daha iyi bilemez."

Karavanın içinde uzun bir sessizlik oldu. Gecenin harcanıp gittiğini ve Kilorn'un değerli dakikalarını götürdüğünü hissedebiliyordum. Farley huzursuzluğumu ve sabırsızlığımı hissetmiş olmalıydı ama konuşmak için acele etmiyordu. Sonsuzluk gibi gelen bir süre sonunda nihayet ağzını açtı.

"Kırmızı Muhafız isteğini kabul ediyor, Mare Barrow."

Sevinçle yerimden zıplamamak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Ancak bir şey içimi kemiriyor, yüzüme kocaman bir gülümseme yayılmasını da engelliyordu.

"Ödeme peşin bin krona denk gelecek şekilde alınacak," diye devam etti Farley.

Ciğerlerimdeki tüm hava neredeyse boşalıyordu. Will bile şaşırmış görünüyordu; beyaz, gür kaşları saç diplerine kadar kalkmıştı. "*Bin* mi?"

Nefes almaya çalıştım. Bu kadar para Sütunkent'te hiç kimsede bulunmazdı. Bu, benim ailemi bir yıl boyunca doyururdu. Hatta *yıllarca.*

Ama Farley henüz sözünü bitirmemişti. Bundan hoşlandığını hissediyordum. "Bunu kâğıt banknotlar, tetrarşi[2] sikkeleriyle ya da takaslık mallarla ödeyebilirsiniz. Kişi başı tabii ki."

İki bin kron. Bir servet. Özgürlüğümüz bir servet değerindeydi.

"Kargonuz yarından sonraki gün hareket edecek. Ödemeyi o zaman yapacaksınız."

Zar zor nefes alıyordum. Hayatım boyunca çaldığımdan daha çok parayı, iki günden az bir sürede toplamam gerekiyordu. *Mümkün değil.*

Bana itiraz etmem için bile süre tanımadı.

"Şartları kabul ediyor musun?"

"Daha fazla zamana ihtiyacım var."

Başını iki yana salladı ve öne doğru eğildi. Üzerine sinmiş barut kokusunu alabiliyordum. "Şartları kabul ediyor musun?"

Bu imkânsızdı. Aptalcaydı. *Bizim tek şansımız.*

"Şartları kabul ediyorum."

Çamurlu gölgelerin içinden yorgun argın eve yürüdüğüm sırada geçen dakikalar hayal meyaldi. Aklım deli gibi çalışıyor, Farley'nin ücretine yaklaşacak kadar değerli ne çalabileceğimi düşünüyordum. Sütunkent'te böyle bir şey yoktu, bundan emindim.

Kilorn hâlâ karanlıkta bekliyor, kaybolmuş küçük bir çocuk gibi duruyordu. Ve sanırım öyleydi de.

"Haberler kötü mü?" diye sordu. Düzgün tutmaya çalışsa da sesi titriyordu.

"Yeraltı bizi buradan çıkarabilir." Onun iyiliği için olabildiğince sakin kalarak açıklamaya çalıştım. İki bin kron bir servetti ama önemsizmiş gibi gösterdim. "Bunu biri yapabilirse, o da biziz. Biz *başarabiliriz.*"

---

2 Antik Romalıların, MS 3. yy.dan itibaren devleti daha kolay yönetmek amacıyla kullandıkları bir sistem. (ed.n.)

"Mare..." Sesi kıştan bile soğuktu ama gözlerindeki bomboş bakış hepsinden kötüydü. "Bitti. Kaybettik."

"Ama bizim sadece..."

Omuzlarımı kavradı ve beni kol boyu uzaklığında sımsıkı tuttu. Acıtmıyordu ama yine de şoke olmuştum. "Bunu yapma Mare. Beni bundan kaçmanın bir yolu olduğuna inandırma. Bana umut verme."

Haklıydı. Hiç olmamasına rağmen umut vermek zalimceydi. Bu sadece hayal kırıklığına, kine ve öfkeye dönüşürdü; yani hayatı olduğundan daha zor hale getiren duygulara.

"Sadece bu durumu kabullenmeme izin ver. Belki... belki o zaman gerçekten kafamı toparlayabilirim, kendimi düzgünce eğitebilirim ve kendime orada savaşma şansı verebilirim."

Ellerimle yumruklarını kavradım ve sımsıkı tuttum. "Çoktan ölmüşsün gibi konuşuyorsun."

"Belki de öyleyim."

"Ağabeylerim..."

"Baban, onlar ayrılmadan önce, ne yaptıklarını bilmelerini sağladı. Tabii ev boyutlarında olmalarının da yardımı dokunuyordur." Kendini zorlayarak sırıtıp beni de güldürmeye çalıştı ama işe yaramadı. "Ben iyi bir yüzücü ve denizciyim. Bana göllerde ihtiyaçları olacaktır."

Kollarını bana dolayıp sıkıca sarıldığında titrediğimi fark ettim. "Kilorn..." diye mırıldandım göğsüne doğru. Ancak sonraki kelimeleri söyleyemedim. *Giden ben olmalıydım.* Ama benim zamanım da hızla yaklaşıyordu. Sadece, kışlada ya da siperlerde onu tekrar görebileceğim kadar uzun yaşamasını umut edebiliyordum. Belki o zaman doğru kelimeleri bulabilirdim. Belki o zaman nasıl hissettiğimi anlayabilirdim.

"Teşekkürler Mare. Her şey için." Geri çekildi ve beni fazla hızlı bir şekilde bıraktı. "Belki paralı askerler seni almaya gelene kadar o parayı biriktirebilirsin."

Onun hatırına başımla onayladım. Ama savaşıp tek başına ölmesine izin vermek gibi bir niyetim yoktu.

Karyolama yattığımda bu gece uyuyamayacağımı biliyordum. Yapabileceğim bir şey olmalıydı ve bu tüm gecemi alsa da bunu bulacaktım.

Gisa, uykusunda hafif ve nazik bir şekilde öksürdü. Kendinde değilken bile hanımefendi gibi davranmayı başarıyordu. Gümüşlere bu kadar kolay uyum sağlamasına şaşmamak gerekirdi. Onların Kızıllarda sevdiği her şey kardeşimde vardı; sessiz, tatminkâr ve alçakgönüllüydü. Onlarla uğraşmak, insanüstü aptalların sadece bir kere giyecekleri kıyafetler için ipek ve kaliteli kumaşlar seçmelerine yardım etmek zorunda kalanın benim yerime o olması daha iyiydi. Gisa, Gümüşlerin bu gibi saçma şeylere tonla para harcamalarına zamanla alışıldığını söylüyordu. Yazkent'teki pazaryeri Görkemli Bahçe'de bu fiyatlar on misli artıyordu. Ustasıyla birlikte Gisa dantel, ipek, kürk hatta değerli taşlarla, soyluları her yerde takip eden Gümüş sosyetesinin giyeceği sanat eserleri dikerdi. O bunu her biri diğerinden daha kibirli ve komik görünüşlü, tüylerini kabartan tavus kuşlarının sonsuz geçit törenine benzetirdi. Hepsi Gümüş, hepsi aptal ve statü düşkünüydü.

Bu gece onlardan her zamankinden daha çok nefret ediyordum. Kaybettikleri çorapları bile muhtemelen beni, Kilorn'u ve Sütunkent'in yarısını mecburi hizmetten kurtarmaya yeterdi.

Bu gece ikinci kez kafamda bir şimşek çaktı.

"Gisa. Uyan." Fısıldamamıştım; bu kız ölü gibi uyurdu. "*Gisa.*"

Döndü ve yastığına doğru inledi. "Bazen seni öldürmek istiyorum," diye homurdandı.

"Ne kadar tatlısın. Şimdi, *uyan*!"

Aniden atlayıp devasa bir kedi gibi üstüne düştüğüm sırada gözleri hâlâ kapalıydı. Bağırıp, inleyip annemi uyandırmadan önce elimle ağzını kapadım. "Sadece beni dinle, tamam mı? Sakın konuşma, sadece dinle."

Elimin altında ofladı ama aynı zamanda başıyla da onayladı.

"Kilorn..."

Ondan bahsettiğim anda teni kıpkırmızı oldu. Hatta kıkırdadı ki bu asla yapmadığı bir şeydi. Ama şu anda onun çocukça aşkı için vaktim yoktu.

"Kes şunu, Gisa." Titrek bir nefes aldım. "Kilorn'u mecburi hizmete alacaklar."

Ve o anda gülümsemesi soldu. Mecburi hizmet şaka değildi, özellikle de bizim için.

"Onu bu durumdan çıkarmanın, savaştan kurtarmanın bir yolunu buldum ama bunun için senin yardımına ihtiyacım var." Bunu söylemek acı veriyordu ama kelimeler bir şekilde dudaklarımdan döküldü: "Sana ihtiyacım var Gisa. Bana yardım eder misin?"

Cevap vermek için bir an bile tereddüt etmedi ve içimde kardeşime karşı büyük bir sevgi kabardı.

"Evet."

Kısa boylu olmam iyi bir şeydi, aksi takdirde Gisa'nın yedek üniforması asla üstüme olmazdı. Koyu renkli ve kalın üniforma yaz güneşine uygun değildi, üstündeki düğmeler ve fermuarlar yüzünden sıcakta pişecektim. Giysiler ve dikiş malzemeleriyle dolu ağır sırt çantası kayınca neredeyse beni de düşürecekti. Gisa'nın da kendi çantası ve boğucu üniforması vardı ama o pek de rahatsız görünmüyordu. Ağır işlere ve zor bir hayata alışmıştı.

Nehirden yukarı giden yolun çoğunu Gisa'nın yıllar önce arkadaş edindiği yardımsever bir çiftçinin teknesinde, buğday balyalarının arasına sıkışmış halde gitmiştik. İnsanlar buralarda kardeşime güveniyordu, tıpkı bana asla güvenmeyecekleri gibi. Çiftçi bizi varacağınız yere bir buçuk kilometre kala, Yazkent'e giden tüccar konvoyunun yakınında indirmişti. Şimdi onlarla birlikte, Gisa'nın Bahçe Kapısı diye adlandırdığı ama görülecek bir bahçenin olmadığı yere doğru ilerliyorduk. Aslında bu, içeri girme şansı bulamadan bizi kör edebilecek kadar parlak camdan yapılmış bir kapıydı. Duvarların geri kalanı da aynı malzemeden yapılmış gibiydi ama Gümüş Kral'ın cam duvarlar arkasında saklanacak kadar aptal olduğuna inanmıyordum.

"Bu cam değil," diye açıkladı Gisa. "Yani en azından tamamen değil. Gümüşler elması eritip diğer maddelerle karıştırmanın bir yolunu buldular. Tamamen dayanıklı bir madde. Bombayla bile aşılamaz."

Elmas duvarlar.

"Gerçekten çok gerekli."

"Başını eğik tut. Konuşmayı bana bırak," diye fısıldadı.

Hemen arkasından yürürken bakışlarını çatlamış siyah asfaltın beyaz taşlara dönüştüğü yoldan ayırmadım. Zemin o kadar pürüzsüzdü ki neredeyse kayıp düşecektim ama Gisa kolumu kavrayıp beni sabit tuttu. Kilorn burada rahatlıkla yürüyebilirdi, hele de o denizci bacaklarıyla. Ama aslında Kilorn burada hiç bulunmazdı bile. Çoktan pes etmişti. Ben *etmeyecektim.*

Kapılara yaklaştıkça diğer tarafı görebilmek için parlaklık karşısında gözlerimi kısarak baktım. Yazkent sadece yaz aylarında var olmasına ve ilk ayaz bastırmadan önce terk edilmesine rağmen şimdiye kadar gördüğüm en büyük şehirdi. İçindeki hareketli caddeler, dükkânlar, barlar, evler ve avlular, elmascam ve mermerden yapılma devasa bir parıltıya bakıyordu. Ve Güneş Sarayı'nın isminin nereden geldiğini anlamıştım: Saray tıpkı bir yıldız gibi parlıyor, kıvrılarak dönen devasa kuleler ve köprülerle gökyüzüne doğru otuz metre kadar yükseliyordu. Bazı kısımları karanlıktaydı, sakinlerine mahremiyet sağlamak için sanki bilerek böyle bırakılmıştı. Kasabalıların Kral'a ve maiyetine bakmalarını istemezlerdi. Yapı nefes kesiciydi, göz korkutucuydu, muhteşemdi... ve bu sadece *yazlık* evdi.

Aksi bir ses, "İsimler," diye bağırınca Gisa hemen durdu.

"Gisa Barrow. Bu da ablam Mare Barrow. Ustama getirdiğim eşyaları taşımama yardım ediyor." İrkilmeden, düz bir sesle, neredeyse sıkılmış gibi konuşmuştu. Güvenlik görevlisi bana başını sallayınca sırt çantamı çevirerek onun da görmesini sağladım. Gisa, kimlik kartlarımızı uzattı. İkisi de yıpranmış, kirli ve dağılmak üzereydi ama iş görüyorlardı.

Bizi inceleyen adam kız kardeşimi tanıyor olmalıydı çünkü onun kimliğine sadece göz atmıştı. Benimkini ise bir fotoğrafıma bir de bana bakarak dikkatle inceledi. Onun da bir fısıltı olup olmadığını merak ettim. Aklımı okuyabilir miydi? Öyleyse, bu durum küçük yolculuğumuza anında son verir ve boynumun çevresine bir ilmik dolanmasına sebep olurdu.

"Bilekler," dedi içini geçirerek. Şimdiden bizden sıkılmış gibiydi.

Ben ne yapacağımı bilmez halde dururken Gisa hiç düşünmeden sağ elini uzattı. Onun yaptığını yaparak görevliye kolumu uzattım. Bileklerimizin çevresine birer kırmızı bant geçirdi. Bantlar, bileklerimizi kelepçe gibi sımsıkı sarana kadar darlaştı. Bunları tek başımıza çıkarmamız mümkün değildi.

"İlerleyin," dedi görevli, elini tembelce sallayarak. Onun gözünde, iki genç kız tehlikeli olamazdı.

Gisa teşekkür edercesine başını salladı ama ben yapmadım. Bu adam bir gram bile takdiri hak etmiyordu. Kapılar açılınca içeri yürüdük. Bambaşka bir dünyaya adım atıp Görkemli Bahçe'nin sesleri içinde boğulurken, kalbim kulaklarımda atıyordu.

Burası çiçekler, ağaçlar ve fıskiyelerle dolu, şimdiye kadar gördüklerime hiç benzemeyen bir pazaryeriydi. Kollarında kırmızı bantları olan az sayıdaki Kızıllar, hızlı bir şekilde ayak işlerine koşturuyor ve kendi mallarını satıyorlardı. Gümüşlerse kol bandı takmamalarına rağmen kolayca seçiliyorlardı. Kıymetli taşlar ve metallere boğulmuşlardı; her birinin üstünde bir servet vardı. Bir parça bile aşırsam ihtiyaç duyabileceğim her şeye sahip olabilirdim. Gümüşlerin hepsi de uzun boylu, güzel ve soğuktu; hiçbir Kızıl'ın istemeyeceği ağır bir zarafetle hareket ediyorlardı. bizimse bu şekilde hareket edebilecek kadar zamanımız asla olmazdı.

Gisa'yı takip ederken altın tozu serpilmiş pastaların olduğu bir pastanenin, daha önce hiç görmediğim parlak renkli meyvelerin olduğu bir manavın hatta hayal gücümün ötesinde vahşi hayvanlarla dolu bir hayvanat bahçesinin önünden geçtik. Kıyafetlerinden anladığım kadarıyla Gümüş olan küçük bir kız, inanılmaz uzunlukta boynu olan, at benzeri, benekli bir yaratığı elindeki elma parçalarıyla besliyordu. Birkaç sokak ötedeki bir kuyumcunun vitrini, gökkuşağının her rengiyle parıldıyordu. Bunu aklıma yazdım ama zihnime hâkim olmam çok zordu. Hava sanki hayat doluydu.

Bu yerden daha olağanüstü bir şey olamayacağını düşündüğüm sırada Gümüşlere dikkatle baktım ve onların kim olduğunu hatırladım.

Küçük kız bir telkiydi. Uzun boyunlu yaratığı beslemek için elmayı zihin gücüyle üç metre havaya kaldırıyordu. Bir çiçekçi bir saksı beyaz çiçeğin üstünden elini geçirdi ve hepsi büyüyerek dallarıyla adamın bileklerini sardı. O da bir yeşerticiydi, toprak ve bitkileri değiştirebiliyordu. Bir çift nympha, fıskiyenin yanına oturmuş, sudan küreler yapıp tembelce çocukları eğlendiriyordu. Birinin saçları turuncuydu ve çocuklar çevrelerinde dolaşırken bile etrafına nefretle bakıyordu. Meydanın her yerinde, her türden Gümüş, olağandışı güçleriyle geziniyordu. Sayıca çok fazlaydılar; her biri azametli, harika, güçlü ve bildiğim dünyanın çok uzağındaydılar.

Benim huşu içinde baktığımı gören Gisa, "İşte, dünyanın diğer yarısı böyle yaşıyor," diye mırıldandı. "İnsanı hasta etmeye yeter."

İçimde bir suçluluk hissi yükseldi. Gisa'yı, onun yeteneğini ve sahip olduğu ayrıcalıkları daima kıskanmıştım ama bunun bedelini hiç düşünmemiştim. Okulda çok zaman geçirmemişti ve Sütunkent'te çok az arkadaşı vardı. Normal bir çocuk olsaydı, çok fazla arkadaşı olurdu. Gülümserdi. Bunun yerine, on dört yaşındaki kız kardeşim iğne ve iplikle çalışarak ailemin geleceğini sırtına almış ve nefret ettiği bir dünyanın içine boğazına kadar gömülmüştü.

"Teşekkürler Gee," diye fısıldadım kulağına. Sadece bugünü kastetmediğimi biliyordu.

"Salla'nın dükkânı ileride, mavi tenteli olan." Yan sokakta iki kafenin arasına sıkışmış küçük dükkânı işaret etti. "Bana ihtiyacın olursa içeride olacağım."

"Olmayacak," dedim hızla. "İşler yolunda gitmezse bile seni karıştırmayacağım."

"İyi." Ardından elimi tuttu ve bir saniye kadar sıktı. "Dikkatli ol. Bugün her zamankinden daha kalabalık."

"Demek ki saklanacak daha çok yer var," diyerek sırıttım.

Ama onun sesi ciddiydi: "Daha fazla da Güvenlikçi var."

Yürümeye devam ettik; attığımız her adımla beni bu garip yerde yalnız bırakacağı ana daha çok yaklaşıyorduk. Gisa omuzlarımdaki çantayı

nazikçe aldığında, içimde bir panik dalgası yükseldi. Onun dükkânına varmıştık.

Kendimi sakinleştirmek için bir şeyler geveledim. "Kimseyle konuşma, göz göze gelme. Yürümeye devam et. İşim bittiğinde geldiğimiz yoldan geri dönüp Bahçe Kapısı'ndan çıkacağım. Görevli, kolumdaki bandı sökecek ve yürümeye devam edeceğim." Ben konuşurken başıyla onaylıyordu; gözleri kocaman açılmış, dikkatle hatta umutla bakıyordu. "Ev, on altı kilometre uzakta."

"Ev on altı kilometre uzakta," diye tekrarladı.

O anda Gisa'nın peşinden gitmekten başka bir şey istemesem de, kardeşimin mavi tentenin altında kaybolmasını izledim. Beni buraya kadar getirmişti. Şimdi benim sıramdı.



DÖRT

Bunu daha önce binlerce kere yapmıştım. Bir kurdun koyun sürüsünü izlemesi gibi kalabalığı izlerdim. Zayıf, yavaş ve aptal olanları seçerdim. Ancak şu anda, av olan aslında bendim. Beni bir kalp atım süresinin yarısında yakalayabilecek bir çeviği ya da gelişimi bir kilometre öteden sezecek bir fısıltıyı seçebilirdim. Hatta küçük telki kız bile, işler kötüye gittiği takdirde hakkımdan gelebilirdi. Yani her zamankinden hızlı, her zamankinden akıllı ve en kötüsü de her zamankinden *şanslı* olmalıydım. Bu çılgınlıktı. Neyse ki hiç kimse sıradan bir Kızıl hizmetçiye, tanrıların ayaklarının altında dolanan sıradan bir böceğe dikkat etmiyordu.

Meydana geri döndüm. Kollarımı yanımda serbest bırakmıştım ama hazırdım. Normalde bu benim dansımdı; kalabalığın en sıkışık olduğu bölümlerde yürümek ve bir örümcek ağının sinekleri yakalaması gibi ellerimle çantaları ve cüzdanları kapmak. Bunu burada deneyecek kadar aptal değildim. Bunun yerine, meydandaki kalabalığı takip ettim. Artık çevremdeki olağanüstü manzaradan gözlerim kamaşmıyordu; onların ardına, taşlardaki çatlaklara ve her gölgenin ardındaki siyah üniformalı

Güvenlik görevlilerine bakıyordum. İmkânsız Gümüş dünyası gözlerimin önünde belirginleşiyordu. Gümüşler birbirlerine nadiren bakıyor ve *hiç* gülümsemiyordu. Telki kız, garip yaratığı beslerken sıkılmış görünüyordu ve tüccarlar pazarlık bile etmiyordu. Sadece Kızıllar, daha iyi hayatlara sahip, ağır ağır hareket eden kadın ve erkeklerin arasında canlı gibi görünüyordu. Sıcağa, güneşe ve parlak bayraklara rağmen, bu kadar soğuk bir yer görmemiştim.

Beni en çok endişelendiren, her sokak başına ve tentenin altına gizlenmiş olan siyah kameralardı. Bizde, Güvenlik karakolunda ve arenada olmak üzere sadece birkaç tane vardı ama burada her köşe kameralarla donatılmıştı. Neredeyse sabit bir sesle uğulduyor, önemli bir mesajı hatırlatıyorlardı: *Burayı birileri daha izliyor.*

Kalabalığın akışı beni barların ve kafelerin önünden ana bulvara çıkardı. Bazı Gümüşler açık hava barlarında oturmuş önlerinden geçen kalabalığı izlerken sabah içkilerinin keyfini çıkarıyordu. Bazıları, duvarlara ya da kemerli geçitlere asılmış video ekranlarını izliyordu. Her birinde eski arena karşılaşmalarından, haberlere ya da anlamadığım parlak renkli programlara kadar farklı videolar oynatılıyordu ve hepsi kafamın içinde birbirine karışıyordu. Ekranların yüksek vızıltısı, statik elektriğin hafif sesi kulaklarımda uğulduyordu. Buna nasıl dayanabildiklerini bilmiyordum. Ama Gümüşler bunları neredeyse yok sayarak gözlerini kırpmadan videoları izliyordu.

Sarayın parıldayan gölgesi üstüme düştüğünde kendimi yine aptal gibi bakarken buldum. Ama sonra vızıltılı bir ses beni kendime getirdi. İlk başta arenadaki oyunları başlatan sese benziyordu ama farklıydı. Bir şekilde daha alçak ama daha yoğundu. Hiç düşünmeden sesin kaynağına döndüm.

Yanımdaki barın tüm ekranları aynı yayına geçmişti. Kraliyet nutuklarından biri değil, haber bülteni başlıyordu. Gümüşler bile durup sessizce izliyorlardı. Vızıltı sustuğunda haberler girdi. Sarışın, kabarık saçlı ve Gümüş olduğu belli bir kadın ekranda belirdi. Korkmuş görünüyordu ve bir kâğıdı okumaya başladı.

"Poyrazlı Gümüşler, bu kesinti için özür dileriz. On üç dakika önce başkentte bir terörist saldırısı gerçekleşti."

Etrafımdaki Gümüşler nefeslerini tuttu, sonra da korku dolu mırıltılar başladı.

Bense sadece inanamayarak gözlerimi kırpıştırdım. Terör saldırısı mı? Gümüşlere mi?

Böyle bir şey mümkün mü?

"Edindiğimiz bilgilere göre Batı Arkeon'daki devlet binalarına düzenlenen organize bombalı saldırılarda Kraliyet Mahkemesi, Hazine Binası ve Beyazateş Sarayı zarar gördü ancak mahkeme ve hazinede bu sabah oturumları gerçekleştirilmemişti." Ekrandaki kadının yerine şimdi yanan bir binanın görüntüsü veriliyordu. Güvenlik görevlileri içerideki insanları boşaltırken nymphalar da alevlerin üstüne su püskürtüyordu. Kollarında kırmızı ve siyah çarpı işaretleri olan şifacılar aralarında bir o yana bir bu yana koşuşturuyordu. "Olay esnasında Kraliyet ailesi Beyazateş Sarayı'nda değildi ve şu ana kadar herhangi bir can kaybı bildirilmedi. Kral Tiberias'ın bir saat içinde ulusumuza seslenmesi bekleniyor."

Yanımdaki bir Gümüş, yumruğunu sıkıp barın üstüne indirince sert taşın üstünde örümcek ağı gibi çatlaklar oluştu. *Bir güçlükol.* "Gölbölgeliler yapmıştır! Kuzeyde kaybediyorlar diye güneye inip bizi korkutmak istiyorlar!" Gölbölgelileri lanetleyen birkaç yuhalama duyuldu.

"Onları ezip geçmeliyiz, Çayır'a kadar onları geri püskürtmeliyiz!" diye bağırdı diğer bir Gümüş. Onu onaylayan başka tezahüratlar da oldu. Çocuklarını savaşa hiç yollamamış ya da ön safları hiç görmemiş olan bu korkaklara çıkışmamak için kendimi zor tuttum. Onların Gümüş savaşının bedelini, Kızılların kanı ödüyordu.

Görüntülerde mahkeme binasının mermer cephesinin toza dönüşmesini ya da bir elmascam duvarının bir ateş topuna başarıyla karşı koyuşunu izledikçe bir yanım mutlu oluyordu. Gümüşler yenilmez değildi. Düşmanları; onlara zarar verebilen düşmanları vardı ve ilk defa bir Kızıl kalkanının ardında gizlenemiyorlardı.

Haber sunucusu geri döndüğünde az öncekinden daha solgundu. Ekranın dışından biri bir şey fısıldayınca, titreyen elleriyle önündeki kâğıtları karıştırdı. Bir an duraksayarak, "Aldığımız bilgilere göre Arkeon'a yapılan bombalı saldırıyı bir örgüt üstlendi," diye konuştu. Bağıran adamlar bir anda suskunlaşıp ekranın sesini duymaya çalıştılar. "Kendilerine Kırmızı Muhafızlar adını veren terörist grup, birkaç dakika önce bir video yayımladı."

"Kırmızı Muhafızlar mı?" "Kim bu lanet olasıcalar?.." "Bu bir şaka mı?.." Ve bunun gibi şaşkın sorular barın içini doldurdu. Daha önce hiç kimse Kırmızı Muhafızlar'ı duymamıştı.

Ama ben duymuştum.

Farley kendine böyle demişti. O ve Will. Ama onlar *kaçakçıydı*, ikisi de. Terörist, bombacı ya da haberlerde söyledikleri gibi birileri değillerdi. *Bu bir tesadüf, onlar olamazlar.*

Ekranda korkunç bir görüntüyle karşılaştım. Titreyen bir kameranın önünde, yüzünü sadece keskin mavi gözleri görünecek şekilde kırmızı bandanayla kapamış bir kadın vardı. Bir elinde silah, diğerindeyse yıpranmış kırmızı bir bayrak tutuyordu. Göğsünde ise parçalara ayrılmış güneş şeklinde bronz bir nişan vardı.

"Bizler Kırmızı Muhafızlar'ız! Tüm insanların özgürlüğünü ve eşitliğini savunuyoruz," diye konuştu kadın. Sesinden tanımıştım.

Farley.

"...ve Kızıllardan başlıyoruz."

Bir Kızıl kızının kalmak isteyeceği en son yerin, kızgın ve vahşi Gümüşlerle dolu bir bar olduğunu bilmek için dâhi olmaya gerek yoktu. Ama hareket edemiyordum. Gözlerimi Farley'nin yüzünden ayıramıyordum.

"Dünyanın hâkimi olduğunuza inanıyorsunuz ama krallar ve tanrılar olarak hükümdarlığınız sona erdi. Bizi *insan* olarak, *denginiz* kabul edene kadar, savaş kapınızda olacak. Savaş meydanında değil, şehirlerinizde. Sokaklarınızda. Evlerinizde. Bizi görmüyorsunuz, bu sayede her yerdeyiz." Sesi otorite ve irade doluydu. "Ve Kızıl bir şafak gibi yükseleceğiz."

Kızıl bir şafak gibi.

Görüntü sona erip yayın düşük çeneli sarışına döndü. Barın içindeki Gümüşler kendilerine geldiğinde bağırışları yayının sesini bastırdı. Farley'ye haykırıyor, ona terörist, katil ve Kızıl şeytan diyorlardı. Beni fark etmelerini beklemeden dışarı sıvıştım.

Ama tüm bulvar, meydandan saraya kadar olan her bar ve kafe Gümüşlerle doluydu. Bileğimdeki kırmızı bandı sökmeye çalıştım ama aptal şeyi koparamadım. Diğer Kızıllar kaçmaya çalışarak ara sokaklarda ve eşiklerde gözden kayboluyorlardı, ben de onları izleyecek kadar akıllıydım. Bir sokak arası bulduğum sırada çığlıklar koptu.

Tüm içgüdülerime karşı gelerek omzumun üstünden baktığımda, boynundan tutulup kaldırılmış Kızıl bir adam gördüm. Gümüş saldırganına açıklama yapmaya çalışıyor, yalvarıyordu. "Lütfen, bilmiyorum, bu lanet olası insanların kim olduğunu bilmiyorum!"

Adamın yüzüne doğru, "Kırmızı Muhafızlar kim?" diye bağırdı Gümüş. Onu tanıdım; yarım saat önce çocuklarla oynayan nymphalardan biriydi. "Kim onlar?"

Zavallı Kızıl daha cevap veremeden su, suratına çekiç gibi çaptı. Nympha elini kaldırdı ve su tekrar yükselip adama yeniden vurdu. Gümüşler etraflarını çevirmişti ve neşeyle tezahürat ediyor, onu devam etmesi için teşvik ediyorlardı. Kızıl, öksürerek ve zorlukla soluyarak nefes almaya çalışıyordu. Boş bulduğu her saniye masumiyetini iddia ediyordu ama sular sürekli geliyordu. Gözleri nefretle büyümüş nympha duracak gibi değildi. Fıskiyelerden, bardaklardan tüm suları çekerek tekrar tekrar adamın başından döküyordu.

Adamı boğuyordu.

Mavi tente benim kılavuzumdu, hem Kızılların hem de Gümüşlerin arasından, panik dolu sokaklardan geçerken beni yönlendiriyordu. Genelde kaos en iyi arkadaşım olurdu; karmaşada, bir hırsız olarak çok daha kolay çalışabiliyordum. Kimse bir saldırıdan kaçarken kaybolan cüzdanının farkına varmazdı. Ama şu anda Kilorn ve iki bin kron en önemli önceliğim değildi. Tek düşünebildiğim bir an önce Gisa'ya ulaşıp

hapishaneye dönüşeceği kesin olan bu şehirden dışarı çıkmaktı. *Eğer kapıları kapatırlarsa...* Burada tıkılı kalmayı, özgürlük bu kadar yakınken cam duvarların arasında kapana kısılmayı düşünmek bile istemiyordum.

Güvenlik görevlileri caddede dört bir yana koşuşturuyor, ne yapacaklarını ya da kimi koruyacaklarını bilemiyorlardı. Çevresi sarılmış birkaç Kızıl, zorla dizlerinin üstüne çöktürülmüştü. Titreyip yalvarıyor ve hiçbir şey bilmediklerini tekrar tekrar söylüyorlardı. Tüm şehirde, Kırmızı Muhafızlar'ın adını daha önce *duymuş* olan tek kişi olduğuma bahse girebilirdim.

Bu içime yeni bir korku saldı. Yakalanırsam, onlara azıcık da olsa bildiklerimi söylersem aileme ne yaparlardı? Kilorn'a? Sütunkent'e?

Yakalanmamalıyım.

Tezgâhların ardına gizlenerek koşabildiğim kadar hızlı koştum. Anacadde tam bir savaş alanıydı ama gözlerimi meydanın ilerisindeki mavi tenteden ayırmadım. Kuyumcu dükkânını geçerken yavaşladım. Sadece bir parça bile Kilorn'u kurtarabilirdi. Ama durduğum o kalp atımı kadar kısa sürede üzerime camlar yağıp yüzümü kesti. Bir telki gözlerini bana dikmişti. Yeniden nişan aldı ama adama şans tanımadan fırladım ve meydana varana kadar tezgâhların, örtülerin ve açılmış kolların altından kaydım. Fıskiyeli havuza doğru hızla koşuyordum ki daha ne olduğunu anlayamadan su ayaklarımın etrafına saçıldı.

Köpüren mavi bir dalga yan tarafıma çarparak beni çalkalanan bir suyun içine düşürdü. Havuz çok derin değildi, neredeyse atmış santim derinliğindeydi ama su kurşun gibiydi. Hareket edemiyordum, yüzemiyordum, *nefes alamıyordum.* Zorlukla düşünebiliyordum. Aklımdan sadece *nympha* diye çığlık atıyor, bulvarda ayaküstü boğulan zavallı Kızıl adamı anımsıyordum. Başımı taş zemine çarptım ve gözümün önünde yıldızlar, *kıvılcımlar* belirdikten sonra görüşüm netleşti. Tenimin her santimi elektriklenmiş gibiydi. Etrafımdaki su hareket edip tekrar normale dönünce havuzun yüzeyine çıktım. Ciğerlerim yeniden havayla dolarken genzim ve burnum yanıyordu ama umurumda değildi. *Yaşıyordum.*

Küçük, güçlü eller yakamdan kavrayıp beni fıskiyeden uzaklaştırmaya çalıştı. *Gisa.* Ayaklarım havuz zemininde kayınca birlikte yere yuvarlandık.

"Gitmemiz gerek," diye bağırdım ayağa fırlarken.

Gisa çoktan Bahçe Kapısı'na doğru önümden koşmaya başlamıştı. "Ne kadar akıllısın!" diye bağırdı omzunun üstünden.

Onu takip ederken elimde olmadan meydana dönüp baktım. Gümüşler çete gibi toplanmış, aç kurtlar gibi tezgâhları araştırıyorlardı. Geride kalan birkaç Kızıl korkudan yere çökmüş, merhamet dileniyordu. Az önce kaçtığım fıskiyeli havuzun içinde, turuncu saçlı bir adam suda yüzükoyun süzülüyordu.

Kapıya doğru ilerlediğimiz sırada vücudum titriyordu, sanki tüm sinir uçlarım alev almıştı. Gisa elimi tutup bizi kalabalığın içinden geçirdi.

"On altı kilometre sonra evde olacağız," diye mırıldandı. "İhtiyacın olan şeyi aldın mı?"

Başımı iki yana sallarken üzerime utancımın ağırlığı çöktü. Zaman bulamamıştım. Haberler başladığında bulvara daha yeni varmıştım. *Yapabileceğim hiçbir şey yok.*

Gisa'nın yüzü asıldı, hafifçe kaşlarını çattı. "Bir yolunu buluruz," dedi, en az benim hissettiğim kadar umutsuz bir sesle.

Ama ilerideki kapı görüş alanımızı artık iyice kaplamıştı ve her geçen saniye daha da yaklaşıyorduk. İçim korkuyla doldu. Bir kere dışarı çıktıktan sonra, buradan ayrıldıktan sonra, Kilorn gerçekten gidecekti.

Ve sanırım Gisa da bu sebeple harekete geçmişti.

Ben onu durduramadan, tutup uzaklaştıramadan, kardeşimin akıllı, küçük eli birinin çantasına girdi. Hem de öylesine birinin değil, kaçmakta olan bir Gümüş'ün çantasına; kurşun gibi gözleri, sert bir burnu ve "benimle dalaşma" diye bağıran geniş omuzlu bir Gümüş'ün. Gisa, iğne ve iplikle harikalar yaratsa da bir yankesici değildi. Adamın, ne olduğunu anlaması bir saniye sürdü. Ve ardından biri Gisa'nın ayaklarını yerden kesti.

Bu adam da aynı Gümüş'tü. Bundan *iki* tane mi vardı? *İkizler* miydi?

"Gümüşlerin ceplerini karıştırmak için akıllıca bir zaman değil," dedi ikizler bir ağızdan. Ardından üç tane oldular... dört, beş, altı olup etrafımızı kalabalıkla çevrelediler. *Çoğalıyorlar. Adam bir çoğalan.*

Başımı döndürüyorlardı. "Zarar vermek istemedi, o sadece aptal bir çocuk..."

"Ben sadece aptal bir çocuğum!" diye bağırdı Gisa, onu tutan adamı tekmelemeye çalışarak.

Hepsi birlikte korkutucu bir sesle güldüler.

Gisa'ya doğru atılarak onu kaldırıp uzaklaştırmaya çalıştım ama içlerinden biri beni yere itti. Sert zemine çarptığımda ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Zorlukla nefes alıyor, ikizlerden biri beni yerde tutmak için ayağını üstüme bastırdığında çaresizlikle izlemekten başka bir şey yapamıyordum.

"Lütfen..." dedim boğulurcasına ama kimse artık beni dinlemiyordu. Bütün kameralar bize bakmak için döndüğünde zihnimdeki uğultu da artmıştı. Yeniden elektrik çarpmış gibi hissediyordum ama bu seferki, kız kardeşim için duyduğum korku yüzündendi.

Bir Güvenlik görevlisi ki bu sabah bizi içeri alan aynı adamdı, elinde silahıyla yanımıza geldi. "Neler oluyor?" diye gürledi, etrafındaki birbirinin aynısı Gümüşlere bakarak.

Gümüşler sadece iki tane kalana dek teker teker birleştiler; biri Gisa'yı tutuyordu, diğeri de beni yere bastırıyordu.

Çoğalan, "Bu kız bir hırsız," dedi kız kardeşimi sarsarak. Gisa, kendini tutarak çığlık atmadı.

Güvenlik görevlisi onu hatırladığında bir anlığına sert yüzü asıldı. "Kanunu biliyorsun."

Gisa başını eğdi. "Kanunu biliyorum."

Elimden geldiğince mücadele edip olacakları durdurmaya çalıştım. Ayaklanma yüzünden yakınlardaki bir ekran parçalanıp patlarken etrafa camlar saçıldı ama kız kardeşimi tutup yere bastıran Güvenlik görevlisi bundan hiç etkilenmemişti.

Çığlığını yankılanarak kargaşanın gürültüsüne karıştı. "Bendim! Benim fikrimdi! Benim canımı yakın!" Ama dinlemediler. Aldırmadılar.

Güvenlik görevlisi, Gisa'yı yanıma yatırırken tek yapabildiğim izlemekti. Adam silahının kabzasını kardeşimin dikiş diktiği elinin üzerine hızla indirip tüm kemiklerini kırarken, Gisa gözlerini benimkilerden ayırmadı.



BEŞ

Kilorn saklanmaya çalıştığım her yerde beni bulurdu, o yüzden koşmaya devam ettim. Gisa'ya yaptığım şeyden, Kilorn'u yüzüstü bırakmamdan, mahvettiğim her şeyden kaçabilirmişim gibi koştum. Ama Gisa'yı kapıya getirdiğimde annemin bakışlarından kaçamamıştım. Yüzünde beliren ümitsizliği görmüş ve babam tekerlekli sandalyeyle görüş alanıma girmeden önce kaçmıştım. İkisiyle birden yüzleşemezdim. *Ben bir korkağım.*

Böylece düşünemeyeceğim noktaya kadar, her kötü hatıra silinene ve sadece kaslarımdaki yanmayı hissedene kadar koştum. Kendime bile yanaklarımdaki yaşların yağmurdan kaynaklandığını söylüyordum.

En sonunda soluklanmak için durduğumda kasabanın dışına çıkmış, o berbat kuzey yolunda birkaç kilometre ilerlemiştim. Yolun kenarındaki ağaçların arasından süzülen ışıklar, eski yollarda çok fazla bulunan hanlardan birini aydınlatıyordu. Her yaz olduğu gibi içi hizmetçiler ve kraliyet ailesinin peşinde dolaşan mevsimlik işçilerle dolmuştu. Sütunkent'te yaşamadıkları için beni tanımıyorlardı, yani yankesicilik için kolay avdılar. Bunu her yaz yapardım ama Kilorn hep yanımda olur, ben işimi

yaparken o da içkisini içip kıs kıs gülerdi. *Onun gülümsemesini daha uzun süre göreceğimi sanmıyorum.*

Handan çıkan sarhoş ve mutlu birkaç adamın böğürtü gibi kahkahaları duyuldu. Günün hasılatıyla dolu para keseleri şıngırdıyordu. Lord gibi giyinmiş canavarlara hizmet etmek, gülümsemek ve önlerinde eğilmek için aldıkları *Gümüş paraları.*

Bugün çok fazla zarara sebep olmuştum, en sevdiğim insanları çok fazla incitmiştim. Geri dönüp eve girmeli ve en azından biraz cesaret gösterip onlarla yüzleşmeliydim. Ama bunun yerine, hanın dışında gölgelere saklandım ve karanlıkta kalmaya devam ettim.

Sanırım becerebildiğim tek şey acı vermek.

Paltomun ceplerini doldurmam pek uzun sürmedi. Her birkaç dakikada bir sarhoşlar dışarı çıkıyordu, ben de ellerimi gizlemek için gülümseyerek yanlarına yaklaşıyordum. Yeniden ortadan kaybolduğumda hiç kimse fark etmiyor, kimse aldırmıyordu. Ben bir gölgeydim ve kimse gölgeleri hatırlamazdı.

Gece yarısı gelip geçtiğinde hâlâ orada bekliyordum. Tepemdeki ay bana zamanı ve ne kadar uzun süredir ortadan kaybolduğumu anımsatıyordu. *Son bir cep daha,* dedim kendime. *Bir tane daha... Sonra gideceğim.* Bunu son bir saattir söylüyordum.

Bir sonraki müşteri çıktığında hiç düşünmedim. Gözlerini gökyüzüne dikmişti ve beni fark etmedi. Ona doğru uzanmak çok kolay olmuştu, para kesesinin iplerine parmağımı geçirip çekmek de. Burada hiçbir şeyin çok kolay olmadığını gayet iyi bilmem gerekirdi ama isyan ve Gisa'nın bomboş bakan gözleriyle üzüntüden aptallaşmıştım.

Adam bileğimi yakalayıp beni gölgelerden dışarı çekerken tutuşu sıkı ve garip bir şekilde sıcaktı. Kurtulup kaçmak için direndim ama çok güçlüydü. Bana döndüğünde gözlerindeki ateşi gördüm ve korktum. Bu sabah hissettiğimle aynı korkuydu bu. Ama bana vereceği her türlü cezaya razıydım. Bunu çoktan hak etmiştim.

"Hırsız," dedi sesinde garip bir şaşkınlıkla.

İçimden gelen gülme isteğiyle savaşarak gözlerimi kırpıştırdım. Karşı çıkacak gücüm bile yoktu. "Kesinlikle."

Yüzümden başlayıp yıpranmış botlarıma kadar her santimimi dikkatle inceledi. Huzursuzca kıpırdandım. Uzunca bir süre sonra derin bir nefes alıp beni bıraktı. Afallayarak öylece bakakaldım. Gümüş bir para havaya doğru yükseldiğinde, onu yakalamayı bile zar zor akıl ettim. *Bir tetrark. Gümüş bir tetrark, bir tam kron değerinde.* Ceplerimdeki çalıntı penilerin toplamından çok daha değerliydi.

Daha ağzımı açıp bir şey söyleyemeden, "Bu seni fazlasıyla idare eder," dedi. Handan gelen ışığın altında, gözleri sıcaklığın renklerinde, kırmızı ve altın ışıltılarla parıldıyordu. Yıllar boyunca insanları ölçüp biçmiştim, şimdi yanılmıyordum. Siyah saçları çok parlaktı, teninin rengi ise ancak bir hizmetçininki kadar açıktı. Ama geniş omuzları ve güçlü bacaklarıyla bir oduncunun fiziğine sahipti. Üstelik gençti; benden birkaç yaş büyüktü ama yine de on dokuz ya da yirmi yaşındakilerde olması gereken özgüveni yoktu.

Gitmeme fırsat tanıdığı *ve* bana böyle bir hediye verdiği için botlarını öpmeliydim ama merakıma yenildim... Her zaman olduğu gibi.

"Neden?" Kelime ağzımdan sert ve kaba bir biçimde çıkmıştı. Böyle bir günden sonra başka türlü olması beklenebilir miydi?

Sorum onu şaşırttı, omuzlarını silkti. "Buna benden daha çok ihtiyacın var."

Parayı yüzüne fırlatıp kendi başımın çaresine bakabileceğimi söylemek istedim ama bir yanım bunu yapamayacağımın farkındaydı. *Bugün yaşadıkların sana hiçbir şey öğretmedi mi?* Dişlerimi sıkarak, zorlukla, "Teşekkürler," dedim.

Benim gönülsüz minnettarlığım onu nedense güldürdü. "Canın yanmadı ya?" Ardından bir adım atıp yanıma yaklaştı. Bu çocuk *şimdiye kadar tanıştığım en garip insan.* "Sen kasabada yaşıyorsun, değil mi?"

"Evet," diye cevap verdim kendimi göstererek. Solgun saçlarım, kirli giysilerim ve yenilmiş gözlerimle başka nereli olabilirdim ki? O ise yanımda tam bir tezat oluşturuyordu. Gömleği düzgün ve temiz,

ayakkabıları yumuşak ve parlak deridendi. Ben onu süzerken kıpırdanıp yakasıyla oynadı. Onu rahatsız etmiştim.

Ay ışığının altında solgun görünüyordu, etrafa bakındı. "Bundan hoşlanıyor musun?" diye sordu, dikkatimi dağıtarak. "Orada yaşamaktan?"

Sorusuna neredeyse gülecektim ama o eğleniyor gibi görünmüyordu. Sonunda, "Hoşlanan biri var mı ki?" diye cevap verirken, onun hangi dünyada yaşadığını merak ettim.

Ama Kilorn'un yapacağı gibi anında karşılık vermek yerine sessiz kaldı. Yüzünden karanlık bir ifade geçti. "Geri mi dönüyorsun?" diye sordu aniden yolu işaret ederek.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak, "Neden, karanlıktan mı korkuyorsun?" diye ağır ağır konuştum. Ama içimden, acaba benim korkmam gerekir mi, diye merak ediyordum. *Karşındaki güçlü, hızlı ve sen de burada tamamen yalnızsın.*

Yeniden gülümsediğinde bunun beni rahatlatmasından huzursuz oldum. "Hayır ama gecenin geri kalanında ellerini kendine saklayacağından emin olmak isterim. Bardakilerin yarısının ceplerindekileri evine götürmene izin veremeyiz, değil mi? Bu arada, adım Cal," diye ekledi tokalaşmak için bir elini uzatırken.

Teninin alev alev yanan sıcaklığını hatırlayarak, elini sıkmadım. Bunun yerine sessiz ve hızlı adımlarla yürümeye başladım ve omzumun üzerinden, "Mare Barrow," dedim. Uzun bacaklarıyla bana yetişmesi çok sürmedi.

"Her zaman böyle cana yakın mısındır?" diye kışkırttı beni. Nedense kendimi incelenen bir denek gibi hissediyordum ama avcumdaki soğuk gümüş beni sakin tutuyor, çocuğun ceplerinde daha fazla neler olabileceğini hatırlatıyordu. *Farley için bir gümüş. Ne de münasip ama!*

Onu konudan uzaklaştırmak için, "Tam kronlar taşıyabildiğine göre Lordlar sana iyi ödeme yapıyor olmalılar," diye tersledim. İşe yaradı ve geri adım attı.

"İyi bir işim var," diye açıkladı kısa kesmeye çalışarak.

"Ne mutlu sana."

"Ama sen..."

"On yedi yaşındayım," diye tamamladım cümlesini. "Mecburi hizmete alınmama biraz daha zaman var."

Gözlerini kıstı, dudakları ince bir çizgi haline geldi. Sesi sertleşerek kelimeleri keskinleşti: "Ne kadar zamanın var?"

"Her gün daha da azalıyor." Bunu sadece sesli söylemek bile içimi acıtmıştı. *Ve Kilorn'un benden bile az zamanı kaldı.*

Yeniden sessizleşti ve ormana doğru yürüdüğümüz sırada beni süzmeye devam etti. *Düşünüyordu.* "Ve iş bulamıyorsun," diye mırıldandı benden daha çok kendine söyler gibi. "Seni mecburi hizmetten kurtaracak hiçbir yol yok."

Aklının karıştığını görmek beni şaşırttı. "Belki de senin geldiğin yerde işler daha farklıdır."

"Bu yüzden de çalıyorsun."

Evet, çalıyorum. "Yapabildiğim en iyi şey bu," diyebildim. Ve yeniden, en iyi yapabildiğim şeyin acı çektirmek olduğunu hatırladım. "Ama kız kardeşimin bir işi var." Bu cümle, daha gerçeği hatırlayamadan dudaklarımdan dökülmüştü... *Hayır yok. Artık yok. Benim yüzümden.*

Söylediklerimi düzeltip düzeltmeyeceğime karar vermeye çalışırken kelimelerle savaşmamı izledi. Tamamen yabancı birinin önünde kendimi kaybetmeden durup ifademi kontrol edebilmek için çok çaba harcıyordum. Ama gizlemeye çalıştığım şeyi görmüş olmalıydı. "Bugün sarayda mıydın?" Bunun cevabını çoktan bildiğini düşünüyordum. "İsyanlar çok kötüydü."

"Öyleydi." Kelimeleri neredeyse boğulur gibi söylemiştim.

"Sen acaba?.." diye olanca sakinliğiyle üsteledi. Bu sanki bir barajın kapağını açmak gibiydi ve içimdeki her şey çağlayarak dışarı aktı. İstesem de kendimi durduramıyordum.

Farley'den, Kırmızı Muhafızlar'dan hatta Kilorn'dan bile bahsetmedim. Sadece kız kardeşimin, hayatta kalmamızı sağlayacak bir şeyler çalabilmem için Görkemli Bahçe'ye girmeme yardım ettiğini anlattım. Sonra Gisa'nın yaptığı hatayı ve onun yaralanmasının bizim için ne anlama

geldiğini. Aileme ne yapmış olduğumu. Şimdiye kadar neler yaptığımı; annemi hayal kırıklığına uğratarak, babamı utandırarak, kendi halkım dediğim insanlardan çalarak... Burada, yolun ortasında, etrafımı saran karanlıktan başka hiçbir şeyin olmadığı bu yerde, bir yabancıya, ne kadar kötü bir insan olduğumu anlattım. Hiç soru sormadı, hatta anlamsızca konuştuğum zamanlarda bile. Sadece dinledi.

"Yapabildiğim en iyi şey bu," diye tekrarladım tamamen susmadan önce.

Göz ucuyla bir gümüş parıltısı yakaladım. Başka bir sikke çıkarmıştı. Ay ışığında Kral'ın alevli tacının kabartmasını seçebiliyordum. Sikkeyi elime bastırdığında teninin sıcaklığını yeniden hissetmeyi bekledim ama soğumuştu.

Senin merhametini istemiyorum. Çığlık atmak istiyordum ama bu aptalca olurdu. Bu para, Gisa'nın artık alamayacağı şeyleri alacaktı.

"Senin için gerçekten çok üzgünüm, Mare. Hayat böyle olmamalı."

Kaşlarımı çatacak gücü bile bulamadım. "Daha kötü hayatlar da var. Benim için üzülme."

Beni kasabanın sınırında bıraktı ve sütunlu evlerin arasından yalnız geçtim. Çamur ve gölgeler nedense Cal'i huzursuz etmişti ve bu yabancıya teşekkür etmek için arkamı döndüğümde çoktan gözden kaybolmuştu.

Evim karanlık ve sessizdi ama yine de korkuyla ürperdim. Bu sabah, sanki yüzlerce yıl önce yaşanmış gibi geliyordu. Benim aptal, bencil ve belki birazcık mutlu olduğum başka bir hayattı sanki. Şu andaysa, askere çağırılmış arkadaşım ve kemikleri kırılmış kız kardeşimden başka hiçbir şeyim yoktu.

Sütunların altında bir yerden babamın, "Anneni böyle endişelendirmemelisin," dediğini duydum. Onu hatırlayamayacağım kadar uzun zamandır aşağıda görmemiştim.

Sesim şaşkınlık ve korkuyla tizleşti. "Baba? Ne yapıyorsun? Sen nasıl?.." Başparmağını omzunun üstünden arkaya doğru sallayıp evin yanındaki makara düzeneğini işaret etti. Bunu ilk defa kullanmıştı.

"Elektrikler gitti. Bir bakayım dedim," dedi her zamanki aksiliğiyle. Tekerlekli sandalyesini sürerek yanımdan geçti ve yere gömülü sigorta kutusunun yanına gitti. Işıkların yanmasını sağlayan elektriği düzenleyen bu kutudan her evde vardı.

Babam kendi kendine homurdanırken göğsü her nefes alış verişiyle tıkırdıyordu. Belki Gisa da artık ona benzeyecekti. Eli bir metal hurdasına dönüşecek, zihni de olabileceklerin hayaliyle paramparça olacaktı.

"Neden benim size getirdiğim lek kâğıtlarını *kullanmıyorsun*?"

Cevap olarak gömleğinin cebinden bir karne kâğıdı çıkarıp kutuya soktu. Normalde işe yaraması gerekirdi ama hiçbir şey olmadı. *Bozulmuştu.*

"İşe yaramıyor," diye iç çekti ve sandalyesinde arkasına yaslandı. Hiçbir şey söylemeden, hareket etmeyi ve eve gitmeyi istemeden, öylece sigorta kutusuna baktık. Babam da tıpkı benim yaptığımı yapmış; kaçmıştı. Annemin Gisa için durmaksızın ağlayıp, kaybettiğimiz hayalleri için yas tuttuğu ve kız kardeşimin ona eşlik etmemek için kendini zorladığından emin olduğum evimizde durmaya dayanamamıştı.

Kutuya şiddetle vurdu. Sanki bu aptal şeye vurmak aniden ışığı, sıcaklığı ve umudu bize geri getirecekti. Öfkesi onu ele geçirmiş gibi, hareketleri gittikçe sertleşip daha da umutsuzlaştı. Kızgınlığı bana ya da Gisa'ya değildi, tüm dünyayaydı. Uzun zaman önce bizi karıncalara benzetmişti; Gümüş güneşinde yanan Kızıl karıncalar. *Özel* olmadığımız için varoluş savaşımızı kaybettiğimizi, diğerlerinin muhteşemliğinin bizi yok ettiğini söylemişti. Onlar gibi evrim geçirip kısıtlı hayal gücümüzün ötesindeki güç ve yeteneklerle donanmamıştık. Sönük vücutlarımızın içinde değişmeden, aynı kalmıştık. *Etrafımızdaki dünya değişti ama biz yerimizde saydık.*

Sonunda ben de öfkelendim; Farley'ye, Kilorn'a, mecburi hizmete ve düşünebildiğim en küçük şeylere bile lanet okudum. Metal kutu, içindeki elektriğin sıcaklığını uzun zaman önce yitirdiğinden dokunduğumda serindi. Ama yine de mekanizmanın derinliklerinde hâlâ akımın açılmasını bekleyen titreşimler vardı. Bu kadar yanlış bir dünyada ufacık da olsa bir şeylerin doğru gidebileceğini kanıtlamak için, elektriği

düzeltip yeniden çalışmasını sağlamak için adeta kendimi kaybettim. Parmaklarıma değen keskin bir şey tüm vücudumun sarsılmasına sebep oldu. Açıkta kalmış bir kablo ya da arızalı bir düğme olduğunu sandım. Sanki ufacık bir iğne sinir uçlarıma batmıştı ama acımadı.

Üstümüzdeki verandada ışıklar titreşerek yandı.

"Şu işe de bak," diye mırıldandı babam.

Çamurun içinde tekerlekli sandalyesini döndürdü ve makaraya doğru sürdü. İkimizin de evimiz dediğimiz yere girmekten neden korktuğumuz konusuna değinmeden, sessizce onu takip ettim.

Kendini düzeneğe bağlarken, "Artık kaçmak yok," diye fısıldadı.

"Artık kaçmak yok," diye onayladım, ondan çok kendime söyleyerek.

Düzenek inleyerek babamı verandaya çıkardı. Merdivenlerden ondan daha hızlı çıktım ve yukarı vardığında onu düzenekten kurtarmak için sessizce yardım ettim. "Lanet olası şey," diye homurdandı babam, nihayet en son bağını da çözdüğümde.

"Evden çıktığını öğrendiğinde annem çok sevinecek."

Bana sertçe bakarak elimi yakaladı. Babam artık çok nadiren çalışıyordu; ara sıra ıvır zıvırları tamir ediyor ve çocuklar için ağaçtan bir şeyler oyuyordu ama cepheden yeni dönmüş gibi, elleri hâlâ pürüzlü ve nasırlıydı. *Savaşın izleri asla silinmez.*

"Annene söyleme sakın."

"Ama..."

"Bunun önemsiz gibi göründüğünü biliyorum ama onun için bir şey sayılır. Bunun daha büyük bir yolculuğun küçük başlangıcı olduğunu düşünecek. Evden gece çıkabildiğime göre gündüz de çıkacağımı, sonunda yirmi yıl önce olduğu gibi pazaryerinde onunla dolaşacağımı sanacak. Ardından da her şey yine başladığı noktaya dönecek." Konuştuğu sırada bakışları kararmıştı, sesini alçak ve düz tutabilmek için uğraşıyordu. "Ben zamanla iyileşmeyeceğim Mare. Asla daha iyi *hissetmeyeceğim.* Bunun asla olmayacağını bilirken onun bunu umut etmesine izin veremem. Bunu anlıyor musun?"

Hem de çok iyi, baba.

Umudun bana ne yaptığını bildiği için yumuşadı. "İşlerin farklı olmasını dilerdim."

"Hepimiz aynı şeyi dilerdik."

Tavan arasına çıktığımda gölgelere rağmen Gisa'nın kırık elini görebiliyordum. Normalde ince battaniyenin altında top gibi kıvrılıp uyurdu ama şimdi sırtüstü yatmış, yaralı elini de bir giysi tepeciğinin üstüne koymuştu. Yardım etmek için yaptığım basit ateli annem yenilemişti ve şimdi sargıları temiz görünüyordu. Kardeşimin zavallı elinin çürüklerle simsiyah olduğunu bilmek için ışığa ihtiyacım yoktu. Huzursuz uyuyordu, vücudu kıpırdanıyordu ama kolu hep sabitti. Uykusunda bile canı yanıyordu.

Onunla konuşmak istedim ama bugün yaşanan kötü olayları nasıl telafi edecektim ki?

Shade'in tüm yazışmalarını sakladığım küçük kutudan son mektubunu çıkardım. Başka hiçbir şey beni sakinleştiremese de bu işe yarardı. Şakaları, kelimeleri, sayfaların arasına saklanmış *sesi* beni daima teselli ederdi. Ama mektubu yeniden okuduğumda içime bir korku düştü.

"*Kızıl bir şafak gibi...*" yazmıştı. İşte apaçık oradaydı. Farley'nin videoda sarf ettiği kelimeler; Kırmızı Muhafızlar'ın sloganı, şimdi ağabeyimin elyazısıyla önümdeki mektuptaydı. Bu ifade görmezden gelinemeyecek kadar garip, baştan savılamayacak kadar özgündü. Ve sonraki ifade; *"güneşin daha da parlak yükseldiğini"*... Ağabeyim akıllı ama gerçekçiydi; güneşin doğuşunu, şafakları ya da kelime oyunlarını umursamazdı. *Yükselmek* kelimesi zihnimde yankılandı ama bu sefer Farley'nin değil ağabeyimin sesiyle. *Kızıl bir şafak gibi yükseleceğiz!*

Shade bir şekilde biliyordu. Kırmızı Muhafızlar'ı bombalı saldırıdan ve Farley'nin yayınından çok önce biliyordu ve bize anlatmaya çalışmıştı. *Neden?*

Çünkü o da onlardan biri.



ALTI

Şafak vakti evin kapısı şiddetle açıldığında korkmadım. Güvenlik aramaları olağandı ancak yılda bir iki defa yapılırdı. Bu seferki üçüncü olacaktı.

"Haydi Gee," diye homurdandım, yatağından kalkıp ranzanın merdivenlerinden inmesine yardım ederken. Ağırlığını iyi olan kolunun üzerine veriyor, dengesiz bir şekilde hareket ediyordu. Odanın zemininde bizi bekleyen annem kollarını Gisa'ya sararken gözlerini benden ayırmadı. Beni şaşırtan, kızgın ya da hayal kırıklığına uğramış görünmemesiydi; aksine, bakışları yumuşaktı.

Kapıda, silahları yan taraflarına asılı iki Güvenlik görevlisi duruyordu. Onları kasabanın karakolundan hatırlıyordum ama yanlarında başka biri daha vardı: Kalbinin üstünde üç renkli bir taç nişanı bulunan, kırmızı giyinmiş genç bir kadın. *Bir kraliyet hizmetçisi. Kral'a hizmet eden bir Kızıl.* Durumu anlamaya başladım. Bu olağan bir arama değildi.

Babam homurdanarak, her aramada söylemek zorunda olduğu kelimeleri söyledi: "Arama ve el koyma yetkinize itaat ediyoruz." Ama

Güvenlik görevlileri dağılıp evi didik didik aramak yerine yerlerinden kıpırdamadılar.

Genç kadın bir adım öne çıktı, bana dönerek ödümü patlattı. "Mare Barrow, Yazkent'e çağırıldınız."

Gisa'nın sağlam olan eli benimkini, sanki beni geride tutabilirmiş gibi sardı. "N-ne?" demeyi başarabildim.

"Yazkent'e çağırıldınız," diye tekrarladı ve kapıyı gösterdi. "Size eşlik edeceğiz. İlerleyin lütfen."

Bir çağrı. Bir Kızıl için hem de. Hayatım boyunca böyle bir şey duymamıştım. Peki, neden ben? Bunu hak etmek için ne yapmıştım?

Aslında düşününce; ben bir suçluydum ve Farley'yle işbirliğimden dolayı muhtemelen terörist de sayılırdım. Vücudum sinirden karıncalanıyordu ve tüm kaslarım gerilip hazır duruma geçti. Güvenlik görevlileri kapı eşiğini kaplamış olsa bile kaçmak zorundaydım. *Pencereye kadar gidebilirsem mucize olur.*

"Sakin ol, dün yaşananlardan sonra her şey yoluna girdi." Kadın hafifçe güldü; korkumu yanlış anlamıştı. "Saray ve pazaryeri artık kontrol altında. O yüzden, *lütfen ilerle.*" Beni şaşırtan, Güvenlik görevlileri silahlarına uzandıkları halde kadının gülümsemesiydi. Bu durum kanımı dondurdu.

Güvenlik'i reddetmek, *kraliyet çağrısını* reddetmek, ölüm demekti; üstelik sadece benim için de değil. Elimi Gisa'nınkinden kurtarırken, "Tamam," diye mırıldandım. Gisa beni yeniden tutmaya çalışınca annem onu geri çekti. "Sizinle daha sonra görüşürüz, tamam mı?"

Sorum havada asılı kaldı. Babamın ılık eli omzumu okşadı. Benimle *vedalaşıyordu.* Annemin gözleri, akmamış gözyaşlarıyla dolmuştu ve Gisa da son saniyelerimi hatırlayabilmek için gözünü bile kırpmadan bana bakıyordu. *Ona bırakabileceğim hiçbir şeyim yok.* Ama daha oyalanmaya veya ağlamaya fırsatım olmadan bir görevli kolumdan tutup beni dışarı çıkardı.

Dudaklarımdan dökülen kelimeler fısıltıdan farksızdı: "Sizi seviyorum."

Ardından, kapı arkamdan çarparak kapandı ve beni evimin, hayatımın dışında bıraktı.

Beni aceleyle kasabadan, meydana çıkan yoldan geçirdiler. Kilorn'un yıkık dökük evinin önünden geçtik. Genelde bu saatlerde uyanmış ve güne erken başlamak için hava hâlâ serinken nehre doğru yola çıkmış olurdu ama o günler geride kalmıştı. Artık günün yarısını uyuyarak geçirdiğini ve mecburi hizmete gitmeden önce hayatın küçük zevklerinin tadını çıkardığını tahmin ediyordum. Bir tarafım ona bağırarak hoşça kal demeyi istedi ama yapmadım. Daha sonra bana bakmak için eve gittiğinde Gisa ona olanları anlatırdı. Farley'nin beni bugün küçük bir servetle yanına beklediği aklıma gelince hafifçe güldüm. Hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Meydana geldiğimizde pırıl pırıl, siyah bir araç bizi bekliyordu. Dört tekerleği, cam pencereleri ve yere doğru yuvarlaklaşan hatlarıyla beni yutmaya hazırlanan bir canavara benziyordu. Başka bir Güvenlik görevlisi, kontrol panelinin arkasında oturuyordu ve biz yaklaşırken motoru çalıştırdı. Siyah bir duman, sabahın erken saatlerinin havasına karıştı. Tek kelime etmeden beni arkaya yerleştirdiler ve hizmetçi kayarcasına yanıma oturur oturmaz araç hayal bile edemeyeceğim bir hızla yola çıktı. *Bunlardan birine ilk... ve son kez biniyorum.*

Konuşmak; neler olduğunu, suçlarım için beni nasıl cezalandıracaklarını sormak istiyordum ama söylediklerimi duymazdan geleceklerini biliyordum. Bu yüzden camdan dışarısını, tanıdık kuzey yolundan ormana girdiğimiz sırada kasabanın gözden kaybolmasını izledim. Etraf dünkü kadar kalabalık değildi ve Güvenlik görevlileri yollarda nöbet tutuyordu. *Saray kontrol altında,* demişti hizmetçi. Sanırım söylemeye çalıştığı şey buydu.

İleride elmascam duvar, ormanın ardından doğan güneşin ışıklarını yansıtarak parıldıyordu. Gözlerimi kısmak istedim ama yapmadım. Burada gözlerimi açık tutmalıydım.

Kapının önü siyah üniformalılarla kaynıyordu, tüm Güvenlik görevlileri içeri giren gezginleri tekrar tekrar kontrol ediyordu. Durmak

için kenara yanaştığımızda hizmetçi kadın beni sıradan geçirip doğruca kapıdan içeri soktu. Kimse itiraz etmedi, kimlik sormaya bile gerek duymadılar. Burada tanınıyor olmalıydı.

İçeri girdiğimizde dönüp bana baktı. "Bu arada ismim Ann ama burada çoğunlukla soyadlarımızı kullanırız. Bana Walsh diyebilirsin."

Walsh. Bu isim bana tanıdık gelmişti. Solgun saçları ve yanık teniyle bir arada düşününce bunun tek bir anlamı olabilirdi. "Nerelisin?"

"Seninle aynı yerden, Sütunkent'ten. Ağabeyin Tramy'yi tanırdım. Bree'yi de keşke tanımaz olaydım. O gerçek bir kalp hırsızıydı." Bree'nin kasabadan ayrılmadan önce kötü bir şöhreti vardı. Bir keresinde bana mecburi hizmetten herkes gibi korkmadığını çünkü arkasında bıraktığı, kana susamış bir düzine kadar kızın çok daha tehlikeli olduğunu söylemişti. "Seni tanımıyorum gerçi ama kesinlikle tanıyacağım."

Tüylerim diken diken oldu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Demek istediğim, burada uzun saatler boyunca çalışacaksın. Seni işe kimin aldığını ya da sana işle ilgili ne anlattıklarını bilmiyorum ama bir zaman sonra bitmek bilmez gelecek. Mesele sadece yatakları düzeltmek ya da tabakları yıkamak değil. Bakmak ama görmemek, duymak ama dinlememek zorundasın. Biz burada sadece eşyayız; hizmet eden, yaşayan heykelleriz." Kendi kendine iç çekip döndü ve giriş kapısının hemen yanındaki kapıyı açtı. "Özellikle de şimdi, şu Kırmızı Muhafızlar olayı çıkmışken. Kızıl olmak hiçbir zaman iyi olmamıştı ama şu anda her zamankinden de kötü."

Duvara gizlenmiş gibi duran kapıdan içeri girdi. Basamaklardan inip karanlıkta gözden kaybolduğunu fark etmem bir an sürdü.

"İş mi?" dedim aceleyle. "Ne işi? Neden bahsediyorsun?"

Basamaklarda bana doğru dönüp gözlerini devirdi. Sanki dünyanın en bariz şeyini söylüyormuş gibi, "Hizmetçilik işiyle görevlendirilmek için buraya çağırıldın," dedi.

Çalışmak. İş. Bu düşünceyle neredeyse aşağı yuvarlanacaktım.

Cal. Bana iyi bir işi olduğunu söylemişti ve şimdi araya birkaç tanıdık sokarak bana da bir iş bulmuştu. Onunla çalışacak bile olabilirdim.

Bunun ne anlama geldiğini bildiğim için kalbim umutla yerinden çıkacak gibi oldu. *Ölmeyeceğim hatta savaşa bile gitmeyeceğim. Çalışacağım ve hayatta kalacağım. Cal'i bulduğumda aynısını Kilorn'a da yapması için onu ikna etmeliyim.*

"Acele et, elini tutacak zamanın yok!"

Onu takip ederek şaşırtıcı derecede karanlık bir tünele indim. Duvarlarda parlayan minik ışıklarla yolu zar zor görebiliyordum. Tepeden geçen borular su ve elektrikle uğulduyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum fısıldayarak.

Walsh bana kafası karışmış bir şekilde döndüğünde, şaşkınlığı neredeyse elle tutulabilirdi. "Güneş Sarayı'na tabii ki."

Bir anlığına kalbimin durduğunu hissettim. "Ne... ne dedin? Saraya, gerçek saraya mı?"

Üniformasındaki nişana dokundu. Taç, loş ışıkta parıldadı.

"Artık Kral'a hizmet ediyorsun."

Benim için hazırda bir üniformaları vardı ama bunu zar zor fark ettim. Bir kralın evinin, somon rengi taşlar ve parlak mozaiklerle kaplı, unutulmuş bir salonunda çevremde gördüklerimden hayrete düşmüş durumdaydım. Diğer hizmetçiler, kırmızı üniformalardan bir geçit törenindeymiş gibi etrafta koşuşturuyordu. Yüzlerini araştırıp teşekkür edebilmek için Cal'e bakındım ama burada değildi.

Walsh yanımda durmuş, bana tavsiyelerde bulunuyordu. "Hiçbir şey söyleme. Hiçbir şey duyma. Seninle konuşulmadıkça hiç kimseyle konuşma."

Söylediklerini zorlukla takip edebiliyordum; son iki gün kalbimde ve ruhumda derin yaralar açmıştı. Sanırım hayatım bütün baraj kapaklarını açmaya ve durmaksızın dönen girdabında beni boğmaya karar vermişti.

"Çok yoğun bir günde geldin, belki de şimdiye kadarkilerin en kötüsünde."

"Tekneleri ve zeplinleri gördüm... Gümüşler haftalardır nehir yukarı gidiyordu," dedim. "Yılın bu zamanına göre bile alışılmışın dışında bir yoğunluk vardı."

Walsh beni acele ettirerek elime ışıl ışıl bardaklarla dolu bir tepsi tutuşturdu. Bu bardaklar, Kilorn'la özgürlüğümüzü kolaylıkla satın alabilirdi ama sarayın her kapı ve penceresi sıkı sıkıya korunuyordu. Bütün yeteneklerime rağmen bu kadar Güvenlik görevlisinin arasından geçip gidemezdim.

"Bugün neler oluyor?" diye sordum budala gibi. Saçımın bir tutamı gözlerimin önüne düştü ve ben daha düzeltemeden Walsh saçımı geriye itip minik bir firketeyle tutturdu; hareketleri hızlı ve titizdi. "Bu aptalca bir soru mu oldu?"

"Hayır. Hazırlıklar başlayıncaya kadar ben de bilmiyordum. Sonuçta yirmi yıldır, Kraliçe Elara'nın seçilmesinden beri düzenlenmemiş." O kadar hızlı konuşuyordu ki kelimeleri iç içe geçiyordu. "Bugün Kraliçedenemesi yapılacak. Büyük Gümüş ailelerinin, yani Soylu Hanelerin kızları kendilerini Prens'e sunmak için geldiler. Bu akşam büyük bir ziyafet olacak ama şu anda hepsi Sarmal Bahçe'de seçilmeyi umarak takdim edilmeye hazırlanıyorlar. Bu kızlardan bir tanesi müstakbel kraliçe olacak ve bu şansı elde edebilmek için şu anda birbirlerini yiyorlar."

Zihnimde bir grup tavus kuşu görüntüsü belirdi. "Eee ne oluyor yani? İki dans edip, birkaç kibar kelime edip kirpiklerini mi kırpıştırıyorlar?"

Walsh başını salladı. "Pek değil." Ardından gözleri parladı. "Servis görevindesin, neler olduğunu kendi gözlerinle görebilirsin."

İleride oymalı ahşap ve yekpare camdan kapılar görünüyordu. Bir hizmetçi kanatlarını iterek açtı ve bir sıra kırmızı üniformalının geçmesi için tuttu. Sonra benim sıram geldi.

"Sen gelmiyor musun?" Sesimdeki umutsuzluğu duyabiliyordum, yanımda kalması için Walsh'a neredeyse yalvaracaktım. Ama geriye çekilip beni yalnız bıraktı. Sıranın gerisinde kalıp diğer hizmetçilerin de düzenini bozmadan önce kendimi zorlayarak ilerledim ve gün ışığıyla aydınlanmış, Walsh'un Sarmal Bahçe dediği yere çıktım.

İlk başta kendimi bizim kasabadaki gibi bir arenanın ortasında bulduğumu sandım. Bahçe, çok büyük bir çanak şeklindeydi ama buradaki teraslarda taş sıralar yerine masalar ve rahat koltuklar vardı. Basamaklara serpiştirilmiş bitkiler ve fıskiyeler, katları localara bölüyordu. Hepsi en altta, taş heykellerle çevrili daire şeklinde çimenlik bir alanda birleşiyordu. Karşımda kırmızı ve siyah ipeklerin asılı olduğu ayrı bir loca vardı ve içindeki dökme demirden yapılma koltuklar aşağı bakacak şekilde yerleştirilmişti.

Burası da ne böyle?

Diğer Kızılların yönlendirmelerini izleyerek sanki bir sis bulutunun içinde gibi çalıştım. Mutfak hizmetçisiydim; görevim temizlik, aşçılara yardım ve yaklaşan etkinlik için alanı hazırlamaktı. Soyluların neden bir arenaya ihtiyaçları vardı, hiç bilmiyordum. Bizim orada arena sadece Gümüşlerin Gümüşlerle yarıştığı Oyunlar için kullanılırdı ama buradakinin amacı ne olabilirdi ki? Burası bir saraydı. Burası asla kanla lekelenemezdi. Yine de bu arena-olmayan-yerle ilgili içimde kötü bir his vardı. Tenimdeki karıncalanma geri dönmüştü ve tenimin altında nabız gibi dalgalanıyordu. İşlerimi bitirip hizmetçi girişine döndüğüm sırada Kraliçedenemesi başlamak üzereydi.

Diğer hizmetçiler ortalıktan kaybolarak basit tül perdelerle çevrelenmiş yüksek bir platforma çıktılar. Kraliyet locasıyla hizmetçi girişinin arasındaki başka kapılar açıldığı sırada hizmetçilerin arkasından gidip bir sıraya karıştım.

Başlıyor.

Görkemli Bahçe'deki, kendilerine insan diyen güzel ve soylu yaratıklar aklıma geldi. Sert bakışları ve beter mizaçlarıyla hepsi kibirli ve göz alıcıydı. Walsh'un deyişiyle Soylu Hanelerden gelen bu Gümüşlerin de diğerlerinden bir farkı olmayacaktı. *Hatta daha bile beter olabilirler.*

Kalabalık halinde Sarmal Bahçe'ye girdiler ve renk cümbüşü yaratarak soğuk bir zarafetle çevreye dağıldılar. Değişik aileleri, yani Haneleri seçmek kolaydı; her biri diğerlerinden farklı renklerde giyiniyordu. Mor, yeşil, siyah, sarı ve gökkuşağının bütün tonları, kendi aile localarına

giriyordu. Kısa sürede onları sayamaz hale geldim. *Toplamda kaç tane Hane var ki?* Kalabalığa başkaları da eklendi; kimileri konuşmak için duruyor, kimileri ise kaskatı kollarla kucaklaşıyordu. Bu onlar için bir *partiydi*, bunu anlayabiliyordum. Çoğu ailenin bir kraliçe çıkarma umudu çok azdı ve bunu sadece bir tatil olarak görüyorlardı.

Ancak birkaçı da hiç kutlama havasında görünmüyordu. Kraliyet locasının sağında bulunan, siyah ipekler içindeki gümüş saçlı aile, odaklanmış sessizlik içinde oturuyordu. Hane Reisi keçisakallı ve siyah gözlüydü. Daha ileride, lacivert ve beyaz renkli bir Hane de kendi içinde fısıldaşıyordu. Onlardan birini tanıdığımda şaşırdım. Birkaç gün önce arenada gördüğüm fısıltı, Samson Merandus'tu. Diğerlerinin aksine karanlık bakışlarını yere dikmiş, dikkatini başka yere vermişti. Onunla ya da onun ölümcül yetenekleriyle karşılaşmamam gerektiğini kendime hatırlattım.

Garip bir şekilde, etrafta bir prensle evlenebilecek yaşta kızlar görünmüyordu. Belki de başka bir yerde hazırlanıyorlar, bir taç kazanma hevesiyle sıralarını bekliyorlardı.

Ara sıra birileri her masada bulunan kare şeklindeki metal düğmeye basıp bir hizmetçi istediğini belirten ışığı yakıyordu. Kapıya en yakın kim varsa o gidiyor, diğerlerimiz de ilerleyip servis için sıramızın gelmesini bekliyorduk. Sıramın geldiği an kötü bakışlı, siyah gözlü Hane Reisi kendi masasındaki düğmeye bastı.

Beni asla yarı yolda bırakmayan ayaklarıma şükrettim ve kalbim deli gibi çarparken ortalıkta dolaşanların arasından sıyrılıp kalabalığın içinden geçebildim. Bu insanlardan çalmak yerine onlara hizmet etmem gerekiyordu. Geçen haftaki Mare Barrow, şimdiki halimi görse gülse mi, ağlasa mı bilemezdi. *Ama o aptal bir kızdı ve şimdi bunun bedelini ödüyorum.*

"Efendim?" dedim düğmeye basan Hane Reisi'ne. İçimden kendi kendime küfrettim. İlk kural, *hiçbir* şey *söylememekti* ve ben bunu çoktan çiğnemiştim.

Ancak adam bunu fark etmemiş gibiydi ve sıkılmış bir ifadeyle sadece su bardağını kaldırdı. "Bizimle oynuyorlar, Ptolemus," diye homurdandı

yanındaki kaslı, genç adama doğru. Ptolemus adını alacak kadar şanssız olan kişinin o olduğunu tahmin ettim.

"Güç gösterisi, baba," diye yanıtladı Ptolemus ve kendi bardağını kafasına dikti. Bardağı bana uzatınca tereddüt etmeden aldım. "Bizi bekletiyorlar çünkü bunu yapabiliyorlar."

Onlar diye bahsettiği, henüz kendini göstermemiş kraliyet ailesiydi. Ama bu Gümüşlerin onlardan küçümseyerek bahsetmesi kafa karıştırıcıydı. Biz Kızıllar, cezalandırılmaktan kaçınabildiğimiz durumlarda Kral'a ve soylulara hakaret ederdik ama bunun bize has bir hak olduğunu düşünüyordum. Bu insanlar hayatlarının tek bir gününde bile acı çekmemişlerdi. Birbirleriyle ne gibi sorunları olabilirdi ki?

Orada kalıp dinlemek isterdim ama ben bile bunun kurallara aykırı olduğunu biliyordum. Arkamı dönüp birkaç basamak çıkarak localarından ayrıldım. Parlak renkli çiçeklerin arkasında bir lavabo gördüm; muhtemelen içeceklerini tekrar doldurmak için tüm o yolu geri gitmeyelim diye yapılmıştı. İşte o anda İlk Cuma Oyunları'ndakine benzer, keskin ve metalik bir ses yankılanmaya başladı. Birkaç kere çınladıktan sonra Kral'ın girişini müjdeleyen görkemli bir melodiye dönüştü. Alandaki tüm Soylu Haneler isteyerek ya da gönülsüzce ayağa kalktı. Ptolemus'un, babasına yeniden bir şeyler fısıldadığı da dikkatimi çekti.

Çiçeklerin arkasındaki gözetleme noktamda Kral'ın locasıyla aynı hizada, onun çok az arkasındaydım. Mare Barrow, Kral'ın birkaç metre arkasındaydı... Bu konuda ailem ya da Kilorn ne düşünürdü acaba? Bu adam bizi ölüme gönderiyordu ve ben de ona hizmet etmek için gönüllü oluyordum. Bu durum midemi bulandırıyordu.

Kral, başı ve omuzları dimdik, canlı bir tavırla giriş yaptı. Arkadan bile, paraların üstündeki ve haberlerdeki görüntüsünden daha şişman olduğu belliydi ama aynı zamanda daha uzun boyluydu. Askeri üniforması siyah ve kırmızıydı; gerçi Kızılların öldüğü siperlerde bir gün bile geçirdiğinden şüpheliydim. Göğsünde bizzat kazanmadığı başarıları temsil eden nişanlar ve madalyalar parlıyordu. Hatta çevresindeki tüm o muhafızlara rağmen kılıç bile kuşanmıştı. Başındaki taç tanıdıktı; kırmızı

altın ve siyah demirden, kıvrılan alevler şeklindeki uçları iç içe geçiyordu. Yer yer ağarmış, mürekkep karası saçlarının üstünde sanki alev almış gibi görünüyordu. Kral'ın, babası, babasının babası ve diğerleri gibi bir yakıcı olduğu düşünülürse taç gücüyle uyumluydu. Ateş ve ısının yıkıcı, güçlü yöneticileriydiler. Bir zamanlar krallarımız, muhaliflerini alevli bir dokunuşla küle çevirirlerdi. Bu Kral ise artık Kızılları yakmıyordu ama bizi hâlâ savaş ve yıkımla öldürmeye devam ediyordu. Okulda, dersler bir işime yarayacakmış gibi, öğrenmeye hevesli küçük bir kız olduğum zamanlardan beri adını biliyordum. *Poyraz'ın Kralı, Kuzeyin Ateşi, Altıncı Tiberias Calore.* Söylemesi zor ve uzundu. Yapabilseydim isminin üzerine tükürürdüm.

Arkasından onu takip eden Kraliçe, kalabalığa başını sallıyordu. Kral'ın kıyafetleri ne kadar koyu renkli ve ciddi kesimliyse, Kraliçe'nin mavi-beyaz elbisesi o kadar hafif ve aydınlıktı. Sadece Samson'ın Hanesine başıyla selam verdiğinde onlarla aynı renkleri giydiğini fark ettim. Ailenin benzerliklerine bakılırsa, onların akrabası olmalıydı; aynı küllü sarı saçlar, mavi gözler ve görünüşünü vahşi, yırtıcı bir kediye benzeten keskin bir gülümseme.

Kraliyet ailesi ne kadar göz korkutucu görünürse görünsün, hiçbiri onları takip eden muhafızlarıyla karşılaştırılamazdı. Çamurun içinde doğmuş bir Kızıl da olsam, onların ne olduğunu biliyordum. Herkes bir Gözcü'nün nasıl göründüğünü bilirdi çünkü hiç kimse onlarla karşılaşmak istemezdi. Her haber yayınında, konuşmada ya da resmi fermanında Kral'ın yanında dururlardı. Üniformaları her zamanki gibi alevlere benziyordu; kırmızı ve turuncunun tonlarında titreşiyor, gözleri korkutucu siyah maskelerin ardında parıldıyordu. Her biri, ucunda kemiği bile kesebilecek pırıl pırıl gümüş süngüler takılı siyah tüfekler taşıyordu. Yetenekleri ise görünüşlerinden daha da korkutucuydu. Değişik Gümüş hanelerinden gelmiş, çocukluklarından beri eğitilen, Kral'ı ve ailesini koruyacağına tüm hayatı üstüne yemin etmiş seçkin savaşçılardı. Beni ürpertmeye yetiyorlardı ama görebildiğim kadarıyla Soylu Haneler onlardan hiçbir şekilde korkmamıştı.

Locaların arkalarında bir yerden bağırtılar başladı. "Kırmızı Muhafızlar'a ölüm!" diye haykırdı biri ve diğerleri de eşlik etti. O anda çok uzakmış gibi görünen, dünkü olayları hatırladığımda tüylerim diken diken oldu. Bu kalabalık, bize karşı ne kadar da hızlı dönebilirdi...

Kral bu gürültü üzerine yüzünü buruşturdu ve rengi soldu. Bu şekilde patlamalara alışık değildi ve bağırışlara karşı neredeyse hırlıyordu.

"Kırmızı Muhafızlar ve diğer tüm düşmanlarımızın hakkından geliyoruz!" diye gürledi Tiberias, sesi kalabalığın üstünde yankılanarak. Bu, onları bir kırbacın şaklaması gibi susturdu. "Ama bugün buraya nutuk atmak için gelmedik. Bugün bir geleneğimizi onurlandırmak için buradayız ve hiçbir Kızıl şeytan bunu engelleyemeyecek. Şimdi en soylu vârisle evlenecek en yetenekli kızı bulmak için Kraliçedenemesi'nin zamanı. Burada, Soylu Haneleri birbirine bağlayacak gücü; sınırlarımızdaki ve içimizdeki düşmanlarımızı yok ederek Gümüşlerin zamanın sonuna kadar hükmetmesini sağlayacak kudreti bulacağız."

"Güç!" diye haykırdı kalabalık onun sözlerinin ardından. Bu korkutucuydu. "Kudret!"

"Artık bu ideali gerçekleştirmenin zamanı geldi ve iki oğlum da bizim en kutsal geleneğimizi onurlandıracaklar." Elini salladığında iki kişi öne çıkıp babalarının yanına geçti. Yüzlerini göremiyordum ama ikisi de babaları gibi uzun boylu ve siyah saçlıydı. Onlar da askeri üniforma giyiyordu. "Soylu eşim Kraliçe Elara'nın oğlu, Calore ve Merandus Hanelerinden, Prens Maven."

Elini sert bir şekilde kaldıran ikinci Prens, diğerinden daha solgun ve inceydi. Sağa ve sola döndüğünde yüzünü çok az görebildim. Soylu ve ciddi ifadesine rağmen, on yedi yaşından daha büyük olamazdı. Keskin hatları ve mavi gözleri vardı; bu resmi töreni aşağılar gibi gülümsemesi, ateşi bile dondurabilirdi. Onunla aynı fikirdeydim.

"Calore ve Jacos Hanelerinin Veliaht Prensi, rahmetli eşim Kraliçe Coriane'in oğlu, Poyraz Krallığı ve Alevli Taç'ın vârisi, Yedinci Tiberias."

Gülümseyerek el sallayan genç adamın saçma unvanına gülmekle çok meşguldüm. Sonra, ileride müstakbel krala çok yakın olduğumu

söyleyebilmek için başımı kaldırıp baktım. Ancak umduğumdan çok daha fazlasını almıştım.

Elimdeki cam kadehler, lavabodaki suyun içine zararsızca düştüler.

O gülümsemeyi tanıyordum, o gözleri biliyordum. Daha dün gece benim gözlerimin içine bakmışlardı. Bana bu işi bulup beni mecburi hizmetten kurtarmıştı. O bizden biriydi. *Bu nasıl olabilir?*

Prens etrafa el sallayarak tamamen bana doğru döndü. Hayır, yanlış görmüyordum.

Veliaht Prens, Cal'di.



YEDİ

Midemde garip bir boşluk hissiyle hizmetçilerin bölümüne döndüm. Mutluluğum tamamen kaybolmuştu. Ona yeniden bakmaya; şeritler ve madalyalarla bezeli, kaliteli kıyafetlerin içinde, nefret ettiğim soylu havasıyla orada durduğunu görmeye dayanamıyordum. Walsh gibi o da Alevli Taç nişanı takmıştı ama onunki oltutaşı, elmas ile yakuttan yapılmıştı ve simsiyah üniformasının üstünde parlıyordu. Dün gece benim gibi kasabalıların arasına karışmak için giydiği sıradan kıyafetlerinden eser yoktu. Şimdi tepeden tırnağa, müstakbel bir kral gibi, tam bir Gümüş gibi görünüyordu. Ona güvenebildiğime inanamıyordum.

Başım dönerken, diğer hizmetçiler bana yol açıp sıranın en sonuna geçmeme izin verdiler. Bana bu işi bulmuştu; beni, ailemi *kurtarmıştı* ama o da onlardan biriydi. Daha da fenası, bir prensti. *Esas* prensti. Bu sarmal taş ucubeliğindeki herkesin görmek için geldiği kişiydi.

"Hepiniz buraya oğlumu ve Krallığımı onurlandırmak için geldiniz, bu yüzden ben de sizi onurlandıracağım," diye gürleyen Kral Tiberias'ın sesi, düşüncelerimi sanki camdan yapılmışlar gibi paramparça etti.

Kollarını kaldırıp localarda oturan insanları işaret etti. Gözlerimi Kral'ın üstünde tutmaya çalışsam da Cal'e bakmaktan kendimi alamıyordum. Gülümsüyordu ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu.

"Size, hükmetme onurunu bahşediyorum. Geleceğin kralı, benim oğlumun oğlu, sizin gümüşkan soyunuzdan olabilir. Kimler bunu talep ediyor?"

Cevap olarak gümüşi saçlı Hane Reisi bağırdı: "Kraliçedenemesi talep ediyorum!"

Sarmal boyunca farklı Hanelerin liderleri de uyum içinde bağırdılar. Benim anlamadığım bir geleneği sürdürürerek, "Kraliçedenemesi talep ediyorum!" diyen sesleri yankılandı.

Tiberias gülümsedi ve başıyla onayladı. "O zaman Kraliçedenemesi başlasın. Lord Provos, başlayın lütfen."

Kral, Provos Hanesi'nin olduğunu tahmin ettiğim locaya doğru döndü. Bahçenin geri kalanı da onun bakışlarını takip ederek, üzerinde siyah çizgileri olan altın renkli kıyafetler giymiş aileye baktı. Gri saçlarında beyaz tutamlar olan yaşlıca bir adam öne çıktı. Garip kıyafetinin içinde, sokmaya hazır bir eşekarısına benziyordu. Adam elini aniden kıpırdatınca ne beklemem gerektiğini bilemedim.

Aniden platform sallandı ve yanlara doğru hareket etmeye başladı. Görünmeyen bir yol üzerinde yana doğru kaymaya başladığımız anda elimde olmadan sıçradım ve neredeyse yanımdaki diğer hizmetçiye çarpıyordum. Sarmal Bahçe'nin geri kalanının da döndüğünü gördüğümde, yüreğim ağzıma geldi. Lord Provos bir *telkiydi* ve sadece beyin gücünü kullanarak her şeyi önceden yapılmış bir yol üzerinde hareket ettiriyordu.

Onun emriyle tüm yapı, bahçenin zemini genişleyerek kocaman bir daire halini alana kadar döndü. Alt balkonlar geri çekilerek üst katlardakilerle aynı hizaya geldi ve sarmal şekli değişerek gökyüzüne açılan devasa bir silindire dönüştü. Balkonlar hareketlendiği sırada zemin de alçalmaya başladı ve en alt locadan yaklaşık altı metre kadar aşağıda durdu. Fıskiyeler şelalelere dönüştü ve silindirin tepesinden aşağı dökülüp dar ama derin gölcükler oluşturdular. Bizim olduğumuz platform

Kral'ın locasının üstünde durdu ve bize aşağıdaki zemin dahil, her şeyi mükemmel şekilde görebileceğimiz bir manzara sağladı. Tüm bunlar; Lord Provos'un Sarmal Bahçe'yi çok daha uğursuz bir yere dönüştürmesi yarım dakikadan daha az sürmüştü.

Ama Provos tekrar yerine oturduğunda, değişim henüz bitmemişti. Elektriğin uğultusu artarak her yerde çatırdamaya başladığında kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Mor-beyaz bir ışık bahçenin zemininde parladı; taşın minik, görünmeyen noktalarından enerjiyle ışıldıyordu. Bunu, Provos'un arenada yaptığı gibi yönetmek için hiçbir Gümüş ayağa kalkmadı. Nedenini sonradan anladım: Bu Gümüşlerin yaptığı bir şey değildi, sadece elektrik teknolojisinin bir harikasıydı. *Gök gürültüsü olmadan şimşek çakması.* Işık demetleri kesişiyor, çarpışıyor ve kendilerini parlak, göz kamaştırıcı bir ağ gibi dokuyorlardı. Sadece bakmak bile gözlerimi acıtıyor, başıma keskin ağrıların saplanmasına neden oluyordu. Diğerlerinin buna nasıl dayandıklarıyla ilgili hiçbir fikrim yoktu.

Gümüşler kontrol edemedikleri bu olay karşısında etkilenmiş, ilgiyle izliyorlardı. Biz Kızıllar ise tamamen korku ve merakla, ağzımız açık bakakalmıştık.

Elektrik genişleyip damarlara ayrılarak kristal bir ağa dönüştü. Sonra uğultu, başladığı gibi aniden kesildi. Şimşek, zeminle bizim aramızda mor bir kalkan oluşturarak dondu ve havada katılaştı; bizimle ve aşağıda *her ne* olacaksa onun arasında.

Zihnim deli gibi çalışıyordu; şimşekten yapılmış bir kalkanın ne gibi bir amacı olabileceğini merak ediyordum. Bir ayı, kurt sürüsü ya da ormandaki nadir canavarlardan biri olamazdı. Hatta efsanelerdeki yaratıklar; büyük kediler, köpekbalıkları ya da ejderhalar bile yukarıdaki çoğu Gümüş'e zarar veremezdi. Hem Kraliçedenemesi'nde canavarların işi neydi ki? Bunun, kraliçe seçim töreni olması gerekiyordu, canavarlarla dövüş değil.

Sanki sorumu cevaplarmış gibi, silindirin heykellerle çevrili, yuvarlak zemininin ortasında genişçe bir alan açıldı. Daha iyi görebilmek için hiç

düşünmeden ileri atıldım. Hizmetçilerin geri kalanı da bu odadan ne gibi korkunç şeyler çıkacağını görmek için benimle birlikte hareket etti.

Karanlığın içinden şimdiye kadar gördüğüm en minik kız çıktı.

Kahverengi ipek ve kırmızı mücevherler içindeki Hane'den, kızlarını onaylayan alkışlar ve sesler yükseldi.

"Rhambos Hanesi'nden Rohr," diye bağırdı aile, onu diğerlerine tanıtarak.

On dört yaşından daha büyük olmayan kız, ailesine gülümsedi. Heykellerle kıyaslandığında çok ufak görünüyordu ama elleri garip şekilde iriydi. Görünüşünün geri kalanı ise güçlü bir rüzgârda kolayca uçabilirdi. Sürekli yukarı gülümseyerek heykellerden çemberin içinde döndü. Cal'e, yani Prens'e baktı ve ceylan gibi gözleriyle ya da ara sıra bal sarısı saçlarını savurarak onu baştan çıkarmaya çalıştı. Kısacası aptal gibi görünüyordu. Ta ki taştan yapılmış heykelin yanına yaklaşıp hafif bir vuruşla kafasını uçurana kadar.

Rhambos Hanesi tekrar konuştu. "Güçlükol."

Altımızda, küçük Rohr her yeri kasırga gibi parçalıyor, heykelleri toza çevirirken ayağının altındaki zemini çatlatıyordu. Küçük bir insan bedenine girmiş deprem gibiydi ve yoluna çıkan her şeyi parçalıyordu.

Demek ki bu bir gösteriydi.

Bir kızın güzelliğini, görkemini ve gücünü göstermesi için düzenlenmiş vahşi bir vitrindi. *En yetenekli kız.* Bu tören, Prens'i en güçlü kızla evlendirebilmek için düzenlenen bir güç gösterisiydi. Böylece çocukları belki de hepsinden çok daha güçlü olacaktı. Ve bu, yüzlerce yıldır devam ediyordu.

Cal'in serçe parmağındaki gücü hayal dahi edemedim. Rhambos kızı, organize yıkım gösterisini bitirip alçalan platforma geri dönerken Cal nazikçe alkışladı. Kız gözden kaybolurken Rhambos Hanesi de ona tezahürat ediyordu.

Bir sonraki kız, benim valimin kızı, Welle Hanesi'nden Heron'du. Adını taşıdığı balıkçıl kuşuna benzeyen sivri yüzüyle, uzun boylu bir kızdı. Etrafındaki çatlamış zemin, kız onu tekrar birleştirirken kıpırdandı.

"Korucu," diye bağırdı ailesi. *Bir yeşerticiydi.* Kızın emriyle, göz açıp kapayıncaya dek ağaçlar yetişip serpildi ve tepeleri şimşekten kalkana dayandı. Dallarının değdiği yerlerden kıvılcımlar çıkıyor ve taze yaprakları alev alıyordu. Osanos Hanesi'nden gelen bir sonraki nympha kız, duruma müdahale etti. Şelale fıskiyeleri kullanarak orman yangınının üzerine güçlü bir hortum gibi su fışkırtınca geride sadece yanmış ağaçlar ve kavrulmuş toprak kaldı.

Tüm bunlar sanki saatlerce sürdü. Her kız kendi değerini göstermek için alana çıkıyor ve her biri daha da harap olmuş bir arena buluyordu. Ama hepsi de her şeyin hakkından gelebilecek şekilde eğitilmişti. Yaşları ve görünüşleri farklı olsa da hepsi büyüleyiciydi. On iki yaşlarında görünen bir kız sanki ayaklı bir bomba gibi, dokunduğu her şeyi patlatıyordu. Ailesi, *imha,* diye bağırarak kızlarının gücünü açıkladı. Kız beyaz heykellerin sonuncusunu da imha ederken şimşek kalkanı dayanıyor, kızın ateşine karşı tısladığında çıkan ses kulaklarımı tırmalıyordu.

Nymphaların, yeşerticilerin, çeviklerin, güçlükolların, telkilerin ve görünüşe göre yüzlerce farklı gücü olan Gümüşlerin kalkanın altında gösteriş yapmasını izlerken elektrik, Gümüşler ve haykırışlar zihnimi bulandırıyordu. Derilerini taşa dönüştüren ya da çığlıklarıyla cam duvarları paramparça eden kızlar gibi, daha önceden hayal bile edemeyeceğim şeyler gözlerimin önünde gerçekleşiyordu. Gümüşler, varlığını bile bilmediğim yetenekleriyle şimdiye kadar korktuğumdan çok daha yüce ve güçlüydü. Bu insanlar nasıl gerçek olabilirdi?

Bunca şey yaşadım ama sanki yine arenadayım ve Gümüşlerin bizim olamayacağımız her şey olmalarını sergilemelerini izliyorum.

Yaratıkları kontrol eden bir animo, gökten binlerce güvercini aşağıya çağırdığında huşuyla bakakaldım. Kuşlar, şimşek kalkanın üstüne kafa üstü dalışa geçerek ölümcül elektriğe değip de kan ve tüy bulutuna dönüştüğünde huşum tiksintiye dönüştü. Kalkan yeniden kıvılcımlar saçtı ve yepyeni gibi parlayana kadar üstünde kuşlardan arta kalanları yakıp küle çevirdi. Soğukkanlı animo alçalan platformda kaybolurken neredeyse kusmak üzereydim.

Sonuncusu olmasını umduğum başka bir kız, artık toza dönmüş arenaya çıktı.

"Samos Hanesi'nden Evangeline," diye bağırdı gümüş saçlı Hane Reisi. Ailesinden sadece o konuşmuştu ve sesi Sarmal Bahçe'de yankılanmıştı.

Gözetleme noktamdan Kral ve Kraliçe'nin oturuşlarını biraz daha dikleştirdiğini gördüm. Evangeline şimdiden dikkatlerini çekmişti. Onların tersine Cal, bakışlarını ellerine çevirmişti.

Diğer kızların çoğu ipekli elbiseler ya da nadiren de olsa garip, parlayan zırhlar giymiş olmasına rağmen Evangeline siyah, deri bir kıyafetle meydana çıktı. Ceketi, pantolonu ve botları sert gümüş zımbalarla kaplıydı. Hayır, gümüş değildi; demirdi. Gümüş o kadar sert ya da mat olmazdı. Onun Hanesindeki herkes ayağa kalkmış tezahürat ediyordu. Kız Ptolemus ve Hane Reisi'nin ailesinden olmasına rağmen diğer Haneler de ona tezahürat ediyordu. Onun kraliçe olmasını istiyorlardı. Kız *favorileriydi.* İki parmağını kaşına götürerek önce ailesini sonra da kraliyet locasını selamladı. Onlar da Evangeline'i desteklediklerini açık bir şekilde göstererek, kızın selamına aynı şekilde karşılık verdiler.

Belki de bu, Oyunlar'a sandığımdan daha çok benziyordu. Sadece bu seferki, Kızıllara yerlerini bildirmek için değil; Kral'ın –ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar– kendi tebaasına yerlerini bildirmesi içindi. *Hiyerarşi içindeki hiyerarşi.*

Denemelere o kadar kaptırmıştım ki neredeyse hizmet etmek için sıramın geldiğini fark etmeyecektim. Birisi beni öne doğru iteklemeden önce sağdaki locaya yöneldim. Samos Hanesi Reisi'nin yaptığı konuşmayı zar zor duyuyordum. "Mıknatıs," dediğini sandım ama neden bahsettiği hakkında bir fikrim yoktu.

Bir zamanlar açık yürüme yolları olan dar koridorlardan ilerleyerek hizmet bekleyen Gümüşlerin yanına gittim. Locaları en alttaydı ama zaman harcamadan, hızlıca yanlarına ulaştım. Parlak sarı ipek ve berbat tüylerden yapılmış kıyafetli, şişman aileyi bulduğumda hepsi de devasa bir pastayı yemekle meşguldü. Locanın her tarafına kirli tabak ve bardaklar saçılmıştı. Hızlı ve tecrübeli ellerimle onları toplamaya başladım.

Locanın içinde bangır bangır bağıran ekranda, hâlâ aynı yerde duran Evangeline'in görüntüsü vardı.

"Ne büyük saçmalık," diye homurdandı şişko, sarı kuşlardan biri, tıkınıp dururken. "Samos kızı çoktan kazandı bile."

Garip. Hepsinin içinde en zayıfı o kız gibi görünüyor.

Tabakları toplarken ekrandaki kızın harabeye dönmüş alanda yürümesini izliyordum. Herhangi bir şey yapacak ya da sunacak gibi durmuyordu ama buna aldırıyor gibi de görünmüyordu. Kendi ihtişamından çok emin, korkunç bir şekilde sıntıyordu. *Bana hiç de ihtişamlı görünmüyor.*

Birden ceketindeki demir zımbalar hareketlendi. Her biri yuvarlak, sert metalden kurşunlar gibi havada süzülmeye başladı. Ardından sanki silahtan ateşlenmiş gibi Evangeline'den fırlayıp toprağa, duvarlara hatta şimşek kalkana saplandılar.

Metali kontrol edebiliyor.

Birkaç loca, kızı alkışlıyordu ama kız henüz işini bitirmemişti. Sarmal Bahçe'nin derinliklerinden bir yerden çatırtılar ve gıcırtılar yükseldi. Hatta şişman aile bile yemeği kesip şaşkınlıkla bakınmaya başladı. Kafaları karışmış ve meraklanmışlardı ama ben, ayaklarımın altındaki derin titreşimlerin farkındaydım. Korkmam gerektiğini biliyordum.

Toprak parçalanırcasına bir ses eşliğinde arenanın zemininden metal borular fırlayarak yükseldi. Duvarlardan patlayarak çıkıyor, Evangeline'in etrafını gri ve gümüş renkli metalden, çarpık bir taç gibi sarıyorlardı. Kız sanki gülüyordu ama metalin kulakları sağır eden cayırtısı onun sesini bastırıyordu. Şimşek kalkandan kıvılcımlar düşmeye başladığında, kız tek damla ter dökmeden, basit bir hareketle kendini bir metal parçasıyla korudu. Sonunda metallerin korkunç bir sesle düşmesine izin verdi. Başını kaldırıp yukarıdaki localara baktı. Ağzı, küçük, keskin dişlerini gösterecek şekilde açılmıştı. *Acıkmış gibi görünüyor.*

Önce hafif, yavaş bir sallantı başladı, ardından tüm loca birdenbire sarsıldı. Tabaklar yere saçıldı, cam bardaklar yuvarlanarak tırabzanlardan aşağı, şimşek kalkanının üstüne düştü. Evangeline bizim locamızı dışarı çekiyor, ileri doğru bükerek dengemizi bozuyordu. Etrafımızdaki

Gümüşler ciyak ciyak bağırıyor ve tutunmaya çalışıyordu. Alkışlamaları paniğe dönmüştü. Bir tek onlar da değildi; bizim sıramızdaki tüm locals bizimle birlikte hareket ediyordu. Aşağıda Evangeline kaşlarını çatarak odaklanmış halde, tüm olanları tek eliyle yönlendiriyordu. Arenadaki Gümüş savaşçılar gibi, o da neler yapabildiğini tüm dünyaya göstermek istiyordu.

Tam bunları düşünürken, sarı ve tüylü kıyafetli şişkolardan biri üzerime uçtu ve beni tabak çanaklarla birlikte tırabzanlardan aşağı fırlattı.

Düştüğüm sırada tek gördüğüm, bana hızla yaklaşan şimşek kalkanın mor ışığıydı. Havayı ısıtıyor ve elektrikle tıslıyordu. Durumu anlayacak çok az zamanım olmasına rağmen damarlı, mor camın beni canlı canlı pişireceğini, elektrik vererek kırmızı üniformamın içinde öldüreceğini biliyordum. Gümüşlerin tek derdi, birilerinin beni oradan hızlıca temizlemesi olacaktı.

Başım kalkana çarptığında yıldızları gördüm. Hayır, yıldızları değil. *Kıvılcımları.* Kalkan, görevini yaparak beni elektrik akımlarıyla çarptı. Üniformam yanarak kavruldu ve tütmeye başladığında tenimin de aynı şekilde yanmasını bekledim. *Cesedim mükemmel kokacak.* Ama nedense hiçbir şey hissetmiyordum. *O kadar acı içinde olmalıyım ki bunu hissedemiyorum bile.*

Ama... *hissedebiliyorum.* Vücudumda aşağı yukarı dolaşan ve her sinir ucumu yakan kıvılcımların sıcaklığını hissedebiliyordum. Yine de o kadar kötü bir his değildi. Aslında kendimi iyi, hatta *canlı* hissediyordum. Sanki tüm hayatım boyunca kördüm de gözlerimi henüz açıyordum. Derimin altında bir şeyler hareket ediyordu ama bunlar kıvılcım değildi. Şimşekler üzerimden kayıp giderken ellerime, kollarıma hayretle baktım. Kumaş yanmış, ısıdan kararmıştı ama tenim değişmemişti. Kalkan hâlâ beni öldürmeye çalışıyor ama başaramıyordu.

Her şey yanlıştı.

Hayattayım.

Kalkandan siyah bir duman yükseldi ve çatlayıp kırılmaya başladı. Kıvılcımlar daha parlak, daha kızgın ama artık daha güçsüzdü. Ayağa

kalkmak için kendimi itmeye çalıştığımda, altımdaki kalkan parçalandı ve yeniden düşüp yerde yuvarlandım.

Bir şekilde, sivri metallerle kaplanmamış bir toprak parçasının üstüne düşmeyi başarmıştım. Kesinlikle çürük içinde kalmış ve kaslarımı incitmiştim ama hâlâ tek parçaydım. Üniformam ise benim kadar şanslı değildi; fena kavrulmuştu ve bedenimi zar zor örtüyordu.

Güçlükle ayağa kalkarken üniformamın bir kısım daha pul pul döküldü. Tepemdeki Sarmal Bahçe'den mırıltılar ve soluksuz konuşmalar yükseliyordu. Tüm gözlerin üstümde, yanmış Kızıl kızın üstünde olduğunu hissedebiliyordum.

Evangeline kocaman açılmış gözlerle bana bakıyordu. Kızgın, şaşkın... ve korkmuş görünüyordu.

Benden. Nasılsa, benden korkmuştu.

"Selam," dedim aptal gibi.

Evangeline, cevap olarak üstüme metal parçalar yağdırdı. Hepsi de keskin ve ölümcüldü ve havayı yararak üstüme gelirken doğrudan kalbimi hedef almışlardı.

Kendimi en kötüsünden koruyabilmeyi umarak, düşünmeden ellerimi kaldırdım. Bir düzine sivri uçlu bıçağı avuçlarımla yakalamak yerine, çok daha farklı bir şey hissettim. Daha önceden kıvılcımlarda olduğu gibi, sinir uçlarım içimden gelen bir ateşle canlanıp uğuldamaya başladı. Kendimi olduğumdan çok daha farklı bir varlıkmışım gibi hissedene dek içimde, gözlerimin arkasında, tenimin altında dolaştı. Ardından saf bir güç ve enerjiyle patlayarak dışarı çıktı.

Işık dalgası, hayır, *şimşek*, ellerimden fırlayarak metale doğru parladı. Metaller, ışıyla birlikte dumanları tüterek paramparça oldular. Zararsızca yere düşerlerken şimşek de uzaktaki duvara çarparak patladı. Evangeline'i kıl payı ıskalamış ve duvarda iki metre genişliğinde bir delik açmıştı.

Kızın ağzı yaşadığı şokla açık kalmıştı. Ellerime bön bön bakıp az önce bana neler olduğunu anlamaya çalışırken, benim de aynı şekilde göründüğümden emindim. Tepemdeki Gümüşlerin en güçlüleri de aynı şeyi merak ediyordu. Başımı kaldırdığımda hepsinin bana baktığını gördüm.

Gökyüzünün altında alevli tacının silueti görünen Kral bile kendi locasının kenarından eğilmişti. Cal, yanında duruyor, kocaman açılmış gözlerle bana bakıyordu.

"Gözcüler."

Kral'ın sesi jilet gibi keskin ve tehditkârdı. Aniden, turuncu-kırmızı üniformalı Gözcüler neredeyse bütün localardan öne çıktı. Seçkin muhafızlar yeni bir şey söylenmesini, yeni bir emri bekliyordu.

İyi bir hırsızdım çünkü ne zaman kaçmam gerektiğini biliyordum. Şimdi de tam o anlardan biriydi.

Kral henüz ağzını açamadan yerimden fırladım ve afallamış Evangeline'in yanından geçerek yerde hâlâ açık duran kapıdan içeri kaydım.

Aşağıdaki karanlık odaya düştüğüm sırada arkamdan Kral'ın, "Yakalayın!" emri yankılandı. Evangeline'in uçan metal şovu tavanda delikler açmıştı ve yukarıdaki Sarmal Bahçe'yi hâlâ görebiliyordum. Tam da korktuğum gibi, üniformalı Gözcüler peşime düşmek için localardan aşağı atlarken tüm yapı sanki kanıyormuş gibi görünüyordu.

Düşünmeye zaman yoktu, tek yapabildiğim koşmaktı.

Arenanın altındaki bekleme odası, karanlık ve boş bir koridora açılıyordu. Tüm hızımla koşup bir koridordan diğerine dönerken kutu gibi, siyah kameralar da beni izliyordu. Çok da uzağımda olmayan Gözcüler gibi kameraların da beni avladığını hissediyordum. *Koş* diye tekrarlıyordum zihnimden. *Koş, koş, koş.*

Yönümü bulabilmek için bir kapı, pencere ya da bana yardımcı olabilecek herhangi bir şeye ihtiyacım vardı. Dışarı çıkabilirsem, pazaryerine mesela, belki bir şansım olabilirdi. *Belki.*

Denk geldiğim ilk merdiven uzun, aynalı bir koridora çıktı. Ama orada da kameralar vardı, tavanın köşelerinde siyah, koca böcekler gibi görünüyorlardı.

Başımın üstünden açılan ateş sesi beni yere yatmaya zorladı. Alev gibi üniformalarının içindeki iki Gözcü, bir aynayı kırıp geçerek üzerime atladı. *Onlar da tıpkı Güvenlikçiler gibiler,* dedim kendime. *Seni tanımayan basit memurlar sadece. Senin neler yapabileceğini bilmiyorlar.*

Neler yapabileceğimi ben de bilmiyorum.

Kaçmamı bekliyorlardı, bu yüzden ben de tam zıddını yapıp ikisine doğru atıldım. Silahları büyük ve güçlü olabilirdi ama hantaldı. Ateş etmeye, saplamaya ya da her ikisini birden yapmaya fırsatları olmadan dizlerimin üstüne çöktüm ve iki devin arasından kaydım. Bir tanesi arkamdan bağırdığında sesi başka bir aynayı patlattı ve camlar üzerime yağdı. Onlar arkalarına dönene kadar, ben çoktan ayağa kalkıp koşmaya başlamıştım.

Sonunda bir pencere buldum ama bu hem bir nimet hem de bir lanetti. Elmascamdan yapılma pencere levhasının önünde kayarak durduğumda, dışarıdaki uçsuz bucaksız ormana baktım. Oradaydı, hemen diğer tarafta, aşılması imkânsız duvarın hemen ardındaydı.

Tamam sevgili ellerim, şu anda üzerinize düşeni yapmanız için harika bir fırsat. Tabii ki hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey, ihtiyacım olduğunda gerçekleşmezdi zaten.

Üzerime gelen bir ısı dalgası beni gafil avladı. Gözcülerin beni bulduğundan emin olarak dönünce, yaklaşmakta olan kırmızı ve turuncu renkli engeli gördüm. Ama engel sıcaktı, titreşiyordu ve neredeyse katıydı. *Ateş.* Ve doğrudan üzerime geliyordu.

Düştüğüm duruma gülerken sesim belli belirsiz, zayıf ve yenilmiş çıktı. "Ah, harika."

Koşmak için döndüm ama bunun yerine siyah kumaştan bir engele çarptım. Kurtulmak için çırpındığım sırada, güçlü kollar beni sararak hareket etmemi engelledi. *Şokla, şimşek gönder,* diye içimden bağırıyordum. Ama hiçbir şey olmadı. Mucize beni bir kez daha kurtarmayacaktı.

Isı daha da yükselince ciğerlerimdeki hava tükenecek gibi oldu. Bugün şimşekten kurtulmuştum ve şansımı ateşle zorlamak istemiyordum.

Ama beni öldürecek olan dumandı. Yoğun, siyah dumanda boğuluyordum. Başım dönmeye ve gözkapaklarım ağırlaşmaya başladı. Dünya kararırken ayak sesleri, bağrışmalar ve ateşin kükremesini duydum.

"Özür dilerim," dedi Cal'in sesi. Sanırım rüya görüyordum.



SEKİZ

Verandadaydım ve annemin, ağabeyim Bree'yle vedalaşmasını izliyordum. Onu sıkıca kucaklamış, ağlıyor ve oğlunun yeni kesilmiş saçlarını düzeltiyordu. Bacakları tutmaz olursa diye, Shade ve Tramy onu yakalamak üzere bekliyorlardı. En büyük ağabeyleri gittiği için onların da ağlamak istediğini ama annemizin iyiliği için bunu yapmadıklarını biliyordum. Babam ise yanımda durmuş, hiçbir şey söylemeden paralı askerlere bakıyordu. Asker, çelik kaplamalı ve kurşun geçirmez zırhına rağmen, ağabeyimden daha küçük görünüyordu. Bree onu çiğ çiğ yiyebilirdi ama yapmadı. Paralı asker onu kolundan tutup bizden uzaklaştırdığı sırada hiçbir şey yapmadı. Bir gölge gelerek onu korkunç siyah kanatlarıyla kapladı. Dünya etrafımda döndü ve yeniden düşmeye başladım.

Bir yıl sonrasına indim. Ayaklarım, evimizin altındaki vıcık vıcık çamura batmıştı. Annem şimdi Tramy'ye sarılmış, paralı askere yalvarıyordu. Shade'in onu çekerek uzaklaştırması gerekti. Bir yerlerde Gisa, en sevdiği ağabeyi için ağlıyordu. Babam ve ben gözyaşlarımızı tutuyor, sessizce duruyorduk. Gölge geri döndü ve bu sefer etrafımda dönerek

gökyüzünü ve güneşi kapadı. Gözlerimi sımsıkı yumarak beni yalnız bırakmasını dilediim.

Gözlerimi açtığımda Shade'in kollarındaydım ve ona tüm gücümle, sımsıkı sarılmıştım. Saçlarını henüz kestirmemişti ve çenesine gelen kahverengi saçları alnımı gıdıklıyordu. Başımı göğsüne bastırdığımda irkildim; kulağıma keskin bir şey battı ve geri çekildim. Ağabeyimin gömleğinde kan lekeleri olduğunu gördüm. Shade'in bize bıraktığı küçük hediye için Gisa'yla kulaklarımızı yeniden delmiştik. Her şeyi yanlış yaptığım gibi bunu da yanlış yaptığımı tahmin ettim. Bu sefer gölgeyi daha görmeden hissettim. Ve bu beni öfkelendirdi.

Gölge beni, yaraları henüz iyileşmemiş taze hatıralardan oluşan bir geçitte oradan oraya sürüklüyordu. Hatta bazıları rüyaydı. Hayır, kâbustu. Benim en kötü kâbuslarımdı.

Etrafımdaki dünya yeniden şekillenip duman ve külle gölgelenmiş bir alana dönüştü. *Boğaz.* Oraya hiç gitmemiş olmama rağmen, hayal edebilmeme yetecek kadar çok şey duymuştum. Düzlük bir araziydi ama düşen binlerce bomba yüzünden delik deşik olmuştu. Lekeli kırmızı üniformaları içindeki askerler, göçüklerin içinde korkuyla büzüşmüş, kanın yaraya dolması gibi içlerine doluşmuştu. Aralarından süzülüp yüzlere baktım, duman ve şarapnellerin içinde kaybettiğim ağabeylerimi aradım.

İlk önce Bree'yi gördüm. Bir çamur birikintisinin içinde, maviler giymiş bir Gölbölgeli'yle boğuşuyordu. Ona yardım etmek istedim ama süzülmeye devam edip onu gözden kaybettim. Ardından Tramy'yi gördüm; yaralı bir askerin üzerine eğilmiş, onun kan kaybından ölmesini engellemeye çalışıyordu. Gisa'nınkine çok benzeyen narin hatları, şiddetli ızdırapla çarpılmıştı. Acı ve hüsranla dolu çığlıklarını asla unutmayacaktım. Tıpkı Bree gibi, ona da yardım edemedim.

Shade ön saflarda, en cesur savaşçıların bile önünde bekliyordu. Bombaları, silahları ya da diğer tarafta bekleyen Gölbölge ordusunu hesaba katmadan, bir tepenin sırtında ayakta duruyordu. Hatta bana gülümseyecek kadar cesurdu. Altındaki toprak patlayıp onu duman ve küle döndürürken izlemekten başka bir şey yapamadım.

"Durun!" diye bağırabildim sadece, bir zamanlar ağabeyim olan dumana uzanırken.

Küller şekillenerek yine gölgeye dönüştü. Hatıraların içine yeniden gömülmeden önce, beni girdap gibi karanlığın içine çekti. Babamın yarı ölü halde eve dönüşü... Kilorn'un mecburi hizmete çağırılışı... Gisa'nın eli... Çevremdeki her şey bulanıklaşarak gözlerimi acıtacak kadar parlak renkli bir girdaba dönüştü. *Bir şeyler doğru değil.* Hatıralar yıllarca geri gidiyordu, sanki hayatımı tersinden izliyordum. Sonunda, hatırlamamın dahi mümkün olmadığı anılar geldi: Konuşmayı öğrenmem, yürümeyi öğrenmem, annem onları azarlarken çocuk yaştaki ağabeylerimin yanımdan geçişi... *Bu imkânsız.*

"İmkânsız," dedi gölge bana. Ses o kadar keskindi ki kafatasımı çatlatacağından korktum. Dizlerimin üstüne düştüğümde, beton hissi veren zemine çarptım.

Ve sonra gittiler. Ağabeylerim, annem ve babam, kız kardeşim, hatıralarım, kâbuslarım gitti. Sadece beton ve etrafımı çeviren çelik parmaklıklar kaldı. *Bir kafes.*

Sendeleyerek ayağa kalktım; görüşüm keskinleşmeye başlarken, ağrıyan başımı tuttum. Parmaklıkların arkasından biri bana bakıyordu. Kadının başındaki taç parıldadı.

"Reverans yapardım ama yuvarlanıp düşebilirim," dedim Kraliçe Elara'ya ve anında bu söylediğimi geri almayı diledim. O bir *Gümüş*'tü. Onunla bu şekilde konuşamazdım. Beni teşhir boyunduruğuna gönderebilir, karne kâğıtlarımı elimden alabilir, beni ve ailemi cezalandırabilirdi. *Hayır,* diye fark ettim korkum daha da büyüyerek. *O Kraliçe. Beni sadece öldürür. Hepimizi öldürebilir.*

Ama gücenmiş gibi görünmüyordu. Onun yerine pis pis sırıttı. Gözleriyle buluştuğumda, içimde bir bulantı yükseldi ve yeniden iki büklüm oldum.

"Bu bana bir reverans gibi göründü," diye mırıldandı acımdan keyif alarak.

Kusma ihtiyacıma direndim ve uzanıp parmaklıkları tuttum. Parmaklarım soğuk çeliğin etrafında kenetlendi. "Bana ne yapıyorsunuz?"

"Artık pek bir şey yapmıyorum. Ama bu..." Parmaklıkların arasından uzanıp şakağıma dokundu. Parmağının değmesiyle ağrım üçe katlandı, yere düştüğümde bayılmamak için kendime güçlükle hâkim oldum. "Bu seni aptalca bir şey yapmaktan uzak tutacak."

Yaşlar gözlerimi yakıyordu ama onları kovaladım. "Ayakta durmak gibi mi?" demeyi başardım. Nezaket bir yana, ağrıdan düşünecek durumda bile değildim ama yine de dilimin ucuna gelen küfürleri bastırabildim. *Lanet olsun Mare Barrow, diline hâkim ol.*

"Bir şeyleri elektrikle çarpmak gibi," diye tersledi.

Ağrı azalırken, metal banka gidebilecek kadar gücüm yerine geldi. Başımı serin taş duvara yasladığımda, söylediği kelimeler aklıma geldi. *Elektrikle çarpmak.*

Görüntüler zihnime parça parça geri geldi. Evangeline, şimşek kalkan, kıvılcımlar ve ben. *Bu mümkün değildi.*

"Sen Gümüş değilsin. Ailen Kızıl, sen Kızıl'sın ve kanın kızıl," diye mırıldandı Kraliçe, kafesimin parmaklıklarının ötesinde dolaşırken. "Sen bir mucizesin Mare Barrow, imkânsızsın. Senin her şeyini gördüm ama ne olduğunu ben bile anlayamıyorum."

Başımı yeniden tutmak için uzanırken, "O siz miydiniz?" diye neredeyse tiz bir sesle ciyakladım. "Benim zihnimde miydiniz? Benim hatıralarımda? *Kâbuslarımda?*"

"Birinin korkularını bilirsen, onu tanırsın." Sanki aptal bir yaratıkmışım gibi bana göz kırptı. "Ve benim de nasıl bir şeyle uğraştığımızı bilmem gerekiyordu."

"Ben bir *şey* değilim."

"Senin ne olduğunu zaman içinde göreceğiz. Ama bir şeye minnettar ol, küçük şimşek kız," dedi, alayla gülümseyip yüzünü parmaklıklara yaslarken. Aniden bacaklarım tutuldu, ters bir hareket yapmışım gibi tüm hissini kaybetti. *Sanki felç oluyorum.* Ayak parmaklarımı bile oynatamadığımı fark ettiğimde göğsümde bir panik dalgası yükseldi. Babam

böyle hissediyor olmalıydı; kırılmış ve işe yaramaz. Ama bir şekilde ayağa kalktım, bacaklarım kendi başlarına hareket edip beni parmaklıklara doğru ilerletti. Diğer tarafta Kraliçe beni izliyordu. Göz kırpışları adımlarımla uyumluydu.

O bir fısıltı ve benimle oynuyor. Yeteri kadar yaklaştığımda başımı ellerinin arasına aldı. Ağrım katlanarak artarken çığlık attım. Şu anda basit mecburi hizmet lanetine katlanmak için neler vermezdim.

"Bunu yüzlerce Gümüş'ün, sorular soracak, güçlü insanların önünde yaptın," diye tısladı kulağıma. Mide bulandırıcı, tatlı nefesi yüzümü yalıyordu. "Hâlâ yaşıyor olmanın tek sebebi bu."

Yeniden şimşek çıkarabilmeyi dileyerek yumruklarımı sıktım ama hiçbir şey olmadı. Ne yapmaya çalıştığımı anlayıp açık açık güldü. Gözlerimin arkasında yıldızlar patlayarak görüşümü bulandırdı ama onun ipek elbisesini hışırdatarak dönüp gittiğini duydum. Tam da elbisesinin köşeyi dönerek ortadan kaybolduğu ve beni hücremde tamamen yalnız bıraktığı anda görüşüm geri geldi.

Bitkinlik, kaslarımdan başlayıp kemiklerime doğru dalga dalga yayıldı. Ben sadece bir insandım ve insanların bugün gibi günlerle baş etmek zorunda kalmaması gerekirdi. Şaşkınlıkla bileğimin boş olduğunu fark ettim. Kırmızı bant çıkartılmıştı. Bunun anlamı ne olabilirdi? Yaşlar gözlerimi yakıyor, akmakla tehdit ediyordu ama ağlamayacaktım. O kadarcık gururum kalmıştı.

Gözyaşlarıyla savaşabilirdim. Ama sorularla ve kalbimde büyüyen şüpheyle savaşamazdım.

Bana neler oluyor?

Neyim ben?

Gözlerimi açtım ve parmaklıkların diğer tarafından bana bakan Güvenlik görevlisini gördüm. Loş ışıkta parlayan kel kafası, gümüş düğmelerinin parıltısını sönük bırakıyordu.

"Aileme nerede olduğumu söylemeniz gerekiyor," deyiverdim, doğrulup otururken. Onlarla son dakikalarımı hatırlayarak, *en azından onları sevdiğimi söyledim*, diye düşündüm.

"Seni yukarı götürmekten başka bir şey yapmam gerekmiyor," diye cevap verdi ama tonu çok da sert değildi. Adam adeta bir sakinlik abidesiydi. "Kıyafetlerini değiştir."

Birden yarısı yanmış kıyafetlerin hâlâ üstümde olduğunu fark ettim. Güvenlik görevlisi, parmaklıkların yanında duran bir kıyafet yığınını işaret etti ve arkasını dönerek bana az da olsa bir mahremiyet sağladı.

Şimdiye kadar giydiğim her şeyden daha yumuşak olan kıyafetler, sade ama kaliteliydi. İkisinin de tek kenarından gümüş renkli şeritler inen, uzun kollu, beyaz bir gömlek ve siyah pantolon; ayakkabı olarak da parlak siyah çizmeler. Hiçbirinin üzerinde ufacık da olsa kırmızı bir işleme olmaması şaşırtıcıydı. Nedenini bilmiyordum. *Cehaletim alışkanlık olmaya başladı.*

"Pekâlâ," diye homurdandım, çizmeyi ayağıma geçirmekle uğraşırken. Tam giydiğim anda görevli de arkasını döndü. Anahtar şakırtısı duymadım ama dikkatli bakınca hücremin kilidi de olmadığını gördüm. Bu kapısız kafesimden beni nasıl dışarı çıkarmayı planlıyordu, hiçbir fikrim yoktu.

Ama gizli bir kapıyı açmak yerine eli büküldü ve metal parmaklıklar eğilerek açıldı. Tabii ki... Gardiyan şey olmalıydı...

"Mıknatıs, evet," dedi parmaklarını oynatarak. "Ve eğer merak ediyorsan söyleyeyim, neredeyse kızarttığın o kız da kuzenimdi."

Nasıl cevap vereceğimi bilemeyerek, ciğerlerimdeki havayla boğulacak gibi oldum. "Üzgünüm." Daha çok soru sorar gibi çıkmıştı.

"Onu ıskaladığın için üzülmelisin," diye yanıtladı ifadesiz bir yüzle. "Evangeline sürtüğün tekidir."

"Genetik mi?" Ağzım, beynimden daha hızlı hareket etmişti; dudaklarımdan dökülen kelimeleri fark ettiğimde nefesimi tuttum.

Uygunsuzca konuştuğum için bana vurmaya sonuna kadar hakkı olsa da bunu yapmadı. Hatta yüzü hafif bir gülümsemeyle çarpıldı.

"Sanırım öyle olup olmadığını kendin keşfedeceksin," dedi siyah gözleri yumuşayarak. "Adım Lucas Samos. Beni takip et."

Başka şansımın olmadığını bilmek için sormama gerek yoktu.

Beni hücreden çıkarıp tepesinde en az on iki Güvenlik görevlisinin beklediği döner bir merdivene yönlendirdi. Tek kelime etmeden mükemmel bir düzenle etrafımı sardılar ve beni onlarla birlikte yürümek zorunda bıraktılar. Lucas yanımda kaldı ama diğerleriyle aynı tempoda yürüyordu. Savaşmaya her an hazırlarmış gibi silahlarını ellerinde tutuyorlardı. İçimden bir ses, bu adamların beni savunmak için değil, diğerlerini korumak için yanımda olduğunu söylüyordu.

Daha güzel olan üst katlara ulaştık; burada cam duvarlar garip bir şekilde simsiyahtı. *Renklendirilmişti.* Gisa'nın Güneş Sarayı hakkında söyledikleri aklıma geldi. Elmascam, görülmemesi gereken şeyleri saklamak için emirle karartulabiliyordu. Belli ki ben de bu kategoriye giriyordum.

İrkilerek, camların bir mekanizmayla değil de kızıl saçlı, kadın bir Güvenlik görevlisi tarafından değiştirildiğini fark ettim. Yolumuz üzerindeki her duvara elini sallıyor ve gücüyle ışığı emip camları gölgeyle kapatıyordu.

"O bir gölge, ışık bükücü," diye fısıldadı benim şaşkınlığımı fark eden Lucas.

Burada da kameralar vardı. Onların elektrik dolu bakışlarını kemiklerimde hissedince tenim karıncalandı. Normalde bu kadar elektrikli bir ortamda kaldığımda başım ağrırdı ama bu sefer ağrıdan eser yoktu. Kalkandaki bir şey beni değiştirmişti. Ya da belki bir şeyi, uzun zamandır içimde saklı kalan bir parçamı açığa çıkarmıştı. *Neyim ben?* Bu soru önceden olduğundan çok daha korkutucu geliyordu.

Bir dizi devasa kapıdan geçtikten sonra elektrik hissi kayboldu. *Gözler beni burada göremiyor.* İçine girdiğimiz kabul salonu, benim evimin on katı büyüklüğündeydi. Ve tam karşımda, alevler şeklinde oyulmuş elmascam tahtında, öfkeli bakışlarını üstüme dikmiş Kral oturuyordu. Arkasındaki gün ışığıyla dolu pencere hızla kararadı. Bu, belki de gördüğüm son güneş ışığıydı.

Lucas ve diğer Güvenlik görevlileri beni ileri yürüttü ama fazla uzun kalmadılar. Sadece arkasına dönüp attığı tek bir bakışla, diğer adamlar Lucas'ın peşinden dışarı çıktılar.

Kral tam önümde oturuyordu. Solunda Kraliçe, sağındaysa Prensler ayakta duruyordu. Cal'e bakmayı reddettim ama ağzı açık halde bana baktığının farkındaydım. Bakışlarımı yeni çizmelerimden ayırmadan ayak parmaklarıma odaklandım, böylece vücudumu yönlendirmeye başlayan korkuma teslim olmayacaktım.

"Diz çökeceksin," diye mırıldandı Kraliçe kadife kadar yumuşak bir sesle.

Diz *çökmeliydim* ama gururum buna izin vermiyordu. Burada, Gümüşlerin, hatta *Kral'ın* önünde bile dizlerim bükülmedi. "Çökmeyeceğim," dedim, kendimde yukarı bakacak gücü bularak.

"Hücrenden hoşlandın mı, kız çocuğu?" diye sordu Tiberias ve azametli sesi odayı doldurdu. Kelimelerindeki tehdit, gün gibi ortadaydı ama öylece dikilmeye devam ettim. Başını yana eğip sanki çözülmesi gereken bir bulmacaymışım gibi bana baktı.

"Benden ne istiyorsunuz?" diyebildim.

Kraliçe ona doğru eğildi. "Sana söylemiştim, bu kız baştan aşağı Kızıl..." Ama Kral sinek kovalar gibi elini sallayarak onu susturdu. Kadın, dudaklarını büzüp geri çekildi. Ellerini sımsıkı birleştirmişti. *Oh olsun.*

"Seninle ilgili isteklerimin gerçekleşmesi imkânsız," diye patladı Tiberias. Bakışları sanki beni yakmaya çalışıyormuş gibi alev alevdi.

Kraliçe'nin sözlerini hatırladım. "Beni öldüremediğiniz için üzüldüğümü söyleyemeyeceğim."

Kral, kendi kendine güldü. "Hazırcevap olduğunu söylememişlerdi."

Rahatlama, ağaçların üstünde esen serin bir rüzgâr gibi içimde dolaştı. Ölüm beni burada beklemiyordu. Henüz değil.

Kral, yazılarla dolu bir deste kâğıdı önüme attı. En üsttekinde adım, doğum tarihim, ebeveynim gibi genel bilgiler yazıyordu ve küçük kahverengi leke de benim kanımdı. Ayrıca kimlik kartımdakiyle aynı olan bir fotoğrafım da vardı. Fotoğrafımın çekilmesi için sırada beklemekten

sıkılmış gözlerime baktım. Bu fotoğrafın içine, tek derdi mecburi hizmet ve aç bir mide olan o kızın içine atlayabilmeyi istedim.

"Mare Molly Barrow, 17 Kasım 302 Yeni Zaman doğumlu, Daniel ve Ruth Barrow'un kızı." Tiberias ezberden okuyor, tüm hayatımı ortaya seriyordu. "Bir mesleğin yok ve bir sonraki doğum gününde mecburi hizmete alınacaksın. Okula nadiren gidiyorsun, akademik notların düşük ve birçok şehirde seni hapse attırmaya yetecek bir adli sicilin var. Hırsızlık, kaçakçılık, tutuklanmaya direnme bunlardan bazıları. Sen zavallı, kaba, ahlaksız, düşük zekâlı, yoksul, aksi, dik kafalı, kasabalıların ve benim Krallığımın itibarını zedeleyen bir kızsın."

Pervasızca söylediği kelimeleri sindirmem biraz zaman aldı ama sonrasında buna karşı çıkmadım. Tamamen haklıydı.

"Ve aynı zamanda," diye devam etti ayağa kalkarak. Bu kadar yakınken, tacının ölümcül derecede keskin olduğunu görebiliyordum. Uçları öldürücüydü. "Sen başka bir şeysin de. Anlayamadığım bir şey. Aynı anda hem Kızıl hem de Gümüş'sün. Anlayamayacağın kadar amansız sonuçları olabilecek bir farklılık bu. Peki, seninle ne yapacağım?"

Bana mı soruyor? "Gitmeme izin verebilirsiniz. Tek kelime bile etmem."

Kraliçe'nin keskin kahkahası sözümü kesti. "Peki ya Soylu Haneler? Onlar da aynı şekilde sessiz kalırlar mı? Kırmızı üniformasının içindeki küçük şimşek kızı onlar da unuturlar mı?"

Hayır. Hiç kimse unutmayacak.

"Benim tavsiyemi biliyorsun Tiberias," diye ekledi Kraliçe, gözlerini Kral'a çevirerek. "Ve bu, tüm sorunlarınızı çözecek."

Bu kötü bir tavsiye olmalıydı; benim için kötü. Çünkü Cal yumruklarını sıktı. Bu hareketine gözüm takılınca sonunda bakışlarımı tamamen ona çevirdim. Ona öğretildiğinden emin olduğum gibi hareketsiz, sabırlı ve sessiz kaldı ama gözlerinin içinde alevler yükseliyordu. Bir anlığına bakışlarımız karşılaştığında, ona seslenip beni kurtarmasını istemeden önce başka tarafa baktım.

"Evet, Elara," dedi Kral, karısını başıyla onaylayarak. "Seni öldüremeyiz Mare Barrow." *Henüz değil* sözü havada asılı kaldı. "O yüzden seni

izleyip, *koruyabileceğimiz* şekilde gözümüzün önünde tutmalı ve senin ne olduğunu anlamaya çalışmalıyız."

Gözleri öyle bir parıldadı ki kendimi yenmek üzere olan bir yemek gibi hissettim.

Cal patlar gibi, "Baba!" diye haykırdı ama kardeşi; daha açık tenli, daha zayıf olan Prens onu kolundan tutarak, babasına itiraz etmesini engelledi. Onun üstünde yatıştırıcı bir etkisi oldu ve Cal geri çekildi.

Tiberias, oğlunu görmezden gelerek konuşmasına devam etti. "Artık Sütunkent'ten gelen Kızıl kız çocuğu Mare Barrow değilsin."

"Peki ya kimim o zaman?" diye sordum sesim korku ve endişeyle titreyerek. Bana yapabilecekleri tüm o korkunç şeyleri düşündüm.

"Baban, sen daha bebekken öldürülen Demir Birliği Komutanı Ethan Titanos. Kızıl bir asker seni aldı ve soyunu sana hiç anlatmadan, yoksulluğun içinde kendi kızı gibi büyüttü. Bunca yıl, bir hiç olduğuna inanarak büyüdün ama şans yüzüne güldü ve yeniden bir bütün oldun. Sen bir Gümüş'sün, kayıp bir Soylu Hane'nin Leydisi, güçlü bir soylusun ve bir gün Poyraz'ın Prensesi olacaksın."

Ne kadar çabalarsam çabalayayım, şaşkınlıkla haykırmama engel olamadım. "Bir Gümüş mü? Bir... prenses mi?"

Gözlerim bana ihanet ederek Cal'e çevrildi. *Bir prenses, bir prensle evlenmeli.*

"Oğlum Maven'la evleneceksin ve sana söylenilen her şeyi yapacaksın."

Şaşkınlıktan ağzımın açık kaldığına yemin edebilirdim. Bir şeyler söylemeye çabaladığımda ağzımdan sefil, utandırıcı bir ses çıktı. Dilim tutulmuştu. Önümdeki daha genç olan Prens de aynı şekilde şaşkın görünüyordu ve benim de yapmak istediğim gibi yüksek sesle garip sesler çıkarmaya başladı. Bu sefer onu dizginleme sırası, gözleri benim üstümden ayrılmayan Cal'deydi.

Genç Prens sonunda konuşmayı başardı; silkinerek Cal'in elinden kurtuldu ve "Anlamıyorum," diye patladı. Babasına doğru hızlı adımlarla ilerledi. "Bu kız... Neden?.." Normalde buna alınırdım ama Prens'in tereddütlerini paylaşıyordum.

"Sessiz ol," diye çıkıştı annesi. "İtaat edeceksin."

Prens, vücudundaki her zerre ailesine karşı isyan ederek annesine öfkeyle baktı. Ama annesi sertleştiğinde geri çekilmek zorunda kaldı; annesinin gazabını ve gücünü o da benim kadar biliyordu.

Sesim zorlukla duyulabilecek kadar kısık, "Tüm bunlar, biraz... fazla gibi görünüyor," dedim. Bunu tanımlamanın başka bir yolu yoktu. "Beni prenses yapmak şöyle dursun, leydi bile yapmak istemezsiniz."

Tiberias'ın yüzünde ciddi bir gülümseme belirdi. Kraliçe gibi, onun dişleri de kör edecek derecede beyazdı. "Ah, ama yapacağım canım. Küçük, basit hayatında ilk kez bir amacın olacak." Alaycılığı, yüzüme tokat gibi çarptı. "Şu anda, terörist grupların ya da özgürlük savaşçılarının ya da beyinsiz Kızıl aptallar kendilerine ne diyorlarsa artık onların, eşitlik adına bir şeyleri havaya uçurdukları, kötü zamanlanmış bir isyanın başlangıcındayız."

"Kırmızı Muhafızlar." *Farley. Shade.* Son isim aklımdan geçtiği anda Kraliçe Elara'nın zihnimden uzak durması için dua ettim. "Şeyi bombaladılar..."

"Başkenti, evet." Kral omuzlarını silkerek boynunu kaşıdı.

Gölgelerde geçirdiğim yıllar, bana çok şey öğretmişti: Kim en çok para taşır, kim seni fark etmez ve yalancılar neye benzer? *Kral bir yalancı,* diye fark ettim, omuzlarını bir kere daha zorlukla silkmesini izlerken. Önemsemiyormuş gibi görünmeye çalışıyor ama başaramıyordu. Farley ve Kırmızı Muhafızlar onu korkutmuştu. Birkaç patlamadan çok daha büyük bir şeyden korkuyordu.

"Ve sen," diye devam etti, öne doğru eğilerek, "bunun daha ileri gitmesini durdurmamızda bize yardımcı olabilirsin."

Çok korkmuş olmasaydım sesli gülebilirdim. "Şeyle evlenerek mi?.. Pardon, ismin neydi senin?"

Prens'in yanakları beyazlaştı; bunun Gümüşlerin kızarması olduğunu tahmin ettim. Sonuçta onların kanı gümüş rengindeydi. "Adım Maven," dedi alçak ve yumuşak bir sesle. Cal ve babası gibi saçları parlak siyahtı

ama benzerlikleri burada bitiyordu. Onlar kaslı ve iriyarıyken, Maven cılızdı ve gözleri su gibi berraktı. "Ve hâlâ anlamış değilim."

Cal araya girip, "Babamızın demek istediği şu ki, bu kız bizim için bir fırsat olabilir," diye açıkladı. Kardeşinin aksine, Cal'in sesi güçlü ve otoriterdi. Tam bir kral gibi konuşmuştu. "Kızıllar onu görürse; kanı Gümüş ama doğası gereği Kızıl birinin bizim yanımızda yetiştiğini görürlerse yatışırlar. Sıradan kızların prenses olduğu eski masallardaki gibi. Kız onların kahramanı olacak. Halk, teröristler yerine ona bakacak." Ve sonra daha alçak sesle ama hepsinden daha önemli olan şeyi ekledi: "Dikkatlerini dağıtacak."

Ama bu bir masal, hatta rüya bile değildi. *Bu bir kâbus.* Hayatım boyunca kilit altına alınacak ve başka biri olmaya zorlanacaktım. *Onlardan biri olacağım. Bir kukla. İnsanları mutlu, sessiz ve ayaklar altında tutmaya yarayan bir gösteri.*

"Hikâyeyi hatasız kurgularsak, Soylu Haneler de tatmin olacak. Sen bir savaş kahramanının kaybolmuş kızısın. Seni daha iyi nasıl onurlandırabiliriz ki?"

Sessizce yalvararak gözlerine baktım. Bana daha önce bir kere yardım etmişti, belki yine yapardı. Ama Cal, başını yavaşça iki yana salladı. *Bana burada yardım edemeyecek.*

"Bu bir rica değil Leydi Titanos," dedi Tiberias. Yeni adımı, yeni *unvanımı* kullanmıştı. "Plana uyacaksın ve bunu *düzgünce* yapacaksın."

Kraliçe Elara, açık renkli gözlerini bana çevirdi. "Kraliyet gelinlerinde âdet olduğu üzere burada yaşayacaksın. Her günün benim uygun gördüğüm şekilde planlanacak ve mümkün olan her şekilde eğitileceksin. Seni," dudağını ısırarak kelimeyi bulmaya çalıştı, "*uygun* hale getireceğiz." Bununla neyi kastettiğini öğrenmek dahi istemiyordum. "Dikkatle gözetim altında tutulacaksın. Şu andan itibaren keskin bir kılıcın üstünde yürüyorsun. Yanlış bir adımında, yanlış bir kelimende bunun cezasını çekersin."

Sanki Kral ve Kraliçe'nin etrafıma sardığı zincirleri hissetmişim gibi boğazım sıkıştı. "Peki, hayatım ne olacak?.."

"Hangi hayatın?" dedi Elara kahkaha atarak. "Kızım, tepetaklak bir mucizenin içine düştün."

Cal, sanki Kraliçe'nin kahkahasından acı çekiyormuş gibi, bir anlığına gözlerini sımsıkı kapadı. "Ailesini kastediyor. Mare'nin; bu kızın bir ailesi var."

Gisa, annem, babam, oğlanlar, Kilorn... Benden alınan bir hayat...

Kral, "Ah, o mesele," diye oflayarak arkasına yaslandı. "Sanırım *sessiz* kalmaları için onlara ödeme yapmalıyız."

"Ağabeylerimin savaştan çıkarılıp eve gönderilmelerini istiyorum." İlk defa doğru bir şey söylediğimi hissettim. "Ve arkadaşım Kilorn Warren... Paralı askerlerin onu götürmelerine izin vermeyeceksiniz."

Tiberias, yarım kalp atışı kadar kısa bir sürede cevap verdi. Birkaç Kızıl askerin onun için hiçbir anlamı yoktu. "Tamamdır."

Bu, bir bağışlamadan daha çok ölüm fermanı gibi gelmişti.

DOKUZ

Leydi Mareena Titanos; Leydi Nora Nolle Titanos ve Demir Birliği Komutanı Lord Ethan Titanos'un kızı. Titanos Hanesi'nin vârisi. Mareena Titanos. Titanos.

Kızıl hizmetçiler beni yaklaşan saldırı için hazırlarken, yeni ismim kafamın içinde yankılanıyordu. Üç kız, birbirleriyle hiç konuşmadan hızlı ve etkili bir şekilde çalışıyorlardı. Bana hiçbir şey sormuyorlardı, gerçi istediklerine emindim. Bana buraya çalışmaya gelirken, *Hiçbir şey söyleme,* dediklerini hatırladım. Benimle konuşmaya izinleri yoktu ve benim hakkımda birileriyle konuşmaları da kesinlikle yasaktı. Hatta gördüklerinden emin olduğum garip şeyler, *Kızıl* şeyler hakkında bile.

İşkence gibi geçen uzun dakikalar boyunca beni *uygun* hale getirmek için yıkadılar, giydirdiler ve olmam gereken aptal şey için beni *boyadılar.* En kötüsü makyajdı; özellikle de cildime uyguladıkları kalın, beyaz macun gibi şey. Yüzümü, boynumu, köprücükkemiğimi ve kollarımı parıldayan, ıslak pudrayla kaplarken bundan üç kutu bitirmişlerdi. Aynaya baktığımda, sanki pudra tenimdeki ışıyı kapamış ve içimdeki

sıcaklık benden çekilmiş gibiydi. Zorlukla soluyarak, bunun benim doğal rengimi, tenimdeki pembeliği yani kırmızı *kanımı* kapatmak için yapıldığını fark ettim. Bir Gümüş olmalıydım ve yüzümü boyamayı bitirdiklerinde gerçekten de onlara benziyordum. Yeni, solgun tenim, koyulaştırılmış gözlerim ve dudaklarımla soğuk, zalim ve canlı bir ustura gibiydim. Gümüş gibi görünüyordum. Güzel görünüyordum. Ve bundan nefret ettim.

Bu ne kadar sürecek? Bir prensle nişanlıyım. İçimden geçirdiğimde bile kulağa delice geliyordu. *Çünkü öyle. Bırak Poyraz'ın Prensi olmasını, aklı başında hiçbir Gümüş seninle evlenmez. Ne isyanı durdurmak için, ne senin kimliğini gizlemek ne de başka bir şey için.*

O zaman bunu neden yapıyorlar?

Hizmetçiler beni bir elbisenin içine çekiştirerek sokarken, kendimi cenazesi için giydirilen bir cesede benzettim. Bunun gerçeğe çok da uzak olmadığını biliyordum. Kızıl kızlar, Gümüş prenslerle evlenmezlerdi. Hiçbir zaman taç giymeyecek ya da tahta oturmayacaktım. Bir şey olacaktı, bir *kaza* belki de. Bir yalan beni yükseltmişti ve günü geldiğinde başka bir yalan beni alaşağı edecekti.

Gümüş serpintileriyle süslü koyu mor elbise ipek ve şeffaf dantelden yapılmıştı. Gökkuşağı gibi renklere ayrılmış aileleri düşünüp, *tüm hanelerin bir rengi var,* diye anımsadım. Titanos'un, *benim adımın,* renkleri mor ve gümüş olmalıydı.

Hizmetçilerden biri küpelerime uzanıp eski hayatımın son kırıntılarını benden uzaklaştırmak istediğinde içimi bir korku kapladı. "Onlara dokunma!"

Kız geriye sıçrayıp hızla gözlerini kırpıştırdı. Benim patlamamla diğerleri de donakalmıştı.

"Özür dilerim, ben..." *Bir Gümüş özür dilemez.* Boğazımı temizleyip kendimi toparladım. "Küpeleri bırak." Sesim güçlü, sert ve *gösterişli* çıkmıştı. "Diğer her şeyi değiştirebilirsiniz ama küpeler kalacak."

Her biri bir ağabeyimi temsil eden, üç ucuz metal parçası hiçbir yere gitmiyordu.

"Bu renk sana yakışmış."

Arkamı döndüğümde hizmetçilerin tıpatıp aynı reveransı yaptığını gördüm. Ve onların arkasında ayakta duranı: Cal. Aniden, makyajın, tenimi saran kızarıklığı kapamasına minnettar oldum.

Elini hızlıca sallamasıyla hizmetçiler kediden kaçan fareler gibi odadan kaçıştılar.

"Bu kraliyet işlerinde yeniyim ama burada olman gerektiğinden pek emin değilim. Odamda yani," dedim. Sesime olabildiğince çok küçümseme yansıtmaya çalışmıştım. Ne de olsa, bu belanın ortasına düşmem onun suçuydu.

Bana doğru birkaç adım geldiğinde içgüdüsel olarak geriledim ve ayağım elbisemin eteklerine takılıp beni hareket etmemek ve yere yuvarlanmak arasında seçim yapmaya zorladı. Hangisinin daha az tercih edilebilir olduğundan emin değildim.

"Senden özür dilemeye geldim. Bu gerçekten de başkalarının önünde yapamayacağım bir şey." Rahatsızlığımı fark edip yarı yolda durdu. Beni süzerken yanağında bir kas seğiriyordu. Muhtemelen daha dün gece onu soymaya çalışan, umutsuz kızı hatırlamıştı. Şu anda o kızla hiçbir benzerliğim yoktu. "Seni tüm bunların içine soktuğum için özür dilerim Mare."

"*Mareena.*" Bu isim dilimde bile kötü bir *tat* bırakıyordu. "Benim adım bu, hatırladın mı?"

"Mare'nin uygun bir kısaltma olması iyi bir şey o halde."

"Benimle ilgili hiçbir şeyin *uygun* olduğunu düşünmüyorum."

Cal'in gözleri üstümde gezindiğinde tenim bakışları altında adeta yandı. "Lucas'ı nasıl buldun?" diye sordu sonunda, kendini zorlayarak bir adım gerilerken.

Burada tanıştığım ilk nazik Gümüş olan Samos muhafızdan bahsediyordu. "Fena değil, sanırım." Güvenlik görevlisinin bana ne kadar nazik davrandığını belli edersem Kraliçe onu benden uzaklaştırabilirdi.

"Lucas iyi bir adamdır. Ailesi, nezaketi yüzünden onun zayıf olduğunu düşünüyor," diye ekledi, gözleri hafifçe kararırarak. Sanki bu

durumu bizzat yaşanıştı. "Ama sana iyi ve adil bir şekilde hizmet edecektir. Bundan eminim."

Ne kadar da düşünceli. Bana nazik bir gardiyan vermiş. Ama dilimi tuttum. Yaptığı iyiliği hor görmenin kimseye bir faydası olmayacaktı. "Teşekkür ederim, Majesteleri."

Gözlerindeki kıvılcım ve dudaklarındaki sırıtış geri döndü. "Adımın Cal olduğunu biliyorsun."

"Ve sen de benim adımı biliyorsun, değil mi?" dedim acıyla. "Nereden geldiğimi biliyorsun."

Sanki utanmış gibi, başıyla belli belirsiz onayladı.

"Onlara göz kulak olmak zorundasın." *Aileme.* Yüzleri gözümün önüne geldi, şimdiden çok uzaktalardı. "Yapabildiğin sürece, hepsine."

"Tabii ki." Bana doğru bir adım atıp aramızdaki boşluğu kapadı. "Özür dilerim," dedi yeniden. Kelimeler, başımın içinde tekrar yankılanırken bir hatırayı canlandırdı.

Ateşten duvar. Boğucu duman. Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim.

Beni yakalayan, bu berbat yerden kaçmamı engelleyen Cal'di.

"Benim tek kaçma şansımı yok ettiğin için de özür diliyor musun?"

"Yani Gözcüleri, Güvenlikçileri, duvarları, ormanı geçip kasabaya dönme ve Kraliçe'nin seni bizzat avlamasını bekleme şansını yok ettiğim için mi?" diye cevap verdi, benim suçlamalarımın üzerinde durmayarak. "Seni durdurmak hem senin *hem de* ailen için yapılabilecek en iyi şeydi."

"Kaçabilirdim. Beni tanımıyorsun."

"Kraliçe'nin, küçük şimşek kızı bulmak için gerekirse dünyayı ikiye ayıracağını biliyorum ama."

"Bana öyle seslenme." Bu lakap, hâlâ alışmaya çalıştığım sahte isminden bile daha çok rahatsız ediciydi. *Küçük şimşek kız.* "Annen de beni öyle çağırıyor."

Acı acı güldü. "O benim annem değil. Maven'ın annesi, benim değil." Çenesinin sertleşmesinden, bu konu hakkında konuşmamam gerektiğini anladım.

"Ah," diyebildim sadece, kubbeli tavandan yankılanıp yok olan kısık bir sesle. Geldiğimden beri ilk kez başımı kaldırıp yeni odama baktım. Şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha güzeldi. Mermer ve cam, ipek ve tüyler. Güneş ışığı değişmiş, günbatımının turunculuğunu almıştı. Gece yaklaşıyordu. Ve bununla birlikte, hayatımın geri kalanı da.

"Bu sabah bir kişi olarak uyandım," diye mırıldandım, ondan daha çok kendi kendime, "ve şimdi tamamen başka bir kişi olmam gerekiyor."

"Bunu yapabilirsin." Bana doğru bir adım attığını hissettim. Isısı odayı dolduruyor, tenimi karıncalandırıyordu. Ama başımı kaldırıp bakmadım. Bakmayacaktım.

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü buna mecbursun." Dudağını ısırdı, bakışları üstümde gezindi. "Bu dünya güzel olduğu kadar tehlikeli de. Faydalı olmayan insanlar, hata yapan insanlar ortadan kaldırılır. *Seni* ortadan kaldırırlar."

Ve kaldıracaklar da. Bir gün... Ama karşı karşıya olduğum tek tehlike bu değildi. "İşleri berbat ettiğim an, hayatımın son anı mı olacak yani?"

Konuşmadı ama gözlerinde cevabı görebiliyordum. *Evet.*

Parmaklarımla belimdeki gümüş kuşakla oynayıp onu iyice sıktım. Bu bir rüyaysa uyanmalıydım ama uyanmadım. *Bunlar gerçekten oluyor.* "Peki ya ben? Bu," ellerimi uzatıp cehennemden gelmişler gibi baktım, "şey?"

Cevap olarak Cal gülümsedi. "Kontrol etmeyi başaracaksın."

Ardından kendi çıplak elini kaldırdı. Bileğinde, iki ucunda birer metal parça bulunan, bilekliğe benzer, çıtırdayıp kıvılcımlar saçan garip bir mekanizma vardı. Kıvılcımlar yok olmak yerine bir anda parladı ve kırmızı alevlere dönüşerek bir ısı dalgası çıkardı. *O bir yakıcı, ısı ve ateşi kontrol ediyor,* diye hatırladım. *O bir prens ve tehlikeli biri.* Ama alev çıktığı kadar hızla yok oldu ve geride sadece Cal'in cesaret verici gülümsemesiyle, her şeyi izleyen, bir yerlere gizlenmiş kameraların uğultusu kaldı.

Göz ucuyla gördüğüm Gözcüler yeni durumumun sürekli hatırlatıcısıydılar. Bir prenses sayılırdım ve ülkenin en seçkin ikinci bekârıyla nişanlıydım.

Ve bir yalandım. Cal, uzun süre önce ayrılmış, beni muhafızlarımla baş başa bırakmıştı. Lucas çok da kötü değildi ama diğerleri katı ve sessizlerdi, asla gözlerime bakmıyorlardı. Muhafızlar hatta Lucas bile beni kendi tenimin içinde hapis tutmaya çalışan bekçilerdi. Asla açılmaması gereken gümüş bir perdenin arkasındaki Kızıl... Düşersem hatta ayağım bile kaysa ölecektim. *Ve benim başarısızlığım yüzünden diğerleri de ölecek.*

Beni ziyafete götürdükleri sırada, Kraliçe'nin beynime kazıdığı hikâyenin, saraydakilere anlatacağı güzel masalın üstünden geçtim. Basitti, hatırlaması kolaydı ama hâlâ korkuyla sinmeme sebep oluyordu.

Savaşın ön cephesinde doğmuşum. Ailem, kampa yapılan bir saldırı sırasında öldürülmüş. Kızıl bir asker beni enkazın altından kurtarmış ve eve, her zaman bir kızı olmasını isteyen karısına götürmüş. Beni Sütunkent adında bir kasabada büyütmüşler ve bu sabaha kadar doğuştan gelen haklarımdan ya da yeteneğimden habersizmişim. Ancak şimdi hak ettiğim yere geri gelmişim.

Bu düşünce midemi bulandırdı. Hak ettiğim yer ailemle, Gisa ve Kilorn'la birlikte olacağım evimdi. *Burası değil.*

Gözcüler, beni sarayın üst katlarındaki labirent gibi koridorlarda yönlendiriyorlardı. Sarmal Bahçe'deki gibi, buranın mimarisi de aşağı doğru hafifçe kıvrılarak inen taş, cam ve metallerden oluşuyordu. Her köşeyi kaplayan elmascam, pazaryerinin, nehir vadisinin ve ilerideki ormanın nefes kesici manzarasını sunuyordu. Bu kadar yüksekten, batmakta olan güneşin altında, uzaktaki varlığını bile bilmediğim tepeleri görebiliyordum.

"Son iki kat kraliyet daireleridir," dedi Lucas, eğimli ve kıvrılarak dönen koridorun üst kısımlarına işaret ederek. Gün ışığı ateş fırtınası gibi parıldıyor, üzerimize ışıktan noktalar düşürüyordu. "Asansör bizi aşağıdaki balo salonuna götürecek. Hemen burada." Uzandı ve bulanık görüntümüzü yansıtan metal bir duvarın önünde durdu. Elini salladığında duvar kayarak açıldı.

Gözcüler bizi penceresiz ve parlak ışıklı bir kutucuğa soktu. Kocaman, metal bir tabuttaymışım gibi hissettiren bu yerden koşarak çıkmak istesem de kendimi nefes almaya zorladım.

Asansör aniden *hareket ettiğinde* bir kilometre öteye zıpladım. Nabzım deli gibi atıyordu. Kesik kesik nefesler alıyordum ve diğerlerinin de aynı şekilde tepki verdiğini düşünerek korkudan kocaman açılmış gözlerle etrafıma bakındım. Ancak hiçbiri, içinde bulunduğumuz odanın *düşmekte* olduğu gerçeğiyle ilgilenmiyordu. Sadece Lucas benim rahatsızlığımı fark etti ve inişimizi biraz yavaşlattı.

"Asansör aşağı ve yukarı hareket edebiliyor, böylece yürümek zorunda kalmıyoruz. Burası oldukça büyük bir yer Leydi Titanos," diye mırıldandı, dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle.

Düştüğümüz sırada merak ve korku arasında kalmıştım. Lucas asansörün kapılarını açtığında rahatlayarak derin bir nefes aldım. Bu sabah koştuğum aynalı koridora çıktık. Aynalar çoktan değiştirilmişti ve sanki içeride hiçbir şey yaşanmamış gibi görünüyordu.

Kraliçe Elara, yanında kendi Gözcüleriyle köşeden döndüğünde, Lucas selam vermek için eğildi. Kraliçe kocasının renkleri olan siyah, kırmızı ve gümüş renklerinde giyinmişti. Sarı saçları ve açık teniyle, tam bir cadı gibi görünüyordu.

Kolumu tuttu ve yürüdüğümüz sırada beni kendine çekti. Dudakları oynamıyordu ama kafamın içinde yankılanan sesini duyabiliyordum. Bu sefer canımı acıtmıyor ya da midemi bulandırmıyordu ama bu his yine de iğrenç ve yanlış geliyordu. Bağırmak ve onu kafamın içinden söküp atmak istiyordum. Ancak ondan nefret etmek dışında yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Sesi zihnimi kaplayarak, *Titanos ailesi imhalardan,* dedi. *Tıpkı Kraliçedenemesi'nde gördüğün Lerolan kızı gibi, dokunarak bir şeyleri patlatabilirler.* Kızı hatırlamaya çalıştığımda, Elara beynime kızın bir görüntüsünü gönderdi. Belli belirsiz gelip geçse de, kayaları ve kumu askeri bombalar gibi patlatan, turuncular içindeki genç kızı görebilmiştim. *Annen Nora Nolle ise, Nolle Hanesi'nin tamamı gibi fırtınaydı. Fırtınalar,*

bir dereceye kadar havayı kontrol edebilirler. Bu çok sık olmasa da iki gücün birlikteliği, senin nadir bulunan elektriği kontrol etme yeteneğini ortaya çıkarabiliyor. Soran olursa bundan daha fazlasını söyleme.

Benden gerçekten istediğin nedir? Zihnimin içinde bile olsa sesim titremişti.

Ondan alabildiğim tek cevap olan kahkahası, kafatasımın içinde çınladı.

Olman gereken insanı hatırla, hem de çok iyi hatırla, diye devam etti sorumu umursamayarak. *Kızıl olarak yetiştirilmiş ama kanı Gümüş olan biri gibi davranacaksın. Artık aklında Kızıl, kalbinde Gümüş'sün.*

İçimden korkuyla karışık bir ürperti geçti.

Bugünden itibaren, hayatının sonuna dek, yalan söylemek zorundasın. Hayatın buna bağlı, küçük şimşek kız.



ON

Elara beni koridorda dikilirken ve onun söylediklerini düşünürken bırakıp gitti.

Eskiden sadece Gümüş ve Kızıl, zengin ve fakir, krallar ve köleler şeklinde keskin ayrımların olduğunu sanırdım. Ancak bunların arasında, anlayamadığım ve tam ortalarında kaldığım çok daha fazlası vardı. Akşama yiyecek bir şeyler bulma endişesiyle büyümüştüm; şimdiyse canlı canlı yenmek üzere bir saraydaydım.

Aklında Kızıl, kalbinde Gümüş'sün. Bu söz hareketlerime yön veriyordu. Hem Mare'nin hem de Mareena'nın hayal bile edemeyeceği büyük sarayı incelerken gözlerim kocaman açılmıştı ama dudaklarımı bastırarak sert bir çizgi haline getirmiştim. Mareena etkilenmişti ama hislerini kontrol altında tutuyordu. Soğuk ve duygusuzdu.

Koridorun sonundaki kapılar açıldığında, şimdiye kadar gördüğüm en büyük odayı ortaya çıkardı. Taht odasından bile büyüktü. Bu sarayın büyüklüğüne alışabileceğimi hiç sanmıyordum. Kapılardan girip bir platforma adım attım. Merdivenlerin aşağısında, her Hane gözlerini

dikmiş, soğuk bir beklentiyle oturuyordu. Hepsi de yine kendi renklerine bürünmüştü. Birkaçı kendi aralarında mırıldanıyor, muhtemelen benimle ve yaptığım küçük gösteriyle ilgili konuşuyorlardı. Kral Tiberias ve Elara, yerden birkaç metre yükseltilmiş bir bölümde, yüzlerini kalabalığa dönmüş halde oturuyorlardı. *Diğerlerine karşı üstünlük kurmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyorlar.* Ya kibirlerinden böyle davranıyorlardı ya da bilinçli bir seçimdi. Sonuçta güçlü görünmek, güçlü olmak demekti.

Prensler de ailelerinin kırmızı ve siyah renklerinde giyinmiş, üstleri askeri madalyalarla süslenmişti. Cal, yüzünde sakin ve duygusuz bir ifadeyle babasının sağında oturuyordu. Kiminle evleneceğini biliyorsa bile, bundan mutlu görünmüyordu. Maven da annesinin solunda oturuyordu ve yüzünden okunan duyguları fırtına bulutları gibiydi. Cal'in kardeşi duygularını saklamakta ağabeyi kadar başarılı değildi.

En azından iyi bir yalancıyla uğraşmak zorunda kalmayacağım.

Kral, "Kraliçedenemesi hakkı, her zaman keyifli bir olay olmuştur; yüce Krallığımızın geleceğini ve bizi düşmanlarımıza karşı güçlü kılan bağlarımızı ortaya koyar," diyerek kalabalığa seslendi. Henüz beni görmemişlerdi; odanın köşesinde duruyor, hepsine tepeden bakıyordum. "Ama sizin de gördüğünüz gibi, bugünkü Kraliçedenemesi bize geleceğin kraliçesinden fazlasını kazandırdı."

İtaatkâr bir gülümsemeyle elini tutan Kraliçe'ye döndü. Elara'nın şeytani cadıdan, kızaran bir kraliçeye dönüşümü şok ediciydi. "Hepimiz, savaşın karanlığındaki parlak umudumuzu; liderimiz, *arkadaşımız*, Komutan Ethan Titanos'u hatırlıyoruz," dedi Elara.

Odadaki insanlar şefkat ve üzüntüyle mırıldandılar. Hatta Evangeline'in zalim babası, Samos Hanesi Reisi bile başını eğdi. "Demir Birliği'ni zafere taşımış, yüz yıldır değişmemiş savaş hatlarını geri püskürtmüştü. Gölbölgeliler ondan korkuyor, askerlerimiz onu seviyordu." Tek bir Kızıl askerin bile Gümüş komutanlarını seveceğinden kesinlikle şüpheliydim. "Gölbölge casusları hatlardan sızarak, barış için tek umudumuz, sevgili arkadaşımız Ethan'ı öldürdüler. İyi ve dürüst bir kadın olan karısı Leydi Nora'yı da onunla birlikte kaybettik. On altı yıl önceki o uğursuz

günde, Titanos Hanesi yok oldu. Arkadaşlarımız bizden alındı. Gümüş kanı döküldü."

Kraliçe gözlerindeki sahte ve zorlama olduğunu bildiğim yaşları silmek için duraksadığında salona bir sessizlik çöktü. Kraliçedenemesi'ne katılan birkaç kız, yerlerinde huzursuzca kıpırdandı. Ölmüş bir komutan umurlarında değildi; bu aslında Kraliçe'nin de umurunda değildi. Onun derdi benimle ilgiliydi. Kimse fark etmeden bir Kızıl kızı kraliyet ailesine sokmalıydı. Bu sihir gerektiriyordu ve Kraliçe de usta bir sihirbazdı.

Elara'nın gözleri benimkileri buldu. Bakışları merdivenlerin üstüne, benim durduğum yere yönelince, diğerleri de onu takip ettiler. Bazıları beni bu sabahtan hatırlarken, bazılarının da kafası karışmış görünüyordu. Birkaçı da elbiseme bakıyordu. Titanos Hanesi'nin renklerini benden daha iyi biliyorlardı ve kim olduğumu anlamışlardı. Ya da en azından kim gibi davrandığımı...

"Bu sabah bir mucizeye tanık olduk. Bir Kızıl kızın, asla sahip olmaması gereken bir güçle arenaya yıldırım gibi düşmesini izledik." Mırıltılar biraz daha arttı, hatta birkaç Gümüş ayağa kalktı. Samos kızı öfkeli görünüyordu, siyah gözlerini üstüme sabitlemişti.

"Kral ve ben, kızı kapsamlı biçimde sorguladık ve nasıl böyle olduğunu bulmaya çalıştık." *Beynimi çorbaya çevirmeye sorgulama demesi gerçekten komik.* "Kızıl değil ama yine de bir mucize. Dostlarım, lütfen Ethan Titanos'un kızı Leydi Mareena Titanos'a tekrar hoş geldin diyelim. Kaybolmuştu ve bulundu."

Elinin ufak bir hareketiyle beni yanına çağırdı. İtaat ettim.

Resmi alkışların arasında, düşmemeye odaklanarak merdivenlerden indim. Merakla ve şüpheyle bakan yüzlerce gözün arasından geçerken adımlarım dengeli, yüzüm sakindi. Lucas ve muhafızlarım benimle gelmemiş, yukarıdaki platformda kalmışlardı. Bu insanların arasında bir kere daha yalnızdım ve onca ipek ve pudra katmanının altında olmama rağmen kendimi hiç bu kadar çırılçıplak hissetmemiştim. Yine de tüm makyaj için minnettardım. Onlarla gerçek kimliğim arasında bir kalkandı. Benim bile anlayamadığım bir gerçeğin.

Kraliçe kalabalığın ön sırasında boş bir koltuğu işaret edince, oraya yöneldim. Kraliçedenemesi'ndeki kızlar beni izliyor, neden burada olduğumu ve neden aniden bu kadar önemli hale geldiğimi merak ediyorlardı. Ama sadece meraklıydılar, kızgın değil. Hüzünlü hikâyemle ellerinden geldiğince empati kurmuş, bana acıyan gözlerle bakıyorlardı. Evangeline Samos dışında... Sonunda yerime ulaştığımda, o da tam sağımda oturuyor, bana kinle bakıyordu. Deri kıyafetleri ve zımbaları gitmiş, birbirine geçmiş metal halkalardan oluşan bir elbise giymişti. Ellerinin gerilmesinden, boğazıma sarılmaktan başka bir şey istemediğini anlayabiliyordum.

"Ailesinin kaderinden kurtarılan Leydi Mareena, cepheden alınıp buradan yalnızca on beş kilometre uzaklıkta bir Kızıl kasabasına götürülmüş," diye devam etti Kral, hikâyemin dönüm noktasını anlatabilmek için. "Kızıl bir aile tarafından büyütülmüş, Kızıl bir hizmetçi olarak çalışmış. Bu sabaha kadar, onlardan biri olduğuna inanıyordu." Bunun üzerine birileri nefesini tuttuğunda dişlerimi gıcırdattım. "Mareena, yontulmamış bir elmas; eski arkadaşımın kızı, burnumun dibinde, benim sarayımda çalışıyordu. Ama artık her şey yoluna girecek. Bu bilgisizliğimi telafi etmek, babasına ve Hanesine, Krallığa yaptıkları büyük katkıları geri ödeyebilmek için, Calore Hanesi ve yeniden dirilen Titanos Hanesi'nin birleşmesini duyurmak isterim."

Birileri daha nefesini tuttu; bu seferki, Kraliçedenemesi'ne katılan kızlardan gelmişti. *Cal'i onların elinden aldığımı düşünüyorlar. Onların rakibi olduğumu sanıyorlar.* Gözlerimi Kral'a çevirdim ve bu kızlardan biri beni öldürmeden önce sözüne devam etmesi için sessizce yalvardım.

Evangeline'in soğuk metalinin beni kestiğini neredeyse hissedebiliyordum. Parmaklarını birbirine sımsıkı kenetlemiş, herkesin içinde derimi yüzmemek için kendini zor tutarken eklemleri beyazlaşmıştı. Diğer yanında oturan ve düşünceli görünen babası, kızını sakinleştirmek için bir elini koluna koydu.

Maven öne çıktığında, odadaki gerilim de sakinleşti. Ona öğretilen sözleri söylemeden önce kısa bir an kekeledi ama sonra kendini toparladı. "Leydi Mareena."

Titrememek için elimden geleni yaparak ayağa kalktım ve ona döndüm.

"Asil babamın ve soylu maiyetinin huzurunda sizinle evlenmek istiyorum. Kendimi size sunuyorum. Kabul ediyor musunuz?"

Konuştuğu sırada kalbim deli gibi atıyordu. Sözleri soru gibi görünse de seçme şansım olmadığını biliyordum. Ne kadar başka tarafa bakmak istesem de, gözlerimi Maven'dan ayırmadım. Bana cesaret vermek için hafifçe gülümsedi. Ben olmasaydım, onun için hangi kızın seçilmiş olacağını merak ettim.

Ben kimi seçerdim? Eğer bunların hiçbiri olmasaydı, eğer Kilorn'un ustası ölmeseydi, eğer Gisa'nın eli kırılmasaydı ve eğer hiçbir şey değişmemiş olsaydı. *Eğer.* "Eğer" dünyadaki en kötü kelimeydi.

Mecburi hizmet. Hayatta kalmak. Benim hızlı ayaklarıma ve Kilorn'un soyadına sahip yeşil gözlü çocuklar. Gelecek önceden de neredeyse imkânsızdı; şimdi ise hiç yoktu.

"Kendimi size sunuyorum, Maven Calore," dedim ve tabutumun üstüne son çivileri de çaktım. Sesim titrese de durmadım: "Kabul ediyorum."

Bu sözler, eski hayatımın üstüne kapıyı sertçe kapayan bir kesinlik taşıyordu. Kendimi çöküp dağılıyormuş gibi hissediyordum ama bir şekilde yerime zarafetle oturmayı başardım.

Maven, göz önünde olmaktan kurtulduğuna sevinerek koltuğuna sığındı. Annesi ona güvence verir gibi kolunu okşadı ve sadece onun için, yumuşakça gülümsedi. Gümüşler bile çocuklarını seviyordu. Ama Cal ayağa kalktığında Kraliçe tekrar buz kesti ve gülümsemesi anında değişti.

Onun kararını bekleyen tüm kızlar derin bir nefes alınca sanki odadaki tüm hava da çekildi. Cal'in kraliçe seçiminde söz hakkı olduğundan şüpheliydim ama o da tıpkı Maven ve benim yapmaya çalıştığım gibi kendi rolünü iyi oynuyordu. Kusursuz beyaz dişlerini göstererek gülümsediğinde birkaç kız içini çekti ama Cal'in sıcak gözleri son derece ciddiydi.

"Babamın vârisi olarak ayrıcalık, güç ve kudretle doğdum. Bana bağlılığınızı borçlusunuz, benim de size hayatımı borçlu olduğum gibi. Görevim size ve Krallığıma en iyi şekilde, hatta daha fazlasıyla hizmet

etmek." Konuşmasını önceden prova etmişti ama coşkusu numara değildi. İyi bir kral olacağına... ya da bunu yaparken öleceğine inanıyordu. "Düzeni, adaleti ve dengeyi korumak için, kendini tıpkı benim gibi feda edebilecek bir kraliçeye ihtiyacım var."

Kraliçedenemesi kızları, şimdi söyleyeceklerini daha iyi duyabilmek için hevesle öne eğildiler. Ancak Evangeline, yüzünü çarpıtan pis, yapmacık bir gülümsemeyle yerinden kıpırdamadı. Samos Hanesi de aynı şekilde sakin görünüyordu. Hatta ağabeyi Ptolemus esnemesini zorlukla bastırdı. *Kimin seçildiğini biliyorlar.*

"Leydi Evangeline."

Kız ne şaşkınlıkla nefesini tuttu, ne şoke oldu ne de heyecanlandı. Diğer kızlar da kalpleri kırılmış ve üzgün bir şekilde omuz silkseler de sadece arkalarına yaslandılar. Herkes bunun böyle olacağını öngörmüştü. Sarmal Bahçe'de, Evangeline Samos'un çoktan kazandığıyla ilgili yakınan şişman aileyi hatırladım. *Haklıydılar.*

Evangeline, akıcı ve soğuk bir zarafetle ayağa kalktı. Cal'e neredeyse hiç bakmadan, hayal kırıklığına uğramış kızlara omzunun üstünden küçümseyerek bir bakış attı. Onun zafer anını görmelerini istiyordu. Herkesin, onun ne kadar üstün olduğunu bilmesini istiyordu. Bakışlarını bana çevirdiğinde, dudaklarından belli belirsiz bir gülümseme geçti. Dişlerinin öldürücü parlaklığı gözümden kaçmadı.

Yeniden Cal'e döndüğünde, Prens kardeşinin ettiği teklifi tekrarladı. "Asil babamın ve soylu maiyetinin huzurunda, sizinle evlenmek istiyorum. Kendimi size sunuyorum Evangeline Samos. Kabul ediyor musunuz?"

"Kendimi size sunuyorum Prens Tiberias." Bunu sert görünüşüne uymayan tuhaf, yüksek ve hırıltılı bir sesle söylemişti. "Kabul ediyorum."

Zafer kazanmış bir sırıtışla yerine oturdu ve Cal de kendi koltuğuna gömüldü. Gülüşünü sanki bir zırh gibi yüzüne sabitlemişti ama kız bunun farkında değil gibi görünüyordu.

Ardından bir elin kolumu kavradığını hissettim, tırnakları derime batıyordu. Sandalyemden fırlayıp kaçmamak için kendimi zor tuttum. Evangeline, hiç tepki göstermeksizin, dosdoğru karşıya, bir süre sonra

kendisinin olacak koltuğa bakıyordu. Sütunkent'te olsaydık, onun birkaç dişini yerinden sökmüştüm bile. Parmaklarını tenime batırıyordu ve eğer kan... kırmızı kanımı akıtırsa, küçük oyunumuz başlamadan biterdi. Ama cildimi delmesine çok az kala sıkmayı bıraktı. Geride sadece hizmetçilerin gizlemesi gerekecek çürükler kaldı.

Gülümsemesinin altından, "Yoluma çıkarsan seni yavaş yavaş öldürürüm, küçük şimşek kız," diye mırıldandı. *Küçük şimşek kız.* Bu takma isim artık gerçekten de sinirimi bozuyordu.

Sözlerini vurgularcasına, bileğindeki düz, metal bilezik değişerek sivri dikenlerden oluşan bir çembere dönüştü. Dikenlerin uçları ışıldıyor, adeta kan dökmek için yalvarıyordu. Hareket etmemeye çalışarak sertçe yutkundum. Ama beni hızla bırakarak, elini kucağına koydu. Bir kere daha, ağırbaşlı bir Gümüş kızı oluvermişti. Yüzüne dirsek yemek için yalvaran biri varsa, o da Evangeline Samos'tu.

Odaya hızlıca göz attığımda, davetlilerin somurttuğunu fark ettim. Bazı kızların gözleri yaşlıydı; Evangeline'e hatta bana yırtıcı bakışlar atıyorlardı. Muhtemelen tüm hayatları boyunca bugünü beklemiş ama kaybetmişlerdi. Nişanımı bozup umutsuzca istedikleri şeyi onlara vermek isterdim ama hayır... mutlu görünmek zorundaydım. *Rol* yapmalıydım.

"Bugün harika ve mutlu bir gün olsa da," diye konuştu Tiberias, odadaki hassasiyeti görmezden gelerek, "size neden bu seçimin yapıldığını hatırlatmalıyım. Samos Hanesi'nin gücünün, oğlumunkiyle birleşmesi ve onlarla devam edecek soyumuz, ulusumuza önderlik edecek. Hepiniz Krallığımızın istikrarsız bir durumda olduğunu, kuzeydeki savaşı ve yaşam tarzımızın düşmanı olan aptal radikallerin, bizi yıkmak için içeriden saldırdıklarını biliyorsunuz. Kırmızı Muhafızlar, bizim için küçük ve önemsiz görünebilir ama Kızıl kardeşlerimiz için tehlikeli bir dönüşümü temsil ediyorlar." Aralarına benim de dahil olduğum kalabalıktaki pek çok kişi, *kardeşlerimiz* kelimesini duyunca alayla dudak büktü.

Küçük ve önemsiz. O zaman bana neden ihtiyaçları vardı? Kırmızı Muhafızlar onlar için bir hiçse, neden beni kullanıyorlardı? *Kral bir ya-*

lanet. Ancak neyi saklamaya çalıştığından hâlâ emin değildim: Kırmızı Muhafızlar'ın gücü olabilirdi. Ben de olabilirdim.

Muhtemelen ikisini de saklamaya çalışıyor.

"Bu isyancı akım sürerse," diye devam etti, "benim hiç istemediğim bir kan gölü ve bölünmüş bir ulusla son bulacak. Dengeyi sağlamalıyız. Evangeline ve Mareena, hepimizin iyiliği için bunu yapmamıza yardımcı olacaklar."

Kral'ın sözleri üzerine kalabalıkta mırıltılar yükseldi. Bazıları başıyla onayladı, diğerleri Kraliçedenemesi'nin sonucunu kızgınlıkla karşıladı ama kimse aksi düşüncesini dile getirmedi. Hiç kimse konuşmadı. Yapsalardı da hiç kimse dinlemezdi.

Kral Tiberias gülümseyerek başını eğdi. Kazanmıştı ve bunu biliyordu. "Güç ve kudret," diye gürledi. İnsanlar, sözlerini yankı gibi tekrarlamaya başladı.

Kelimeler ağzıma yabancı geldiği için dilime takılıp duruyordu. Ben diğerleriyle birlikte tezahürat ederken Cal başını aşağı çevirip bana baktı. O an kendimden nefret ettim.

"Güç ve kudret."

Bakarak ama görmeyerek, duyarak ama dinlemeyerek ziyafetten sağ salim çıktım. Hayatım boyunca gördüğümden çok daha fazla olan yemek bile tatsız gelmişti. Midemi doldurmalı, muhtemelen hayatımda gördüğüm en güzel yiyeceklerden keyif almalıydım ama yapamadım. Hatta Maven bana sakin ve güven verici ses tonuyla bir şeyler mırıldandığında konuşamadım bile.

"İyi gidiyorsun," dedi ama onu duymazdan gelmeye çalıştım. Ağabeyi gibi o da aynı alev çıkaran bileklikten takıyordu. Bu Maven'ın kim ve ne olduğuyla ilgili keskin bir hatırlatıcıydı: güçlü, tehlikeli bir yakıcı; bir Gümüş.

Kristal bir masada oturmuş, başım dönene kadar altın renkli, köpüklü bir içeceği içerken kendimi bir hain gibi hissediyordum. *Ailem*

bu akşam ne yiyor? Benim nerede olduğumdan haberleri var mı? Yoksa annem verandada oturmuş, eve dönmemi mi bekliyor?

Bunun yerine, gerçeği öğrendikleri anda beni öldürecek bir oda dolusu insanın arasına sıkışıp kalmıştım. Ve tabii ki ellerinden gelse beni öldürecek hatta *ileride* bir gün beni büyük olasılıkla öldürecek kraliyet ailesinin ortasında... Beni tersyüz etmiş, Mare'yi Mareena'yla, pamuğu ipekle, *Kızıl'ı Gümüş'le* değiştirmişlerdi. Bu sabah bir hizmetçiyken, bu akşam bir prensestim. *Daha neler değişecek? Neler kaybedeceğim?*

"Bu kadar yeter," dedi Maven, sesi ziyafetin gürültüsü arasında kaybolurken. Elimdeki şık kadehi alıp bana bir bardak su verdi.

"O içeceği sevmiştim." Ama suyu minnetle içtiğimde zihnimin berraklaştığını hissettim.

Maven sadece omuz silkti. "Bana daha sonra teşekkür edersin."

En alaycı halimle, "Teşekkürler," diye tersledim. Bu sabah bana, sanki ayakkabısına yapışmış ve kazınıp atılması gereken bir şeymişim gibi baktığını unutmamıştım. Ama şu anda bakışları daha yumuşak ve sakin; daha çok Cal'inkiler gibiydi.

"Bu sabah için üzgünüm Mareena."

Benim adım Mare. "Eminim öylesindir," diye karşılık verdim.

"Gerçekten," dedi bana doğru eğilerek. Kraliyet ailesinin geri kalanıyla birlikte yüksek masada yan yana oturuyorduk. "Sadece... yaşça küçük prensler genellikle kendileri seçim yapar. Vâris olmamanın faydalarından biri," diye ekledi zorlukla gülümseyerek.

Ah. "Bunu bilmiyordum," diye cevap verdim. Gerçekten de ne söyleyeceğimi bilemedim. Onun için üzülmeliydim ama bir prense herhangi bir acıma duygusu beslemeyi kendime yediremedim.

"Eh, bilemezdin tabii. Bu senin suçun değil."

Ziyafetin sürdüğü salona dikkatle baktığında bakışlarını takip ettim. Kimin yüzünü arandığını merak ediyordum. "O burada mı?" diye mırıldandım, af dilercesine. "Seçecek olduğun kız?"

Önce duraksadı, ardından başını salladı. "Hayır. Aklımda biri yoktu. Ama seçme hakkının olduğunu bilmek güzeldi, bilirsin işte."

Hayır, bilmem. Benim seçme lüksüm olmadı. Hiçbir zaman.

"Ağabeyimin aksine... O, geleceğinde hiçbir söz hakkı olmadığını bilerek büyüdü. Sanırım şimdi onun neler hissettiğini az da olsa tahmin edebiliyorum."

"Sen ve ağabeyin, her şeye sahipsiniz Prens Maven," diye fısıldadım, sanki dua eder gibi tutkulu bir şekilde. "Bir sarayda yaşıyorsunuz, kudretlisiniz, *güçlüsünüz*. Zorluklar kapınıza dayansa onu tanımaz, fark etmezsiniz ve inanın bana, bunu aslında sıklıkla yaparlar. O yüzden ikiniz için üzülemiyorum, lütfen kusuruma bakma."

İşte yine yapmıştım. Ağzımın beynimden önce çalışmasına izin vermiştim. Sinirimi yatıştırıp sakinleşmek için suyumun kalanını içtiğim sırada Maven bana buz gibi gözlerle baktı. Sonra bakışları yumuşarken, aramızdaki buzdan duvarı da eritti.

"Haklısın Mare. Kimse benim için üzülmemeli." Sesindeki acı tonu duyabiliyordum. Ürpererek, Cal'e attığı bakışı fark ettim. Ağabeyi babalarıyla gülerken, bir güneş gibi parlıyordu. Maven yeniden bana döndüğünde gülümsedi ama gözlerinde şaşırtıcı bir hüzün vardı.

Ne kadar çabalasam da bu unutulmuş prens için içimde yükselen acıma hissini bastıramadım. Ama onun kim olduğunu ve kendi kimliğimi hatırlayınca bu duygum hemen kayboldu.

Ben, Gümüş denizinin ortasında kalmış bir Kızıl kızdım ve kimse için üzülme lüksüm yoktu. Özellikle de bir yılanın oğlu için.



ON BİR

Ziyafetin sonunda insanlar kadehlerini kraliyet masasına doğru kaldırdı. Gökkuşağının renklerinde giyinmiş lordlar ve leydiler iyi dileklerini sunuyorlardı. Yakında hepsini öğrenecek, renkleri Hanelerle, Haneleri de insanlarla eşleştirebilecektim. Yanına hatırlayamayacak olsam da Maven isimlerini bana sırayla fısıldıyordu. Bu ilk başta sinir bozucuydu ama sonra isimleri duyabilmek için ona doğru eğildiğimi fark ettim.

En son ayağa kalkan Lord Samos'tu ve salona bir sessizlik çöktü. Bu adamın duruşu, Titanların arasında bile saygı talep eder gibiydi. Basit ipekle işlenmiş, sade siyah kıyafetinin üstünde büyük mücevherler ya da nişanlar olmasa da etrafına reddedilemez bir güç yayıyordu. Maven'ın bana, onun Soylu Hanelerin en güçlüsü, diğerlerinden daha çok korkulması gereken biri olduğunu söylemesine gerek yoktu.

"Volo Samos," diye mırıldandı Maven. "Samos Hanesi'nin Reisi. Demir madenlerinin sahibi ve işletmecisi. Savaşta kullanılan her silah, onun bölgesinden geliyor."

Demek adam sadece bir soylu değil; unvanını aşan bir önemi var.

Volo'nun kutlaması kısa ve özdü. "Kızıma," diye gürledi. Sesi alçak, dengeli ve güçlüydü. "Müstakbel Kraliçe'ye."

"Evangeline'e!" diye bağırdı babasının yanında ayağa fırlayan Ptolemus. Gözleri odada dolaştı ve ailesine karşı çıkma cüretini gösterecek birilerini aradı. Birkaç lord ve leydi rahatsız olmuş hatta kızgın görünüyordu ama onlar da diğerleri gibi kadehlerini kaldırıp yeni prensesi kutladılar. Kadehleri ışıkta parıldıyor; her biri, tanrıların elindeki minik birer yıldız gibi görünüyordu.

Volo Samos kutlamasını bitirdiğinde Kraliçe Elara ve Kral Tiberias ayağa kalkıp konuklarına gülümsediler. Ardından Cal, Evangeline, sonra da Maven ayağa kalktı ve sersem gibi kaldığım bir andan sonra ben de onlara katıldım. Diğer Haneler de aynı şeyi yaparken, sandalyelerinin mermere sürtünmesi, taşa sürtülen tırnak gibi bir cayırtı çıkardı. Neyse ki Kral ve Kraliçe, basitçe selam verip yüksek masadan inen birkaç basamaklık merdivene yöneldiler. *Bitti.* İlk gecemi atlatmıştım.

Onların ardından Cal, Evangeline'in elini tutup kızı yönlendirdiğinde Maven ile ben de peşlerinden gittik. Maven elimi tuttuğunda, teni şaşırtıcı derecede soğuktu.

Gümüşler iki yana dizilip bizim ağır bir sessizlikle geçişimizi izlediler. Yüzleri meraklı, kurnaz, zalimdi... ve her sahte gülüşün altında bir anımsatıcı vardı: *İzliyorlardı.* Her göz beni didik didik ediyor, üstümde bir çatlak, ufak bir hata arıyordu. Bu bakışların altında içim sıkışsa da kırılamazdım.

Hata yapamazdım. Ne şimdi, ne de başka zaman! Ben onlardan biriydim. Özeldim. *Ben bir kazayım. Bir yalanım. Ve hayatım bu yalanı korumama bağlı.*

Maven benimkilere kenetli parmaklarını sıkarak ilerlememi sağladı. "Neredeyse bitti," diye fısıldadı salonun diğer ucuna yaklaştığımız sırada. "Neredeyse geldik."

Ziyafet salonundan ayrıldığımızda boğulma hissi geçti ama kameralar bizi ağır, elektrikli gözleriyle izlemeye devam ediyorlardı. Onları ne kadar çok düşünürsem, bakışları o kadar güçleniyordu ve artık kame-

raları görmeden bile nerede olduklarını hissedebiliyordum. Belki de bu, benim "durumumun" bir yan etkisiydi. Belki de sadece, daha önceden hiç bu kadar çok elektrikle çevrili olmamıştım ve diğer herkes de böyle hissediyordu. *Ya da belki ben yalnızca bir ucubeyim.*

Koridora çıktığımızda bir grup Gözcü, bize üst katlara kadar eşlik etmek için bekliyordu. Ama bu insanlar için ne gibi bir tehlike söz konusu olabilirdi ki? Cal, Maven ve Kral Tiberias ateşi kontrol edebiliyordu. Elara *zihinleri* yönetebiliyordu. Neden korkuyor olabilirlerdi ki?

Kızıl bir şafak gibi yükseleceğiz. Farley'nin sesini, ağabeyimin kelimelerini, Kırmızı Muhafızlar'ın sloganını hatırladım. Şimdiden başkente saldırmışlardı ve burası, bir sonraki hedefleri olabilirdi. Bir sonraki hedefleri *ben* olabilirdim. Farley, bir sonraki kaçak yayında beni gösterebilir, Gümüşlerin kuyusunu kazmak için beni teşhir edebilirdi. Yüzümü kameraya doğru iterek, "*Onların yalanlarına bakın,* şu *yalana bakın,*" diyip tüm dünyanın gözleri önünde kırmızı kanımı akıtabilirdi.

Aklıma her biri bir öncekinden daha çılgın, daha korkutucu, daha saçma düşünceler üşüştü. *Bu yer beni sadece bir günde delirtti.*

Odaların olduğu katlara geldiğimizde, Elara elini Kral'ınkinden zorla çekerek, "Ziyafet güzel geçti," dedi. Kral buna azıcık bile bozulmuş görünmüyordu. "Kızları odalarına götürün."

Emri belli birine vermemişti ama grubun içinden dört Gözcü öne çıktı. Siyah maskelerinin arkasında gözleri parlıyordu.

"Ben yapabilirim," dedi Cal ve Maven aynı anda. Şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Elara, mükemmel kaşlarından birini kaldırdı. "Bu uygun olmaz."

"Ben Mareena'ya eşlik ederim, Mavey de Evangeline'e," diye önerdi Cal hızlıca. Takma ismini duyduğunda, Maven dudaklarını büzdü. *Mavey.* Büyük olasılıkla Cal, onu küçükken böyle çağırıyordu ve bu isim, her zaman gölgede kalmış, her zaman ikinci sırada gelen kardeşinin üstüne yapışmıştı.

Kral omuzlarını silkti. "Bırak da gitsinler Elara. Kızların iyi bir gece uykusuna ihtiyaçları var ve Gözcüler her leydiye kötü rüyalar gördürür."

Kıkırdadı ve başını neşeyle muhafızlara doğru salladı. Gözcüler cevap vermediler, taş gibi sessizlerdi. Konuşmaya izinleri olup olmadığını bilmiyordum.

Gergin sessizlikle dolu bir andan sonra Kraliçe topukları üzerinde döndü. "Pekâlâ." Her eş gibi, kocasının kendisine meydan okumasından ve her kraliçe gibi, kralın gücü elinde tutmasından nefret ediyordu. *Kötü bir birleşim.*

Daha otoriter ve zorlayıcı bir sesle, "Yatağa," dedi Kral. Gözcüler onunla kaldı ve karısının aksi yönünde ilerlerken onu takip ettiler. Aynı odada uyumadıklarını tahmin ettim ama bu çok da büyük bir sürpriz değildi.

"Odam tam olarak nerede?" Evangeline, Maven'a dik dik bakarak sordu. Mahcup müstakbel kraliçe yerini, tanıdığım dişi şeytana bırakmıştı.

Maven, kızın bakışları altında yutkundu. "Ah, bu taraftan Bayan... Madam... Leydim." Bir kolunu ona uzattı ama kız onun yanından geçip gitti. Maven içini çekerek, "İyi geceler Cal, Mareena," dedi özellikle bana bakarak.

Geri çekilen Prens'e sadece başımı sallayabildim. *Nişanlıma.* Bunu düşündüğümde kusasım geliyordu. Ne kadar nazik hatta iyi bile olsa, o bir *Gümüş'tü.* Ve Elara'nın oğluydu ki bu daha bile kötüydü. Gülümsemeleri ve nazik sözleri bunu gizleyemezdi. Cal de onun kadar kötüydü. Yönetmek için, bu dünyadaki ayrımı daha da derinleştirmek için yetiştirilmişti.

Evangeline'in gözden kaybolmasını izlerken Cal'in gözleri kızın üstünde uzunca oyalandığında garip bir şekilde rahatsız oldum.

Kız duymayacak kadar uzaklaştığında, "Gerçek bir kazanan seçtin," diye mırıldandım.

Cal'in gülümsemesi ani bir şekilde soldu ve kıvrılarak yukarı çıkan eğimli koridorda odama doğru yürümeye başladı. Kısa bacaklarımla onun uzun adımlarına yetişmeye çalışırken, o bunun farkında değilmiş gibi düşüncelere dalmıştı.

Sonunda arkasını döndüğünde gözleri kor gibiydi. "Ben hiçbir şey seçmedim. Bunu herkes biliyor."

"Sen en azından bunu önceden biliyordun. Bu sabah uyandığımda, benim erkek arkadaşım bile yoktu." Cal sözlerim karşısında irkildi ama aldırmadım. Onun kendine acımasıyla uğraşamazdım. "Bir de 'müstakbel Kral' meselesi var ki bu senin için epey teşvik edici olmalı."

Kendi kendine neşesiz bir şekilde güldü. Gözleri karardı ve öne doğru bir adım atıp beni baştan aşağı süzdü. Yargılamaktan çok, üzülmüş görünüyordu. Gözlerinin kırmızı-altın parlayan derinliklerinde, onu kurtaracak birini arayan küçük bir çocuk gibi hüzünlü görünüyordu.

"Maven'a çok benziyorsun," dedi, nabzımı hızlandıran uzun bir andan sonra.

"Yabancı biriyle nişanlı olduğum için mi? Bu ortak bir noktamız."

"İkiniz de çok akıllısınız." Gülmeme engel olamadım. Cal, benim on dört yaşındakilerin girdiği matematik sınavlarından bile geçmeyeceğimi belli ki bilmiyordu. "İnsanları biliyorsunuz, onları anlıyorsunuz, içlerini görebiliyorsunuz."

"Dün gece harika bir iş çıkardım. Tüm o süre boyunca senin Veliaht Prens olduğunu kesinlikle biliyordum." Bunun yalnızca dün gece olduğuna hâlâ inanamıyordum. *Bir günde neler neler değişiyor.*

"Benim oraya ait olmadığımı biliyordun."

Üzüntüsü bulaşıcıydı, acısı bana da geçiyordu. "Şimdi de yer değiştirdik."

Aniden saray gözüme o kadar da güzel ve büyüleyici gelmemeye başladı. Beni hapseden sert metal ve taş çok keskin, çok parlak ve çok yapaydı. Ve ardında kameraların elektrikli vızıltısı homurdanıyordu. Bu sadece bir ses değil, tenimde, kemiklerimde, kanımda hissettiğim bir şeydi. Zihnim, sanki içgüdüsel olarak elektriğe doğru uzandı. *Dur*, dedim kendi kendime. *Dur!* Tenimin altında bir şey cızırdıyormuş, kontrol edemediğim bir enerji çatırdıyormuş gibi kolumdaki tüyler diken diken oldu. Tabii ya, ancak şimdi geri geliyordu, en istemediğim anda...

Ama his, geldiği hızla kayboldu ve elektrik alçak şekilde yeniden vızıldamaya başladığında dünya normale döndü.

"İyi misin?"

Cal, kafası karışmış halde gözlerini bana dikmişti.

"Üzgünüm," diye geveledim başımı iki yana sallayarak. "Sadece düşünüyordum."

Başıyla onayladı, neredeyse mahcup gibi görünüyordu. "Ailen hakkında mı?"

Kelimeleri bana tokat gibi çarptı. Son birkaç saattir aklıma bile gelmemişlerdi ve bu beni hasta etti. *İpeklerin ve kraliyetin içinde birkaç saat geçirmek beni şimdiden değiştirdi.*

"Ağabeylerin ve arkadaşının mecburi hizmetten salınmaları için haber yolladım. Ayrıca ailene nerede olduğunu bildirmesi için evine bir memur gönderdim," dedi, bunun beni rahatlatacağını düşünerek. "Tabii, onlara her şeyi anlatamayız."

Nasıl olduğunu sadece hayal edebilirdim: *Ah, selam! Kızınız artık bir Gümüş oldu ve yakında bir prensle evlenecek. Onu bir daha hiç göremeyeceksiniz ama size yardım olarak biraz para yollayacağız. Adil bir takas, sizce de öyle değil mi?*

"Bizim için çalıştığını ve burada yaşamak zorunda olduğunu biliyorlar ama senin hâlâ bir hizmetçi olduğunu düşünüyorlar. En azından şimdilik. Durumunu halka açıkladığımızda, bununla nasıl ilgileneceğimizi o zaman düşüneceğiz."

"En azından onlara yazabilir miyim?" Shade'in mektupları karanlık günlerimizde içimizi aydınlatırdı. Belki benimkiler de öyle olurdu.

Ama Cal başını salladı. "Üzgünüm, bu mümkün değil."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Beni odamdan içeri yönlendirdiğinde içerisi hemen aydınlandı. Harekete duyarlı ışıklar olduğunu düşündüm. Hislerim koridorda olduğu gibi ayaklandı ve elektrikli her şey zihnimde yakıcı bir etki bıraktı. Aniden, odamda en az dört kamera olduğunu anladım ve huzursuz oldum.

"Bu senin kendi güvenliğin için. Birileri mektuplarını ele geçirirse ve seninle ilgili gerçeği öğrenirse..."

"Peki buradaki kameralar da mı *benim kendi güvenliğim için*?" diye sordum duvarları işaret ederek. Kameralar her santimimi incelerken adeta

tenime batıyordu. Bu delirticiydi ve böyle bir günden sonra daha ne kadarını kaldırabileceğimi bilmiyordum. "Bu kâbus gibi sarayın içine hapsedildim; duvarlar, muhafızlar ve beni parçalara ayırabilecek insanlarla kuşatıldım. Kendi odamda bile huzur bulamayacak mıyım?"

Bana cevap vermek yerine afallamıştı. Bakışlarıyla odayı taradı. Duvarlar boştu ama onun da kameraları hissediyor olması gerekiyordu. O baskıcı gözleri insan nasıl hissetmezdi ki?

"Mare, burada hiç kamera yok."

Söylediğine aldırmayarak elimi salladım. Elektriğin vızıltısı hâlâ tenimi karıncalandırıyordu. "Aptal olma. Onları hissedebiliyorum."

İşte şimdi tamamen şaşkına dönmüştü. "Hissediyor musun? Ne demek istiyorsun?"

"Ben..." Durumu anladığım anda, kelimeler boğazıma düğümlendi: O hiçbir şey hissetmiyordu. Hatta benim neden bahsettiğimi bile *anlamıyordu.* Bunu önceden bilmiyorsa ona nasıl açıklayabilirdim ki? Havadaki enerjiyi nabız gibi, sanki benim başka bir parçammış gibi hissettiğimi ona nasıl anlatabilirdim? Başka bir duyumuş gibi... Bunu anlayabilir miydi?

Herhangi biri anlar mıydı?

"Bu... normal değil mi?"

Benim farklı olduğumu nasıl söyleyeceğini düşünerek tereddüt ederken gözlerinde bir şeyler titreşti. Gümüşlerin arasında bile ben başka bir şeydim.

"Bildiğim kadarıyla değil," dedi sonunda.

Konuştuğumda sesim bana bile cılız geldi: "Artık benimle ilgili hiçbir şeyin normal olmadığını düşünüyorum."

Konuşmak için ağzını açtı ama fikrini değiştirdi. Bana kendimi daha iyi hissettirmek için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Benim için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Masallarda, fakir kız prenses olduğunda gülümserdi. Bense bir daha gülümseyebileceğimi sanmıyordum.



ON İKİ

Programın ekteki gibidir:

0730 – Kahvaltı / 0800 – Protokol / 1130 – Öğle Yemeği
1300 – Dersler / 1800 – Akşam Yemeği.
Hepsinde sana Lucas eşlik edecek. Program tartışmaya açık değildir.

Merandus Hanesi'nden Majesteleri Kraliçe Elara.

Not kısa ve özdü; kaba olduğunu söylemeye bile gerek yoktu. *Beş saatlik* Dersleri düşündüğümde, okulda ne kadar başarısız olduğumu hatırladım. İnleyerek elimdeki notu komodinin üstüne fırlattım. Benimle dalga geçer gibi, altın renkli gün ışığının içine düştü.

Dünkü gibi, üç hizmetçi telaşla ama hayalet sessizliğinde içeri girdi. On beş dakika kadar dar, deri tayt; yerlere kadar inen bir elbise ve diğer garip, kullanışsız kıyafetlerin içinde acı çektikten sonra dolapta bulduğum en sade kıyafette anlaştık. Esnek ama sağlam siyah pantolon, gümüş

düğmeleri olan mor bir ceket ve cilalanmış, gri çizmeler. Parlak saçlarımı ve savaş boyalarımı saymazsak, neredeyse kendim gibi görünüyordum.

Lucas kapının diğer tarafında bekliyor, ayağıyla taş zeminde tempo tutuyordu. Koridora adım attığım anda, "Programın bir dakika gerisindeyiz," dedi.

"Bebek bakıcılığını her gün mü yapacaksın, yoksa sadece ben etrafı öğrenene kadar mı?"

Adımlarını benimkilere uydurarak yanımda yürüyor ve beni nazikçe yönlendiriyordu. "Sizce?"

"Demek ki bu uzun ve mutlu bir arkadaşlık olacak, Subay Samos."

"Haklısınız, Leydim."

"Bana öyle seslenme."

"Siz nasıl isterseniz, Leydim."

Önceki gecenin ziyafet sofrasıyla karşılaştırıldığında kahvaltı sönük görünüyordu. "Küçük" yemek odası, yüksek tavanları ve nehir manzarasıyla yine de çok büyüktü ama uzun masa sadece üç kişilik hazırlanmıştı. Benim şanssızlığıma, diğer iki kişi Elara ve Evangeline'di. İçeri girdiğimde, meyve dolu kâselerinin yarısına gelmişlerdi bile. Elara bana sadece göz ucuyla baktı ama Evangeline'in keskin bakışlı gözleri, beni ikisine yetecek kadar dik dik süzdü. Üstündeki metal kıyafetinden yansıyan gün ışığıyla, göz kamaştırıcı bir yıldıza benziyordu.

Kraliçe başını kaldırmadan, "Hızlı yemelisin," dedi. "Leydi Blonos gecikmeleri hoş görmez."

Karşımda oturan Evangeline kıkırdadı. "Hâlâ Protokol mü alıyorsun?"

"Yani sen almıyor musun?" Derslerde onunla birlikte olmayacağımı anladığımda kalbim neşeyle doldu. "Mükemmel."

Evangeline, yaptığım iğnelemeyi duymazdan gelerek benimle alay etti: "Sadece çocuklar Protokol dersi alır."

Kraliçe ise şaşırtıcı şekilde benim tarafımda yer aldı: "Leydi Mareena çok kötü koşullarda büyüdü. Bizim yöntemlerimiz ya da yerine getirmesi gereken beklentiler hakkında hiçbir şey bilmiyor. Onun ihtiyaçlarını anladığından eminim Evangeline."

Azarlaması sessiz, sakin ve tehditkârdı. Evangeline'in gülümsemesi silindi ve Kraliçe'nin gözlerine bakmaya cüret edemeden başını salladı.

"Bugünkü öğle yemeği, Kraliçedenemesi leydileri ve anneleriyle birlikte Cam Teras'ta servis edilecek. Böbürlenmemeye çalışın," dedi Elara. Benim böbürlenmek gibi bir derdim yoktu ancak Evangeline'in utançtan yanakları beyazladı.

"Onlar hâlâ burada mı?" diye sorduğumu duydum. "Seçilmedikten sonra bile mi?"

Elara başıyla onayladı. "Konuklarımız, Prens'i ve nişanlısını uygun şekilde onurlandırabilmek için önümüzdeki haftalarda da burada olacaklar. Veda Balosu'ndan sonra ayrılacaklar."

Kalbim göğsümde hızla atmaya başladı. Dün geceki gibi baskıcı kalabalığın ve binlerce gözün olduğu birçok gece daha geçirecektim. Sorular soracaklardı. Cevap vermem gereken sorular... "Çok hoş."

"Balo'dan sonra biz de onlarla birlikte buradan ayrılacağız," diye devam etti Elara, kalbime sapladığı bıçağı bir de çevirerek. "Başkente döneceğiz."

Başkent. *Arkeon.* Kraliyet ailesinin her yaz sonunda Beyazateş Sarayı'na döndüğünü biliyordum ve bu sefer ben de onlarla birlikte gidecektim. Gitmek zorundaydım ve bu anlayamadığım dünya benim tek gerçekliğim olacaktı. Bir daha asla eve dönemeyecektim. ***Bunu biliyordun,*** dedim kendime, ***bunu kabul ettin.*** Ama bu acımı azaltmıyordu.

Koridora yeniden çıktığımda, Lucas beni aşağı doğru yönlendirdi. Yürüdüğümüz sırada bana dönüp sırıttı. "Yüzünde karpuz var."

"Tabii ki vardır," diye tersledim ağzımı koluma silerken.

Koridorun sonunu işaret ederek, "Leydi Blonos orada," dedi.

"Onun olayı nedir? Uçuyor mu yoksa kulaklarından çiçek falan mı fışkırtıyor?"

Söylediklerim hoşuna gidince Lucas gülümsedi. "Tam değil. O bir şifacı. İki türlü şifacı vardır; deri şifacıları ve kan şifacıları. Blonos Hane-

si'nin tümü kan şifacısıdır yani kendi kendilerini iyileştirebilirler. Onu sarayın tepesinden atsam, tek çizik bile almadan kalkıp yürüyebilir."

Bunun denendiğini görmek isterdim ama sesli söylemedim. "Daha önce kan şifacısı diye bir şey duymamıştım."

"Arenalarda dövüşmelerine artık izin verilmediği için duyamazdın. Dövüşmelerinin bir anlamı olmuyor."

Vay canına. Efsanevi özellikte bir Gümüş daha... "Yani eğer ben, şey, bir kere daha..."

Ne demek istediğimi anlayan Lucas yumuşadı. "Ona hiçbir şey olmayacaktır. Ama diğer taraftan perdeler..."

"Bu yüzden bu kadını bana verdiler. Çünkü ben tehlikeliyim."

Lucas başını sallayarak itiraz etti. "Leydi Titanos, onu size verdiler çünkü duruşunuz berbat ve bir köpek gibi yemek yiyorsunuz. Bess Blonos size bir *leydi* olmayı öğretecek ve bu süreçte onu birkaç kez yakarsanız, hiç kimse sizi suçlamaz."

Bir leydi olmayı... bu korkunç olacak.

Lucas kapıya vurduğunda yerimden sıçradım. Kapı sessizce açıldığında, gün ışığıyla aydınlanan bir oda ortaya çıktı.

"Seni öğle yemeğine götürmek için geri geleceğim," dedi. Hareket etmedim, ayaklarım kök salmış gibiydi ama Lucas beni heybetli odaya doğru itekledi.

Kapı arkamdan kapandığında, koridor ve beni sakinleştirebilecek her şey dışarıda kaldı. Pencerelerle dolu bir duvarı olan oda güzel ama sade ve tamamen bomboştu. Kameraların, ışıkların, *elektriğin* vızıltısı burada çok güçlüydü ve sanki etrafımdaki havayı enerjisiyle yakıyordu. Kraliçe'nin seyrettiğinden ve benim nezaket çabalarımı izleyip gülmeye hazırlandığından emindim.

"Merhaba?" dedim, bir cevap bekleyerek ama cevap veren olmadı.

Pencerelere doğru yürüyüp sarayın bahçesine baktım. Bu pencerenin, başka bir süslü bahçeye hatta dışarıya değil de devasa, beyaz renkli bir odaya tepeden baktığını gördüğümde şaşırdım.

Oda birkaç kat altımdaydı ve dış tarafını bir pist çevreliyordu. Ortasında garip bir makine dönerek ilerliyor, dışarı uzanan metal kollarıyla hızla sağa sola dönüyordu. Üniformalı kadın ve erkekler, dönen makineden kaçarak kurtuluyorlardı. Son iki kişi kalana kadar alet süratini artırdı ve daha da hızlı döndü. Kalanlar çok hızlıydı; zarifçe ve hızla eğilip kurtuluyorlardı. Her dönüşünde makine daha da hızlandı ve sonunda yavaşlayarak durdu. *Onu yendiler.*

Bu, Gözcüler ya da Güvenlikçiler için bir çeşit eğitim olmalı.

Ama kalan iki kişi atış talimi alanına doğru yürüdüğünde, onların Güvenlik görevlisi olmadığını anladım. Havaya yükselen hedeflere parlak kırmızı alev topları gönderip patlattılar. Her biri mükemmel atışlardı ve bu kadar yüksekten bile onların gülümseyen yüzlerini tanımıştım. *Cal ve Maven.*

Demek ki gün içerisinde bununla uğraşıyorlardı. Yönetmeyi, kral olmayı hatta düzgün bir lord olmayı öğrenmiyor; savaş için eğitiliyorlardı. Cal ve Maven ölümcül yaratıklardı, askerlerdi. Ama onların savaşı sadece cephede değildi. Burada, sarayın içinde, haberlerde, hükmettikleri her insanın kalbindeydi. Sadece tacın verdiği hakla değil, güçleriyle de yöneteceklerdi. *Güç ve kudret.* Bu, tüm Gümüşlerin saygı duyduğu ve geri kalanlarımızı da esaret altında tutan şeydi.

Onlardan sonra Evangeline ortaya geldi. Hedefler uçmaya başladığında onları vurmak için sivri, gümüş oklar savurdu. Protokol için bana gülmesi boşuna değildi. Ben burada adabıyla yemek yemeyi öğrenirken, o öldürmek için antrenman yapıyordu.

Arkamdan bir ses, "Gösteriden hoşlandınız mı Leydi Mareena?" diye sordu. Arkamı dönerken hafifçe gerildim. Karşımda gördüğüm şey ise beni hiç sakinleştirmedi.

Leydi Blonos'un korkunç bir görüntüsü vardı ve ona şaşkınlıkla bakmamak için kendimi çok zor tuttum. *Kendini iyileştirebilen kan şifacısı...* Bunun ne anlama geldiğini şimdi anlıyordum.

Elli yaşının üstünde olmalıydı, annemden bile yaşlıydı ama teni pürüzsüz ve şaşırtıcı biçimde gergindi. Bembeyaz saçları sıkıca geriye

taranmıştı, kaşlarıysa kırışıksız alnında daimi bir şaşkınlıkla yukarı sabitlenmiş görünüyordu. Aşırı dolgun dudaklarından, sivri burnunun doğal olmayan eğimine kadar, onunla ilgili her şey göze yanlış geliyordu. Sadece koyu gri gözleri canlı görünüyordu. Anladığım kadarıyla geri kalanı *sahteydi.* Daha genç, daha güzel, *daha iyi* görünebilmek için bir şekilde kendini iyileştirmiş ya da bu yaratığa dönüştürmüştü.

"Özür dilerim," diyebildim sonunda. "İçeri girdiğimde siz burada..."

"Gözlemliyordum," diye sözümü kesti. Şimdiden benden nefret ediyordu. "Fırtınada kalmış bir ağaç gibi duruyorsun."

Omuzlarımdan tutup geriye çekti ve beni dik durmaya zorladı. "Benim adım Bess Blonos ve seni bir leydiye dönüştürmeye çalışacağım. Bir gün prenses olacaksan bir yabani gibi davranmana izin veremeyiz, değil mi?"

Yabani. Kısa, parlak bir an boyunca Leydi Blonos'un suratına tükürmeyi düşündüm. *Ama bu bana neye mal olur? Bununla ne elde edebilirim ki? Üstelik bu sadece onun haklı olduğunu kanıtlar.* Hepsinden de kötüsü, bu kadına ihtiyacım vardı. Onun eğitimi beni hata yapmaktan kurtaracak, en önemlisi de *hayatta tutacaktı.*

"Evet," diye yanıtladım çökmüş bir sesle. "Buna izin veremeyiz."

Tam olarak üç buçuk saat sonra, Blonos beni pençelerinden azat edip Lucas'ın gözetimine bıraktı. Nasıl oturulup kalkılacağını, yürüneceğini ve hatta uyunacağını (*sırtüstü, kollar yanda ve daima hareketsiz*) öğrendiğim duruş dersleri yüzünden sırtım ağrıyordu ama bunlar zihin çalışmalarıyla kıyaslanamazdı bile. Saray kurallarını beynime kazımış, aklımı isimler, protokoller ve görgü kurallarıyla doldurmuştu. Son birkaç saatte, bilmem gereken her şey hakkında hızlandırılmış bir kurs almıştım.

Soylu Haneler arasındaki hiyerarşiyi artık daha iyi anlıyordum ama yine de bir şeyleri berbat edeceğimden emindim. Protokol'ün sadece üstünden geçmiştik ama en azından Kraliçe'nin aptal davetinde nasıl davranacağımla ilgili biraz olsun fikir edinmiştim.

Cam Teras nispeten daha yakında, sadece bir kat aşağıda ve bir koridor uzaklıkta olduğundan, Elara ve Evangeline'le yeniden karşılaşmak

için kendimi toparlayacak fazla zamanım olmadı. Bu sefer eşikten adımımı attığımda canlandırıcı temiz havayla karşılaştım. Mareena olduğumdan beri ilk kez dışarı çıkmıştım ama şimdi yüzümde güneş, ciğerlerimde rüzgâr varken kendimi yeniden Mare gibi hissediyordum. Sanki gözlerimi kaparsam tüm bunlar olmamış gibi davranabilirdim. *Ama oldu.*

Blonos'un sınıfı ne kadar çıplaksa Cam Teras da o kadar süslüydü ve adını hak ediyordu. Ustaca şekillendirilmiş sütunların üstünde yükselen cam kubbe güneş ışınlarını kırıyor, ortada salınan kadınlarla uyumlu, dans eden milyonlarca renge dönüştürüyordu. Gümüş dünyasındaki yapay olan her şey gibi, bu da çok güzeldi.

Daha nefes almaya fırsat bulamadan iki kız önümde belirdi. Gülümsemeleri de tıpkı gözleri gibi sahte ve soğuktu. Elbiselerinin rengine bakarak (biri lacivert ve kırmızı, diğeri sadece siyahtı) onların Iral Hanesi ve Haven Hanesi'nden olduklarını anladım. *İpekler ve gölgeler,* diye anımsadım, Blonos'un, yetenekleri anlattığı dersi düşünerek.

"Leydi Mareena," dediler aynı anda ve sertçe reverans yaptılar. Ben de aynısını yaparak, Leydi Blonos'un gösterdiği gibi boynumu eğdim.

Kızlardan ilki başını gururla dikleştirerek, "Ben, Iral Hanesi'nden Sonya," dedi. Hareketleri kıvrak ve kedi gibiydi. *İpekler hızlı, sessiz, kıvraktır ve kusursuz bir dengeye sahiptir.*

"Ve ben de Haven Hanesi'nden Elane," diye ekledi diğeri, fısıltı gibi bir sesle. Iral kızı çok koyu teni ve siyah saçıyla esmerken, Elane'in örgülü saçları parlak kırmızıydı ve teni çok açıktı. Dans eden güneş ışınları tenini mükemmel bir ışıkla aydınlatıyor, onu kusursuz gösteriyordu. *Işık bükebilen bir gölge.* "Size hoş geldiniz demek istemiştik."

Ama sert gülümsemeleri ve kısılmış gözleri, hiç de aynı şeyi söylemiyordu.

"Teşekkürler. Çok naziksiniz." Sesimin normal çıkması için boğazımı temizlediğimde kızlar bunu kaçırmadı ve birbirlerine baktılar. Dikkatlerini sosyal zarafetsizliğimden başka yöne çekmek için, "Siz de Kraliçedenemesi'ne katılmış mıydınız?" diye sordum.

Bu sadece onları daha fazla öfkelendirmeye yaramıştı. Sonya demir rengindeki sivri tırnaklarını gösterircesine kollarını kavuşturdu. "Katıldık. Belli ki sizin ya da Evangeline kadar şanslı değilmişiz."

Daha durdurmaya fırsat bulamadan ağzımdan "Özür..." kelimesi kaçtı. *Mareena özür dilemez.* "Demek istediğim, biliyorsunuz ki benim niyetim..."

"Niyetinizin ne olduğunu göreceğiz," diye mırladı Sonya. Her saniye, kediye daha çok benziyordu. Arkasını dönüp parmaklarını şaklattığında, tırnakları birbirini kesecek gibi sürtündü. Ürperdim. "Büyükanne, buraya gelip Leydi Mareena'yla tanış."

Büyükanne. Nazik, yaşlı bir kadının sallanarak gelip beni bu iğneleyici kızlardan kurtaracağını düşünerek neredeyse rahat bir nefes alacaktım. Ama feci şekilde yanılıyordum.

Buruşuk, yaşlı bir kadın yerine, çelik ve gölgeden yapılmış heybetli bir kadınla karşılaştım. Sonya gibi, teni kahverengi ve saçları siyahtı ama saçlarına yer yer beyazlar düşmüştü. Kahverengi gözleri, yaşına göre canlılıkla parlıyordu.

"Leydi Mareena, bu benim büyükannem Leydi Ara. Iral Hanesi'nin Reisi," diye tanıştırdı Sonya sertçe sırıtarak. Yaşlı kadın beni şöyle bir süzdüğünde, kameralardan beter bakışları beni doğrudan delip geçti. "Belki de onu Panter olarak tanıyorsunuzdur?"

"Panter mi? Ben..."

Sonya kıvranmamı izlemekten keyif alarak konuşmaya devam etti: "Yıllar önce, savaşın ağır döneminde, zeki ajanlar askerlerden daha önemliydi. Panter de içlerinde en iyisiydi."

Bir casus. Bir casusun önünde dikiliyorum.

Korktuğumu gizlemek için kendimi zorlayarak gülümsedim. Avuç içlerim terlemişti ve el sıkışmak zorunda kalmamayı umdum. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum Leydim."

Ara başını basitçe salladı. "Babanı tanırdım Mareena. Ve anneni de."

"Onları derinden özlüyorum," dedim, onu memnun etmek için.

Ama Panter başını yana eğerek şaşırmış göründü. Bir anlığına savaşın gölgesinde zorlukla kazanılmış binlerce sırrın gözlerinden yansıdığını gördüm. "Onları hatırlıyor musun?" diye sordu, yalanımı kurcalayarak.

Sesim beni neredeyse ele verecekti ama konuşmaya ve yalan söylemeye devam ettim: "Hatırlamıyorum ama bir ailemin olmasını özlüyorum." Annemle babam gözümün önüne geldi ama hemen aklımdan uzaklaştırdım. Burada en son düşünmem gereken şey, Kızıl geçmişimdi. "Burada olup tüm bunları anlamama yardım etmelerini dilerdim."

Beni tekrar inceleyerek, "Hımm," dedi. Şüpheciliği karşısında balkondan aşağı atlamak istiyordum. "Babanın mavi gözleri vardı. Annenin de öyle."

Ve benimkiler kahverengi. "Birçok yönden onlardan farklıyım, anlayamadığım birçok yönden," diyebildim sadece. Bu açıklamanın yeterli olacağını umdum.

Bir defalığına da olsa, Kraliçe'nin sesi benim kurtuluşum oldu. "Oturalım mı hanımlar?" diye seslendi kalabalığa. Bu ses beni Ara'dan, Sonya'dan ve sessiz Elane'den ayrılıp rahat bir nefes alacağım sandalyeme yönlendirmeye yetti.

Yemeğin ortalarına doğru yeniden sakinleştim. Herkese uygun bir biçimde hitap edip bana öğretildiği şekilde, sadece gerektiği kadar konuştum. Evangeline her ikimiz adına yeterince konuşuyordu zaten. Cal'e olan "ölümsüz aşkı"nı ve seçildiği için hissettiği gururu anlatıp kadınlara üstünlük taslıyordu. Kraliçedenemesi kızlarının birleşip onu öldüreceğini düşündüm ama maalesef bunu yapmadılar. Orada olmamı sadece Sonya ve büyükannesi umursuyor gibiydi ancak sorgulamalarını devam ettirmediler. *Ama bunu kesinlikle yapacaklar.*

Maven köşeden belirdiğinde, öğle yemeğinden sağ salim çıktığım için o kadar gururluydum ki varlığından rahatsız bile olmadım. Aslında garip bir şekilde rahatladığımdan, soğuk tavrıma biraz ara verdim. Birkaç uzun adımla yanıma gelirken sırıttı.

"Hâlâ yaşıyor musun?" diye sordu. Iral'larla karşılaştırıldığında, sevimli bir köpek yavrusu gibiydi.

Gülümsememe engel olamadım. "Leydi Iral'ı tekrar Gölbölgelilerin üstüne salmalısınız. Bir hafta içinde teslim olmalarını sağlar."

Neşesiz bir şekilde güldü. "O tam bir savaş baltasıdır. Artık savaşta olmadığının farkında değil. Sana da sorular mı sordu?"

"Daha çok sorguya çekti. Sanırım torununu yendiğim için biraz öfkeli."

Gözlerinden korku dolu parıltılar geçti ve nedenini hemen anladım. *Panter peşime takılıp geçmişimi kurcalamaya başlarsa...* "Seni bu şekilde rahatsız etmemeliydi," diye mırıldandı. "Annemi haberdar edeceğim. O çaresine bakar."

Her ne kadar Maven'ın yardımını istemesem de başka bir yol göremiyordum. Ara gibi bir kadın, hikâyemdeki çatlakları kolayca fark edebilirdi ve o zaman işim gerçekten biterdi. "Teşekkürler. Bu... bunun gerçekten yardımı olur."

Maven üniformasını çıkarmış, vücuduna oturan daha kullanışlı bir günlük kıyafet giymişti. En azından birinin resmi olmayan kıyafetler giydiğini görmek, içimi biraz rahatlattı. Ancak onunla ilgili hiçbir şeyin beni yumuşatmasına izin veremezdim. *O da onlardan biri. Bunu unutamam.*

Yüzünde hevesli bir gülümsemeyle, "Bugünlük işin bitti mi?" diye sordu. "İstersen sana etrafı gezdirebilirim."

"Hayır." Hızla verdiğim cevabım karşısında gülümsemesi soldu. Yüzünü asması beni en az gülümsemesi kadar rahatsız etti. "Yemekten sonra Dersler var," diye ekledim cevabımı yumuşatmak için. Açıkçası onun hislerini neden önemsediğimi ben de bilmiyordum. "Annen plan yapmayı seviyor."

Biraz daha iyi görünerek başıyla onayladı. "Evet, çok sever. Pekâlâ, ben seni meşgul etmeyeyim."

Elimi nazikçe tuttu. Daha önceden teninde hissettiğim soğukluk, yerini hoş bir sıcaklığa bırakmıştı. Geri çekilmeme fırsat kalmadan döndü ve beni orada tek başıma dikilirken bıraktı.

Lucas, beni uyarmadan önce kendimi toparlamam için bana bir saniye verdi. "Gerçekten *hareket edersen*, oraya daha hızlı varırız."

"Kes sesini Lucas."



ON ÜÇ

Bir sonraki öğretmenim, beni yerden tavana kadar kitaplarla dolu, karmakarışık bir odada bekliyordu. Şimdiye kadar hiç bu kadar çok kitap görmemiştim; hatta bu kadar çok kitabın *var olduğunu* bile düşünemezdim. Hepsi de eski ve paha biçilmez görünüyordu. Okuldan ve kitaplardan hoşlanmamama rağmen, onlara doğru çekildiğimi hissedebiliyordum. Ama başlıkları ve sayfaları anlayamadığım bir dilde, hiçbir zaman çözemeyeceğimden emin olduğum karışık sembollerle yazılmıştı.

Duvarları kaplayan, Krallığın ve diğer yerlerin eski ve yeni haritaları da kitaplar kadar ilgi çekiciydi. Odanın diğer ucundaki duvarda, devasa büyüklükte, camla kaplanıp çerçevelenmiş ve bir sürü sayfanın birleşiminden oluşan, rengârenk bir harita vardı. Boyumun en az iki katı uzunluğundaydı ve odaya hâkimdi. Kırmızı çizgiler, mavi sahiller, yeşil ormanlar ve sarı şehirleri gösteren harita solmuş ve yıpranmıştı. Karşımda duran, artık kullanmadığınız eski sınırları ve eski isimleriyle, şimdiki dünyadan önceki, eski dünyaydı.

"Dünyanın bir zamanlar olduğu haline bakmak garip bir şey," diye konuştu öğretmen kitap yığınlarının arasından çıkarken. Üstündeki sarı cübbe lekeliydi, eski ve solmuştu. Adamı insandan yapılma bir kâğıt parçası gibi gösteriyordu. "Nerede olduğumuzu bulabilir misin?"

Haritanın büyüklüğü karşısında yutkundum ama her şey gibi bunun da bir sınav olduğundan emindim. "Deneyebilirim." *Poyraz kuzeydoğuda. Sütunkent, Başkent Nehri'nin üzerinde ve nehir denize dökülüyor.* Acı dolu bir dakika boyunca aradıktan sonra, nihayet nehri ve kasabamın yakınındaki koyu buldum. Yazkent olduğunu tahmin ettiğim, kuzeydeki bir noktayı göstererek, "İşte," dedim.

Başıyla onayladı. Benim tamamen bir aptal olmadığıma sevinmişti. "Başka bir yeri tanıyabildin mi?"

Ama tıpkı kitaplar gibi, harita da bilmediğim bir dilde yazılmıştı. "Okuyamıyorum."

Keyifli bir şekilde, "Sana okuyup okuyamadığını sormadım," diye cevap verdi. "Ayrıca, kelimeler yalan söyleyebilir. Onların ardındakini gör."

Omuzlarımı silkerek kendimi yeniden haritaya bakmaya zorladım. Okulda hiçbir zaman iyi bir öğrenci olmamıştım ve bu adam da bunu yakında anlayacaktı. Ama şaşırtıcı olarak, bu oyundan hoşlanmıştım. Haritayı incelemekten, tanıyabildiğim özellikleri aramaktan... Sonunda kanca şeklinde bir çıkıntının çevresini gösterip, "Burası Liman Körfezi olabilir," diye mırıldandım.

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Doğru." Bu hareketiyle, gözünün kenarındaki kırışıklıklar derinleşip yaşını belli etti. Güneydeki başka bir şehri göstererek, "Burası da Delfi," diye ekledi. "Ve şurası da Arkeon."

Bir parmağını Başkent Nehri'nin birkaç kilometre kuzeyine, eski dünya topraklarındaki en büyük şehir gibi görünen noktaya koydu. *Harabeler.* Buranın ismini yaşça daha büyük çocukların fısıltılarından ve ağabeyim Shade'den duymuştum. *Kül Şehri* ya da *Enkaz* derdi oraya. Hâlâ, bin yıldan uzun süre önce gerçekleşmiş bir savaşın dumanı ve gölgesiyle kaplı böyle bir yerin düşüncesiyle ürperdim. *Savaşımız sona ermezse, bu dünya da böyle mi olacak?*

Öğretmen düşünmem için geri çekildi. Değişik bir öğretme stratejisi vardı; ders, büyük ihtimalle dört saat boyunca duvara bakmam gereken bu oyunla bitecekti.

Aniden bu odadaki uğultuyu fark ettim. Daha doğrusu, uğultunun eksikliğini. Tüm gün boyunca kameraların elektrikli ağırlığını üstümde o kadar çok hissetmiştim ki artık buna dikkat etmemeye başlamıştım. Ta ki şu ana, onları hissetmediğim ana kadar. *Gitmiş.* Hâlâ ışıkların elektrikle titreştiğini hissediyordum ama kameralar yoktu. Gözler yoktu. Elara beni burada göremezdi.

"Neden kimse bizi izlemiyor?"

Bana şaşkınlıkla baktı. "İşte bu bir farklılık," diye mırıldandı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama beni öfkelendirdi.

"*Neden?*"

"Mare, ben sana tarihinizi, Gümüş olmayı ve hmm... *faydalı* olmayı öğretmek için buradayım," dedi, sona doğru yüzünü ekşiterek.

Aklım karışmış halde ona baktım. İçimi soğuk bir korku kapladı. "Benim adım Mareena."

Benim cılız itirazımı bir kenara süpürür gibi elini salladı. "Ayrıca *senin* nasıl böyle olduğunu ve yeteneklerinin nasıl işlediğini tam olarak anlamaya çalışacağım."

"Yeteneklerim var çünkü... çünkü ben bir Gümüş'üm. Ailemin yetenekleri birleşti. Babam bir imhaydı ve annem de fırtına." Adamın anlaması için Elara'nın bana öğrettiği açıklamayı yaptım. "Ben bir Gümüş'üm efendim."

Tam da korktuğum gibi başını salladı. "Hayır, değilsin Mare Barrow ve bunu asla unutmamalısın."

Biliyor. İşim bitti. Her şey sona erdi. Ona yalvarmalı, sırrımı saklamasını istemeliydim ama kelimeler boğazıma düğümlendi. Sonum yaklaşıyordu ve ben bunu durdurmak için ağzımı bile açamıyordum.

"Buna gerek yok," diye devam etti, korkumu fark ederek. "Senin *köklerini* insanlara duyurmak gibi bir niyetim yok."

Rahatlamam kısa sürdü ve yerini başka bir korkuya bıraktı. "Neden? Benden ne istiyorsunuz?"

"Her şeyden önce ben meraklı bir adamım. Ve sen Kraliçedenemesi'ne bir Kızıl hizmetçi olarak girip uzun zamandır kaybolmuş bir Gümüş leydi olarak çıktığında, birazcık meraklandığımı söylemeliyim."

"O yüzden mi burada hiç kamera yok?" Tüylerim diken diken oldu ve adamdan uzaklaştım. Yumruklarımı sıktım ve şimşeğimin beni bu adamdan korumak için ortaya çıkmasını diledim. "Böylece beni burada *incelemenizin* hiçbir kaydı olmayacak mı?"

"Burada hiç kamera yok çünkü benim onları kapatabilecek gücüm var."

Kör karanlığın içindeki ışık gibi, içimde bir umut kıvılcımı parladı. "Sizin gücünüz nedir?" diye sordum titrek bir sesle. *Belki o da benim gibidir.*

"Mare, bir Gümüş 'güç' dediği zaman *kuvvet* ve *kudretlerini* kasteder. Yapabildiğimiz diğer aptalca küçük şeylere ise 'yetenek' deriz." *Aptalca küçük şeyler.* Bir adamı ikiye bölmek ya da meydanın ortasında boğmak gibi... "Demek istediğim, kız kardeşim bir zamanlar kraliçeydi. Bunun buralarda hâlâ bir ağırlığı var."

"Leydi Blonos bana bunu öğretmemişti."

Kendi kendine güldü. "Çünkü Leydi Blonos sana saçmalıklar öğretiyor. Ben bunu asla yapmayacağım."

"Yani sizin kız kardeşiniz *eski* kraliçeyse, o zaman siz..."

"Julian Jacos. Hizmetinizdeyim." Alçak, komik bir reverans yaptı. "Jacos Hanesi Reisi ve birkaç eski kitaptan başka hiçbir şeyin vârisi. Kız kardeşim, eski kraliçe Coriane'di ve Prens Yedinci Tiberias, bizim deyişimizle Cal de benim yeğenim."

Şimdi bunu söylediğinde aralarındaki benzerlikleri görebiliyordum. Cal, görünüşünü babasından almıştı ama sakin ifadesi ve gözlerindeki sıcaklık, kesinlikle annesinden geçmiş olmalıydı.

"O zaman, Kraliçe için üstümde bilimsel deneyler yapmayacak mısınız?" diye sordum. Hâlâ tedirgindim.

Julian, bu sözlerime gücenmek yerine kahkaha attı. "Kraliçe'nin senin ortadan kaybolmandan daha çok istediği bir şey yok, canım. Senin ne olduğunu keşfetmek, sana bunu anlamanda yardımcı olmak, istediği *en son* şey."

"Ama siz bunu yine de yapacak mısınız?"

Gözlerinde bir şeyler parladı, öfke gibi bir şey. "Kraliçe'nin nüfuzu, senin düşünmeni istediği kadar ileri uzanmıyor. Senin ne olduğunu öğrenmek istiyorum ve bunu senin de istediğinden eminim."

Bir dakika önce ne kadar korkmuşsam, şimdi de o kadar meraklanmıştım. "İstiyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi, bana bir kitap yığınının üzerinden gülümseyerek. "Ama üzülerek söylemeliyim ki aynı zamanda benden istenilen şeyi de yapmak zorundayım. Yani öne çıkacağın güne seni hazırlamalıyım."

Cal'in taht odasında söylediklerini hatırladığımda suratım asıldı. *Sen onların kahramanısın. Kızıl olarak yetişmiş bir Gümüş.* "Beni bir isyanı durdurmak için kullanmak istiyorlar. O nasıl olacaksa..."

"Evet, benim sevgili kayınbiraderim ve onun Kraliçesi, uygun bir şekilde kullanılırsan, bunu yapabileceğine inanıyorlar." Her kelimesinden hoşnutsuzluk akıyordu.

"Bu aptalca bir fikir ve aynı zamanda imkânsız. Bir şey yapamayacağım ve sonra da..." Sesim alçalarak kesildi. *Sonra da beni öldürecekler.*

Julian ne düşündüğümü anladı. "Yanılıyorsun Mare. Şu anda sahip olduğun gücü ve onunla neleri kontrol edebileceğini anlayamıyorsun." Ellerini arkasında garip şekilde sıkıca kenetledi. "Kırmızı Muhafızlar çoğu kişi için çok etkili, çok fazla ve çok hızlı geldi. Ama sen insanların güvenebileceği türden, kontrollü bir değişikliksin. Birkaç konuşma ve gülümsemeyle bir isyanı nazikçe yatıştırabilecek kişisin. Kızıllara konuşma yapıp Kral'ın ve onun Gümüşlerinin ne kadar asil, ne kadar yüce gönüllü ve ne kadar *haklı* olduklarını anlatabilirsin. İnsanları, zincirlerine geri dönmeye ikna edebilirsin. Hatta Kral'ı sorgulayan ve şüpheleri olan Gümüşler bile, *sana* inanabilir. Ve dünya şimdi olduğu gibi kalır."

Şaşırtıcı olan, Julian'ın bundan memnun değilmiş gibi görünmesiydi. Yınlayan kameralar olmadığından kendimi kaybettim ve dudaklarım alayla kıvrıldı. "Sen de bunu istemiyor musun? Sen bir Gümüş'sün, senin Kırmızı Muhafızlar'dan *nefret* etmen gerekmez mi? Ve benden de."

"Tüm Gümüşlerin kötü olduğunu düşünmek, tüm Kızılların değersiz olduğunu düşünmek kadar yanlıştır," dedi ciddiyetle. "Benim halkımın seninkine yaptıkları, insanlığın en aşağı seviyesinde bir hatadır. Sadece bizden *farklı* olduğunuzu düşündüğümüz için, sizi güç ve ölüm dolu bir çemberin içine hapsetmek... Bu *doğru* değil. Ve tarih okuyan herhangi bir öğrenci bile sana bunun kötü bir biçimde sona ereceğini söyleyebilir."

"Ama biz farklıyız." Bu dünyada geçirdiğim tek bir gün, bunu görmeme yetmişti. "Biz eşit değiliz."

Julian öne doğru eğildi, gözleri benimkileri delip geçiyordu. "Şu anda senin yanıldığını gösteren kanıta bakıyorum."

Sen bir ucubeye bakıyorsun Julian.

"Yanıldığını sana kanıtlamama izin verecek misin Mare?"

"Bunun ne faydası olacak ki? Hiçbir şey değişmeyecek."

Julian hiddetle iç geçirdi. Elini seyrelmiş, kestane rengi saçlarının arasından geçirdi. "Gümüşler yüzlerce yıl bu dünyada bedene bürünmüş tanrılar gibi yaşadılar. Ve Kızıllar da sadece, onların ayaklarının altındaki böceklerdi. Sonra *sen* çıkageldin. Bu bir değişiklik değilse, başka neyin olabileceğini bilmiyorum."

Hayatta kalmama yardımcı olabilir. Hatta daha iyisi, hayatıma devam etmemi sağlayabilir.

"O halde ne yapacağız?"

Günlerim her gün aynı programda belli bir düzene oturmuştu. Sabahları Protokol, öğleden sonraları da Dersler oluyordu, aralarda da öğle ve akşam yemeklerinde Elara beni diğer Gümüşlere teşhir ediyordu. Panter ve Sonya hâlâ bana karşı tetikte görünüyorlardı ama o günkü yemekten sonra hiçbir şey söylememişlerdi. Bunu kabul etmekten nefret etsem de Maven'ın yardımı işe yaramış görünüyordu.

Bir sonraki büyük toplantı, Kraliçe'nin şahsi yemek salonundaydı ve Iral'lar beni tamamen görmezden geldiler. Aldığım tüm Protokol derslerine rağmen, öğrendiğim şeyleri hatırlamaya çalıştığım için, öğle yemeği daveti hâlâ çok yorucuydu. *Osanos'lar; nympha, mavi ve yeşil. Welle'ler; yeşertici, yeşil ve altın rengi. Lerolan'lar; imha, turuncu ve kırmızı. Rhambos, Tyros, Nornus, Iral ve daha niceleri.* Bir insanın tüm bunları aklında nasıl tutabildiğini bilemiyordum.

Her zamanki gibi, Evangeline'in yanına oturtulmuştum. Evangeline'in ellerinde ölümcül bir silaha dönüşen, masadaki metal çatal bıçakların acıyla farkındaydım. Yiyeceğini kesmek için bıçağını her kaldırdığında, vücudum geriliyor ve darbesini bekliyordu. Elara her zamanki gibi, ne düşündüğümü biliyor ama gülümseyerek yemeğine devam ediyordu. Bizim sessiz savaşımızı seyretmekten keyif aldığını bilmek, Evangeline'in işkencesinden bile kötüydü.

"Güneş Sarayı'nı nasıl buldunuz Leydi Titanos?" diye sordu çaprazımdaki bir kız. *Atara, Viper Hanesi, yeşil ve siyah. Güvercinleri öldüren animo.* "Sanırım daha önce yaşadığınız *kasabayla* karşılaştırılamaz bile." *Kasaba* kelimesini küfür gibi söylemişti ve sırıttığı da gözümden kaçmamıştı.

Diğer kadınlar da onunla birlikte güldüler, birkaçı kendi arasında fısıldaştı.

Ona cevap vermeden önce bir an durup sakinleşmeyi bekledim. "Saray ve Yazkent, alışık olduğum yerlerden çok farklı," dedim kendimi zorlayarak.

Başka bir kadın konuşmaya katılabilmek için öne doğru eğilerek, "Orası belli," dedi. Yeşil ve altın rengi tüniğine bakılırsa bir Welle'ydi. "Bir keresinde Başkent Vadisi'nde bir tura katılmıştım ve Kızıl kasabalarının acınacak durumda olduğunu söylemek isterim. Doğru düzgün yolları bile yok."

Asfaltlanmış yolları bırak, karnımızı bile zor doyurabiliyoruz. Çenemi o kadar çok sıktım ki dişlerimin gıcırdamaya başladığını hissettim. Diğer kadınlar da onu onaylayan sözler söylerken gülümsemeye çalıştım ama yüzümü buruşturmaktan öteye gidemedim.

"Ve Kızıllar, yani... sanırım ellerinden gelenlerle yapabilecekleri en fazla bu kadarını yapabiliyorlar," diye devam etti Welle, bu düşünceyle burnunu kırıştırarak. "Onlar bu şekilde yaşamaya uygunlar."

Kahverengi elbiseli Rhambos, "Onlar hizmet etmek için doğmuşsa, bu bizim suçumuz değil," dedi alaycı bir şekilde. Sanki havadan ya da yiyeceklerden bahsediyordu. "Bu onların doğasında var."

İçimde büyük bir öfke yükseliyordu ama Kraliçe'nin attığı tek bir bakış, buna tepki gösteremeyeceğimi söylüyordu. Görevimi yerine getirmeliydim. Yalan söylemeliydim. "Aynen öyle," dediğimi işittim. Masanın altında yumruklarımı sıkmıştım ve kalbimin parçalara ayrıldığını hissediyordum.

Masanın etrafındaki tüm kadınlar dikkatlice dinliyordu. Halkım hakkındaki korkunç düşüncelerini savunduğum sırada gülümsüyor ve başlarıyla onaylıyorlardı. Yüzlerini gördükçe, çığlık atmak istiyordum.

"Elbette ki," diye devam ettim kendimi durduramadan, "dinlenmeden, rahatlamadan, kaçış şansı olmaksızın öyle hayatlara zorlanmak, herkesi köleleştirirdi."

Gülümsemelerin bazıları solarak yerini şaşkınlığa bıraktı.

"Leydi Titanos'un bize tam uyum sağlayabilmesi için en iyi öğretmenlerden, en iyi yardımı alıyoruz," dedi Elara hızla sözümü keserek. "Şimdiden Leydi Blonos'la çalışmaya başladılar."

Kadınlardan takdir eden mırıltılar yükselirken kızlar da gözlerini devirdi. Bu sırada ben de yemeğin sonuna kadar dayanabilmek için toparlanarak kontrolümü yeniden sağlayabildim.

"İsyancılar hakkında Majesteleri ne yapmayı düşünüyor?" diye sordu bir kadın. Kadının boğuk sesi, masaya şaşırtıcı bir sessizlik getirdi ve ilgi odağı benden ona kaydı.

Masadaki her göz, soruyu soran askeri üniformalı kadına çevrildi. Birkaç leydi daha üniforma giymişti ama bu kadınınki madalyalar ve nişanlarla bezenmişti. Çilli yüzündeki çirkin yara izi, bu kadının bunları gerçekten de hak etmiş olabileceğini gösteriyordu. Burada, sarayın

içinde, bir savaşın devam ettiğini unutmak kolaydı ama onun gözlerindeki tekinsiz bakışlar, bunu unutmayacağını, *unutamayacağını* söylüyordu.

Kraliçe Elara, önceden çalışılmış bir zarafetle kaşığını masaya koydu ve aynı kasıntılıkla gülümsedi. "Albay Macanthos, onlara isyancı demek pek doğru olmaz..."

"Ve bu, üstlendikleri tek saldırıydı," diye hararetli biçimde devam etti Albay, Kraliçe'nin sözünü keserek. "Peki ya Liman Körfezi'ndeki ya da Delfi Askeri Havaalanı'ndaki patlamaya ne dersiniz? Üç hava jeti tahrip edildi ve iki tanesi de kendi üslerimizden *çalındı*!"

Gözlerim kocaman açıldı ve elimde olmadan, birkaç kadınla birlikte nefesimi tuttum. *Daha fazla saldırı mı?* Ama diğerleri ellerini ağızlarına bastırıp korkmuş görünürken, ben gülümsememek için kendimi zor tutuyordum. *Farley bu aralar meşgul olmalı.*

"Siz mühendis misiniz Albay?" Elara'nın sesi keskin, soğuk ve kararlıydı. Macanthos'a itiraz etme şansı tanımadı. "O halde, Körfez'deki patlamanın nedeninin gaz sızıntısı olduğunu anlayamazsınız. Ve lütfen bana hatırlatın, hava birliklerini siz mi yönetiyordunuz? Ah hayır, çok üzgünüm, sizin uzmanlığınız kara kuvvetleriydi. Havaalanındaki kaza ise Komutan Lord Laris'in yönetimindeki eğitim tatbikatında gerçekleşen bir kazaydı ve Delfi Üssü'nün son derece güvenli olduğu konusunda Majesteleri'ni kendisi bizzat temin etti."

Adil bir dövüşte, büyük olasılıkla Macanthos, Elara'yı çıplak elleriyle parçalardı. Ama bunun yerine, Elara onu sadece kelimeleriyle paramparça etmişti. Ve henüz bitirmemişti. Julian'ın sözleri zihnimde yankılandı: *Kelimeler yalan söyleyebilir.*

"Onların amacı, hem Kızıl hem de Gümüşlerin arasındaki masum sivillere zarar vermek, korku ve paniği artırmak. Onlar küçük, dar görüşlü ve kocamın adaletinden saklanan korkaklar. Krallık'ta olan her aksiliği ya da yanlış anlamayı onlar gibi şeytanlara yüklemek, geri kalanımızı korkutma çabalarını desteklemekten başka bir işe yaramayacaktır. Bu canavarlara o tatmini yaşatmayın."

Masadaki bazı kadınlar, Kraliçe'nin kuyruklu yalanına katılıp alkışlayarak başlarını salladılar. Evangeline de aralarına katılınca, alkışlar hızla yayıldı. Sessiz kalan sadece Albay ve bendim. Kraliçe'nin söylediği tek bir kelimeye bile inanmadığını görebiliyordum ama onu yalancılıkla itham etmesi mümkün değildi. Burada yapamazdı, Kraliçe'nin kendi arenasında olmazdı.

Sessiz kalmak istesem de bunu yapamayacağımı biliyordum. Ben Mare değil, Mareena'ydım ve Kraliçemi, onun çarpık sözlerini desteklemek zorundaydım. Azarlanmış Albay başını eğerken, ellerim birleşerek Elara'nın yalanını alkışladı.

Etrafım sürekli hizmetçiler ve Gümüşlerle çevrili olsa da kendimi yalnız hissediyordum. Cal'in antrenman ve daha çok antrenmanla dolu programı yüzünden onu pek sık göremiyordum. Bazen saraydan ayrılıp askerlere konuşma yapmak için yakınlardaki bir üsse gidiyor ya da devlet işlerinde babasına eşlik ediyordu. Mavi gözleri ve yarım gülüşüyle Maven'la konuşabilirdim ama ondan hâlâ sakınıyordum. Neyse ki hiç baş başa kalmıyorduk. Bu, soylu kızların ve oğlanların, Leydi Blonos'un deyişiyle *baştan çıkmaması* için uygulanan saçma bir saray geleneğiydi ama bunun benim için geçerli olacağından pek emin değildim.

Gerçeği söylemek gerekirse, zamanımın çoğunda, bir gün onunla evleneceğimi unutuyordum. Maven'ın benim kocam olacağı fikri gerçek gibi görünmüyordu. Çift olmak bir yana, arkadaş bile değildik. Ne kadar nazik olursa olsun, içgüdülerim bana Elara'nın oğluna arkamı dönmememi ve onun bir şeyler gizlediğini söylüyordu. Bunun ne olabileceği hakkında ise hiçbir fikrim yoktu.

Julian'ın öğretileri her şeyi daha katlanılır kılıyordu; bir zamanlar çok korktuğum öğrenimim, şimdi karanlık denizde bir ışık gibiydi. Kameralar ve Elara'nın bakışları olmadan, zamanımızı benim ne olduğumu keşfetmekle geçiriyorduk. Ama ikimizin de sinirini bozacak kadar yavaş ilerliyorduk.

İlk haftanın sonunda Julian, "Sanırım sorununun ne olduğunu biliyorum," dedi. Her zamanki aptalca halimle, ellerimi uzatmış biçimde birkaç metre ilerisinde dikiliyordum. Ayaklarımın altında, ara sıra kıvılcımlar çıkaran garip bir elektrikli alet vardı. Julian bunu kullanmamı, bundan faydalanmamı istiyordu ama en başında beni bu pisliğin içine sokan şimşeği yaratmayı bir kere daha başaramamıştım.

"Belki de ölüm tehlikesi altında olmam gerekiyordur," diye söylendim. "Lucas'tan silahını mı istesek?"

Julian çoğunlukla benim şakalarıma gülerdi ama bu sefer düşünmekle meşguldü.

"Çocuk gibisin," dedi sonunda. Bu küçümseme üzerine yüzümü buruşturdum ama o yine de devam etti: "Çocuklar da ilk başlarda, kendilerini kontrol edemediklerinde böyledirler. Onların yetenekleri de strese girdikleri ve korktuklarında kendini gösterir, ta ki bu duyguları yönlendirip kendi çıkarlarına göre kullanmayı öğrenene kadar. Her zaman bir tetikleyici vardır ve sen de seninkini bulmalısın."

Sarmal Bahçe'de nasıl hissettiğimi hatırladım. Kendi korkunç lanetimle yüzleştiğimi düşünüyordum. Ancak şimşek kalkanına çarptığımda, damarlarımda dolanan şey korku değildi. Huzurdu. Sonumun geldiğini *biliyordum* ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını kabullenmiştim. Rahattım.

"En azından denemeye değer," diye teşvik etti Julian.

İnleyerek tekrar duvara doğru döndüm. Julian hedef tahtası olarak taştan kitap rafları dizmişti, tabii ki içleri boştu. Göz ucuyla, beni izleyerek gerilediğini gördüm.

Rahatla. Bırak da rahatla, diye zihnimden geçirdim. Odaklanırken gözlerim kayarak kapandı. Düşüncelerimin uzaklaşmasına izin verdim; böylece zihnim, kavuşmak için can attığı elektriğe uzanabilecekti. Enerji dalgaları tenimin altında canlandı, her sinirime ve kasıma dokunarak içimde dolandı. Genelde burada, tam hissedecekken sona ererdi ama bu sefer öyle olmadı. Bu güce tutunmaya çalışmak, zorlamak yerine rahat bıraktım. Ve açıklayamadığım bir şeyin; her şey ve hiçbir şey olan,

aydınlık ve karanlık, sıcak ve soğuk, ölü ya da diri olan bir duygunun içine düştüm. Kısa sürede zihnimdeki tek şey bu güç oldu; tüm hayaletlerimin ve hatıralarının üstünü örttü. Hatta Julian ve kitaplar bile yok olmuştu. Zihnim güçle uğuldayan siyah bir boşluktu. Şimdi bu hisse yüklendiğimde, ortadan yok olmuyor, gözlerimden parmak uçlarıma kadar benimle birlikte hareket ediyordu. Sol tarafımdan Julian'ın sesli bir şekilde nefesini tuttuğunu duydum.

Gözlerimi açıp mor-beyaz kıvılcımların, kablolardaki elektrik gibi altımdaki aletten parmaklarıma sıçramasına baktım.

Julian ilk defa söyleyecek söz bulamadı. Ben de aynı durumdaydım.

Şimşeğin ortadan kaybolma ihtimalinden korkarak, hareket etmek istemiyordum. Ama yok olmuyordu. Parmaklarımın arasında, yün yumağını kovalayan bir kedi yavrusu gibi zıplayıp dolanmaya devam ediyordu. Zararsız görünüyordu ama Evangeline'e yapmak üzere olduğu şeyi hatırlıyordum. *İzin verirsem bu güç öldürücü olabilir.*

Beni heyecandan kocaman açılmış gözlerle izleyen Julian, "Onu hareket ettirmeye çalış," diye fısıldadı.

İçimden bir ses, bu şimşeğin benim isteklerime uyacağını söylüyordu. O benim bir parçam, ruhumun dünyada yaşayan bir kısmıydı.

Yumruğumu iyice sıkınca kıvılcımlar kaslarıma tepki vererek büyüdü, parlaklaştı ve hızlandı. Saniyeler içinde gömleğimin koluna ulaşarak kumaşı yaktılar. Bir çocuğun topu fırlatması gibi, kolumu taş raflara doğru savurdum ve son anda yumruğumu açtım. Şimşek, havada parlak kıvılcımlar saçarak fırladı ve raflara çarptı.

Ortaya çıkan patlama sesiyle çığlık atıp arkamda dizili kitapların üstüne düştüm. Yere yuvarlandığım sırada kalbim deli gibi atıyordu ve sert taştan yapılma kitap rafları yıkılıp kalın bir toz bulutu yarattı. Kıvılcımlar, molozların etrafında bir müddet daha parladı, sonra arkalarında enkazdan başka bir şey bırakmadan gözden kayboldular.

"Kitaplık için üzgünüm," dedim, üzerime düşen kitap yığınının altından. Gömleğimin kol uçları lime lime olmuş, hâlâ tütüyordu ama

elimdeki vızıltıyla kıyaslanamazdı bile. Tüm sinir uçlarım uyarılmış, güçle titriyordu ve bu *çok iyi* hissettiriyordu.

Julian'ın gölgesi tozların içinde hareket etti. Yaptığım işi incelediği sırada derinden bir kahkaha attı. Bembeyaz dişleri tozun içinde parıldıyordu.

"Daha büyük bir sınıfa ihtiyacımız olacak."

Haklıydı. Pratik yapabilmem için en sonunda yer altındaki katlarda bir alan bulana kadar, bir hafta boyunca daha yeni ve daha büyük odalarda çalışıp durmuştuk. Buradaki duvarlar ise metal ve betondandı; üst katlardaki dekoratif taşlar ve ahşaptan daha dayanıklıydı. Berbat bir nişancı olduğumu söylemek hafif kalırdı ve Julian ben pratik yaparken uzak durmaya çok dikkat ediyordu ama şimşeği çağırmak gittikçe kolaylaşıyordu.

Sürekli notlar alıyor; kalp atışlarımdan, henüz elektrik verdiğim bir bardağın ısısına kadar her şeyi yazıyordu. Nedenini bana söylemese de yazdığı her notla, yüzüne şaşkın ama mutlu bir gülümseme yayılıyordu. Gerçi bana söylese bile anlayabileceğimden şüpheliydim.

"Büyüleyici," diye mırıldandı, adını bilmediğim başka bir metal aygıtın göstergelerini okurken. Bunun elektrik enerjisini ölçtüğünü söylemişti ama nasıl çalıştığını bilmiyordum.

Ellerimi ovuşturup Julian'ın deyimiyle onları "kapadım". Yeni kıyafetlerim sayesinde artık gömleğimin kolları yanmıyordu; tıpkı Cal ve Maven'ınkiler gibi yanmaz kumaştandı ama ben kendiminkine şok geçirmez kumaş denmesi gerektiğini düşünüyordum. "Büyüleyici olan nedir?"

Bana söylemek istemiyormuş, bana *söylememeliymiş* gibi tereddüt etti ama sonunda omuzlarını silkti. "Gücünü toplayıp şu zavallı heykeli kızartmadan önce," bir zamanlar bir kralın büstü olan, şimdiyse üstünden dumanlar çıkan moloz yığınını gösterdi, "bu odadaki elektrik miktarını ölçmüştüm. Işıkları, kabloları vesaire... Ve az önce de seni ölçtüm."

"Ve?"

"Daha önce ölçtüğümün *iki katını* yayıyorsun," dedi gururla ama bunun neden önemli olduğunu anlayamadım. Hızlıca eğildi ve benim

kıvılcım kutusu dediğim aleti kapadı. Onun içindeki elektriğin söndüğünü hissettim. "Yeniden dene."

Somurtarak yeniden odaklandım. Bir anlık odaklanmadan sonra, öncekiler kadar güçlü kıvılcımlar yeniden canlandı. Ama bu seferkiler içimden geliyordu.

Julian'ın gülümsemesi tüm yüzünü kapladı.

"Yani?.."

"Yani bu benim şüphelerimi doğruluyor." Bazen Julian'ın bir bilgin ve bilim insanı olduğunu unutuyordum ama o bana bunu hızla hatırlatıyordu. "Sen elektrik enerjisi üretiyorsun."

İşte şimdi aklım karışmıştı. "Evet. Bu benim *yeteneğim* Julian."

"Hayır. Senin yeteneğinin yönlendirme gücü olduğunu düşünüyordum, yaratma değil," dedi ciddi ve kısık sesle. "Hiç kimse *yaratamaz* Mare."

"Ama bu hiç mantıklı değil. Nymphalar..."

"Yanı başlarında olan bir suyu yönlendiriyor. Orada olmayan bir şeyi kullanamazlar."

"Peki ya Cal? Maven? Onların oynaması için çevrede devasa alevler görmüyorum."

Julian gülümseyerek başını salladı. "Bilekliklerini gördün, değil mi?"

"Onları her zaman takıyorlar."

"O bileklikler, oğlanların kontrol edebilmesi için kıvılcımlar, küçük alevler üretiyor. Ateşi başlatacak hiçbir şey olmadığında güçsüzler. Bu, elementleri kullananların hepsi için geçerlidir. Zaten var olan metali, bitkiyi ya da suyu kontrol edebilirler. Çevrelerinde olanlar kadar güçlüdürler. Senin gibi değiller Mare."

Benim gibi değiller. Ben kimse gibi değilim. "Peki bu ne anlama geliyor?"

"Çok emin değilim. Sen tamamen başka bir şeysin. Kızıl değilsin, Gümüş değilsin. Başkasın. Daha *fazlasısın*."

"Farklı bir şeyim." Julian'ın yaptığı testlerin sonucunda bazı cevaplara ulaşacağımı düşünmüştüm ama sadece daha fazla soruya sebep oluyorlardı. "Ben neyim Julian? Bende yanlış olan ne?"

Aniden nefes almak zorlaştı ve gözlerim doldu. Julian'dan saklamak için sıcak gözyaşlarını içime atmaya çalıştım. Tüm olan bitenin patlamasını yaşadığımı tahmin ettim. Dersler, Protokol, hiç kimseye hatta kendime bile güvenmediğim bu yerde olmak... Çığlık atmak istiyor ama yapamayacağımı biliyordum.

"Farklı olmanın *yanlış* bir tarafı yok," dediğini duydum Julian'ın ama sözleri yankı gibiydi. Kendi düşüncelerim, evimin, Gisa ile Kilorn'un anıları arasında sözleri boğuluyordu.

"Mare?" Yüzünde nazik bir ifadeyle bana doğru yaklaştı ama bir kol boyu uzağımda durdu. Benim değil, kendi iyiliği için. Kendini benden korumak için. Kıvılcımların geri döndüğünü ve kollarımdan yukarı tırmanıp beni öfkeli, parlak bir fırtınanın içinde boğmakla tehdit ettiğini gördüğümde şaşkınlıkla nefesimi tuttum. "Mare, bana odaklan. Kontrol et Mare."

Sakince, yavaşça ama sarsılmaz bir güçle konuşuyordu. O bile benden *korkmuş* görünüyordu.

"*Kontrol et,* Mare."

Ama hiçbir şeyi kontrol edemiyordum. Ne geleceğimi, ne düşüncelerimi ne de tüm sorunlarımın kaynağı olan bu *yeteneği*...

En azından şimdilik kontrol edebildiğim tek bir şey vardı: Ayaklarım.

Sefil bir korkak olduğum için, kaçtım.

Koşarak geçtiğim tüm koridorlar boştu ancak binlerce kameranın, üstümdeki görünmez baskısını hissedebiliyordum. Lucas ya da daha da kötüsü, Gözcüler beni bulmadan önce çok fazla zamanım yoktu. Sadece nefes almaya ihtiyacım vardı. Tepemde cam değil, gökyüzünü görmeye ihtiyacım vardı.

Yağmur yağdığını fark etmeden önce, on saniye kadar balkonda durdum. Damlalar, öfkemi yıkayıp yatıştırmıştı. Kıvılcımlar gitmiş, yerini yüzümden akan öfkeli, çirkin gözyaşlarına bırakmıştı. Uzakta bir yerde gök gürledi. Hava ılıktı ama nemli sıcaklık gitmişti. Isı düşmüştü ve yaz yakında sona erecekti. Zaman geçiyordu. Ne kadar aynı kalmasını istesem de hayatım devam ediyordu.

Güçlü bir el kolumu kavradığında neredeyse çığlık atacaktım. İki Gözcü karşıma dikilmişti, maskelerinin ardındaki gözleri karanlıktı. İki katım iriliğindeki iki insafsız adam, beni sürükleyerek hapishaneme geri götürmeyi deneyecekti.

"Leydim," diye kükredi biri ama sesi hiç de saygılı değildi.

"Bırakın beni." Emrim zayıf, neredeyse fısıltı gibiydi. Boğuluyormuşçasına derin bir nefes aldım. "Bana sadece birkaç dakika verin, lütfen..."

Ama onların efendisi ben değildim. Bana karşılık vermezlerdi. Hiç kimse vermezdi.

"Gelinimi duydunuz," dedi başka bir ses. Kelimeleri sert ve katı, sesi asaletle doluydu. *Maven.* "Bırakın onu."

Prens balkona adım attığında ister istemez derin bir rahatlama hissettim. Onun varlığıyla dikleşen Gözcüler başlarını ona doğru eğdiler. "Leydi Titanos'un programına bağlı kalmasını sağlamakla görevliyiz," dedi beni tutan adam ama tutuşunu gevşetmişti. "Emirler bunlar, efendim."

"O zaman yeni emirleriniz var," diye yanıtladı Maven buz gibi bir sesle. "Mareena'ya sınıfına kadar ben eşlik edeceğim."

Gözcüler aynı anda, "Peki efendim," dediler, bir prensi reddedemezlerdi.

Uzaklaştıkları sırada alev rengi pelerinlerinden yağmur suları damlıyordu. Yüksek sesle iç çektim. Daha önce fark etmemiştim ama ellerim titriyordu ve bunu saklamak için yumruklarımı sıktım, zaten Maven da görmemiş gibi davranacak kadar nazikti.

"*İçeride* de çalışan duşlarımız var, biliyorsun değil mi?"

Ellerimle gözlerimi silmeye çalıştım ama gözyaşlarım çoktan yağmura karışmış, geride utanç verici bir şekilde akan burnum ve biraz siyah makyaj kalmıştı. Neyse ki gümüş pudram bozulmamıştı. Benden bile daha sağlam bir maddeden yapılmıştı.

"Mevsimin ilk yağmuru," dedim sesimin normal çıkması için kendimi zorlayarak. "Bunu kendi gözlerimle görmek zorundaydım."

"Tabii," dedi, yanıma gelerek. Yüzümü birazcık daha gizleyebilmeyi umarak başımı çevirdim. "Anlıyorum."

Anlıyor musun, Prens? Sevdiğin her şeyden uzaklaştırılmanın ve başka bir şey olmaya zorlanmanın *ne demek olduğunu anlıyor musun? Hayatının geri kalanı boyunca, her gün, her dakika yalan söylemenin? Sende bir şeylerin yanlış olduğunu bilmenin?*

Onun bilmiş gülümsemesiyle uğraşacak gücüm yoktu. "Benimle ya da duygularımla ilgili bir şeyler biliyormuş gibi davranmayı bırakabilirsin."

Ses tonum karşısında yüzü asıldı, dudakları hoşnutsuzlukla büküldü. "Burada olmanın ne kadar zor olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Tüm bu *insanlarla* birlikte?" Birinin duymasından endişeleniyormuş gibi omzunun üstünden geriye baktı. Ama yağmur ve gök gürültüsünün dışında hiç kimse bizi dinlemiyordu. "Ne istediğimi söyleyemem, istediğimi yapamam ve çevremde annem varsa istediğim gibi *düşünemem* bile. Ve ağabeyim!.."

"Ağabeyinin nesi var?"

Kelimeler ağzından çıkmadı. Bunları hissediyor ama dile getirmek istemiyordu. "O güçlü, kuvvetli, yetenekli... Ve ben de onun gölgesiyim. Alevin gölgesi."

Nefesini yavaşça verdi ve etrafımızdaki havanın tuhaf biçimde ısındığını fark ettim. "Üzgünüm," diyerek bir adım geriledi ve havanın tekrar serinlemesini sağladı. Gözlerimin önünde, yeniden ziyafetler ve üniformalara yaraşan Gümüş Prens'e dönüştü. "Bunları söylememem gerekirdi."

"Sorun değil," diye mırıldandım. "Buraya ait değilmiş gibi hisseden tek kişi olmadığımı öğrenmek güzel."

"Biz Gümüşler hakkında bilmen gereken bir şey bu: Biz daima yalnızız. Burada ve burada," dedi, başını ve kalbini işaret ederek. "Bu bizi güçlü kılar."

Tepemizde bir şimşek çaktı ve ışığıyla Maven'ın mavi gözleri parladı. "Bu çok saçma," dediğimde belli belirsiz güldü.

"Kalbinizi gizlemeniz, sizin için de en iyisi olacaktır Leydi Titanos. O sizi gitmek istediğiniz hiçbir yere götürmez."

Ürperdim. Sonunda yağmuru ve berbat göründüğümü hatırladım. Onu balkonda bırakmaya niyetlenerek, "Derslerime dönmeliyim," diye fısıldadım ama kolumdan yakaladı.

"Sorununla ilgili olarak sana yardım edebileceğimi düşünüyorum."

Tek kaşımı kaldırıp ona baktım. "Hangi sorunumla?"

"Sen kolayca ağlayabilecek bir kıza benzemiyorsun. Belli ki evini özlemişsin." Ben itiraz etmeye başlayamadan elini kaldırdı. "Bunu düzeltebilirim."



ON DÖRT

Güvenlik benim koridorumda çiftler halinde devriye geziyordu ama kolumda Maven olunca beni durdurmadılar. Gece olmasına rağmen ve uzun zaman önce yatağa girmiş olmam gerekirken, kimse tek kelime etmedi. Hiç kimse bir prensi engelleyemezdi. Beni şu anda nereye götürdüğünü bilmiyordum ama beni oraya ulaştıracağına söz vermişti. *Eve.*

Sessiz ama kararlıydı, yüzünde ufak bir gülümseme vardı. Elimde olmadan ona ışıl ışıl gözlerle baktım. *Belki de o kadar kötü değildir.* Ama durması gerekenden çok erken durdu; daha odaların katından bile ayrılmamıştık.

"İşte geldik," dedi bir kapıyı çalarak.

Bir an sonra kapı açıldığında, ardında Cal belirdi. Görüntüsü beni bir adım geriletti. Göğsü çıplaktı ve tuhaf zırhının geri kalanı üstünden sarkıyordu. Bazıları içine göçmüş durumda metal plakalar, kumaşa işlenmişti. Kalbinin üstündeki morluk ve yanaklarındaki belli belirsiz uzamış sakalları gözümden kaçmadı. Onu bir haftadan uzun süredir ilk kez görüyordum ve belli ki kötü bir anda yakalamıştım. İlk önce

beni fark etmedi; zırhının geri kalanını çıkarmakla uğraşıyordu ki bunu görünce yutkundum.

"Oyunu kurdun Mavey..." diye konuşmaya başladı ama başını kaldırdığında kardeşinin yanında durduğumu gördü. "Mare, ben nasıl... ee, senin için ne yapabilirim?" İlk defa ne yapacağını bilmez halde, ne diyeceğini şaşırdı.

"Emin değilim," dedim, gözlerimi ondan Maven'a çevirerek. Nişanlım tek kaşını hafifçe kaldırıp sırıttı.

"İyi bir evlat olduğu için, ağabeyimin kendine göre sırları vardır," dedi, şaşırtıcı şekilde neşeli bir tavırla. Hatta Cal bile gözlerini devirerek sırıttı. "Eve gitmek istiyordun, ben de sana daha önce oraya gitmiş birini buldum Mare."

Bir anlık bir şaşkınlıktan sonra, Maven'ın ne demek istediğini anladım ve bunu daha önce fark etmediğim için ne kadar aptal olduğumu düşündüm. *Cal beni saraydan çıkarabilir. O gece handaydı... Oraya gidebiliyorsa beni de götürebilir.*

Cal, sıkılmış dişlerinin arasından konuştu. "Maven," dedi, gülümsemesi silinmişti. "Onun gidemeyeceğini biliyorsun. Bu iyi bir fikir değil..."

Şimdi konuşma ve istediğimi alma sırası bendeydi. "Yalancı!"

Öfkeli gözlerle bana baktı, bakışları sanki beni delip geçiyordu. Kararlılığımı, umutsuzluğumu ve *ihtiyacımı* görebilmesini umdum.

"Ondan her şeyini aldık ağabey," diye fısıldadı Maven, ona daha da yaklaşarak. "Ona en azından bu kadarını verebiliriz."

Cal yavaşça ve gönülsüzce de olsa başıyla onaylayıp odaya girmem için elini salladı. Heyecandan başım dönerek, neredeyse hoplaya zıplaya içeri girdim.

Eve gidiyorum.

Onun yanından ayrıldığımda gülümsemesi biraz solan Maven ise kapıda oyalandı. "Sen gelmiyorsun." Bu bir soru değildi.

Maven başını iki yana salladı. "Peşinizde ben olmadan da yeterince endişelenecek şeyiniz var."

Bunun doğru olduğunu anlamak için dâhi olmama gerek yoktu. Bizimle gelmiyor diye, benim için yaptıklarını unutacak değildim. Bir an bile düşünmeden kollarımı Maven'a doladım. Bir saniyelik duraksamadan sonra o da yavaşça bir kolunu omuzlarıma attı. Geri çekildiğimde yanakları mahcubiyetle beyazlamıştı. Kanımın kaynadığını ve nabzımın kulaklarımda attığını hissettim.

Gözlerini benden uzaklaştırıp Cal'e baktı. "Fazla gecikmeyin."

Cal hafifçe sırıttı. "Bunu daha önce hiç yapmamışım gibi davranıyorsun."

Kardeşler kıkırdadı ve ağabeylerimde binlerce kere gördüğüm gibi birbirlerine güldüler. Kapı Maven'ın arkasından kapandığında odada Cal'le baş başa kalınca, prenslere düşmanlığımın azaldığını hissetmekten kendimi alamadım.

Cal'in odası benimkinin iki katı büyüklüğündeydi ama o kadar dağınıktı ki çok daha küçük görünüyordu. Duvarlardaki girintilerde zırhlar, üniformalar ve savaş kıyafetleri sıralanmış, Cal'in vücudunun modelinde olduğunu düşündüğüm mankenlere giydirilmişti. Görünmez gözlerini dikip bakan, yüzü olmayan hayaletler gibi tepemde yükseliyorlardı. Çoğu zırh, kalın kumaşın üstüne geçirilen hafif çeliklerden ibaretti ama bazıları daha ağır işçilikle hazırlanmıştı; antrenman değil, savaş için yapılmışlardı. Hatta birinin cam siperlikli parlak metalden bir miğferi bile vardı. Kol uçlarında, koyu gri materyale dikilmiş bir sembol parlıyordu: Alevler içindeki siyah bir taç ve gümüş kanatlar. Bunun ne anlama geldiğini, üniformaların ne için olduğunu ve Cal'in bunların içinde ne *yapmış* olduğunu düşünmek istemedim.

Tıpkı Julian gibi, Cal'in de mürekkep ve kâğıt nehirleri halinde dolup taşan, her yere yayılmış kitap yığınları vardı. Gerçi Julian'ınkiler kadar eski değillerdi; çoğu yeni ciltlenmiş ve içinde yazılanları korumak için plastikle kaplanmıştı. Hepsi de Poyraz, Gölbölge ve Yamaç'ın ortak dili olan Yaygın Dil'le yazılmıştı. Cal zırhının kalanlarını çıkararak gardırobuna doğru yürüdüğü sırada, ben de kitaplarına göz attım. Bunlar haritalar, şemalar ve çizimlerle dolu tuhaf savaş kitaplarıydı. Her biri,

bir öncekinden daha vahşiydi; eski savaşlardaki askeri hareketleri detaylandırıyordu. Büyük zaferler, kanlı yenilgiler, silahlar ve manevralar başımı döndürmeye yetmişti. Üzerlerine Cal'in aldığı notlar ise hepsinden kötüydü; kaybedilecek asker gücüne değecek ve beğendiği taktiklerin altını çizmişti. Resimlerde, askerleri belirtmek için ufak kareler kullanılmıştı ama ben onlarda ağabeylerimi, Kilorn'u ve nicelerini görüyordum.

Kitapların ardında, pencerenin yanında ufak bir masa ve iki sandalye duruyordu. Masanın üstünde, parçaları yerlerine yerleştirilmiş bir oyun tahtası vardı. Oyunu bilmiyordum ama Maven için hazırladığını anlamıştım. Geceleri her kardeş gibi buluşup oyunlar oynuyor olmalıydılar.

"Ziyaret için çok fazla zamanımız olmayacak," diye seslendi Cal, beni yerimden zıplatarak. Gardırobuna doğru baktığımda uzun, kaslı bedenine bir tişört geçirmekte olduğunu gördüm. Sırtında da morluklar ve yaralar vardı. İstese bir şifacı ordusunu hizmetine çağırabileceğinden emindim. Bir sebepten dolayı, yaralarının kalmasını istemişti.

"Ailemi görsem yeter," diye cevap verdim. Ona bakıp durmamak için başka bir tarafa geçtim.

Cal ortaya geldiğinde üzerinde sade giysiler vardı. Onunla tanıştığım gece giydikleriyle aynı olduğunu fark ettim. En başta onun oyununu fark edemediğime inanamıyordum: Kuzu postu giymiş bir kurttu. Ve artık ben de kurt gibi görünmeye çalışan bir kuzuydum.

Yerleşim katlarından geçtiğimiz sırada bizi kimse durdurmadı; sanırım veliahd prens olmanın kendine has ayrıcalıkları vardı.

Cal bir köşeyi dönerek bizi beton bir odaya yönlendirdi. "Hemen içeride."

Burası bir depoya benziyordu. İçerisi sıra sıra, üstleri brandalarla örtülü tuhaf şekilli şeylerle doluydu. Bazıları büyük, bazıları küçüktü ama hepsi de gizlenmişti.

"Buradan çıkış yok," diye itiraz ettim. İçeri girdiğimizden başka bir kapısı yoktu.

Cal, bir sıranın arasında yürürken, "Evet, Mare. Seni bir çıkmaz sokağa getirdim," dedi içini çekerek. O yürürken örtüler dalgalanıyor ve altından parlak metaller görünüyordu.

"Daha fazla zırh mı?" Şekillerden birini dürttüm. "Ben de birkaç zırha daha ihtiyacım olabilir diyecektim. Yukarıdakiler sana yetmez sanki. Aslında belki de üstüne giymelisin. Ağabeylerim gerçekten çok iridir ve insanları dövmeyi severler." Gerçi Cal'in kitap koleksiyonu ve kaslarından, kendi başının çaresine bakabileceği anlaşılıyordu. *Ateşi kontrol etme olayından bahsetmiyorum bile.*

Sadece başını iki yana salladı. "Onsuz da idare edebilirim, sanırım. Ayrıca o şeylerin içinde Güvenlikçi gibi görünüyorum. Ailenin yanlış bir fikre kapılmasını istemeyiz, değil mi?"

"Hangi fikre kapılmalarını istiyoruz peki? Sanırım seni gerçek kimliğinle tanıştırma iznim yok."

"Çok basit. Seninle birlikte çalışıyorum ve bu akşam için dışarı çıkma izni aldık," dedi omuzlarını silkerek. *Bu insanlar için yalan söylemek çok basit.*

"Öyleyse sen neden benimle geliyorsun? Bunu nasıl açıklayacağız?"

Muzip bir gülümsemeyle, yanında brandayla örtülü şekli gösterdi. "Ben senin şoförünüm."

Örtüyü kaldırdığında altından parlak metalden, siyaha boyalı bir makine çıktı. İki tekerleği, yansıtmalı krom yüzeyleri, ışıkları ve uzun, deriden bir oturma yeri olan, daha önce hiç görmediğim bir ulaşım aracıydı.

Cal, tek elini gururlu bir baba gibi, aletin gümüş gidonunda gezdirerek, "Bu bir motor," dedi. "Hızlı, çevik ve diğer araçların gidemediği yerlere gidebilir."

"Bir ölüm tuzağı gibi görünüyor," diyebildim sonunda, dehşetimi gizleyemeden.

Güldü ve oturma yerinin arkasından bir kask çıkardı. Bu şeye binmek bir yana, kaskı takmamı dahi istememesini umuyordum. "Babam ve Albay Macanthos da aynı şeyi söylüyor. Henüz ordu için seri üretime

geçilmedi ama en sonunda onları ikna edeceğim. Tekerlekleri mükemmelleştirdiğimden beri hiç kaza yapmadım."

"Bu şeyi *sen* mi yaptın?" dedim inanamayarak ama önemsiz bir şeymiş gibi sadece omuzlarını silkti. "Vay canına."

"Binene kadar bekle," dedi kaskı bana uzatarak. Tam da o sırada uzaktaki duvar titredi; metal bir mekanizmanın gıcırdamasıyla kayarak açılmaya ve arkasındaki karanlık geceyi ortaya çıkarmaya başladı.

Güldüm ve ölüm makinesinden bir adım uzaklaştım. "Böyle bir şey olmayacak."

Ama Cal sadece sırıttı ve bir bacağını atarak aletin üstüne oturdu. Motor gürültüyle çalıştı; enerjiyle adeta kükrüyordu. Motorun içinde ona güç veren aküyü hissedebiliyordum. Sanki serbest kalmak ve burasıyla yuvam arasındaki uzun yolu katetmek için yalvarıyordu. *Yuvam.*

Cal, motorun sesini bastırmak için bağırarak, "Tamamen güvenli, söz veriyorum," dedi. Farı yakıp ilerideki karanlık geceyi aydınlattı. Kırmızı ve altın renkli gözleri benimkilerle buluştu ve tek elini uzattı. "Mare?"

Midemdeki korku dolu kasılmalara rağmen kaskı kafama geçirdim.

Daha önce hiç zepline binmemiştim ama bu da uçmak gibi bir his olmalıydı. Özgürlük gibi. Cal'in motoru, tanıdık yolu zarif, eğimli hareketlerle ve hızla geçiyordu. Cal iyi bir sürücüydü; hakkını vermeliydim. Eski yol çukurlar ve tümseklerle doluydu ve her seferinde yüreğim ağzıma gelse de o her birini kolayca atlatıyordu. Kasabanın bir kilometre kadar yakınında durduğumuzda kendini benden çekinceye dek, ona ne kadar sıkı sarıldığımın farkında bile değildim. Onun sıcaklığı olmayınca aniden üşüdüğümü hissettim ama bu düşünceyi hızla aklımdan uzaklaştırdım.

"Eğlenceliydi, değil mi?" dedi motoru kapatırken. Garip, küçük oturma yeri yüzünden bacaklarım ve sırtım şimdiden ağrıyordu ama o kolayca aşağı atladı.

Biraz zorlanarak da olsa aşağı kaymayı başardım. Nabzım hâlâ kulaklarımda atarken, bacaklarımın üstünde biraz sendeledim ama iyiydim.

"Ulaşım için ilk tercihim bu olmazdı."

"Hatırlat da seni bir ara jete bindireyim. Ondan sonra motorlara şükredersin," diye cevap verdi, motoru yoldan çekip ormana doğru götürürken. Üstünü ağaç dallarıyla kapattıktan sonra geri çekilerek yaptığı işe baktı. Tam olarak nereye bakmam gerektiğini bilmesem, aracın orada olduğunu fark etmezdim bile.

"Bunu çok sık yaptığın belli oluyor."

Cal bir eli cebinde, bana doğru döndü. "Saraylar biraz... boğucu olabiliyor."

"Kalabalık Kızıl barları olmuyor mu?" diye sordum, konunun üstüne giderek. Ama o, kasabaya doğru dönüp sanki sorudan kaçar gibi hızlı adımlarla yürümeye başladı.

"Dışarı, içki içmek için çıkmıyorum Mare."

"Ne yani, sadece yankesicileri yakalıyor ve çatır çatır iş mi dağıtıyorsun?"

Aniden durup arkasına dönünce ona çarptım ve bir anlığına göğsündeki sıkı kasları hissettim. Ardından onun içten bir şekilde güldüğünü fark ettim.

"Sen az önce 'çatır çatır' mı dedin?" dedi kıkırdamalarının arasında.

Makyajımın altında yüzüm kıpkırmızı oldu ve onu hafifçe ittim. *Çok uygunsuz,* diye ayıpladı zihnim. "Sadece soruya cevap ver."

Kahkahası dindi ama gülümsemesi hâlâ yüzündeydi. "Bunu kendim için yapmıyorum," dedi. "Bunu anlamalısın, Mare. Ben... ben bir gün kral olacağım. Bencil olmak gibi bir lüksüm yok."

"O lükse *sahip* tek kişinin kral olduğunu düşünürdüm."

Başını iki yana salladı. Üstümde dolaşan bakışları üzgün ve ümitsizdi. "Bunun doğru olmasını dilerdim."

Cal'in yumrukları açılıp kapanırken neredeyse öfkesiyle birlikte ısınan ve yükselen alevleri görebiliyordum. Ama parladığı gibi söndü ve geriye sadece gözlerindeki pişmanlık kaldı. Yeniden yürümeye başladığında biraz daha hoşgörülü bir tempodaydı.

"Bir kralın halkını tanıması gerekir. Dışarı sıvışmamın nedeni bu," diye mırıldandı. "Bunu başkentte de yapıyorum. Cephede de. Danış-

manların ya da diplomatların anlattıklarının dışında, Krallık'ta işlerin gerçekten nasıl olduğunu bizzat görmek istiyorum. İyi bir kralın yapması gereken de budur."

İyi bir lider olmayı istemekten utanıyormuş gibi konuşuyordu. Belki, babasının ya da diğer aptalların gözünde bu, utanılacak bir arzuydu. Cal, *güç* ve *kudret* kelimelerini duyarak büyümüştü; iyilik değil, nezaket değil. Bir hükümdarın empati, cesaret, eşitlik ya da benzeri amaçlar için çabalaması yersizdi.

"Peki, neler gördün Cal?" diye sordum, ağaçların ardında belirmeye başlayan kasabayı işaret ederek. Çok yaklaştığımızı bildiğimden, kalbim deli gibi atıyordu.

"Bıçak sırtında bir dünya gördüm. Denge olmazsa yıkılacak bir dünya," diye içini çekti. Bunun duymak istediğim cevap olmadığını biliyordu. "Durumun ne kadar tehlikeli olduğunu ve bu dünyanın bir enkaza dönüşmesine ne kadar yaklaştığımızı bilmiyorsun. Babam bizi güvende tutmak için her şeyi yapıyor ve ben de öyle yapacağım."

"Benim dünyam çoktan enkaz halinde," dedim, toprak yola bir tekme atarak. Etrafımızdaki ağaçlar seyrelmiş ve yuvam dediğim çamurlu yer önümüzde belirmişti. Sarayla karşılaştırıldığında burası harabe gibi, cehennem gibi görünüyor olmalıydı. *Bunu neden anlayamıyor ki?* "Baban, *senin* halkını güvende tutuyor, benimkini değil."

"Dünyayı değiştirmenin bedelleri vardır Mare," dedi. "Çok kişi ölecektir, çoğunlukla da Kızıllar. Sonunda bir zafer de olmaz, özellikle de sizin için. Büyük resmi bilmiyorsun."

"O zaman anlat bana." Kelimelerinden nefret ederek diklendim. "Bana büyük resmi göster."

"Gölbölge de bizim gibi, Gümüş elitlerin yönettiği bir monarşi. Müttefikimiz olan Yamaç prensleri de Kızılların eşit olduğu bir ulusu asla desteklemez. Çayır ve Tiraks da aynı şekilde. Poyraz değişse *bile*, dünyanın geri kalanı bunun sürmesine izin vermez. İşgal ediliriz, bölünürüz, paramparça oluruz. Bu değişim daha çok savaş ve daha çok ölümle sonuçlanır."

Julian'ın haritasında gördüğüm, ülkemizin dışında kalan koca dünyayı hatırladım. Gidecek bir yerimiz yoktu, her yer Gümüşler tarafından yönetiliyordu. "Ya yanılıyorsan? Ya Poyraz bir başlangıçsa? Diğerlerinin de ihtiyacı olan bir değişimse? Özgürlüğün hangi kapıları açabileceğini bilmiyorsun."

Cal'in buna verecek bir cevabı yoktu ve acı bir sessizlik içinde yürüdük. Evimin tanıdık şeklini gördüğümde, "Burası," diye fısıldadım.

Ayaklarım verandada sessizce hareket ederken, tahtalar Cal'in ağır adımları altında gıcırdıyorlardı. Bedeninden tanıdık ısısı yükseliyordu ve bir anlığına onun evi alevler içinde bıraktığını hayal ettim. Benim rahatsızlığımı sezdi ve bir elini omzuma koydu ama bu beni sakinleştirmeye yaramadı.

"İstersen aşağıda bekleyebilirim," diye fısıldadı beni şaşırtarak. "Beni tanımaları riskini göze alamayız."

"Tanımazlar. Ağabeylerim hizmette bulundular ama seni tanımayacaklardır." *Shade tanır,* diye düşündüm, *ama Shade ağzını kapalı tutmasını bilecek kadar akıllıdır.* "Ayrıca uğruna savaşmaya değmeyecek insanları tanımak istediğini söylemiştin."

Kapıyı açtım ve artık bana ait olmayan eve girdim. Sanki zamanda geriye doğru bir adım atmıştım.

Evin içinden koro halinde horlamalar duyuluyordu ama ses sadece babamdan değil, oturma alanındaki yumru halindeki şekilden de geliyordu. Bree, kaslar ve ince battaniyelerden oluşan bir yığın halinde bir koltukta yatıyordu. Koyu renkli saçları hâlâ ordu stilinde traşlıydı; yüzü ve kolları savaştığının kanıtı olan yaralarla doluydu. Benim yatağım için Tramy'yle yazı tura atıp kaybetmiş olmalıydı. Shade görünürlerde yoktu ama o zaten hiçbir zaman uykuyu sevmezdi. Büyük ihtimalle kasabada dolanıp eski kız arkadaşlarını arıyordu.

"Kalkma zamanı." Gülerek Bree'nin üstündeki battaniyeyi hızla çektim.

Gürültüyle yere düştüğünde büyük ihtimalle kendinden çok, yer döşemesini incitmişti. Ayaklarımın dibine yuvarlandı. Bir saniye içinde tekrar uykuya dalacakmış gibi göründü.

Ardından gözlerini kırpıştırarak bana baktı, gözleri kızarmış ve şaşkındı. Kısacası, her zamanki gibiydi. "Mare?"

"Kapa çeneni Bree, insanlar uyumaya çalışıyor!" Tramy karanlığın içinden homurdanmıştı.

"HEPİNİZ SESSİZ OLUN!" Babam yatak odasından kükreyince hepimiz yerimizden sıçradık.

Bunu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Bree uyku sersemliğini üstünden atarak bana sıkıca sarıldı ve gülmeye başladı. Yakınlardan gelen bir patırtı, Tramy'nin üst kattan atlayıp çevik bir hareketle yanımıza indiğini duyurdu.

"Bu Mare!" diye bağırarak bana sarılıp havaya kaldırdı. Bree'den daha inceydi ama artık hatırladığım o sıska fasulye sırığı değildi. Ellerimin altında sert kaslar vardı; son birkaç yıl onun için kolay olmamıştı.

"Seni görmek güzel Tramy," diye fısıldadım. Patlayacakmışım gibi hissediyordum.

Yatak odası kapısı gürültüyle açıldığında yıpranmış sabahlığıyla annem göründü. Oğlanları azarlamak için ağzını açtı ama beni görünce kalakaldı. Sonra gülümseyerek ellerini çırptı. "Ah, sonunda ziyarete geldin!"

Babam hırıldayarak ve tekerlekli sandalyesini iterek onun peşinden ana odaya geldi. Gisa en son uyandı ama sadece üst kattan başını uzatarak aşağıya bakmakla yetindi.

Sonunda Tramy beni gerçekten tuhaf ve buraya ait değilmiş gibi görünen Cal'in yanına bıraktı.

"Pes ettiğini ve bir işe girdiğini duyduk," diye takıldı Tramy, beni kaburgalarımdan dürterek.

Bree kıkırdayarak saçlarımı karıştırdı. "Zaten ordu onu istemezdi. Tüm bölüğü soyup soğana çevirirdi."

Gülerek onu ittim. "Ordu sizi de istememiş gibi görünüyor. Terhis edildiniz ha?"

Tekerlekli sandalyesiyle öne gelen babam onların yerine cevap verdi: "Mektupta yazdıklarına göre bir çeşit piyangoymuş. Barrow erkekleri, onurlu bir terhis kazanmışlar. Tabii dolgun maaşlar da." Bunun tek ke-

limesine bile inanmadığı belli oluyordu ama babam konunun üstüne gitmedi. Diğer taraftan annem yemi hemen yutmuştu.

"Muhteşem değil mi? Hükümet sonunda bizim için bir şey yaptı," dedi Bree'yi yanağından öperek. "Hem senin de bir işin oldu." Daha önce bana karşı hiç göstermediği bir gurur havası vardı; normalde bunun tamamını Gisa'ya saklardı. *Bir yalandan gurur duyuyor.* "Bu ailenin şansının dönmesinin vakti gelmiş geçiyordu."

Gisa yukarıdan alaycı bir tavırla dudak büktü. Onu suçlayamazdım. Benim şansım onun elini kırmış, geleceğini yok etmişti. "Evet, çok şanslıyız," diye somurttu ve sonunda bize katılmak için hareket etti.

Merdivenden tek elle, yavaşça indi. Yere ulaştığında atelinin renkli kumaşlarla sarıldığını gördüm. Büyük bir üzüntüyle, kumaşın onun asla bitiremeyeceği güzel nakışının bir parçası olduğunu fark ettim.

Ona sarılmak için uzandım ama geri çekilip Cal'e baktı. Sanırım onu bir tek Gisa fark etmişti. "Bu kim?"

Kızararak, onu neredeyse tamamen unuttuğumu fark ettim. "Ah, bu Cal. O da sarayda benimle birlikte çalışıyor."

"Selam," diyerek elini aptalca salladı Cal.

Annem de okullu bir kız gibi kıkırdayarak ona elini salladı. Bakışları Cal'in kaslı kollarından ayrılmıyordu. Ama babam ve ağabeylerim o kadar büyülenmemişlerdi.

Babam Cal'e bir böcekmiş gibi bakarken, "Buralardan değilsin," diye homurdandı. "Kokundan anlayabiliyorum."

Ben, "Sarayın kokusu baba..." diye itiraz ederken, Cal lafımı kesti ve "Liman Körfezi'ndenim," dedi. Oranın aksanındaki gibi *i*'leri yuvarlayarak konuşmuştu. "Çalışmaya Okyanus Tepe'deki kraliyet konutunda başlamıştım, şimdi de sürü nereye giderse onlarla birlikte gidiyorum." Anlayışlı bir ifadeyle bana baktı. "Çoğu hizmetçi bunu yapıyor."

Annem titrek bir nefes alarak koluma uzandı. "Ya sen? *O insanlar* ayrılırken senin de onlarla gitmen gerekecek mi?"

Bunun benim seçimim olmadığını, gitmek istemediğimi söyleyebilmeyi diledim. Ama onların iyiliği için yalan söylemek zorundaydım. "Ellerindeki tek pozisyon buydu. Ayrıca iyi para veriyorlar."

Bree homurdanarak, "Sanırım neler döndüğüyle ilgili gayet iyi bir fikrim var," dedi ve Cal'le yüz yüze geldi. Neyse ki Cal kılını bile kıpırdatmadı.

Bree'nin bakışlarına aynı hararetli bakışlarla karşılık vererek, "Hiçbir şey döndüğü yok," dedi soğuk bir tavırla. "Saray için çalışmayı Mare seçti. Bir senelik sözleşme imzaladı. Hepsi bu."

Bree homurdanarak geri çekildi. "Warren oğlanını daha çok seviyordum," diye söylendi.

"Çocuk gibi davranmayı kes Bree," diye tersledim. Sert sesimi duyan annem irkildi, sanki nasıl konuştuğumu sadece üç haftada unutmuştu. Garip bir şekilde, gözleri yaşardı. *Seni unutuyor. Bu yüzden senin kalmanı istiyor. Böylece unutmayacak.*

"Ağlama anne," diyerek yanına gidip sarıldım. Kollarımın altında incecikti, onu hatırladığımdan daha da zayıftı. Ya da belki de onun ne kadar kırılganlaştığını fark etmemiştim.

"Sorun sadece sen değilsin tatlım..." Başını çevirip babama baktı. Gözlerinde anlayamadığım bir acı vardı. Diğerleri de ona bakamıyordu. Babam bile, gözlerini işe yaramaz bacaklarına çevirmişti. Eve korkunç bir sessizlik çöktü.

Sonra neler döndüğünü, beni neden korumaya çalıştıklarını anladım.

Ağzımı açıp, cevabını duymak istemediğim soruyu sorarken sesim titriyordu. "Shade nerede?"

Annem iki büklüm oldu ve hıçkırıklara boğulmadan önce kendini mutfaktaki sandalyeye zor attı. Bree ve Tramy ona bakmaya dayanamayıp arkalarını döndüler. Gisa hareket etmeden gözlerini yere dikmişti, sanki yer yarılacak da içine girecekti. Hiç kimse konuşmuyordu. Ağabeyimin bir zamanlar doldurduğu boşluğa şimdi sadece annemin gözyaşları ve babamın rahatsız soluk alma sesi hâkimdi. *Ağabeyim, en sevdiğim ağabeyim.*

Yaşadığım şiddetli acıyla neredeyse yere düşerken, Cal beni tuttu. Tutmamasını dilerdim. Yere düşmek, beynimdeki acıyı hafifletmek için sertçe bir yerlere çarpmak isterdim. Elim kulağımdaki üç taşa giderek sevgiyle okşadı. Shade'in verdiği, üçüncü taş parmaklarıma buz gibi geldi.

"Sana bunu mektupla açıklamak istemedik," diye fısıldadı Gisa, ateliyle oynayarak. "Terhis haberi gelmeden önce öldü."

Bir şeylere elektrik verme, öfkemi ve kederimi tek bir keskin yıldırımla boşaltma arzum hiç bu kadar güçlü olmamıştı. *Kontrol et,* dedim kendime. Cal'in evi yakacağından endişe ettiğime inanamıyordum. *Bir şimşek de alevler gibi kolayca yakıp yıkabilir.*

Gisa gözyaşlarıyla savaşarak, kendini konuşmaya zorladı. "Kaçmaya çalışmış. İdam etmişler."

Dizlerim o kadar hızlı çözüldü ki Cal bile beni yakalamaya fırsat bulamadı. Duyamıyordum, göremiyordum, sadece *hissedebiliyordum.* Tüm dünya etrafımda keder, şok ve acıyla dönüyordu. Ampuller elektrikle yınlamaya, başımın ikiye ayrılacağını düşündürtecek kadar yüksek sesle bana haykırmaya başladı. Köşedeki buzdolabı çatırdıyor, eski bataryası ölmekte olan bir kalp gibi atıyordu. Bana sataşıyorlar, benimle alay ediyorlar, benim dağılmamı sağlamaya çalışıyorlardı. Ama dağılmayacaktım. *Dağılmayacaktım.*

"Mare," diye fısıldadı Cal kulağıma. Beni saran kolları ılıktı ama sanki okyanusun diğer tarafından konuşuyormuş gibiydi. "Mare!"

Nefesimi düzenlemeye çalışarak acı dolu bir nefes aldım. Yanaklarım ıslanmıştı ama ağladığımı hatırlamıyordum. *İdam.* Kanım öfkeyle kaynıyordu. *Bu bir yalan. O kaçmadı. O Kırmızı Muhafızlar'dandı. Ve bunu öğrendiler. Onu bu yüzden öldürdüler. Onu katlettiler.*

Hiç bu kadar öfkelenmemiştim. Ne ağabeylerim gittiğinde, ne de Kilorn bana geldiğinde. Hatta Gisa'nın elini kırdıklarında bile.

Buzdolabı, ampuller ve duvarlardaki kablolar son hızla çalışmaya başladığında, evden sağır edici cayırtılar yükseldi. Uğuldayan elektrik beni hayatta tutuyor, kızgın ve tehlikeli kılıyordu. Şimdi enerjiyi ben yaratıyor, tıpkı Julian'ın bana öğrettiği gibi kendi gücümü eve veriyordum.

Cal bağırıp beni silkeleyerek bir şekilde bana ulaşmaya çalıştı. Ama yapamadı. Güç içimdeydi ve bunu bırakmak istemiyordum. Bu acıdan daha iyi hissettiriyordu.

Ampuller cam parçaları halinde tepemize yağdı. Tenceredeki mısırlar gibi patlıyorlardı. *Pat pat pat.* Annemin çığlığını neredeyse bastırıyordu.

Biri kaba bir güçle beni kaldırarak ayaklarımın üstüne dikti. Benimle konuşurken elleriyle yüzümü kavrayıp beni sabit tutuyordu. Beni rahatlatmak için değil, anlayış göstermek için değil; kendimi toparlamam için. *Bu sesi nerede olsam tanırım.*

"Mare, kendine gel!"

Başımı kaldırınca yemyeşil gözler ve endişe dolu bir yüz gördüm.

"Kilorn."

"Er geç geri geleceğini biliyordum," diye geveledi. "Gözümü açık tutuyordum."

Tenimdeki elleri sert ama rahatlatıcıydı. Beni gerçekliğe, ağabeyimin öldüğü dünyaya geri döndürdü. Sağ kalan son ampul üstümüzde sallanıyor, odayı ve donakalmış ailemi az da olsa aydınlatıyordu.

Ama karanlığı aydınlatan tek şey o değildi.

Ellerimin etrafında dans eden mor-beyaz kıvılcımlar gittikçe azalsa da gün gibi ortadaydı. Şimşeğim. *Bundan yalan söyleyerek kurtulmam mümkün değil.*

Kilorn beni çekerek bir sandalyeye oturttuğu sırada yüzündeki fırtınalı ifadeden aklının karıştığı belli oluyordu. Diğerleri ise sadece derin bir üzüntüyle öylece bakıyorlardı. Korkmuş olduklarını fark ettim. Ama Kilorn korkmamıştı; sadece sinirliydi.

"Sana ne yaptılar?" diye gürledi. Elleri benimkilerden birkaç santim uzaktaydı. Kıvılcımlar tamamen gitmiş, yerine titreyen parmaklarımı bırakmıştı.

"Onlar bir şey yapmadılar." *Bunun onların suçu olmasını dilerdim. Bunun için birilerini suçlayabilmeyi dilerdim.* Kilorn'un başının üstünden Cal'in gözlerine baktım. Onun da içinde bir şeyler çözüldü, onaylar

gibi başını salladı ve konuşmadan anlaştık. *Bu konuda yalan söylemek zorunda değilim.*

"Ben buyum."

Kilorn'un kaş çatışı derinleşti. "*Onlardan* biri misin?" Daha önce hiç, tek bir cümlede bu kadar öfke, bu kadar *tiksinti* duymamıştım ve ölüyormuşum gibi hissettim. "*Öyle misin?*"

Kendini ilk toparlayan annem oldu ve zerre korkmaksızın elimi tuttu. "Mare benim kızım Kilorn," dedi ve ondan beklemeyeceğim korkutucu bir bakışla Kilorn'u dondurdu. "Bunu hepimiz biliyoruz."

Ailem mırıldanarak yanımda durdular ama Kilorn ikna olmuş görünmüyordu. Bana bir yabancıymışım da birbirimizi tüm hayatımız boyunca tanımamışız gibi bakıyordu.

Bakışlarına karşılık vererek, "Bana bir bıçak getir de bunu hemen, şimdi kanıtlayayım," dedim. "Kanımın ne renk olduğunu sana göstereceğim."

Bu onu biraz sakinleştirdi ve geri çekildi. "Ben sadece... anlayamıyorum."

Al benden de o kadar.

"Sanırım bu sefer ben de Kilorn'la aynı fikirdeyim. Senin kim olduğunu biliyoruz Mare ama..." Bree, doğru kelimeleri ararken duraksadı. Kelimelerle arası hiçbir zaman iyi olmamıştı. "*Nasıl?*"

Ne diyeceğimi bilmiyordum ama açıklayabilmek için elimden geleni yaptım. Cal'in tepemde dikilmiş, dikkatle dinlediğinin farkında olduğum için Muhafızları ve Julian'ın keşiflerini atlayarak, son üç haftayı mümkün olduğunca açık anlattım. Gümüş gibi davrandığımı, bir prensle nişanlandığımı, kendimi kontrol etmeyi öğrendiğimi açıkladım. Akıl almaz hikâyemi dikkatle dinlediler.

"Nasıl ya da neden olduğunu bilmiyoruz ama durum *bu*," diye bitirdim diğer elimi de uzatarak. Tramy'nin irkilerek uzaklaşması gözümden kaçmadı. "Bunun ne anlama geldiğini hiç öğrenemeyebiliriz."

Annem, desteğini göstermek ister gibi elimi sıktı. Bu küçük hareket beni çok rahatlattı. Hâlâ kızgındım, hâlâ üzüntüden kahroluyordum

ama bir şeylere zarar verme isteğim geçmişti. Kendimi kontrol altında tutabilecek kadar toparlanmıştım.

"Sanırım bu bir mucize," diye mırıldandı annem, beni rahatlatmak için gülümserken. "Her zaman senin için daha iyisini dilerdik ve şimdi bu gerçek oluyor. Bree ve Tramy güvende, Gisa'nın endişelenmesine gerek yok, mutlu mesut *yaşayabiliriz.* Ve sen," yaşlı gözleri benimkilerle buluştu, "sen canım kızım, özel biri olacaksın. Bir anne daha ne ister?"

Sözlerinin doğru olmasını dilesem de başımı sallayarak anneme ve aileme gülümsedim. Gittikçe daha iyi yalan söylüyordum ve bana inanmış görünüyorlardı... Kilorn hariç. O hâlâ öfkeden kuduruyordu ve yeniden patlamamak için kendini zor tutuyordu.

"Peki, Prens nasıl biri?" diye sordu annem. "Maven?"

Tehlikeli sular. Cal'in dinlediğini, kardeşi hakkında söyleyeceklerimi duymak için beklediğini hissedebiliyordum. *Ne söyleyebilirim ki? Nazik olduğunu mu? Ondan hoşlanmaya başladığımı mı? Hâlâ ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmediğimi mi? Daha da kötüsü, bir daha hiç kimseye güvenemeyeceğimi mi?* "Düşündüğüm gibi biri değilmiş."

Gisa benim rahatsızlığımı fark edip Cal'e döndü. "O zaman bu kim? Koruman mı?" diyerek konuyu hızla değiştirdi.

"Öyleyim," diye cevap verdi Cal benim yerime. Aileme mecbur olduğumdan daha fazla yalan söylemek istemediğimi biliyordu. "Ve üzgünüm ama birazdan ayrılmak zorundayız."

Sözleri kalbime bıçak gibi saplandı ama uymak zorundaydım. "Evet."

Annem de benimle birlikte ayağa kalktı. Elimi o kadar sert sıkıyordu ki kıracağından korktum. "Kimseye hiçbir şey söylemeyeceğiz elbette."

"Tek kelime bile," diye onayladı babam. Kardeşlerim de başlarını sallayarak sessizlik yemini ettiler.

Ama Kilorn kasvetli bir şekilde kaşlarını çatmıştı. Çok öfkeliydi ve nedeni hakkında hiçbir fikrim yoktu. *Ama ben de öfkeliyim.* Shade'in ölümünün ağırlığı, korkunç bir kaya gibi hâlâ üstümdeydi. "Kilorn?"

"Evet evet, ben de konuşmayacağım," dedi tükürür gibi. Daha onu durdurmaya fırsat bulamadan sandalyesinden kalktı ve rüzgâr gibi dışarı

fırladı. Arkasından çarpan kapıyla evin tüm duvarları sallandı. Kilorn'un duygularına alışıktım, nadir de olsa umutsuzluğa düştüğü zamanlara; ama öfke onun için yeni bir şeydi. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Kardeşimin dokunuşu beni kendime getirdi ve bunun bir vedalaşma olduğunu hatırlattı. "Bu bir hediye," diye fısıldadı kulağıma. "Boşa harcama."

Gisa çekildiğinde, "Geri geleceksin, değil mi?" diye sordu Bree. Savaşa gittiğinden beri, gözlerinde ilk kez korku görüyordum. "Artık bir prensessin, kuralları sen koyabilirsin."

Keşke.

Cal'le birbirimize bakarak konuşmadan anlaştık. Dudaklarının gerilmesinden ve gözlerindeki karanlıktan, cevabımın ne olması gerektiğini anlayabiliyordum.

"Denerim," diye fısıldarken sesim titredi. Bir yalanın daha kimseye zararı olmazdı.

Sütunkent'in sınırına ulaştığımızda, Gisa'nın veda sözleri beni hâlâ düşündürüyordu. Her şeyini elinden almış olmama rağmen, gözlerinde beni suçlayan bir ifade yoktu. Son sözleri rüzgârda yankılanıp diğer her şeyi bastırdı: *Boşa harcama.*

"Ağabeyin için üzgünüm," dedi Cal. "Onun şey olduğunu bilmi..."

"...çoktan ölmüş olduğunu mu?" *Firar yüzünden idam edilmiş. Başka bir yalan daha.* Öfke yine içimde yükseldi ve bu sefer onu kontrol etmek bile *istemiyordum.* Ama bu konuda ne yapabilirdim? Ağabeyimin intikamını almak ya da diğerlerini kurtarmak için?

Boşa harcama.

"Bir yere daha uğramak istiyorum." Cal'in itiraz etmesine fırsat vermeden en iyi gülümsememi takındım. "Çok uzun sürmeyecek, söz veriyorum."

Beni şaşırtarak, karanlığın içinde başıyla onayladı.

* * *

"Sarayda bir iş, bu çok prestijli bir şey." Karavanın içinde bir koltuğa oturduğum sırada Will kıkırdadı. Eski, mavi mum hâlâ yanıyor ve etrafımızı hafifçe aydınlatıyordu. Tahmin ettiğim gibi, Farley çoktan gitmişti.

Kapının ve pencerelerin kapalı olduğuna emin olduktan sonra sesimi alçalttım: "Ben orada çalışmıyorum Will. Onlar..."

Will beni şaşırtarak elini salladı. "Ah, her şeyi biliyorum. Çay?"

"Ah, hayır." Sesim şaşkınlıkla titriyordu. "Sen nasıl?.."

"Kraliyet maymunları geçtiğimiz haftalarda müstakbel kraliçelerini seçtiler ve tabii ki bunu Gümüş şehirlerinde yayınlamak zorundalardı," dedi perdenin arkasından bir ses. Ardından çıkan kişi Farley değildi ve insan kılığına girmiş bir fasulye sırığı gibi görünüyordu. Adamın başı tavana değdiği için tuhaf bir biçimde eğiliyordu. Uzun, kızıl saçları, omzundan kalçalarına doğru uzanan kırmızı kuşağıyla uyumluydu. Kuşak, Farley'nin yayında taktığı güneş şeklindeki rozetle tutturulmuştu. Ayrıca belindeki iki tabancasını ve kurşunlarla dolu silah kemerini de gözden kaçırmamıştım. O da bir Kırmızı Muhafız'dı.

"Tüm Gümüş ekranlarında siz vardınız, *Leydi Titanos*." Unvanını sanki bir küfürmüş gibi söylemişti. "Sen ve şu Samos kızı... Söylesene, göründüğü kadar sevimsiz mi?"

"Bu Tristan, Farley'nin teğmenlerinden biri," diye araya girdi Will. Ona azarlar gibi baktı. "Tristan, nazik ol."

"Neden?" diye alay ettim. "Evangeline Samos kana susamış bir pislik."

Tristan gülümseyerek, Will'e kibirli bir bakış fırlattı.

"Ama hepsi maymun değil," diye ekledim sessizce. Maven'ın sabahki nazik sözlerini hatırlamıştım.

"Nişanlandığın Prens'ten mi bahsediyorsun, yoksa seni ormanda bekleyenden mi?" Will, sanki unun fiyatını sorarmış gibi sakindi.

Bunun tam zıddı bir şekilde Tristan oturduğu yerden hızla sıçrayarak öne atıldı. Ondan önce davranarak kapıya ulaştım ve ellerimi öne uzattım. Neyse ki kendimi tutabilmiştim. En son istediğim şey, bir Kırmızı Muhafız'a elektrik vermekti.

"Buraya bir Gümüş mü getirdin?" diye tısladı bana. "Hem de *Prens'i* mi? Onu yakalarsak, neler yapabiliriz, biliyor musun? Neler için pazarlık edebileceğimizi?"

Tepemde dikildiği halde geri adım atmadım. "Onu rahat bırakacaksın."

"Lüksün kucağında birkaç hafta geçirince kanın onlarınki kadar Gümüş olmuş," dedi tükürür gibi. Sanki beni öldürmek istiyordu. "Bana da elektrik mi vereceksin?"

Bu canımı yaktı ve o da bunu biliyordu. Bana ihanet etmelerinden korkarak ellerimi indirdim. "Onu korumuyorum, *seni* koruyorum, aptal budala. Cal doğuştan asker ve gerçekten isterse tüm bu kasabayı yakıp yok edebilir." Yapacağından değildi tabii. *Umarım.*

Tristan'ın eli silahına uzandı. "Denesin de görelim."

Ama Will, kırışık elini onun koluna koydu. Bu dokunuş, isyancının sakinleşmesine yetmişti. "Bu kadar yeter," diye fısıldadı. "Buraya neden geldin Mare? Kilorn ve kardeşlerin güvende."

Tristan'dan gözlerimi ayırmadan derin bir nefes aldım. Az önce Cal'i kaçırmakla ve fidye için esir tutmakla tehdit etmişti. Nedeni ne olursa olsun, bu düşünce beni çok huzursuz etmişti.

"Benim..." Sadece tek kelime söylediğim halde şimdiden bocalıyordum. "Shade, bir Muhafız'dı." Bu artık bir soru değil, gerçekti. Will üzgün bir tavırla gözlerini yere çevirdi, hatta Tristan bile başını eğdi. "Onu bu yüzden öldürdüler. Benim ağabeyimi öldürdüler ve şimdi de benden bunu onaylıyormuşum gibi davranmamı bekliyorlar."

"Reddedersen seni öldürürler," dedi Will, çoktan bildiğim gerçeği dile getirerek.

"Öyle bir niyetim yok. Ne isterlerse onu söyleyeceğim. Ama..." Yepyeni bir yol ayrımının kıyısında sesim hafiçe titremeye başladı. "Ben saraydayım, yani onların dünyasının merkezinde. Hızlıyım, sessizim ve isyana yardım edebilirim."

Tristan hırıltılı bir nefes alarak doğruldu. Az önceki öfkesine rağmen, şimdi gözlerinde gurura benzer bir ifade parlıyordu. "Aramıza katılmak istiyorsun."

"Evet."

Will çenesini sıktı, bakışları beni delip geçiyordu. "Umarım neye söz verdiğini biliyorsundur. Bu sadece benim, Farley'nin ya da Kırmızı Muhafızlar'ın savaşı değil. Senin de savaşın. Sonuna kadar. Ve sadece ağabeyinin değil, hepimizin intikamını almak için. Daha öncekilerin adına savaşmak ve henüz doğmamış olanları kurtarmak için."

Boğum boğum elini bana uzattığında gözüme bir şey takıldı. Bileğini çevreleyen kırmızı bir bant şeklinde bir dövmesi vardı. Gümüşlerin, bize taktırdıklarının aynısıydı. Ancak o bunu sonsuza dek taşıyacaktı. Onun bir parçasıydı, tıpkı damarlarımızdaki kan gibi...

"Bizimle misin Mare Barrow?" dedi elini benimkinin üstüne kapatırken. *Daha çok savaş, daha çok ölüm,* demişti Cal. *Ama yanılıyor olabilir. Bunu değiştirme şansımız var.*

Parmaklarım kapanıp Will'inkileri sımsıkı kavradı. Hareketimin ağırlığını, ardındaki önemi hissedebiliyordum.

"Sizinleyim."

"Kızıl bir şafak gibi," diye fısıldı Tristan'la birlikte. Sözleri hatırlıyordum ve onlara eşlik ettim: "Yükseleceğiz."

Titreşen mum ışığında duvarlara vuran gölgelerimiz canavarlara benziyordu.

Kasabanın sınırında Cal'e katıldığımda kendimi bir şekilde daha hafiflemiş hissediyordum, kararımla cesaretlenmiş ve gelecekle ilgili umutlanmıştım. Cal yanımda yürüyor, ara sıra bana bakıyordu ama sessizdi. Ben birinden zorla laf almak için onu dürter ve kışkırtırdım ama Cal tam aksini yapıyordu. Belki de kitaplarından öğrendiği bir savaş taktiğiydi: *Düşmanın sana gelmesini bekle.*

Çünkü benim şu anda olduğum şey bu. Onun düşmanı.

Kardeşi gibi, o da benim aklımı karıştırıyordu. Benim Kızıl olduğumu bilmelerine rağmen hatta beni görmeden geçmeleri gerektiği halde ikisi de çok nazikti. Cal beni evime getirmişti ve Maven yardım etmeye çalışmış, bana çok iyi davranmıştı. *Çok garip oğlanlar.*

Ormana yeniden girdiğimizde Cal'in tavırları değişti, daha ciddileşti. "Kraliçe'yle konuşup senin programını değiştirtmeliyim."

"Neden?"

"Evde neredeyse patlıyordun," dedi nazikçe. "Böyle bir şeyin tekrarlanmayacağından emin olmak için, bizimle birlikte Antrenmanlara girmelisin."

Beni Julian eğitiyor zaten. Ancak içimdeki minik ses bile, bunun Cal, Maven ve Evangeline'in aldığı eğitimin yanından bile geçmediğini biliyordu. Onların bildiklerinin yarısını bile öğrensem, kim bilir Muhafızlar'a nasıl bir yardımım olurdu. Shade'in hatırasına...

"Pekâlâ, beni Protokol'den kurtaracaksa, hayır demem."

Cal aniden motorundan geriye sıçradı. Elleri alevler içindeydi ve gözlerinde de aynı alevli ışıklar parlıyordu.

"Biri bizi izliyor."

Onu sorgulamaya zahmet etmedim. Cal'in askeri içgüdüleri keskindi ama onu burada ne tehdit edebilirdi ki? Uyuyan, zavallı bir kasabanın yanındaki ormanda, onu korkutacak ne olabilirdi? *İsyancılarla kaynayan bir kasaba,* diye hatırlattım kendime.

Ama Farley ya da silahlı isyancıların yerine, yaprakların arasından Kilorn çıktı. Onun ne kadar kurnaz olduğunu ve karanlıkta ne kadar kolay ilerlediğini unutmuştum.

Cal'in elleri dumanlar çıkararak söndü. "Ah, sensin."

Kilorn gözlerini benden ayırıp Cal'e çevirdi. Başını eğerek küçümser bir tavırla reverans yaptı. "Özür dilerim Ekselansları."

Cal inkâr etmek yerine dikleşti. Geleceğin kralı gibi görünüyordu. Cevap vermedi ve motorunu yaprakların arasından çıkarmak için geri döndü. Ama gözlerini üstümden ayırmadığını, Kilorn'la aramızda geçen her saniyeyi izlediğini hissedebiliyordum.

"Bunu gerçekten de yapacak mısın?" diye sordu Kilorn, yaralı bir hayvana benziyordu. "Gerçekten de gidiyor musun? Onlardan biri olmak için?"

Söyledikleri tokattan daha fazla acıtmıştı. *Bu bir seçim değil,* demek istedim.

"Orada neler olduğunu gördün; neler yapabildiğimi. Bana *yardım* edebilirler." Ne kadar kolay yalan söyleyebildiğime ben bile şaşırmıştım. Bir gün belki de kendime bile yalan söyleyebilecek, kendimi mutlu olduğuma dair kandırabilecektim. "Olmam gereken yerdeyim."

Başını itiraz edercesine salladı ve sanki beni geçmişe, endişelerimizin daha basit olduğu zamana geri götürebilecekmiş gibi kolumdan tuttu. "Olman gereken yer burası."

"Gitmek zorundayım." Kilorn'un yanından geçip onu arkamda bırakmaya çalıştım ama buna izin vermedi. Her zaman benden daha güçlü olmuştu. Bana sıkıca tutunmasını istesem de bu imkânsızdı.

"Mare, lütfen..."

O anda bir sıcaklık dalgası üstümüzden geçti, güçlü bir güneş ışığı gibiydi.

"Onu rahat bırak," diye gürledi Cal tepemde dikilerek. Sıcaklık ondan yayılıyor, neredeyse havayı dalgalandırıyordu. Kendine hâkim olmak, dağılmamak için savaştığını görebiliyordum.

Kilorn küçümser gibi dudak büktü, sanki kavga çıkarmak istiyordu. Ama o da benim gibiydi; biz hırsızdık, *fareydik.* Ne zaman savaşacağımızı ve ne zaman kaçacağımızı bilirdik. Parmaklarını kolumdan kaydırarak, isteksizce geri çekildi. Bu birbirimizi son görüşümüz olabilirdi.

Hava serinledi ama Cal geri çekilmedi. Ben onun kardeşinin nişanlısıydım, beni koruması gerekiyordu.

Kilorn sonunda ödediğim bedeli anlayarak, "Benim için de pazarlık ettin, mecburi hizmete alınmamam için," dedi hafifçe. "Beni kurtarmak gibi kötü bir alışkanlığın var."

Başımla hafifçe onayladım ve gözlerimi dolduran yaşları gizlemek için kaskı kafama geçirmek zorunda kaldım. Uyuşmuş halde Cal'i takip ettim ve arkasına oturdum.

Kilorn geriledi ve motor çalıştığında irkildi. Ardından bana sırıttı ve yüzü, onu yumruklamayı istememe neden olan sırıtışa büründü.

"Farley'ye selamını söylerim."

Motor bir canavar gibi kükreyerek beni Kilorn'dan, Sütunkent'ten ve eski hayatımdan kopardı. Korku, içimde zehir gibi yayılarak beni tepeden tırnağa ele geçirdi. Ama kendim için korkmuyordum. Artık Kilorn için, yapacağı aptalca şeyden korkuyordum.

Farley'yi bulacak ve ona katılacaktı.



ON BEŞ

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda, yatağımın yanında dikilen birinin gölgesini gördüm. *Buraya kadarmış. Dışarı çıktım, kuralları çiğnedim, bu yüzden beni öldürecekler.*

Ama savaşmadan teslim olmayacağım.

Tepemdeki kişi daha ne olduğunu anlamadan yataktan fırladım ve kendimi savunmaya hazırlandım. İçimdeki zevkli uğultu canlanmaya başladığında kaslarım gerildi. Ama bir suikastçı yerine, karşımda kırmızı bir üniforma buldum. Ve onu giyen kadını tanıdım.

Walsh, daha önce olduğu gibi görünüyordu; her ne kadar ben öyle değilsem de. Çay, ekmek ve kahvaltıda isteyebileceğim her şeyle donatılmış, metal bir yemek arabasının yanında duruyordu. Görevine bağlı bir hizmetçi olduğu için ağzını sımsıkı kapamıştı ama gözleri adeta çığlık atıyordu. Parmaklarının arasında dolanan, yakından tanıdığım kıvılcımlara bakıyordu.

"Üzgünüm," diyerek ondan uzaklaştım. Hâlâ konuşmuyordu. "Walsh..."

Ama o yiyeceklerle meşguldü. O sırada beni çok şaşırtacak beş kelime fısıldadı. Artık bir dua... ya da lanet gibi ezberlediğim kelimelerdi bunlar: *Kızıl bir şafak gibi yükseleceğiz.*

Cevap vermeme ve şoku atlatmama fırsat kalmadan, Walsh elime bir fincan çay tutuşturdu.

"Bekle..." ona doğru uzandım ama elimden kurtulup hafifçe reverans yaptı.

Sert bir şekilde, "Leydim," diyerek konuşmayı bitirdi.

Gitmesine izin verdim. Kapıdan çıktıktan sonra odada konuşulmamış sözlerinin yankısından başka bir şey kalmamıştı.

Walsh da bir Muhafız.

Elimdeki fincan soğuktu. Tuhaf biçimde soğuk.

Başımı eğip baktığımda, çayla değil de suyla dolu olduğunu gördüm. Ve fincanın dibinde mürekkebi dağılmakta olan bir kâğıt parçası duruyordu. Mesajı okuduğum sırada, mürekkep suda bulanık, gri bir sıvı ve boş bir kâğıt parçasından başka bir şey kalmayana kadar tamamen dağılıp geride hiç iz bırakmadı. İlk başkaldırı girişimimden geriye hiçbir delil kalmamıştı.

Mesajı hatırlamak zor değildi. Sadece iki kelimeydi.

Gece yarısı.

Grupla bu kadar yakın iletişimimin olması beni rahatlatmalıydı ama bir sebeple kendimi titrerken buldum. *Belki de beni burada izleyen tek şey kameralar değildir.*

Beni bekleyen bir not daha vardı. Kraliçe'nin çıldırtacak kadar mükemmel elyazısıyla yazılmış yeni programım, komodinin üstüne bırakılmıştı.

Programın değişti.

0630 – Kahvaltı / 0700 – Antrenman / 1000 – Protokol
1130 – Öğle Yemeği / 1300 – Protokol / 1400 – Dersler
1800 – Akşam Yemeği.

Hepsinde sana Lucas eşlik edecek. Program tartışmaya açık değildir.

Majesteleri Kraliçe Elara

"Demek sonunda seni Antrenmanlara terfi ettirdiler?" Lucas beni ilk dersime götürürken biraz gururlanırmışçasına sırıttı. "Ya çok iyisin ya da çok kötü."

"İkisinden de biraz."

Dün gece evde olanları hatırladığımda, *daha çok, kötüyüm,* diye düşündüm. Yeni programımın Cal'in eseri olduğunu biliyordum ama bu kadar hızlı davranacağını sanmıyordum. Aslında Antrenmanlar için heyecanlanıyordum. Cal ve Maven'ın yaptıklarına benziyorsa, özellikle de yeteneklerimin üzerinde çalışacaksam, çok geriden başlayacağım belliydi ama en azından konuşacak birileri olacaktı. Ve eğer gerçekten şanslıysam, Evangeline ölümcül bir hastalığa yakalanmış ve tüm sefil hayatını yatakta geçirecek durumda olurdu.

Lucas kıkırdayarak başını salladı. "Hazırlıklı ol. Eğitmenler, en güçlü askerleri bile yola getirmekle ünlüdürler. Senin küstahlıklarını hoş karşılamayacaklardır."

"Yola getirilmekten pek hoşlanmam," diye karşılık verdim. "Senin Antrenmanların nasıldı?"

"Dokuz yaşındayken doğrudan orduya katıldığım için benim deneyimim biraz farklıydı," dedi. Bunu hatırladığında bakışları kararadı.

"*Dokuz mu?*" Bunu düşünmek bile imkânsız geliyordu. Yetenekleri olsun ya da olmasın bu çok yanlıştı.

Ama Lucas sanki bu önemsiz bir şeymiş gibi omuzlarını silkti. "Cephe, eğitim için en iyi yerdir. Prensler bile bir süre cephede eğitim gördüler."

"Ama şu anda buradasın," dedim. Bakışlarım Lucas'ın siyah ve gümüş renkli Güvenlik görevlisi üniformasında gezindi. "Artık bir asker değilsin."

Lucas'ın gülümsemesi ilk defa tamamen kayboldu. "Bir süre sonra insanı tüketiyor," diye kabullendi, benden daha çok kendine söylermiş gibi. "Savaşta uzun süre kalmamak gerekir."

"Peki ya Kızıllar?" diye sordum kendimi tutamadan. *Bree, Tramy, Shade, babam, Kilorn'un babası. Ve daha binlercesi. Milyonlarcası.* "Onlar savaşa Gümüşlerden daha mı iyi dayanıyorlar?"

Antrenman salonunun kapısına varmıştık. Lucas sonunda biraz rahatsız görünerek cevap verdi: "Dünyanın işleyişi böyle. Kızıllar hizmet eder. Kızıllar çalışır. Kızıllar savaşır. Onlar bu işlerde iyiler. Varlıklarının *amacı* bu." Ona bağırmamak için dilimi ısırdım. "Herkes özel değildir."

İçim öfkeyle kaynıyordu ama Lucas'a karşı tek kelime etmedim. Öfkeden deliye dönmem, onun yanında bile hoş karşılanmazdı. "Bundan sonrasını ben hallederim," dedim sertçe.

Rahatsızlığımı fark edip hafifçe kaşlarını çattı. Konuştuğunda sanki duyulmak istemiyormuş gibi, sesi hızlı ve alçaktı: "Soru sorma lüksüne sahip değilim," diye fısıldadı. Benimkilere diktiği siyah gözleri anlam doluydu. "Ve sen de değilsin."

Sözleri ve içinde saklı anlam karşısında kalbim korkuyla sıkıştı. *Lucas, ona söylenenden fazlası olduğumu biliyor.* "Lucas..."

"Soru sormak bana düşmez." Kaşlarını çatarak anlamamı sağlamaya, beni sakinleştirmeye çalıştı. "Leydi Titanos." Unvanım kulağıma her zamankinden daha sert geldi; Kraliçe'nin silahı gibi, bu da benim kalkanım haline gelmişti.

Lucas soru sormayacak. Siyah gözlerine, Gümüş kanına, Samos ailesine rağmen, benim varlığımı ortaya çıkaracak ipleri çekmeyecekti.

"Programınıza devam edin Leydim." Her zamankinden daha resmi bir tavırla geri çekildi. Başıyla hafifçe, Kızıl görevlinin beklediği kapıyı işaret etti. "Sizi Antrenman'dan sonra almaya geleceğim."

Tek söyleyebildiğim, "Teşekkürler Lucas," oldu. Bana, tahmin ettiğinden çok daha fazlasını vermişti.

Görevli bana mor ve gümüş rengi şeritleri olan siyah, esnek bir giysi uzatarak küçük bir odaya yönlendirdi. Her zamanki kıyafetlerimi çıkarıp tulumu hızla giydim. Bana eskiden, Sütunkent'teyken giydiğim kıyafetlerimi hatırlatmıştı. Giyilmekten eskimişlerdi ama beni yavaşlatmayacak kadar düzgün ve dardı.

Eğitim salonuna girdiğimde, herkesin bana baktığının fazlasıyla farkındaydım. Düzinelerce kamera da cabasıydı. Ayaklarımın altındaki zemin yumuşaktı ve yaylı gibiydi; her adımda sanki bir yastığa basıyordum. Üstümüzde uçsuz bucaksız ve benimle alay edercesine bulutlarla dolu mavi bir yaz göğü vardı. Sarmal merdivenlerle birbirine bağlanan, farklı yükseklikteki birkaç kat, değişik aletlerle doluydu. Ayrıca bir sürü de pencere vardı ki bunlardan birinin Leydi Blonos'un sınıfına açıldığını biliyordum. Diğerlerinin nereye açıldığı ya da oralardan kimlerin izliyor olabileceği hakkında ise hiçbir fikrim yoktu.

Her biri benden çok daha eğitimli, bir oda dolusu genç savaşçıyla aynı yerde bulunmaktan endişelenmeliydim. Ancak bunun yerine, Evangeline Samos adındaki, kemiklerine kadar buz ve metalden oluşan cadıyı düşünüyordum. Daha yolun yarısına gelmiştim ki ağzını açarak zehrini akıtmaya başladı.

"Protokol'den mezun olabildin mi sonunda? Bacak bacak üstüne atarak oturma sanatında ustalaşmayı başardın mı yani?" diye küçümseyerek güldü ve bir ağırlık kaldırma aletinin üstünden indi. Gümüş saçları, başının arkasında karmaşık bir şekilde örülmüştü ve her ne kadar onu kesip koparmak istesem de bileğindeki keskin, ölümcül bıçakları beni durdurdu. O da geri kalan herkes gibi, kendi Hanesinin renkleriyle işli bir tulum giymişti. Gümüş rengi ve siyahların içinde ölümcül görünüyordu.

Sonya ve Elane, birörnek sıntışlarıyla onun yanında duruyorlardı. Artık benimle uğraşmayı kesmişlerdi ve müstakbel Kraliçe'ye yağcılık yapıyorlardı.

Onları görmezden gelmek için elimden geleni yaparak Maven'ı aradım. Diğerlerinden ayrı bir şekilde köşede oturuyordu. *En azından birlikte yalnız kalabiliriz.* Ona doğru yürüdüğüm sırada fısıldaşmalar oldu ve en az bir düzine soylu genç beni gözleriyle takip etti. Birkaçı başını eğerek nazik görünmeye çabalasa da çoğu tedbirli davranıyordu. Özellikle de kızlar çok gergindi; sonuçta onların bir prensini ellerinden almıştım.

"Sonunda gelebildin demek..." Maven yanına oturduğum sırada kıkırdadı. Kalabalığın bir parçası gibi görünmüyordu ve bunu istemiyordu da. "Seni tanımasam bizden uzak kalmaya çalıştığını sanırdım."

"Sadece bir kişiden," diye karşılık verdim, Evangeline'e şöyle bir bakarak. Metal bıçakları havada ıslık çalarak uçuyor, hedeflerin tam ortasına ölümcül darbelerle iniyordu.

Maven, benim onu seyretmemi düşünceli gözlerle izledi. "Başkente döndüğümüzde, onu bu kadar sık görmek zorunda kalmayacaksın," diye mırıldandı. "O ve Cal, ülkeyi gezmek gibi görevlerle meşgul olacaklar. Bizim de kendi görevlerimiz olacak."

Evangeline'den uzaklaşmak fikri çok sevindiriciydi ama bu aynı zamanda saatin aleyhime işlediğini hatırlatıyordu. Yakında sarayı, bu nehir vadisini ve ailemi geride bırakmaya zorlanacaktım.

"Ne zaman gideceğinizi..." Duraksayarak kendimi düzelttim: "Yani başkente ne zaman gideceğiz?"

"Veda Balosu'ndan sonra. Sana söylemediler mi?"

"Annen bahsetmişti. Ve Leydi Blonos da bana nasıl dans edileceğini öğretmeyi denedi..." Sesim utançla kısılarak tamamen kesildi. Dün bana birkaç adım göstermeyi denemişti ama her seferinde yere yuvarlanmıştım. İş hırsızlığa geldi mi gayet başarılıydım ama belli ki dans etmek benim yeteneklerimin çok uzağındaydı. "Anahtar kelime; *denedi.*"

"Endişelenme, en kötüsüyle biz uğraşmak zorunda değiliz."

Dans etmenin düşüncesi bile beni dehşete düşürüyordu ama korkumu bastırdım. "Kim uğraşacak peki?"

"Cal," dedi hiç tereddüt etmeden. "Ağabeyim aptalca bir sürü sohbete ve sinir bozucu kızlarla dansa katlanmak zorunda. Geçen seneyi hatırlıyorum da..." Bu hatıraya gülmek için duraksadı. "Sonya Iral tüm gece onu takip etmiş, danslara sürüklemiş ve onu biraz *eğlenmek* için dışarı çıkarmaya çalışmıştı. Cal'e biraz soluk aldırmak için aralarına girmek ve onunla iki şarkı boyunca dans etmek zorunda kalmıştım."

İki kardeşin, bir grup gözü dönmüş kıza karşı birleştiklerini, birbirlerini kurtarmak için neler yapmak zorunda kaldıklarını hayal edince güldüm. Ama benim gülümsemem yayıldıkça Maven'inki soldu.

"En azından bu sefer kolunda Samos kızı olacak. Diğer kızlar ona yaklaşmaya cesaret edemez."

Alay edercesine nefes verdim. Evangeline'in kolumdaki keskin ve yakıcı tutuşunu anımsadım. "Zavallı Cal."

"Dünkü ziyaretin nasıl geçti?" diye sordu, eve yapuğum geziyi kastederek. *Demek ki Cal ona henüz anlatmamış.*

"Zordu." Ancak böyle tarif edebilirdim. Artık ailem ne olduğumu biliyordu ve Kilorn kendini kurtların arasına atmıştı. Ve tabii, Shade ölmüştü. "Ağabeylerimden biri terhisten hemen önce idam edilmiş."

Yanıma kaydı ve onun da kendini rahatsız hissetmesini bekledim. Ne de olsa ağabeyime bunu yapanlar onun halkıydı. Ancak o, elini benimkinin üstüne koydu. "Çok üzgünüm Mare. Eminim ki bunu hak etmemiştir."

"Hayır, etmemişti," diye fısıldadım, ağabeyimin nasıl öldüğünü hatırlarken. Artık ben de aynı yoldaydım.

Maven sanki gözlerimin içindeki sırları okumaya çalışır gibi bana dikkatle baktı. İlk defa Blonos'un dersleri için minnettardım; aksi takdirde Maven'ın da annesi gibi akıl okuduğunu düşünebilirdim. Ancak o sadece ve sadece bir yakıcıydı. Yeteneklerini annesinden alan çok az Gümüş vardı ve hiç kimsenin birden çok yeteneği olmazdı. Yani sırrımı, Kırmızı Muhafızlar'a katıldığımı sadece ben biliyordum.

Kalkmam için elini uzattığında tuttum. Etrafımızdaki herkes ısınmaya başlamıştı; çoğunlukla odanın çevresinde koşuyorlardı ama birkaçı çok etkileyiciydi. Elane çevresindeki ışığı bükerek bir belirip bir kayboluyordu ve sonunda kendini tamamen yok etti. Laris Hanesi'nden bir rüzgârbükücü olan Oliver, ellerinin arasında minyatür bir hortum oluşturmuş, tozları havalandırıyordu. Sonya on sekiz yaşında, kısa boylu ama kaslı Andros Eagrie'nin yumruklarından tembelce kaçıyordu. Sonya, bir ipek olarak, ölümcül derecede yetenekli ve hızlıydı; oğlanın hakkından kolayca

gelebilirdi ama Andros onunla bu vahşi dansta baş edebiliyordu. Eagrie Hanesi'nin Gümüşleri kâhindi; yani yakın geleceği görebiliyorlardı ve Andros da bu yeteneğini tamamen kullanıyordu. Birbirlerine üstün gelmek için uğraşmıyor, güçten çok, denge üzerine bir oyun oynuyorlardı.

Gerçekten neler yapabileceklerini bir düşünsene... Çok güçlü, çok *kudretliydiler.* Ve bunlar sadece çocuktu. Birden umutlarım buharlaştı ve yerini korku aldı.

Fısıltı gibi bir ses, "Sıraya," dedi.

Yeni eğitmenim, bir tarafında Cal, arkasında da Provos Hanesi'nden bir telkiyle sessizce içeri girdi. Cal, iyi bir asker gibi, eğitmenle yan yana yürüyordu; onun vücudunun yanında adamınki ufak ve gösterişsiz kalıyordu. Solgun teninde kırışıklıklar vardı, yaşını ve Hanesini belli edercesine, saçları da elbisesi gibi bembeyazdı. *Arven Hanesi, sessizlerin Hanesi,* diye hatırladım derslerimi aklıma getirip. Çok güçlü, kudretli ve tüm Gümüşlerin inandığı değerlere sahip olan, önemli Hanelerden biriydi. Henüz Mareena Titanos olmadan önce, küçük bir kız olduğum zamanlardan bile bu adamı hatırlıyordum. Başkentten yayınlanan infazlara nezaret eder, idam cezasına çarptırılmış Kızıllara, hatta Gümüşlere tepeden bakarak infazlarını yönetirdi. Şimdi bunu yapması için neden onu seçtiklerini anlamıştım.

Oliver'ın ellerinde esen rüzgâr yok olurken, Haven kızı da birdenbire yeniden görünür hale gelmişti. Evangeline'in bıçakları yere düşmüştü, ben de üstüme elektrik algımı yok eden, görünmez bir battaniye örtüldüğü hissine kapılmıştım.

Karşımızdaki Rane Arven'di. Eğitmen, cellat ve *susturucu.* Bir Gümüş'ü en nefret ettiği şeye dönüştürebiliyordu; bir Kızıl'a. Onların yeteneklerini *kapatabiliyordu.* Onları *normal* yapabiliyordu.

Ben ağzım açık bakarken, Maven beni çekerek arkasına aldı. Sıramızın başına Cal geçmişti. Yanımızdaki sıranın önünde de Evangeline vardı ve ilk defa benimle ilgilenmiyor gibi görünüyordu. Yerini alan Cal'e odaklanmıştı, onun varlığı ve otoritesiyle sakinleşmişti sanki.

Arven beni tanıştırmakla zaman kaybetmedi. Hatta derse katıldığımı bile fark etmemiş gibiydi.

Kısık ve boğuk bir sesle, "Koşar adım marş," dedi.

Güzel. Bu gerçekten de yapabileceğim bir şey.

Sıra halinde harekete geçip odanın çevresinde keyifli bir sessizlik içinde, rahat bir tempoda koşmaya başladık. Hızımı biraz daha artırarak çok özlediğim egzersizin tadını çıkardım. Evangeline'i de geçtiğimde yanımda bir tek, tempoyu diğerleri için ayarlayan Cal kaldı. Koşmamı izlerken bana yandan hafifçe gülümsedi. Bu yapabileceğim bir şeydi, hatta keyif alıyordum.

Ayaklarım yastıklı zemine bir garip basıyordu, sanki her adımda yaylanıyordum ama kulaklarımda uğuldayan kanım, ter ve tempo tanıdıktı. Gözlerimi kaparsam kasabaya geri döndüğümü, Kilorn'la, ağabeylerimle ya da sadece yalnız başıma olduğumu hayal edebilirdim... Özgür olduğumu.

Sonra duvarlardan biri önüme çıkıp mideme çarptı.

Yuvarlanıp yere düştüm ama canımın yanmasından çok, gururum kırılmıştı. Yere serildiğimde koşucular yanımdan geçti ve Evangeline başını çevirip bana bakarak pis pis sırıttı. Sadece Maven yavaşladı ve toparlanıp onları yakalamamı bekledi.

"Antrenman'a hoş geldin." Benim engelin üstünden atlamamı seyrederken kıkırdadı.

Odanın tüm duvarları hareket ederek koşucular için bariyerler oluşturuyordu. Herkes buna alışıkmışçasına üstlerinden rahatça atlıyordu. Cal ve Evangeline grubun başını çekiyor, önlerinde beliren her engelde rahatlıkla ya üstünden atlıyor ya da altından geçiyordu. Göz ucuyla, Provos telkisinin duvarları yönlendirdiğini fark ettim. Hatta bana bakıp sırıtıyormuş gibi geldi.

Telkiye ters bir laf söylememek için kendimi tuttum ve yeniden koşmaya başladım. Maven tam yanımda koşuyordu, neredeyse bir adım uzağımdaydı ve bu tuhaf biçimde sinir bozucuydu. Tempomu artırarak

hızlandım ve engelleri aşmak için elimden geleni yaptım ama Maven, kasabamdaki Güvenlik görevlileri gibi değildi; onu geride bırakmak zordu.

Turları bitirdiğimizde, ter içinde kalmamış tek kişi Cal'di. Evangeline bile, ne kadar saklamaya çalışırsa çalışsın, perişan görünüyordu. Zorlukla soluklanmama rağmen kendimle gurur duyuyordum. Güç bir başlangıç olmasına rağmen onlara yetişmeyi başarmıştım.

Eğitmen Arven bizi şöyle bir süzdü ve telkiye dönmeden önce bakışları bir anlığına üzerimde takılı kaldı. "Hedefler lütfen, Theo," dedi yine neredeyse fısıldayarak. Sanki güneşi görmek için açılan bir perde gibi, yeteneğimin de geri geldiğini hissettim.

Telki yardımcı, elini sallayarak zeminin kısmen açılmasını sağladı ve Blonos'un sınıfındayken gördüğüm garip silah ortaya çıktı. Ancak bu aslında bir silah değil, bir silindirdi. Garip ya da büyük bir enerjiyle değil, sadece telkinin gücüyle hareket ediyordu. *Sahip oldukları tek şey, yetenekleri.*

Arven, "Leydi Titanos," diye mırıldandığında, tüylerim ürperdi. "İlginç bir yeteneğiniz olduğunu duydum."

Şimşeğimden, mor-beyaz renkli tahrip gücümden bahsediyordu ama aklım dün Julian'ın söylediklerine gitmişti. *Sadece kontrol etmiyorum, yaratabiliyorum. Ben özelim.*

Tüm gözler bana dönünce başımı dik tutup güçlü görünmeye çalıştım. "İlginç ama duyulmamış değil, efendim," dedim. "Ben de öğrenmek için çok istekliyim."

"Şimdi başlayabilirsin o halde," dedi eğitmen ve arkasındaki telki gerildi.

Tam o anda, top hedeflerden biri havaya mümkün olduğunu bilmediğim bir hızda yükseldi.

Kontrol, diye düşündüm Julian'ın kelimelerini tekrarlayarak. *Odaklan.*

Bu sefer havadaki ve içimde bir yerlerdeki elektriği çektiğimi hissedebiliyordum. Elektrik, ellerimde küçük kıvılcımlar halinde belirdi. Ama fırlatmaya fırsat bulamadan top yere çarptı ve kıvılcımlarım yere çarpıp yok oldu. Evangeline arkamda kıs kıs güldü ama ona bakmak

için arkamı döndüğümde, bakışlarım onun yerine Maven'ı buldu. Başını hafifçe sallayarak beni yeniden denemeye teşvik ediyordu. Yanında duran Cal ise, kollarını kavuşturmuştu ve yüzü adlandıramadığım bir ifadeyle kararmıştı.

Başka bir hedef hızla havaya fırladı. Kıvılcımlarım bu sefer daha erken geldi; hedef doruğa ulaştığında parlak ve canlıydılar. Daha önceden Julian'ın derslerinde denediğim gibi elimi yumruk yaptım ve gücün içimde dolandığını hissedip fırlattım.

Muazzam bir yıkıcı ışık yayı çizerek, düşmekte olan hedefi kenarından vurdu. Gücümle paramparça olan top yere çaptı. Dumanı tütüyor, etrafında hâlâ kıvılcımlar dolanıyordu.

Çıkardığım işten memnun halde, elimde olmadan sırıttım. Arkamda Maven ve Cal, birkaç çocukla birlikte beni alkışladılar. Tabii ki Evangeline ve arkadaşları onlara katılmadılar; daha çok, zaferimle hakarete uğramış gibi duruyorlardı.

Eğitmen Arven ise hiçbir şey söylemedi, beni tebrik etmeye bile gerek görmedi. Sadece tepemden sınıfın geri kalanına baktı. "Sıradaki."

Eğitmen sınıfı iyice zorlayarak, yeteneklerimizin inceliklerini geliştirecek egzersizler yaptırdı. Tabii ki, hepsinde grubun gerisinde kaldım ama aynı zamanda geliştiğimi de hissettim. Ders bittiğinde ter içindeydim ve her yerim ağrıyordu. Oturup gücümü yeniden toparlayabilmem için Julian'ın dersi nimetti. Ancak bu sabahki ders bile beni tamamen tüketememişti. *Gece yarısı yaklaşıyor.* Zaman hızla akarken gece yarısına yaklaşıyordum. Bir sonraki adımı atmama, kaderimin kontrolünü elime almama az kalmıştı.

Yeni gelmiş bir yığın kitabın içine gömüldüğü için olsa gerek, Julian benim rahatsızlığımın farkında değildi. Kitapların hepsi kalındı ve üstlerine titizce yapıştırılmış etiketlerde yıl dışında hiçbir bilgi yazmıyordu. Bunların ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bir tanesini elime alıp, "Bunlar nedir?" diye sordum. İçinde karmaşık listeler vardı: isimler, tarihler, yerler ve ölüm sebepleri. Çoğunda kan kaybı

yazıyordu ama hastalık, nefes darlığı, boğulma ve bazı özel, korkunç ayrıntılar da gözüme çarptı. Tam olarak ne okuduğumu anladığımda kanım buz kesti. "Bir ölüm listesi."

Julian başıyla onayladı. "Gölbölge Savaşı'nda çarpışırken ölenler."

Shade... Öğle yemeğim midemde yükseldi. İçimden bir ses, onun adının bu listelere girmeyeceğini söylüyordu. Asker kaçakları, mürekkeple yazılmış bir satırı hak etmezlerdi. Kızgınlıkla, okuduklarımı aydınlatan masa lambasına odaklandım. İçindeki elektrik beni çağırıyor, içimde bir nabız gibi atıyordu. Sadece zihnimle, lambayı düzensiz nabzımın ritminde yakıp söndürdüm.

Julian lambayı fark ederek dudaklarını büzdü. "Yanlış giden bir şey mi var Mare?" diye sordu kuru bir sesle.

Her şey yanlış.

Bunun yerine, "Program değişikliğinden hoşlanmadım," dedim ve lambayı bıraktım. Bu yalan değildi ama tam olarak gerçek de sayılmazdı. "Birlikte çalışma yapamayacağız."

Sadece omuzlarını silkti ve parşömen rengi kıyafetleri bu hareketiyle dalgalandı. Elbiseleri daha da kirlenmiş görünüyordu; sanki kitaplarındaki sayfalara dönüşüyordu. "Duyduğuma göre, senin benim verebileceğimden daha kapsamlı bir rehberliğe ihtiyacın varmış."

Dişlerimi gıcırdattım ve konuşmadan önce sakinleşmeye çalıştım. "Cal sana neler olduğunu anlattı mı?"

"Anlattı," diye cevapladı sakince. "Ve doğru olanı yaptı. Bunun için onu suçlama."

"Onu canımın istediği şeyle suçlarım," diye somurttum. Odasının her yerine yayılmış ölüm ve savaş kitaplarını anımsadım. "O da tıpkı diğerleri gibi."

Julian bir şey söylemek için ağzını açtı ama son anda bunun iyi olmayacağını düşünüp kitaplarına döndü. "Mare, bizim yaptığımız, tam anlamıyla çalışma sayılmazdı. Ayrıca bugünkü Antrenman'da gayet iyi görünüyordun."

"Gördün mü? Nasıl?"

"İzlemek için izin aldım."

"Nasıl..."

"Önemli değil," dedi doğruca bana bakarak. Sesi aniden melodik, derin ve sakinleştirici titreşimlere dönüşmüştü. Derin bir nefes alırken, onun haklı olduğunu düşündüm.

"Önemli değil," diye tekrarladım. Konuşmadığı halde, sesinin yankısı havada sanki ılık bir meltem gibi süzülüyordu. "Öyleyse, bugün ne üzerinde çalışacağız?"

Julian kendinden hoşnut biçimde sırıttı. "Mare."

Sesi yeniden normale döndü; basit ve tanıdıktı. Konuştuğunda, sesinin yankısı bulutlar gibi dağıldı. "Ne... lanet olsun... bu da neydi böyle?"

"Sanırım Leydi Blonos, derslerinde Jacos Hanesi'nden pek bahsetmedi," dedi. Hâlâ sırıtıyordu. "Senin de hiç sormamış olmana şaşırdım."

Gerçekten de Julian'ın yeteneğini hiç merak etmemiştim. Hep zayıf bir şey olacağını düşünmüştüm çünkü diğerleri gibi kibirli davranmıyordu ama anlaşılan yanılmıştım. Şimdiye kadar fark ettiğimden çok daha güçlü ve tehlikeliydi.

"Sen insanları kontrol edebiliyorsun. Sen de tıpkı *onun* gibisin." Anlayışlı, iyi bir insan olan Julian'ın, Kraliçe'ye benzediği düşüncesiyle titredim.

Suçlamamın üstünde durmadı ve dikkatini önündeki kitaba verdi. "Hayır, değilim. Benimki onun gücünün yakınından bile geçmez. Ya da zulmünün." İçini çekip açıklamaya başladı: "Bize hipnoz denir. Ya da en azından öyle denirdi, bizden daha çok olsaydı. Hanemin son üyesi ve türümün sonuncusuyum. Zihin okuyamam, düşünceleri kontrol edemem ve zihnine girip konuşamam. Ama birinin gözlerine baktığım ve beni dinlediği sürece ona istediğimi söyleyip yaptırabilirim."

İçim korkuyla doldu. *Julian bile...*

Onunla arama biraz mesafe koymak isteyerek yavaşça arkama yaslandım. Bunu fark etti ama öfkelenmedi.

"Bana güvenmemekte haklısın," diye mırıldandı. "Hiç kimse güvenmez. Bu yüzden tek arkadaşım, kitaplardaki kelimeler ya... Ama yeteneğimi

kesinlikle ihtiyacım olmadığı sürece kullanmıyorum ve kötülük yapmak için ona asla başvurmadım." Gizemli bir şekilde güldü. "Gerçekten isteseydim, konuşarak tahta bile geçebilirdim."

"Ama yapmadın."

"Evet. Ve kim ne derse desin, kız kardeşim de yapmadı."

Cal'in annesi... "Kimse onun hakkında konuşmuyor. Ya da en azından benimle konuşmuyorlar."

"İnsanlar ölü kraliçeler hakkında konuşmaktan hoşlanmazlar," diye çıkıştı, yavaşça arkasını dönerek. "Ama o hayattayken konuşurlardı. Coriane Jacos, Hipnoz Kraliçe." Daha önce Julian'ı hiç böyle görmemiştim. Bir kere bile. Çoğunlukla sessiz, sakindi, belki biraz takıntılıydı ama asla öfkelenmezdi. Bu kadar incinmiş görünmezdi. "Kraliçedenemesi'yle seçilmediğini biliyorsundur. Elara ya da Evangeline, hatta senin gibi değildi. Hayır, Tibe kız kardeşimle onu sevdiği için evlenmişti. Ve o da onu sevmişti."

Tibe. Poyraz'ın Kralı, Kuzeyin Ateşi, Altıncı Tiberias Calore'ye, Tibe demesini aklım almadı. Ama o da bir zamanlar gençti. O da Cal gibi, bir gün kral olmak üzere doğmuş bir oğlandı.

"Biz düşük bir Hane'den geldiğimiz için ve güç, kudret ya da bu insanların önem verdiği diğer aptalca şeylere sahip olmadığımız için Coriane'den nefret ettiler," diye devam etti Julian. Hâlâ uzaklara bakıyordu. Her nefesinde omuzları hareket ediyordu. "Ve kız kardeşim kraliçe olduğunda, tüm bunları değiştirecek bir tehdit oluşturdu. Nazikti, şefkatliydi; Cal'i bu ülkenin ihtiyacı olan, hepimizi birleştirecek bir kral gibi yetiştirebilecek bir anneydi. Değişimden korkmayan bir kral gibi... Ama bu asla gerçekleşmedi."

"Bir kardeş kaybetmenin nasıl olduğunu biliyorum," diye mırıldandım Shade'i hatırlayıp. Hâlâ gerçek olduğuna inanamıyordum; belki herkes yalan söylüyordu ve o şu anda evde, mutlu, güvendeydi. Ama bunun doğru olmadığını biliyordum. Ağabeyimin, bedeninden ayrılmış, bir yerlere gömülü başı bunun kanıtıydı. "Dün gece öğrendim. Ağabeyim cephede ölmüş."

Nihayet Julian arkasını döndü, bakışları donuktu. "Üzgünüm Mare, bilmiyordum."

"Bilemezdin. Ordu idam ettiklerini o küçük kitaplarına yazmıyor."

"İdam mı edilmiş?"

"Firar ettiği için." Bu kelime dilimde kan gibi, yalan gibi bir tat bıraktı. "Üstelik o bunu asla yapmazdı."

Uzun bir sessizlikten sonra, Julian elini omzuma koydu. "Görünüşe göre, seninle sandığımızdan daha çok ortak noktamız var Mare."

"Ne demek istiyorsun?"

"Benim kız kardeşimi de öldürdüler. Yollarına çıkmıştı ve onu ortadan kaldırdılar." Sesini alçalttı: "Bunu yeniden yapacaklar, kimi ortadan kaldırmak zorunda kalırlarsa kalsınlar. Cal ya da Maven bile olsa. Özellikle de *seni*."

Özellikle de beni. Küçük şimşek kızı.

"Bir şeyleri düzeltmek istediğini düşünmüştüm Julian."

"İstiyorum tabii ki. Ama bunun için zamanlama, planlama ve çok fazla şans gerekiyor." Beni tepeden tırnağa süzdü, sanki bir şekilde benim çoktan bu karanlık yola ilk adımımı attığımı biliyordu. "Boyunu aşan işlere girmeni istemiyorum."

Artık çok geç.



ON ALTI

Saatime bakıp gece yarılarını beklediğim bir haftanın sonunda umudumu kesmeye başlamıştım. Farley tabii ki bize burada ulaşamazdı. Çok yetenekli olsa bile. Ama bu gece, saat gece yarısını vurduğunda, Kraliçedenemesi'nden beri ilk kez hiçbir şey hissetmedim. Kamera yoktu, elektrik yoktu, *hiçbir şey* yoktu. Güç tamamen kesilmişti. Daha önceden de sayısız karartma yaşamıştım ama bu seferki farklıydı. Bu bir tesadüf değildi; bu benim içindi.

Hızlıca haftalardır giyilmekten eskimeye başlamış çizmelerimi ayağıma geçirdim ve kapıya ilerledim. Koridora adımımı attığım anda, beni karanlığın içine doğru çekmeye başlayan Walsh'un sakin ve aceleci sesini duydum.

"Çok fazla zamanımız yok," diye fısıldadı, beni bir hizmetçi merdivenine yönlendirirken. Ortalık kapkaranlıktı ama o nereye gittiğimizi biliyordu ve beni oraya götüreceğine güveniyordum. "On beş dakika sonra elektrikleri açacaklar, tabii eğer şanslıysak."

"Peki ya değilsek?" diye fısıldadım karanlıkta.

Beni merdivenlerden iterken omzuyla bir kapıyı açtı. "O zaman umarım başına çok değer vermiyorsundur."

Burnuma dolan toprak, toz ve su kokusu bana ormanda geçirdiğim zamanları hatırlattı. Ama burası ay ışığında mavi ve siyaha boyanmış budaklı yaşlı ağaçlarla ve yüzlerce bitkiyle bir ormanı andırsa da, tepemizde camdan bir kubbe vardı. *Sera...* Yere vuran çarpık gölgelerin her biri diğerinden korkunçtu. Her karanlık köşede Güvenlik görevlilerini ve Gözcüleri görüyor, ağabeyime yaptıkları gibi bizi de yakalayıp öldürmelerini bekliyordum. Ama onların siyah veya alev rengi üniformalarının yerine, her yer yıldızları gören cam tavana doğru açmış çiçeklerle doluydu.

"Reverans yapmadığım için kusura bakmayın," dedi birisi, beyaz çiçekli bir manolya ağacının arkasından çıkarken. Ay, mavi gözlerine yansıyor ve karanlığın içinde soğuk bir ateş gibi parlıyordu. *Farley'nin trajik etki yaratma konusunda gerçek bir yeteneği var.*

Saldırı günündeki yayında olduğu gibi, yüzünü kırmızı bir bandanayla örtmüştü. Ama bu, boynundan aşağı inen ve gömleğinin yakasından içeri doğru kaybolan korkunç yara izini saklayamamıştı. Yara taze gibi duruyordu, yeni yeni iyileşmeye başlamıştı. Demek ki onu son gördüğümden beri çok meşguldü. Ama ben de öyleydim.

"Farley," dedim, onu selamlamak için hafifçe başımı eğerek.

Buna karşılık vermedi ama vermesini de beklememiştim. Onun için her şey işle ilgiliydi. "Peki ya diğeri?" diye fısıldadı. *Diğeri mi?*

"Onu Holland getiriyor. Birazdan burada olurlar." Walsh soluk almadan konuşmuştu, artık her kimi bekliyorsak, heyecanlı olduğunu söyleyebilirdim. Farley'nin bile gözleri parlamıştı.

"Neler oluyor? Başka kim gelecek?" Bana cevap vermek yerine birbirlerine baktılar. Aklıma davayı destekleyecek hizmetçiler ya da mutfaktaki birkaç oğlanın ismi geldi.

Ama bize katılan kişi bir hizmetçi değildi. Hatta Kızıl bile değildi.

"*Maven.*"

Nişanlının ağaçların arasında çıktığını gördüğümde çığlık mı atayım yoksa kaçayım mı bilemedim. O bir prensti, Gümüş'tü, düşmandı ama

yine de buradaydı ve Kırmızı Muhafız liderlerinden birinin karşısındaydı. Yıllardır ona hizmet eden yaşlı, Kızıl hizmetçi Holland yanında gururla duruyordu.

"Sana yalnız olmadığını söylemiştim Mare," dedi Maven ama gülümsemiyordu. Yanında duran eli seğirdi; sinirliydi. Farley onu *korkutuyordu.*

Ve bunun nedenini görebiliyordum. Farley bize yaklaştığında tek elinde silah vardı ama o da Maven gibi gergindi. Yine de konuşurken sesi titremedi: "Bunu senin ağzından da duymak istiyorum küçük Prens. Ona söylediklerini bana da tekrarla," dedi, başıyla Holland'ı göstererek.

Maven 'küçük Prens' lafını duyduğunda dudakları hoşnutsuzlukla büküldü ama sesini çıkarmadı. "Muhafızlar'a katılmak istiyorum," dedi inandırıcı bir sesle.

Farley hızla hareket ederek silahı kaldırdı ve nişan aldı. Namluyu Maven'ın alnına dayadığında kalbim duracak gibi oldu ama Maven irkilmedi bile. "Neden?" diye tısladı Farley.

"Çünkü bu dünya yanlış. Babanın yaptıkları, ağabeyimin yapacakları *yanlış.*" Başına dayalı bir silah olduğu halde sakince konuşmayı başarmıştı ama boynundan aşağı bir damla ter süzüldü. Farley daha iyi bir cevap bekleyerek geri çekilmedi ve ben de aynı şeyi beklediğimi fark ettim.

Maven bakışlarını bana çevirdi ve sertçe yutkundu. "On iki yaşındayken, daha sert bir duruşa sahip olmam ve ağabeyime daha çok benzemem için babam beni cepheye gönderdi. Cal'in mükemmel olduğunu biliyorsun, neden ben de öyle olmayacaktım ki?"

Elimde olmadan söylediği kelimelerle irkildim çünkü altındaki acıyı tanıyordum. *Ben Gisa'nın gölgesinde yaşadım, o da Cal'in. Böyle bir hayatın neye benzediğini bilirim.*

Farley ona neredeyse gülerek dudak büktü. "Kıskanç, küçük oğlanlar bir işime yaramaz."

"Beni buraya kıskançlığın getirmiş olmasını dilerdim," diye mırıldandı Maven. "Üç yılımı barikatlarda Cal'i, komutanları ve subayları takip ederek, kimsenin inanmadığı bir savaş için askerlerin çatışıp ölmesini izleyerek geçirdim. Cal bunları onur ve sadakat olarak görürken, ben

aptallık olarak görüyordum. Hepsi boşa bir çabaydı. Sınırın her iki tarafında da kan akıyordu ve senin halkın çok daha fazlasını kaybediyordu."

Cal'in odasındaki kitaplar gözümün önüne geldi. Taktikler ve manevralar, sanki bir oyun gibi ortaya serilmişti. Bu hatırayla tüylerim ürperdi ama Maven'ın sonraki sözleri kanımı dondurdu.

"Bir oğlan vardı. Soğuk kuzeyden gelen, sadece on yedi yaşında bir Kızıl'dı. Benim kim olduğumu bilmiyordu ama bana çok iyi davranıyordu. Bana *insan* muamelesi yapıyordu. İlk gerçek dostum olduğuna inanıyordum." Belki de ay ışığının bir oyunuydu ama gözlerinde yaşa benzer pırıltılar gördüm. "Adı Thomas'tı ve onun ölümünü izledim. Onu kurtarabilirdim ama korumalarım beni geride tuttu. Onun hayatı benimkine değmezmiş, öyle dediler." Şimdi gözyaşları gitmiş, yerini sıkılı yumruklara ve demir gibi bir iradeye bırakmıştı. "Cal buna denge diyor. Gümüşler, Kızıllardan üstündür. O iyi bir insan ve adil bir kral olacak ama değişimin bu çabaya değeceğini düşünmüyor," dedi. "Yani diğerleri gibi olmadığımı anlamanızı istiyorum. Hayatınızın benimkine değer olduğunu düşünüyorum ve eğer bir değişim sağlayacaksa, onu seve seve vermeye razıyım."

O bir prens, daha da kötüsü, Kraliçe'nin oğluydu. Ona tam da bu nedenle, sakladığı sırlar sebebiyle güvenmek istemiyordum. *Ya da belki de en başından beri sakladığı sır budur; kalbi.*

Her ne kadar sert durmaya çalışsa, başını dik tutsa ve dudaklarının titremesini engellese de maskesinin altındaki oğlanı görebiliyordum. Bir yanım onu kucaklayıp rahatlatmak istiyordu ama Farley'nin beni durduracağını biliyordum. Silahını yavaşça ama kararlı bir şekilde indirdiğinde tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bıraktım.

"Oğlan gerçeği söylüyor," dedi hizmetçi Holland. Maven'ın yanında durmak için ilerledi, Prensine karşı garip bir şekilde korumacıydı. "Cepheden döndükten sonra aylarca bu şekilde hissetti."

"Ve sen de gözyaşı dolu birkaç geceden sonra, ona bizden mi bahsettin?" dedi Farley alay edercesine. Korkutucu bakışlarını ona çevirdi ama adam kılını kıpırdatmadı.

"Prens'i çocukluğundan beri tanırım. Ona yakın olan herkes, duygularının değiştiğini görebilir." Sanki o küçük çocuğu hatırlamış gibi, Holland bakışlarını Maven'a çevirdi. "Onun nasıl bir müttefik olabileceğini düşün. Nasıl bir fark yaratabileceğini."

Maven farklı. Bunu bizzat biliyordum ama içimden bir ses, düşüncelerimi kendime saklamamı fısıldadı. Bunu sadece Maven kanıtlayabilirdi.

"Renklerinin üzerine yemin et," diye hırladı Maven'a doğru.

Leydi Blonos'un söylediğine göre bu kadim bir yemindi. Bir cümleyle hayatının, ailenin ve çocuklarının hayatı üzerine yemin etmekle eşdeğerdi. Ve Maven bunu yapmakta bir an bile tereddüt etmedi.

"Renklerim üzerine yemin ederim," dedi başını eğerek. "Kendimi Kırmızı Muhafızlar'a adıyorum." Yaptığı evlilik teklifine benziyordu ama bu seferki çok daha önemli ve çok daha ölümcüldü.

"Kırmızı Muhafızlar'a hoş geldin," dedi sonunda Farley ve yüzündeki bandanayı çıkardı.

Maven'ın elini tutana kadar fayanslı zeminde sessizce yürüdüm. Eli şimdi tanıdık bir ateşle ısınmıştı. "Teşekkürler Maven," diye fısıldadım. "Bunun bizim için ne ifade ettiğini bilemezsin." *Benim için.*

Başka biri olsa bir Gümüş'ü ve *kraliyetten* birini saflarına kattığı için gülümserdi ama Farley neredeyse hiç tepki vermiyordu. "Bizim için ne yapmaya gönüllüsün?"

"Size bilgi, istihbarat ve operasyonun ilerlemesi için ne gerekiyorsa onu verebilirim. Vergi komisyonunda babamla beraber yer alıyorum..."

"Vergiler bizim umurumuzda değil," diye tersledi Farley. Maven'ın önerdiği şeyden hoşlanmaması benim suçummuş gibi, bana sinirli bir bakış attı. "Bizim isimlere, yerlere, *hedeflere* ihtiyacımız var. Nereyi vuracağımıza ve en çok hasarı ne zaman vereceğimize. Bana bunu verebilir misin?"

Maven rahatsızca kıpırdandı. "Ben daha az düşmanca bir yolu tercih ederdim," diye mırıldandı. "Vahşi yöntemleriniz size pek arkadaş kazandırmıyor."

Farley alaycı bir şekilde gülünce, sesi serada yankılandı. "Senin halkın benden bin kat daha vahşi ve zalim. Son birkaç yüzyılı

Gümüşlerin çizmelerinin altında geçirdik ve *nezaketle* kurtulmamız mümkün değil."

"Sanırım haklısın," diye mırıldandı Maven. Onun Thomas'ı ve ölümünü izlediği diğer insanları düşündüğünü tahmin ediyordum. Korunmak için ardına çekilirken omzu benimkine sürttü. Farley bunu gözden kaçırmadı ve neredeyse yüksek sesle gülecekti.

"Küçük Prens ve küçük şimşek kız," dedi gülerek. "Birbirinize yakışıyorsunuz. Bir korkak ve sen de," bana döndüğünde çelik mavisi gözleri alev alevdi, "seninle son karşılaştığımızda, bir mucize için çamurun içinde debeleniyordun."

"Ve o mucizeyi buldum," dedim. Söylediğimi kanıtlamak için ellerimden kıvılcım çıkararak üstümüzde hafif mor ışıkların dans etmesine izin verdim.

Karanlık hafifleyince Kırmızı Muhafızlar, ağaçların ve çalıların arkasından tehditkâr bir düzenle çıkıp kendilerini gösterdiler. Onların yüzleri de fular ve bandanalarla gizlenmişti ama her şeyi saklayamıyorlardı. Uzun boyluları Tristan olmalıydı, kolları ve bacakları herkesten uzundu. Gergin ve müdahaleye hazır duruşlarından, korktuklarını anlamıştım. Ancak Farley'nin ifadesi değişmedi. Onu koruyan insanların, Maven ve benim karşımda bir şey yapamayacaklarını biliyordu ama yine de gözü korkmuş görünmüyordu. Beni çok şaşırtarak gülümsedi. Dişlerini ve vahşi açlığını sergileyen gülüşü korkutucuydu.

"Bu ülkenin her santimini bombalayabilir, yakabiliriz," diye fısıldadı, bize sanki gurur duyuyormuş gibi bakarak, "ama bunlar asla sizin kadar hasar veremez. Tahtına sırtını dönen bir Gümüş prens ve yetenekleri olan bir Kızıl kız. Sizin bizim tarafımızda olduğunuzu gören insanlar neler düşünecektir, kim bilir?"

"Düşünmüştüm ki, senin istediğin..." diye Maven konuşmaya başlamıştı ki Farley onu susturdu.

"Bombalamaların amacı dikkat çekmektir. Bunu başardığımızda, bu ıssız ülkedeki her Gümüş bakışlarını bize çevirdiğinde, onlara gösterecek bir şeye ihtiyacımız var." Bizi incelerken bakışları hesapçıydı,

aklında her ne varsa bizi ona göre tartıyordu. "Sanırım siz de bu işe gayet uygunsunuz."

Söyleyeceği şeyden ürktüğüm için sesim titreyerek, "Hangi işe?" diye sordu.

"Bizim görkemli devrimimizin yüzü olmaya," dedi gururla. Başını arkaya attı ve ay ışığı sarı saçlarına yansıdı. Bir anlığına parıldayan bir taç takıyormuş gibi göründü. "Bardağı taşıracak son damla siz olacaksınız."

Maven hevesle başını salladı.

"Öyleyse nereden başlıyoruz?"

"Pekâlâ, sanırım Mare'nin verdiği hasardan bir şeyler kapma zamanı geldi."

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordum ama Maven, Farley'nin neyi kastettiğini kolayca anlamıştı.

"Babam Muhafızlar'ın diğer saldırılarını gizliyor," diye açıkladı.

Aklıma Albay Macanthos ve öğle yemeğinde yaptığı çıkışı geldi. "Havaalanı, Delfi ve Liman Körfezi."

Maven başıyla onayladı. "Babam bunlara kaza, eğitim zayiatı diye *yalanlar* uyduruyor. Ama sen Kraliçedenemesi'nde parıldayarak ortaya çıktığında, annem bile insanları konuşarak ikna edemedi. Bunun gibi bir şeye ihtiyacımız var; kimsenin gizleyemeyeceği bir şeye. Dünyaya, Kırmızı Muhafızlar'ın gerçek ve çok tehlikeli olduğunu gösterecek bir şeye."

"Ama bunun feci sonuçları olmaz mı?" İsyan çıktığında yaşananlar ve aklını yitirmiş topluluk tarafından öldürülen masum insanlar gözümün önüne geldi. "Gümüşler bize karşı dönecek ve işler *daha da kötüye* gidecek."

Farley gözlerini kaçırarak başka tarafa baktı. "Ve daha fazlası bize katılacak. Daha fazla insan, yaşadığımız hayatın *yanlış* olduğunu ve bunu değiştirmek için bir şey yapmak gerektiğini anlayacak. O kadar uzun zamandır hiçbir şey yapmadan bekliyoruz ki artık fedakârlıklar yaparak ilerlemenin vakti geldi."

"Ağabeyim de senin için bir fedakârlık mıydı?" diye patladım, içimde öfke alevinin yükseldiğini hissederek. "Onun ölümünün senin için bir değeri var mıydı?"

Yalan söylemeyi denemedi bile. "Shade neye bulaştığını biliyordu."

"Peki ya diğerleri? Çocuklar, yaşlılar ve senin 'görkemli devrimine' katılmayan diğerleri? Gözcüler seni bulamayıp cezalandırmak için onları topladığında ne olacak?"

Maven'ın kulağımdaki sesi sıcak ve sakindi. "Tarihinizi düşün Mare. Julian sana ne öğretti?"

Bana ölümü öğretti. Önceden olanları. Savaşları. Ama bunların ötesinde, devrimler yapıldığını ve bir şeylerin değişebildiğini anlatmıştı. İnsanlar ayaklanmış, imparatorluklar çökmüş ve işler değişmişti. Zamanın akışında, özgürlüğün inişli çıkışlı bir geçmişi olmuştu.

"Devrimin bir kıvılcıma ihtiyacı vardır," diye fısıldadım, Julian'ın derslerimizde söylediğini tekrarlayarak.

Farley gülümsedi. "Bunu senin herkesten daha iyi bilmen gerek."

Ama hâlâ ikna olmamıştım. Bunu yaparsak, sadece Shade'i kaybetmenin, ailemin bir evlat kaybettiğini bilmenin verdiği acıyı artırmış olacaktık. Daha kaç Shade'in ölmesi gerekiyordu?

Tuhaf bir şekilde, beni ikna etmeye çalışan Farley değil, Maven oldu.

"Cal, değişimin buna değmeyeceğini düşünüyor," dedi. Sesi gerginlik ve inançla titriyordu. "Ve bir gün tahta çıkacak. Geleceğimizin öyle biri olmasını mı istiyorsun?"

İlk defa, cevabım basitti: "Hayır."

Farley memnuniyetle başını salladı. "Walsh ve Holland." Onlara doğru döndü. "Burada küçük bir parti olacağını söyleyin bana."

"Balo," diye önerdi Maven.

"Bu imkânsız bir hedef," diye atıldım. "Herkesin koruması olacak, Kraliçe bir şeyler yolunda gitmezse bunu *bilecek*..."

"*Bilmeyecek*," diye sözümü kesti Maven, neredeyse bu fikirle dalga geçiyordu. "Annem, senin inanmanı istediği kadar güçlü değildir. Onun bile sınırları var."

Sınırlar mı? Kraliçe'nin mi? Düşüncesi bile çılgıncaydı. "Bunu nasıl söylersin? Onun neler yapabileceğini biliyorsun..."

"Bir balonun ortasında, o kadar ses ve düşünce yoğunluğunda, yeteneğinin işe *yaramayacağını* biliyorum. Onun yoluna çıkmadığımız, şüphelenmesini gerektirecek bir şey yapmadığımız sürece hiçbir şey anlamayacak. Bu, kâhin Eagrie'ler için de geçerli. Bir olay çıkmasını beklemediklerinden, böyle bir şeyi görmeyecekler." Farley'ye döndüğünde duruşu bir ok gibi dimdikti. "Gümüşler güçlü olabilir ama yenilmez değiliz. Bu plan başarılı olabilir."

Farley sert bir şekilde başıyla onayladı, tüm dişlerini göstererek gülümsüyordu. "İşleri yoluna koyduğumuzda sizinle yeniden temasa geçeceğiz."

"Karşılığında bir şey isteyebilir miyim?" diye aceleyle konuştum, koluna uzanarak. "Daha önce bir arkadaşım için senin yanına geldiğimi hatırlarsın. Şimdi de Muhafızlar'a katılmak istiyor. Ama ona izin veremezsin. Tüm bunların dışında kalmasını sağla."

Gözleri pişmanlıkla dolarken, parmaklarını nazikçe kolundan çekti.

"Umarım benden bahsetmiyorsundur."

Tam da korktuğum gibi, Farley'nin korumalarından biri gölgelerin içinden çıktı. Yüzüne sardığı kırmızı kumaş, omuzlarının genişliğini ya da binlerce kere gördüğüm hırpani tişörtünü gizlemiyordu. Ama çelik gibi bakışlarındaki, yaşının iki katı bir adamın kararlılığı, hiç alışık olmadığım bir şeydi. Kilorn şimdiden çok yaşlanmış görünüyordu. İliklerine kadar bir Kırmızı Muhafız'dı ve dava için savaşmaya hatta ölmeye gönüllüydü. *Safak gibi Kızıl'dı.*

"Hayır," diye fısıldadım, Farley'den uzaklaşırken. Tek görebildiğim, Kilorn'un, hızla kendi sonuna doğru koştuğuydu. "Shade'e ne olduğunu biliyorsun. Bunu yapamazsın."

Yüzündeki kumaşı çıkardı ve beni kucaklamak için uzandı ama ben geriledim. Dokunuşu ihanet gibiydi. "Mare, beni kurtarmaya çalışmayı bırak."

"Sen yapmadığın sürece bunu ben yapacağım." İnsan kalkanı olmaktan başka ne bekliyordu ki? *Bunu nasıl yapabilirdi?* Uzaklarda bir şey artarak uğuldamaya başladı ama bunun hayal meyal farkındaydım. Farley'nin, Muhafızlar'ın ve Maven'ın önünde gözyaşlarımı tutmaya çalışmaya odaklanmıştım.

"Kilorn, lütfen."

Kelimelerim genç bir kızın ricası değil de hakaretmiş gibi, yüzü asıldı.

"Sen seçimini yaptın ve ben de benimkini yapıyorum."

"Ben seçimimi *senin* için yaptım, seni güvende tutmak için," diye patladım. Bu kadar kolayca eski halimize dönmemiz ve her zamanki gibi didişmemiz şaşırtıcıydı. Ama artık çok fazla şey tehlikedeydi. Artık onu basitçe çamurun içine itip, sırtımı dönüp gidemezdim. "Ben senin için pazarlık yapmıştım."

"Sen beni koruyacağını düşündüğün şeyi yaptın Mare," diye mırıldandı, sesi alçak bir haykırış gibiydi. "O yüzden bırak da ben de seni korumak için elimden geleni yapayım."

Keder üstüme çökerken gözlerimi sıkıca kapadım. Annesinin gittiği günden, onu kapının önünde açlıktan ölmek üzereyken bulduğum günden bu yana, Kilorn'u daima korumuştum. Ve şu anda gelecek bu kadar tehlikeli duruma gelmişken bana izin vermiyordu.

Yavaşça gözlerimi açtım.

"Ne istiyorsan onu yap Kilorn." Sesim soğuk ve yeniden çalışmaya başlayan kablolar ve devreler gibi mekanikti. "Elektrik yakında geri gelecek. Gitmeliyiz."

Diğerleri hemen harekete geçip seranın içinde kayboldular. Walsh beni kolumdan yakaladı. Kilorn da diğerlerini gölgelerin içine doğru takip etti ama gözleri benim üstümdeydi.

"Mare," diye bağırdı arkamdan. "En azından bir veda et."

Ama ben çoktan yürümeye başlamıştım. Maven yanımdaydı ve Walsh ikimizi de yönlendiriyordu. Arkama dönüp bakmayacaktım. Onun için şimdiye kadar yaptığım her şeye ihanet etmişken, şu anda ona bakamazdım.

• • •

Yalnızca iyi bir şeyi beklerken zaman daha da yavaş geçtiğinden, lanetli balo yaklaştıkça günler hızla akıyordu. Bir hafta boyunca kimse bizimle temasa geçmedi ve kimse bizi bilgilendirmedi. Daha fazla Antrenman, daha fazla Protokol ve daha fazla beyinsiz öğle yemekleri yüzünden artık gözyaşlarına boğulmak üzereydim. Her seferinde yalan söylemek zorunda kalıyor; Gümüşleri övüp kendi türümü aşağılıyordum. Bunlara sadece Muhafızlar sayesinde dayanabiliyordum.

Protokol derslerinde dikkatim dağınık olduğu için Leydi Blonos beni azarlıyordu. Dikkatim dağılmış olsa da olmasa da, Veda Balosu için öğretmeye çalıştığı dans adımlarını asla öğrenemeyeceğimi ona söylemeye cesaret edemiyordum. Sinsice hareket etmeye ne kadar alışık olsam da, ritmik hareketlerde berbattım. Bu arada bir zamanlar korkunç görünen Antrenmanlarda koşarak ya da kıvılcımlar saçarak, içimde tuttuğum her şeyi, stresimi ve kızgınlığımı atabiliyordum.

Ancak tam da ayak uydurmaya başladığımda, Antrenmanların gidişatı sert bir biçimde değişti. Evangeline ve yalakaları bana saldırmayı kesip ısınma hareketlerine yoğunlaştı. Maven bile sanki bir şeye hazırlanıyormuş gibi, esneme hareketlerini çok daha dikkatle yapıyordu.

"Neler oluyor?" diye sordum, başımla sınıfın geri kalanını işaret ederek. Gözlerim, mükemmel bedeniyle şınav çeken Cal'in üstünde bir an duraksadı.

"Bir dakika içinde göreceksin," diye yanıtladı Maven. Sesi garip bir şekilde donuktu.

Arven, Provos'la birlikte içeri girdiğinde, onun bile adımlarında tuhaf bir yaylanma vardı. Koşmamızı emretmek yerine bize yaklaştı.

"Tirana," diye mırıldandı Eğitmen Arven.

Osanos Hanesi'nden, mavi çizgili tulum giymiş nympha kız dikkat kesildi. Odanın ortasına doğru yürüdü ve beklemeye başladı. Hem heyecanlı hem de ürkmüş görünüyordu.

Arven bize dönerek yüzlerimize dikkatle baktı. Gözleri bir saniyeliğine üstümde oyalandı ama neyse ki sonra Maven'a döndü.

"Prens Maven, siz buyurun." Tirana'nın beklediği yeri gösterdi.

Maven başıyla onaylayarak kızın karşısına geçti. İkisi de gergindi ve gelecek olan şeyi beklerken parmakları seğiriyordu.

Aniden, odanın zemini hareket etti ve bir yerlerden şeffaf duvarlar yükseldi. Provos kollarını kaldırmış, yeteneklerini kullanarak eğitim alanını yeniden şekillendiriyordu. Yeni yapı şekillendikçe, bunun ne olduğunu fark ettim ve nabzım hızlandı.

Bu bir arena.

Cal sessizce ve hızla yanıma gelip Maven'ın yerini aldı. "Birbirlerini incitmeyecekler," diye açıkladı. "Gerçek bir zarar gelmeden Arven bizi durduruyor, ayrıca şifacılar da hazırda bekliyor."

"İçim rahatladı," dedim boğulur gibi.

Hızla şekillenen arenanın ortasında, Maven ve Tirana karşılaşmaları için hazırlanıyorlardı. Maven'ın bilekliği kıvılcımlar saçtı ve ellerinden kollarına doğru alevler yükseldi. Bu arada havadan yoğunlaşan su damlacıkları bir girdap oluşturmuş, Tirana'nın tepesinde hayalet gibi dönüyordu. İkisi de savaşmaya hazır görünüyordu.

Huzursuzluğum Cal'in dikkatini çekti. "Tek endişen Maven mı?"

Alakası bile yok. "Protokol derslerim şu aralar pek iyi gitmiyor da." Yalan söylemiyordum ama dans etmeyi öğrenmek, şu anda sorunlarımın en küçüğüydü. "Sanırım dans konusunda, saray adabını ezberlemekten de kötüyüm."

Cal beni şaşırtarak kahkaha attı. "Korkunç olmalısın."

"Yani, bir eşin olmadan öğrenmeye çalışmak çok zor oluyor," diye tersledim.

"Haklısın."

Son iki parça da birbirine kilitlendi ve Maven'ı rakibiyle içeride bırakacak şekilde eğitim arenası tamamlandı. Şimdi ikisi minyatür bir arenanın içinde kapalı kalmış, bizden kalın camlarla ayrılmış durumdaydı. *Gümüşlerin en son birbirleriyle dövüştüğünü izlediğimde, birisi neredeyse ölüyordu.*

"Avantaj kimde?" diye sordu Arven sınıfa dönerek. Benimki hariç bütün eller havaya kalktı. "Elane?"

Haven kızı çenesini öne çıkararak gururla konuştu: "Avantaj Tirana'da. Yaşı daha büyük ve daha deneyimli." Elane bunu sanki dünyadaki en bariz şeymiş gibi söylemişti. Her ne kadar saklamaya çalışsa da Maven'ın yanakları beyazladı. "Ve su, ateşi yener."

"Gayet iyi." Arven Maven'a bakarak itiraz etmesi için meydan okudu. Ama Maven çenesini kapalı tutarak yükselen alevlerin onun yerine konuşmasına izin verdi. "Etkile beni."

Fırtına bulutları gibi birbirlerine çarpıp ateş ve su sıçratarak bir element düellosuna başladılar. Maven'ın ateşli ataklarına karşı Tirana suyunu aşılmaz bir kalkan gibi kullanıyordu. Prens, alevli yumruklarıyla kıza her yaklaştığında elinde buhardan başka bir şey kalmıyordu. Dövüş berabere gibi görünüyordu ama bir şekilde Maven üstünlüğü ele geçirdi ve hücum ederek kızı duvara doğru geriletti.

Çevremizdeki herkes tezahürat ediyor, savaşçıları teşvik ediyordu. Genelde böyle gösterilerden tiksinirdim ama bu sefer sessiz kalmakta zorlanıyordum. Maven'ın Tirana'yı yenmeye yaklaştığı her atağında diğerlerinin tezahüratlarına katılmamak için kendime güçlükle hâkim oluyordum.

"Bu bir tuzak Mavey," diye fısıldadı Cal kendi kendine.

"Ne dedin? Tirana ne yapacak ki?"

Cal başını salladı. "Sadece izle. Maven'ı yendi."

Oysa Tirana galipten başka her şeye benziyordu. Duvara yaslanmıştı ve su kalkanının ardında kısılıp kalmış, her darbeye sertçe karşılık vermeye çalışıyordu.

Tirana durumu şimşek hızıyla tersine çevirdiğinde gözlerime inanamadım. Maven'ı kolundan yakaladı ve hızla döndürerek bir anda yerlerini değiştirdi. Şimdi su kalkanıyla duvar arasında kalan Maven'dı ama suyu kontrol edemediği için, geriye bastırıldıkça ateşiyle yakmaya çalışıyordu. Su ise sadece buharlaşıp teninin üstünde kabarcıklar bırakıyordu.

Tirana geri çekilip onun suyla boğuşmasını gülümseyerek izledi. "Pes ediyor musun?"

Maven'ın dudaklarından su kabarcıkları halinde bir şeyler çıktı: *Pes.*

Alkış sesleri arasında üstündeki su geri çekildi ve buharlaşarak havaya karıştı. Provos elini salladı ve arena duvarlarından biri açıldı. Maven arenadan yorgun argın, ıslak ve somurtarak çıkarken, Tirana başıyla hafifçe selam verdi.

Eğitmen onu başka biriyle eşleştirmeden hemen önce, Sonya Iral kararlı bir ses tonuyla, "Elane Haven'a meydan okuyorum," dedi. Arven başını sallayarak, meydan okumaya izin verdi ve bakışlarını Elane'e çevirdi. Kız beni şaşırtarak sıyrıldı ve uzun, kızıl saçlarını savurup arenaya doğru yürüdü.

"Meydan okumanı kabul ediyorum," diye yanıtladı, arenanın ortasında yerini alırken. "Umarım birkaç yeni numara öğrenmişsindir."

Sonya da onu takip etti. Gözleri fıldır fıldırdı hatta gülüyordu. "Öğendiysem bile bunu sana söyleyeceğimi mi düşünüyorsun?"

Nasılsa kıkırdamayı başardılar ve Elane Haven tamamen gözden kaybolup Sonya'yı boğazından yakalayana kadar gülümsediler. Sonya nefes almaya çalışarak öksürdü ve görünmez kızın kolunu çevirerek ondan kurtuldu. Karşılaşmaları hızla, vahşi bir kedi ile görünmez farenin ölümcül oyununa dönüştü.

Maven izlemeye zahmet etmedi, kendi performansına sinirlenmekle meşguldü. "Evet?" dedi Cal'e ve ağabeyi ona doğru eğilerek sessiz bir ders vermeye hazırlandı. Sanki bu her zaman olan bir şeydi.

"Senden daha iyi olan birini asla köşeye sıkıştırma, bu onları daha da tehlikeli yapar," dedi bir kolunu kardeşinin omzuna atarak. "Onu yeteneğinle yenemezsin, o halde kafanı kullanarak yenmelisin."

"Bunu aklımda tutarım," diye homurdandı Maven, tavsiyeyi istemeden de olsa kabul ederek.

"Gerçi çok daha iyiye gidiyorsun," diye fısıldadı Cal, Maven'ın omzunu okşayarak. Bunu iyi anlamda söylemişti ama kulağa patronluk

taşlıyormuş gibi geliyordu. Maven'ın onu terslememesine şaşırdım ama belli ki buna alışıktı. Benim Gisa'dan alışık olduğum gibi.

"Teşekkürler Cal. Sanırım ne demek istediğini anladı," dedim Maven'ın yerine cevap vererek.

Cal aptal değildi ve demek istediğimi anlayıp kaşlarını çattı. Bana bakıp hiçbir şey söylemeden bizden ayrılarak Evangeline'in yanına gitti. Keşke bunu yapmasaydı da kızın sırıtmasını ve böbürlenmesini görmek zorunda kalmasaydım. Cal ona her baktığında, midemde oluşan garip kasılma ise cabasıydı.

Duyma mesafesinden çıktığında, Maven'ı omzumla dürtükledim. "Haklı olduğunu biliyorsun, değil mi? Tirana gibilerini kurnazlıkla yenmen gerek."

Önümüzde Sonya, hava gibi görünen bir şeyi kavradı ve duvara çarptı. Etrafa gümüş damlacıklar saçılınca Elane tekrar görünür oldu. Burnundan kan süzülüyordu.

"Arena konusunda o her zaman haklıdır," diye homurdandı, garip şekilde üzgün görünüyordu. "Sadece izle ve gör."

Arenanın diğer tarafında Evangeline, önündeki gösteriye ölümcül bir şekilde gülümsüyordu. Arkadaşlarının yerde kanlar içinde kalmasını nasıl izleyebildiğini bilmiyordum. *Gümüşler farklıdır,* diye hatırlattım kendime. *Yaraları kalıcı değildir. Acıyı hatırlamazlar bile.* Yanda bekleyen deri şifacıları sayesinde şiddet onlar için farklı bir anlam kazanıyordu. Kırık bir omurga, yarılmış bir karın onlar için önemli değildi. Her zaman iyileştirecek birileri oluyordu. Tehlikenin, korkunun ya da acının anlamını bilmiyorlardı. Gerçekten incinebilen tek şeyleri gururlarıydı.

Sen bir Gümüş'sün. Sen Mareena Titanos'sun. Bundan hoşlanıyorsun.

Cal'in gözleri arenadaki kızlardaydı. Onları kan ve kemiklerden oluşan, hareketli bir kütle olarak değil de, kitap ya da bir tablolarmış gibi inceliyordu. Siyah kıyafetinin altında kasları gerilmiş halde, kendi sırasını bekliyordu.

Ve bu gerçekleştiğinde, Maven'ın ne demek istediğini anladım.

Eğitmen Arven, Cal'ün karşısına rüzgârbükücü Oliver'ı ve taşderi Cyrine Macanthos'u seçti. Bu sadece göstermelik bir dövüştü. Sayıca üstün olmalarına rağmen, Cal diğer ikisiyle sanki oyuncakmış gibi oynadı. Oliver'ı ateşten bir girdabın içine alırken, Cyrine'e de ateş darbeleri indirerek ikisini aynı anda etkisiz hale getirdi. Cyrine etten bir insan değil de taştan yapılma, canlı bir heykel gibi görünüyordu ama Cal daha güçlüydü. Ateş topları, kızın taş derisini parçalıyor, her vuruşta örümcek ağı gibi çatlaklar oluşturuyordu. Bu Cal için sadece bir alıştırmaydı, hatta sıkılmış görünüyordu. Arenayı sarsan bir patlamayla dövüşü bitirdiğinde Maven bile geriledi. Ateş ve duman çekildiğinde, Oliver ve Cyrine pes etmişti bile. İkisinin de teni yanıklarla doluydu ama hiçbiri ağlamıyordu.

Deri şifacısı onları düzeltmek için içeri girerken, Cal onlara bakmaya bile tenezzül etmeden arenadan çıktı. Beni kurtarmış, evime götürmüş ve kuralları benim için çiğnemişti. Diğer yandan, kanlı bir tahtın vârisi, acımasız bir askerdi.

Cal'in kanı gümüş akıyordu ama kalbi, yanmış bir deri gibi simsiyahtı.

Bakışları benimkileri bulduğunda, kendimi zorlayarak başka tarafa baktım. Onun sıcaklığının, tuhaf nezaketinin kafamı karıştırması yerine yarattığı cehennemi hafızama kazıdım.

Cal hepsinin güçlerinin toplamından daha tehlikeli. Bunu asla unutmamalıyım.

"Evangeline ve Andros," dedi Arven, ikisine başıyla işaret edip. Evangeline'le dövüşme... ve kaybetme düşüncesinden rahatsız olan Andros'un omuzları çöktü ama görev bilinciyle arenaya doğru ilerledi. Evangeline ise beni şaşırtarak, yerinden kıpırdamadı.

"Hayır," dedi küstahça dikilerek.

Arven ona doğru döndü ve her zamanki fısıldamasından daha yüksek, jilet gibi keskin bir sesle, "Anlayamadım Leydi Samos?" dedi.

Evangeline siyah gözlerini bana çevirdi, bakışları deliciydi.

"Mareena Titanos'a meydan okuyorum."



ON YEDİ

"Kesinlikle olmaz," diye homurdandı Maven. "Sadece iki haftadır antrenman yapıyor. Sen onu parçalara ayırırsın."

Cevap olarak Evangeline sadece omuzlarını silkti ve tembelce sırıttı. Parmaklarıyla bacağında tempo tutuyordu ve onları tenimi kesen pençeler gibi hissedebiliyordum.

"Ne olacak ki?" diye söze atladı Sonya. Bakışlarında büyükannesinin gözlerindeki pırıltıyı gördüm. "Şifacılar burada. Hiçbir zarar gelmeyecektir. Ayrıca, eğer bizimle eğitim görecekse bunu gerektiği şekilde yapmalı, değil mi?"

Hiçbir zarar gelmeyecektir. Zihnimden dalga geçtim. *Zarar gelmeyecek ama kanımı hepiniz göreceksiniz.* Nabzım her geçen saniye hızlanarak beynimde atmaya başladı. Tepemizde, arenayı aydınlatan ışıklar parlıyordu; kanımı saklamam zordu ve ne olduğumu göreceklerdi... Bir Kızıl, yalancı ve hırsız olduğumu.

"Kusura bakmazsanız, ringe çıkmadan önce gözlem yapmak için biraz daha zamana ihtiyacım var," dedim. Gümüş gibi konuşabilmek için

elimden geleni yapmıştım ama sesim yine de titremişti ve Evangeline bunu kaçırmamıştı.

"Dövüşmekten korkuyor musun?" diyerek beni kışkırttı ve parmağıyla tembelce havaya bir fiske attı. Küçük bir gümüş parçası gibi görünen bir bıçak, açık bir tehdit olarak bileğinin etrafında yavaşça dolanıyordu. "Zavallı, küçük şimşek kız."

Evet, diye bağırmak istedim. *Evet, korkuyorum.* Ama Gümüşler böyle şeyleri itiraf etmezdi. Gümüşlerin gururları, güçleri vardı... başka da bir şeyleri yoktu. "Kazanacağımı bildiğim zaman dövüşmeyi tercih ederim," dedim, ağzının payını vermek için. "Ben aptal değilim Evangeline, henüz seni yenemem."

"Ringin dışında yaptığın alıştırmalar seni yeterince geliştiremez," diye ısrarlı Sonya, yalanımın üstüne keyifle giderek. "Siz de buna katılmıyor musunuz Eğitmen? Hiç denemezse, kazanmayı nasıl bekleyebilir ki?"

Arven yeteneğim ve gücümle ilgili bir şeylerin farklı olduğunun farkındaydı. Ama bunun ne olduğunu çözemiyordu ve gözlerinde meraklı bir ışıltı vardı. O da beni ringde görmeyi istiyordu. Ve tek müttefiklerim Cal ve Maven, birbirlerine endişeli bakışlar atarak, bu kaygan zeminden nasıl kurtulacağımızı bulmaya çalışıyordu. *Bunu beklemiyorlar mıydı? İşin, en sonunda buraya varacağını bilmiyorlar mıydı?*

Belki de uzun zamandır bekledikleri şey budur. Antrenman'da kaza sonucu bir ölüm, Kraliçe'nin söyleyebileceği yeni bir yalan, buraya ait olmayan kız için uygun bir ölüm... Benim gönüllü olarak içine girdiğim bir tuzak.

Oyun bitecekti. Ve sevdiğim herkes kaybedecekti.

"Leydi Titanos, ölmüş bir savaş kahramanının kızı ve siz onu kızdırmaktan başka bir şey yapamıyorsunuz," diye gürledi Cal, kızlara öfkeyle bakarak. Kızlar bunu pek fark etmeyerek, onun acması savunma çabasına gülüştüler. Cal bir savaşçı olarak doğmuş olabilirdi ama iş kelimelere geldiğinde ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Sonya daha da çileden çıkmıştı, sinsi doğası açığa çıkıyordu. Cal ringde bir savaşçı olsa da, bu kız bir münazara ustasıydı ve korkutucu

bir kolaylıkla Cal'in sözlerini çarpıttı: "Bir komutanın kızı ringde de iyi olmalıdır. Hatta bu durumda onun değil, Evangeline'in korkması gerekir."

"O bir komutan tarafından büyütülmedi, aptallaşmayın..." diye tersledi Maven. O bu işte çok daha iyiydi ama benim savaşlarımı kazanmasına izin veremezdim. Bu kızlarla olmazdı.

"Dövüşmeyeceğim," dedim yeniden. "Başka birine meydan oku."

Evangeline gülümsediğinde beyaz ve keskin dişleri ortaya çıktı; eski içgüdülerim kafamda çınlamaya başlamıştı. Bıçağı havada uçup saniyeler önce boynumun olduğu yeri delip geçtiği sırada, kendimi güçlükle yere atabildim.

"Sana meydan okuyorum," diye patladı, başka bir bıçağı yüzüme doğru uçarken. Kemerinden çok daha fazlası havalanarak, beni şeritler halinde kesmeye hazırlandı.

"Evangeline, dur..." diye bağırdı Maven ve Cal endişeli bakışlarla beni ayağa kaldırdı. Kanım damarlarımda uğulduyor, adrenalinle kaynıyordu. Nabzım o kadar hızlanmıştı ki Cal'in fısıldadığı kelimeleri neredeyse kaçıracaktım.

"Sen daha hızlısın. Onu sürekli koştur. *Sakın korkma.*" Başka bir bıçak parıldayarak bu sefer ayaklarımın tam dibine saplandı. "Seni kanatmasına izin verme."

Arkasında, Evangeline elindeki parlak bıçaklarla yırtıcı bir kedi gibi dolanıyordu. O anda, hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin onu durduramayacağını anladım. Prenslerin bile. Ve ona kazanma şansı veremezdim. *Kaybedemem.*

Elimden bir şimşek fırladı ve benim emrimle havada hızla şakladı. Evangeline'i omzundan vurduğunda kız geriye sendeleyerek arenanın dış duvarına yapıştı. Ama kızacağına, bana keyifle baktı.

"Bu hızlı olacak, küçük şimşek kız," diye hırladı, bir damla gümüşkanı silerken.

Etrafımızdaki diğer öğrenciler gerileyerek bize baktılar. Bu beni muhtemelen son görüşleriydi. *Hayır,* diye düşündüm yeniden, *kaybedemem.* İyice odaklandım ve gücüm o kadar derinleşti ki çevremizde

hareket eden duvarların artık zorlukla farkına varıyordum. Provos, tek bir hareketle arenayı yeniden şekillendirdi ve bizi içine hapsetti... Bir Kızıl kızı ve gülümseyen bir Gümüş canavarı.

Evangeline bana pis pis sırıttı ve jilet kadar ince metaller yerden havalanarak onun isteğine göre şekillendi. Kıvrılıp titrediler ve yaşayan bir kâbusa dönüştüler. Yeni taktiği için her zamanki bıçaklarını bir kenara bırakmıştı. Kızın zihninin ürünü olan küçük yaratıklar zeminde ilerleyerek ayaklarının dibinde durdular. Her birinin keskin ve acımasız görünen sekiz bacağı vardı. Serbest kalıp beni parçalara ayırmayı beklerken titreşiyorlardı. *Örümcekler.* Çoktan üstüme çıkmışlar gibi korkunç bir karıncalanma hissi tenimde gezindi.

Elimde kıvılcımlar oluşarak parmaklarımın arasında dans etmeye başladı. Bir süngerin suyu çekmesi gibi odadaki enerjiyi çektiğim sırada ışıklar titreşti. Güç içime akarak kendi kudretimle ve *ihtiyacımla* birleşti. *Burada ölmeyeceğim.*

Duvarın diğer tarafında Maven gülümsüyordu ama yüzü solgundu ve korkmuş görünüyordu. Yanında duran Cal ise hiç hareket etmiyordu. Bir asker, savaş kazanılana kadar gözünü kırpmazdı.

"Avantaj kimde?" diye sordu Eğitmen Arven. "Mareena'da mı yoksa Evangeline'de mi?"

Hiç kimse elini kaldırmadı. Evangeline'in arkadaşları bile. Sadece gözlerini dikmiş, bize bakıyor, yeteneklerimizin büyümesini izliyorlardı.

Evangeline'in sırıtışı, dudak bükmeye dönüştü. Herkesin korktuğu, ayrıcalıklı biri olmaya alışkındı. Ve şu anda her zamankinden daha kızgındı.

Vücudum aşırı yüklenmiş bir kablo gibi uğuldarken, ışıklar yeniden titreşerek yanıp söndü. Işıkların gidip gelmesiyle, örümcekler yeri tırmalayarak ilerlemeye başladı, bacakları korkunç bir ahenkle şakırdıyordu.

Sonra tek bildiğim, korku, güç ve damarlarımda dolaşan enerji oldu.

Işıklar yanıp söndükçe bir karanlık, bir aydınlık oluyor, bizi tuhaf bir renk dansıyla aydınlatıyordu. Şimşeğim karanlığın içinde patlıyor, mor-beyaz dalgalarla örümcekleri vuruyordu. Cal'in tavsiyesi zihnimde yankılanıyordu; sürekli hareket ediyordum ve bir yerde, Evangeline'in

bana zarar vereceği kadar uzun kalmıyordum. Evangeline, örümceklerinin arasında manevralar yaparak elinden geldiğince kıvılcımlarımdan kaçıyordu. Sivri metaller kollarımı yırtıyordu ama üstümdeki deri tulum beni koruyordu. Kız hızlıydı ama ben, bacaklarımı tırmalayan örümceklere rağmen çok daha hızlıydım. Bir anlığına, sinir bozucu gümüş örgüsü parmaklarımın ucuna değdi ama daha yakalayamadan uzaklaştı. Ama onu geri püskürtüyordum. *Kazanıyorum.*

Tiz metal seslerinin ve sınıf arkadaşlarımın tezahüratlarının arasından Maven'ın kızın işini bitirmemi bağırdığını duydum. Işıklar yanıp sönüyor, Evangeline'in yerini saptamamı zorlaştırıyordu ama bir anlığına, onlardan biri olmanın nasıl olduğunu hissettim. Milyonlarca kişinin yapamadığını yaptığımı bilmeyi, mutlak gücü ve kudreti hissetmeyi... Evangeline her gün böyle hissediyordu ve şimdi sıra bana gelmişti. *Sana korkmanın ne demek olduğunu göstereceğim.*

Sırtıma hızla inen bir yumrukla tüm vücuduma bir acı yayıldı. Şiddetli acıyla bacaklarım büküldü ve yere yuvarlandım. Evangeline tepemde dikiliyordu, gülümsemesi dağılmış saçlarıyla çevrelenmişti.

"Söylediğim gibi," diye hırladı. "Hızlı oldu."

Bacaklarım kendiliğinden hareket edip Sütunkent'in arka sokaklarında yüzlerce kere kullandığım bir manevrayla savruldu. Bunu bir iki kere Kilorn'a bile yapmıştım. Ayaklarımı onun bacaklarına çarptım ve Evangeline yanımda yere yuvarlandı. Sırtımdaki ağrıya rağmen anında onun üstüne çıktım. Ellerim yüzüne çarptığı sırada sıcak enerjiyle çatırdıyordu. Acı, eklemlerimi dağlıyordu ama biraz gümüşkan akıtmak için dayanıyordum.

"Bunun hızlı olmasını dileyeceksin," diye kükredim, ona doğru iyice eğilirken.

Yaralı dudaklarının arasından bir şekilde gülmeyi başardı. Kahkahası tiz metal sesinin altında kayboldu. Ve her yana yayılmış, elektrik vererek öldürdüğüm örümcekler canlandı. Metal vücutları yeniden şekillendi, birbirleriyle birleşerek yok edici, dumanı tüten bir canavara dönüştü.

Şaşırtıcı bir hızla yanımıza gelen yaratık, beni kızın üzerinden çekip fırlattı. Şu anda kıstırılmış olan bendim ve tepemde alçalıp yükselen, dönen metal parçalarına bakıyordum. Korku ve yorgunlukla ellerimdeki kıvılcımlar söndü. *Bundan sonra beni şifacılar bile iyileştirmeyi başaramaz.*

Jilet bacaklardan biri yüzümü çizdi ve sıcak, kırmızı kanımı akıttı. Kendimi haykırırken buldum; acıdan değil, yenilgiden. *Sonum geldi.*

Ancak alevden bir kol, metal canavarı üstümden fırlattı ve onu kavrulmuş, siyah bir küle dönüştürene kadar yaktı. Güçlü eller beni ayağa kaldırdı, sonra saçıma uzanarak beni ele verecek kırmızı lekeyi gizlemek için yüzümü örttü. Maven'a doğru dönerek beni eğitim salonundan çıkarmasına izin verdim. Bütün bedenim titriyordu ama o beni sabit tutarak ilerletti. Bir şifacı önümüze çıktı ama Cal önümüze atılıp adamın yüzümü görmesini engelledi.

Kapı arkamızdan çarpmadan hemen önce Evangeline'in Cal'e bağırdığını, Cal'in de her zamanki sakin sesinden farklı olarak ona bağırıp fırtına gibi kükrediğini işittim.

Yeniden konuşmaya başladığımda sesim titriyordu: "Kameralar. Kameralar görebilir."

"Kameraları kontrol eden Gözcüler, anneme yeminliler. Güven bana, şu anda endişelenmemiz gereken şey bu değil," dedi Maven aceleyle. Sanki beni elinden almalarından korkuyormuş gibi kolumu sımsıkı tutuyordu. Elini nazikçe yüzümde dolaştırıp kanımı koluyla sildi. *Eğer biri görürse...*

"Beni Julian'a götür."

"Julian aptalın teki," diye mırıldandı.

Koridorun diğer ucundan gelen iki soyluyu gördüğümüzde onlardan kaçınmak için beni bir hizmetçi koridoruna çekti.

"Julian kim olduğumu biliyor," diye fısıldadım ona tutunarak. Beni tutuşu gerginleşirken, benimki de gerildi. "O ne yapılması gerektiğini bilir."

Maven bana baktığında kararsızdı ama sonra başıyla onayladı. Julian'ın odasına ulaştığımızda kanamam durmuştu ama yüzüm berbat haldeydi.

İlk çalışımızda kapıyı açtı. Her zamanki gibi hırpani görünüyordu. Beni şaşırtarak, Maven'a kaşlarını çattı.

"Prens Maven," diyerek sert, hakaretamiz bir reverans yaptı. Maven cevap vermedi, sadece beni Julian'ın arkasındaki oturma odasına soktu.

Julian'ın karanlık ve havasızlıkla daha da daralmış birkaç odası vardı. Perdeler akşamüstü güneşini dışarıda bırakacak şekilde örtülüydü ve kâğıt parçaları yüzünden yerler kaygandı. Köşede bir su ısıtıcısı, ocak yerine geçen elektrikli bir metal parçasının üstünde ağır ağır kaynıyordu. Onu hiç Dersler haricinde dışarıda görmediğime şaşmamalıydı; ihtiyacı olan her şey burada vardı.

"Neler oluyor?" diye sordu, bizi bir çift tozlu sandalyeye yönlendirirken. Çok fazla misafiri olmadığı belliydi. Ben oturdum ama Maven reddederek ayakta durdu.

Yüzümü perdeleyen saçları kenara çekip kimliğimi bir bayrak gibi sergileyen kırmızı yarayı açtım. "Evangeline kendini fazla kaptırdı."

Julian ayakta durmaktan rahatsız olmuş gibi kıpırdandı. Ama onu kıvrandıran ben değil; Maven'dı. Birbirlerine, anlayamadığım bir nedenle garip garip bakıyorlardı. Sonunda bakışlarını bana çevirdi. "Ben deri şifacısı değilim Mare. Elimden sadece yarayı temizlemek gelir."

"Sana söylemiştim," dedi Maven. "O hiçbir şey yapamaz."

Julian'ın dudakları küçümsemeyle büzüldü. "Sara Skonos'u bul," dedi ters bir şekilde. Maven'ın hareket etmesini beklerken çenesi gerilmişti. Prens'i hiç bu kadar sinirli görmemiştim, hatta Cal'in yanındayken bile. Ancak sonra Maven ya da Julian'dan yayılanın kızgınlık olmadığını fark ettim. Bu *nefretti*. İkisi kesinlikle birbirinden nefret ediyordu.

"Çabuk olun, *Prensim*." Unvan Julian'ın dudaklarından küfür gibi dökülmüştü.

Maven sonunda boyun eğerek odadan çıktı.

"Neler oluyor?" diye fısıldadım Julian'a kapıyı işaret ederek.

"Şimdi olmaz," dedi ve bana temizlenmem için beyaz bir havlu uzattı. Kanım kumaşın üstünde koyu kırmızı bir leke bıraktı.

"Sara Skonos da kim?"

Julian yeniden tereddüt etti. "Bir deri şifacısı. Seninle ilgilenecektir." İçini çekti. "Ve bir arkadaşımdır. Sır tutabilen bir arkadaş."

Julian'ın kitaplar ve benden başka arkadaşı olduğunu bilmiyordum ama onu sorgulamadım.

Maven birkaç dakika sonra odaya döndüğünde yüzümü güzelce temizlemeyi başarmıştım ama yine de şişmiş ve yapış yapış hissediyordum. Yarın saklamam gereken birkaç çürüğüm olacaktı ve sırtımın ne durumda olduğunu bilmek bile istemiyordum. Evangeline'in bana vurduğu yerde büyüyen şişliğe dikkatlice dokundum.

"Sara..." Maven kelimelerini seçerken duraksadı. "Bunun için seçeceğim kişi Sara olmazdı."

Ben nedenini soramadan kapı açıldı ve Sara olduğunu düşündüğüm bir kadın içeri girdi. Gözlerini yerden ayırmadan sessizce yaklaştı. Kan şifacısı Blonos'ların aksine, bu kadının yaşı, kırışıklıklarından ve çökmüş yanaklarından belli oluyordu.

Julian'la aynı yaşlarda olmalıydı ama çökmüş omuzlarından, hayatının daha uzun ve zorlu geçtiğini anlayabiliyordum.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum Leydi Skonos." Sesim havadan sudan konuşuyormuşum gibi sakindi. Demek Protokol dersleri sonuçta işe yarıyordu.

Ama Sara cevap vermedi. Bunun yerine koltuğumun önünde diz çöktü ve yüzümü sert ellerinin arasına aldı. Dokunuşu, güneş yanığına değen su gibi serindi ve parmakları yaramın üstünde dolaşırken şaşırtıcı derecede nazikti. Özenle ve sabırla yüzümdeki diğer çürükleri de iyileştirdi. Ben sırtımdan bahsetmeden önce, elini aşağı indirdi ve sanki buz konmuş gibi acımı hafifletti. Bütün süreç birkaç dakikada bitmişti ve kendimi buraya geldiğim ilk günkü gibi hissediyordum. Hatta daha bile iyi. Eskiden kalma yaralarım ve izlerim de kaybolmuştu.

"Teşekkür ederim," dedim ama yine bir karşılık alamadım.

"Teşekkürler Sara," diye fısıldadı Julian. Kadın gri gözlerini ona kaldırıp hafifçe başını salladı. Julian öne ilerleyip elini kadına uzatarak

kalkmasına yardım etti. İkisi sanki onlardan başka hiç kimsenin duyamadığı bir müzikte dans ediyorlarmış gibi hareket ediyorlardı.

Maven'ın sesi, onların sessizliğini böldü. "Hepsi bu kadar, Skonos."

Julian'ın tutuşundan ayrılırken Sara'nın sessiz sükûneti kaybolarak belli belirsiz bir öfkeye dönüştü. Yaralı bir hayvan gibi kapıya doğru ilerledi ve hızla çarparak çıktığında duvarlardaki harita çerçeveleri sallandı. Julian'ın da elleri titriyordu, hatta o gittikten sonra bir süre daha, sanki kadını hâlâ hissedebiliyormuş gibi titremeye devam etti.

Ne kadar saklamaya çalışsa da başaramıyordu: Julian bu kadına bir zamanlar âşıktı, belki hâlâ da öyleydi. Büyülenmiş bir adam gibi kapıya bakıp onun geri gelmesini bekliyordu.

"Julian?"

"Uzun süre ortadan kaybolursanız insanlar konuşmaya başlarlar," diye mırıldandı, bize gitmemizi işaret ederek.

"Katılıyorum." Maven kapıya doğru ilerleyip açmaya ve beni dışarı çıkarmaya hazırlandı.

"Kimsenin görmediğinden emin misin?" Elimi artık temiz ve pürüzsüz olan yanağımda gezdirdim.

Maven duraksayıp düşündü. "Ağzını kapalı tutmayacak kimse görmedi."

"Burada sırlar gizli kalmaz," diye homurdandı Julian. Sesi nadir duyulan bir öfkeyle titremişti. "Bunu biliyorsunuz Majesteleri."

"Sırlar ve yalanlar arasındaki farkı asıl *sen* iyi bilirsin," diye tersledi Maven.

Ben daha neler olduğunu soramadan bileğimden tuttuğu gibi beni koridora çıkardı. Fazla uzaklaşmamıştık ki tanıdık bir yüz bizi durdurdu.

"Sorun mu var tatlım?"

İpekler içindeki Kraliçe Elara, Maven'la konuşuyordu. Nedense yalnızdı, etrafında onu koruyan Gözcüler yoktu. Gözleri, hâlâ benim elimi tutan Maven'ın elinde gezindi. İlk defa, benim düşüncelerime girmeye çalışmadığını fark ettim. *Şu anda Maven'ın zihninde, benimkinde değil.*

"Halledemeyeceğim bir şey değil," diye cevap verdi Maven. Bir çapaymışım gibi elimi daha sıkı tuttu.

Kraliçe, oğlunun söylediği tek kelimeye bile inanmayıp tek kaşını kaldırsa da onu sorgulamadı. Aslında herhangi birini gerçekten sorguladığından şüpheliydim. *Her cevabı zaten biliyor.*

Sonunda hayalet gibi gözlerini bana çevirerek, "Acele etseniz iyi olur Leydi Mareena yoksa öğle yemeğine geç kalacaksınız," diye konuştu. Şimdi Maven'a sıkı sıkı tutunma sırası bana gelmişti. "Ve Antrenman'da daha dikkatli olun. Kırmızı kanı temizlemek çok zor oluyor."

"Eminim bunu iyi biliyorsunuzdur," dedim kendimi tutamayıp. Shade'i hatırlamıştım. "Ne kadar saklamaya çalışsanız da, ellerinizdeki kanı görebiliyorum."

Benim patlamama şaşırarak gözlerini kocaman açtı. Daha önce onunla kimsenin bu şekilde konuştuğunu düşünmüyordum ve bir zafer kazandığımı hissediyordum. Ama çok uzun sürmedi.

Aniden vücudum geriye doğru kıvrıldı ve arkamdaki duvara fırladım. Beni vahşi iplerin ucundaki bir kukla gibi oynatıyordu. Bedenimdeki tüm kemikler çatırdadı, boynum geriye kıvrıldı ve başım, yıldızları görene kadar arkaya vurdu.

Hayır, yıldızlar değil bunlar. Onun gözleri.

"Anne!" diye bağırdı Maven ama sesi çok, çok uzaktan geliyordu. "Anne, dur!"

Bir el boğazıma sarıldı ve vücudumun kontrolünü tamamen ele geçirene dek beni sabit tuttu. Yüzüme değen nefesi tatlıydı, hem de dayanılamayacak kadar tatlı.

"Bir daha benimle bu şekilde konuşmayacaksın." Elara, kafamın içine konuşamayacak kadar kızgındı. Tutuşu daha da sıkılaştığı için onu onaylayamıyordum; isteseydim bile ona cevap veremezdim.

Neden beni öldürmüyor ki, diye merak ettim nefes almaya çabalarken. *Ona yük oluyorsam, bu kadar sorun yaratıyorsam, neden beni öylece öldürmüyor ki?*

"Bu kadar yeter!" diye kükredi Maven. Öfkesinin sıcaklığı koridorda nabız gibi atıyordu. Puslu bir karanlık görüşümü kapladığı halde Maven'ın şaşırtıcı bir güç ve cesaretle kadını üstümden çektiğini gördüm.

Beni tutan gücü koptuğunda duvardan aşağı kaydım. Elara şoktan sersemlemişti ve neredeyse tökezleyerek düşüyordu. Şimdi bakışları oğluna, ona karşı çıkan oğluna dönmüştü.

"Programına geri dön Mare," dedi Maven. Öfke dolu gözlerini annesininkilerden ayırmıyordu. Kraliçe'nin onun zihnine girdiğinden ve beni koruduğu için azarladığından hiç şüphem yoktu. "Git!"

Sıcaklık teninden yayılarak etrafı kapladı ve bir an için bana Cal'in kontrollü öfkesini anımsattı. Görünüşe göre Maven da ateşini saklıyordu, hatta onunki daha güçlüydü ve patladığında onun yanında olmak istemezdim.

Kraliçe'yle arama mümkün olduğunca fazla mesafe koymaya çalışarak hızla uzaklaşırken, kendimi tutamayıp arkama baktım. Anlamadığım bir oyunda birbirine meydan okurcasına, birbirlerine dik dik bakıyorlardı.

Odama döndüğümde, hizmetçiler kollarında yeni bir gösterişli elbiseyle sessizce bekliyordu. Bir tanesi bana mor mücevherlerle kaplı ipek elbiseyi giydirirken, diğeri de saçımı ve makyajımı yaptı. Böyle bir sabahtan sonra rahatsız ve delirmiş görünüyor olmama rağmen, her zamanki gibi tek kelime bile etmediler.

Öğle yemeği karışık bir etkinlikti. Genelde kadınlar, yaklaşan düğünleri ve zengin kadınların konuştuğu diğer aptalca meseleleri konuşmak için birlikte yemek yerdi ama bugün farklıydı. Bugün nehri gören terastaydık ve kalabalığın içinde kırmızı üniformalı hizmetçiler dolanıyordu ama ortalıkta şimdiye kadar olduğundan çok daha fazla asker üniformalı vardı. Sanki koca bir birlikle yemek yiyorduk.

Cal ve Maven da parlak madalyalarla süslü üniformalarını giymişlerdi ve Kral askerlerle el sıkışırken, keyifli bir sohbete gülümseyerek eşlik ediyorlardı. Tüm askerler gençti ve gri üniformalarına gümüş semboller işlenmişti. Ağabeylerimin ya da diğer Kızılların mecburi hizmette giydiği pasaklı üniformalara hiç benzemiyordu. Evet, bu Gümüşler savaşa gidiyordu ama gerçekten savaşmayacaklardı. Onlar önemli kişilerin kızları, oğullarıydı ve savaş onlar için sadece ziyaret edilecek başka bir yerdi.

Eğitimlerindeki sıradan bir aşamaydı. Benim halkıma göre, bir zamanlar bana göre de savaş çıkmaz sokaktı. Korkunç sonumuzdu.

Ama hâlâ görevimi yapmak, yani gülümsemek, bana uzatılan elleri sıkmak ve cesur hizmetleri için onlara teşekkür etmek zorundaydım. Her kelime gittikçe daha acı gelmeye başlamıştı ve sonunda fark ettirmeden uzaklaşıp bitkilerin arasında yarı gizlenmiş bir girintiye kendimi atmak zorunda kaldım. Öğle güneşi hâlâ yükselirken kalabalığın gürültüsü buradan da duyuluyordu ama yeniden nefes alabiliyordum. Kısacık bir süre için olsa da.

"Her şey yolunda mı?"

Başımda dikilen Cal endişeli ama garip bir şekilde rahatlamış görünüyordu. Askerlerle çevrili olmayı seviyordu; sanırım bu onun doğal ortamıydı.

Her ne kadar yok olmayı istesem de duruşumu dikleştirdim. "Güzellik yarışmalarını pek sevmem."

Kaşlarını çattı. "Mare, onlar cepheye gidecekler. Herkesten daha çok senin, onları uygun şekilde uğurlamak isteyeceğini düşünürdüm."

Sert bir kahkaha attım. "Acaba hangi yönüm, bir tatile çıkar gibi savaşa giden bu şımarık veletleri *önemseyeceğimi* düşündürdü?"

"Sırf gitmeyi kendileri istiyorlar diye daha az cesur sayılmazlar."

"Pekâlâ, umarım kışlalarından, erzaklarından, rahatlıklarından ve ağabeylerime asla verilmemiş tüm o ayrıcalıklardan keyif alırlar." Bu hevesli askerlerin bir dediklerinin iki edileceğinden şüpheliydim.

Cal bana bağırmak istiyormuş gibi görünse de bu dürtüsünü bastırdı. Artık öfkesinin neler yapabileceğini bildiğim için, kendini kontrol edebilmesine şaşırmıştım.

"Bu, sadece Gümüşlerden oluşan ilk birlik," dedi sakince. "Hepsi siperlere gidecek, Kızıllarla birlikte savaşacak, Kızıllar gibi giyinecek ve onlarla birlikte hizmet edecekler. Boğaz'a girene kadar, Gölbölgeliler onların kim olduğunu bilmeyecek. Ve bombalar düştüğünde; düşman, hatları aşmaya çalıştığında, karşısında hiç beklemediği bir şey bulacaklar. Gölge Birliği hepsini yok edecek."

Aniden hem üşümüş hem de sıcaklamış hissettim. "Çok özgün bir plan."

Ama Cal böbürlenmedi, aksine üzgün görünüyordu. "Bu fikri bana sen verdin."

"Ne?"

"Kraliçedenemesi'nde arenaya düştüğünde, kimse ne yapacağını bilemedi. Gölbölgelilerin de aynı şekilde hissedeceklerinden eminim."

Konuşmaya çabalasam da ses çıkaramadım. Savaş stratejileri bir kenara, şimdiye kadar hiçbir şeye ilham kaynağı olmamıştım. Cal de daha fazlasını söylemek istermişçesine yüzüme bakmaya devam ediyordu ama konuşmadı. İkimiz de ne diyeceğimizi bilmiyorduk.

Antrenman'dan tanıdığım rüzgârbükücü Oliver, bir eliyle içkisini tutarken diğerini de Cal'in omzuna attı. O da üniforma giymişti. *O da savaşacak.*

"Neden saklanıyorsun Cal?" Kıkırdayarak etrafımızdaki kalabalığı gösterdi. "Gölbölgelilerin yanında bu grupla baş etmek daha kolay!"

Cal gözlerime baktı, yanakları beyazladı. "Gölbölgelileri her gün alt edebilirim," diye cevap verdi gözlerini benimkilerden ayırmadan.

"Sen de onlarla gidecek misin?"

Cal'in yerine, savaşa giden birine göre fazla gülümseyen Oliver cevap verdi: "Gitmek mi?" dedi. "Bizi Cal yönetiyor! Birliğini siperlere kendisi götürecek."

Cal yavaşça Oliver'ın tutuşundan sıyrıldı. Sarhoş rüzgârbükücü bunu fark etmemiş görünüyordu ve gevezeliğe devam etti. "Tarihteki en genç komutan ve siperde savaşan ilk prens olacak."

Ve ilk ölecek olan, diye fısıldadı zihnimde huysuz bir ses. İçimdeki tüm itirazlara rağmen Cal'e doğru uzandım. Benden uzaklaşmayarak kolunu tutmama izin verdi. Şu anda prens ya da komutan hatta Gümüş gibi durmuyordu; sadece beni kurtarmak isteyen, hayatta o genç adamdı.

Sesim alçak ama güçlü çıktı: "Ne zaman?"

"Siz balodan sonra başkente gitmek için yola çıktığınızda. Siz güneye gideceksiniz," diye mırıldandı, "ben de kuzeye."

Kilorn'un bana savaşa gideceğini söylediği andaki soğuk korku dalgasıyla tekrar sarsıldım. Ama Kilorn bir balıkçı, bir hırsızdı yani nasıl hayatta kalacağını, gözlerden uzak durmayı bilirdi. Cal gibi değildi. Oysa Cal bir askerdi. Gerekirse bu uğurda ölecekti. Bu savaş için kanını akıtacaktı. Bu beni neden bu kadar korkutuyordu, hiçbir fikrim yoktu. Neden umursadığımı bilmiyordum.

"Cal cepheye çıkınca bu savaş nihayet sona erecek. Cal'in sayesinde kazanacağız," dedi Oliver aptal aptal sırıtarak. Yeniden kolunu Cal'in omzuna attı ama bu sefer onu uzaklaştırarak, partiye geri götürdü. Arkalarında kalakaldım.

Birisi elime soğuk bir içki tutuşturduğunda tek dikişte içtim.

"Yavaş ol bakalım," diye mırıldandı Maven. "Hâlâ bu sabahı mı düşünüyorsun? Gözcülere sordum, yüzünü kimse görmemiş."

Cal'in babasıyla el sıkışmasını izlediğim sırada aklımdan geçen en son şey sabah olanlardı. Prens, yüzüne muhteşem bir gülüş kondurmuş, ardını sadece benim görebildiğim bir maske takmıştı.

Maven bakışlarımı takip edip ne düşündüğümü anladı. "Bunu yapmayı kendi istedi. Bu onun seçimi."

"Bundan hoşlanmak zorunda olduğumuz anlamına gelmiyor."

"Oğlum bir komutan oluyor!" diye gürleyen Kral Tiberias'ın sesi partinin şamatasını bastırdı. Cal'i yakınına çekip bir kolunu oğluna sardığında, bir anlığına onun kral olduğunu unuttum. Prens'in onu memnun etme isteğini neredeyse anlıyor gibiydim.

Hırsızdan başka bir şey olmadığım zamanlarda, annemin bana bu şekilde bakması için neler verirdim. Şu anda bile neler veririm.

Bu dünya Gümüş olduğu kadar griydi. Keskin siyah ve beyazlar yoktu.

O gece, yemekten saatler sonra kapım çalındığında Walsh'u ve yeni bir gizli mesaj içeren çayın geldiğini düşündüm ama karşımda Cal'i buldum. Üniforması ya da zırhı olmadan, gerçekte neyse öyle, genç bir adam gibi görünüyordu. *Henüz on dokuz yaşında; korkunç ya da muhteşem bir sonun kıyısında. Veya her ikisinin birden...*

Sabahlığımın olmasını dileyerek pijamalarımın içinde büzüldüm. "Cal? Ne istiyorsun?"

Omuzlarını silkip hafifçe sırıttı. "Bugün ringde Evangeline seni neredeyse öldürüyordu."

"Yani?"

"Yani seni dans pistinde de öldürmesini istemiyorum."

"Ben bir şey mi kaçırdım? Baloda da mı dövüşeceğiz?"

Gülerek kapının çerçevesine yaslandı. Ama odama adım atmıyordu, sanki atamıyordu. Ya da atmamalıydı. *Sen onun kardeşinin karısı olacaksın. Ve o da savaşa gidiyor.*

"Nasıl dans edeceğini bilirsen, buna mecbur kalmazsın."

Blonos'un kötü yönlendirmesi bir yana, hayatım pahasına bile olsa dans edemeyeceğimden bahsettiğimi hatırladım ama Cal bana bu konuda nasıl yardım edebilirdi ki? Ve bunu neden istesindi ki?

"Ben şaşırtıcı derecede iyi bir öğretmenimdir," diye ekledi, çarpık bir biçimde gülümseyerek. Bir elini bana uzattığında, tüm bedenim ürperdi.

Yapmamam gerektiğini biliyordum. Kapıyı kapamalı ve bu yola hiç girmemeliydim.

Ama savaşmaya, belki de ölmeye gidiyor.

Titreyerek elimi onunkine koydum ve beni odamın dışına çekmesine izin verdim.



ON SEKİZ

Yere vuran ay ışığı, önümüzü görmemize yetecek kadar aydınlıktı. Gümüşi ışığın altında tenimdeki kızarıklık belli belirsizdi ve bir Gümüş gibi görünüyordum. Cal koltukları tahta zeminde kaydırarak, çalışmamız için salonu yeniden düzenliyordu. Oda gözlerden uzaktı ama kameraların uğultusu hiç kesilmiyordu. Elara'nın adamları izliyordu ama bizi... daha doğrusu, Cal'i durdurmak için kimse gelmedi.

Ceketinden tuhaf bir alet çıkardı ve küçük kutuya benzer şeyi zeminin ortasına koydu. Alete sabırsızlıkla bakıp bekledi.

"Bu şey bana dans etmeyi mi öğretecek?"

Başını olumsuz anlamda sallarken hâlâ gülümsüyordu. "Hayır, ama bize yardımcı olacak."

Kutudan aniden bir ses yükseldi ve bunun, kasabamızın arenasındaki gibi bir hoparlör olduğunu anladım. Ancak bu dövüş için değil, müzik içindi. Ölüm için değil, hayat içindi.

Melodi, kalp atışı gibi hafif ve hızlıydı. Karşımda duran Cal daha da geniş gülümsedi ve ayaklarıyla tempo tutmaya başladı. Ben de da-

yanamadım ve ayak parmaklarım müzikle kıpırdanmaya başladı. Bu, Blonos'un sınıfındaki gibi soğuk ve metalik müziğe ya da kasabamdaki hüzünlü şarkılara benzemeyen, canlı ve neşeli bir melodiydi. Ayağımı öne uzatıp Leydi Blonos'un bana öğrettiği adımları hatırlamaya çalıştım.

"Adımları düşünme, sadece hareket et." Bir kahkaha attı. Davul sesi müziğin üstünde titreşirken Cal eşlik ederek döndü. İlk defa, omuzlarında bir krallığın ağırlığı yokmuş gibi görünüyordu.

Birkaç dakikalığına da olsa, korkularımın ve endişelerimin hafiflediğini hissettim. Bu, Cal'in motoruna binmeye benzeyen, değişik bir özgürlük hissiydi.

Cal bu işte benden çok daha iyiydi ama yine de aptal gibi görünüyordu; kim bilir ben nasıl görünüyordum. Yine de şarkı sona erdiğinde üzüldüm. Notalar havaya karışırken sanki gerçekliğe geri döndüm. Birden içim ürperdi. *Burada olmamalıyım.*

"Bu çok da iyi bir fikir olmayabilir Cal."

Keyifli bir şaşkınlıkla başını eğdi. "Nedenmiş o?"

Bana bunu gerçekten söyletecek. "Benim Maven'la bile yalnız kalmamam gerekiyor." Kızardığımı hissederek duraksadım. "Karanlık bir odada seninle dans etmemin uygun olduğunu sanmıyorum."

Benimle tartışmak yerine sadece güldü ve omuzlarını silkti. Daha yavaş bir şarkının melodisi odayı doldurdu. "Bence kardeşime bir iyilik yapıyorum." Sonra yarım ağızla güldü. "Tabii bütün gece onun ayaklarına basmak istiyorsan..."

"Kusura bakma ama benim dengem *mükemmeldir,*" diyerek kollarını kavuşturdum.

Yavaş ve yumuşak bir şekilde elimi tuttu. "Belki ringde öyle," dedi. "Dans pistinde ise o kadar da değil." Bakışlarımı indirip müzikle uyumlu biçimde hareket eden ayaklarına baktım. Beni kendine çekerek kendine uymaya zorladı ve tüm çabalarıma rağmen ona doğru tökezledim.

Beni haksız çıkardığı için gülümsedi. Kalbinin derinliklerinde o bir askerdi ve askerler kazanmayı severdi. "Bu şarkı, baloda duyacağın neredeyse tüm şarkılarla aynı tempoda. Öğrenmesi kolay, basit bir danstır."

"Bunu da berbat etmenin bir yolunu bulacağıma eminim," diye homurdandım, beni salonda döndürmesine izin vererek. Ayaklarımız hayali bir çizgiyi takip edip kabaca bir kare çizerken, yakınlığını ya da ellerindeki nasırları düşünmemeye çalışıyordum. Ellerinin benimkiler gibi olması şaşırtıcıydı; yıllar boyu çalışmaktan sertleşmişti.

"Bulabilirsin," diye fısıldadı. Artık gülmüyordu.

Cal'in benden uzun olmasına alışıktım ama bu gece daha ufak geliyordu. Belki karanlıktan, belki de dans yüzündendi ama tanıştığımız günkü gibiydi; bir prens değil, sadece bir insandı.

Gözleri yüzümde gezinip yaramın olduğu yerde duraksadı. "Maven seni güzel tedavi ettirmiş." Sesinde tuhaf bir sertlik vardı.

"Julian yaptı. Julian ve Sara Skonos." Maven kadar güçlü bir tepki vermese de, Cal'in de çenesi kasıldı. "Siz ikiniz, o kadından neden hoşlanmıyorsunuz?"

"Maven'ın kendi nedenleri var. İyi nedenleri," diye mırıldandı. "Ama bunu anlatmak bana düşmez. Ve ben de Sara'dan *hoşlanmıyor* değilim. Sadece... sadece onu düşünmekten hoşlanmıyorum."

"Neden? Size ne yaptı ki?"

"Bana bir şey yapmadı," dedi içini çekerek. "Sara, annem ve Julian'la birlikte büyümüş." Annesinden bahsederken sesi alçaldı. "Annemin en yakın arkadaşıymış. Ve o öldüğünde, Sara nasıl yas tutacağını bilememiş. Julian tamamen harap olmuş ama Sara..." Nasıl devam edeceğini bilemeyerek duraksadı. Müzik etrafımızı sararken adımlarımız yavaşladı ve en sonunda durduk.

"Annemi hatırlamıyorum," dedi keskin bir sesle, açıklamaya çalışarak. "Öldüğünde bir yaşında bile değildim. Sadece babamın ve Julian'ın anlattıklarını biliyorum. Ve ikisi de ondan bahsetmekten pek hoşlanmıyor."

"En yakın arkadaşlarsa, Sara sana anneni anlatabilir."

"Sara Skonos konuşamıyor Mare."

"Hiç mi?"

Cal, babasınınki gibi sakin bir sesle devam etti: "Söylememesi gereken şeyler, korkunç yalanlar söyledi ve bunun için cezalandırıldı."

Dehşet tüm bedenimi sardı. *Konuşamıyor.* "Ne söyledi?"

Cal parmaklarının arasında aniden buz kesti. Müzik nihayet sona erdiğinde, geri çekilerek kollarının arasından ayrıldı. Hızlı hareketlerle hoparlörü alıp cebine attı ve geride sessizliği dolduran kalp atışlarımızdan başka bir şey kalmadı.

"Onun hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum." Derin bir nefes aldı. Gözleri tuhaf bir şekilde parlıyor, ay ışığı dolu pencerelerle aramda titreşiyordu.

Kalbimde bir şey buruldu; sesindeki ızdırap içimi acıtmıştı. "Peki."

Sanki koşmamak için kendini zor tutuyormuş gibi hızlı ve ölçülü adımlarla kapıya doğru ilerledi. Arkasını dönüp odanın diğer ucundan yüzüme baktığında ise her zaman olduğu gibi görünüyordu; sakin, kendine hâkim ve mesafeli.

"Adımlarını çalış," dedi, Leydi Blonos'unkine benzer bir tavırla. "Yarın aynı saatte burada ol." Sonra gitti ve beni yankılarla dolu bir odada tek başıma bıraktı.

"Ben ne halt ediyorum?" diye söylendim kendi kendime.

Yatağıma girmek üzereyken odamda bir şeylerin yanlış olduğunu fark ettim. Kameralar kapalıydı. Bir tanesi bile uğuldayarak, elektrikli gözleriyle her hareketimi kaydetmiyordu. Ama daha önceki kesintilerden farklı olarak, etrafımdaki uğultu kesilmemişti. Duvarlarda hâlâ vınlayan elektrik, benimki hariç tüm odalara gidiyordu.

Farley.

Ama devrimcinin yerine, karanlığın içinden Maven çıktı. Perdeleri yana çekerek birbirimizi görebileceğimiz kadar ay ışığının içeri girmesini sağladı.

"Gece yürüyüşüne mi çıktın?" diye sordu acı bir gülümsemeyle.

Ne söyleyeceğimi bilemediğimden ağzım açık kaldı. "Burada olmaman gerektiğini biliyorsun." Zorlukla gülümseyerek sakinleşmeye çalıştım. "Leydi Blonos rezalet çıkarır. İkimizi de cezalandırır."

"Annemin adamlarının bana bir iyilik borcu vardı," dedi, kameraların gizlendiği yerleri işaret ederek. "Blonos'un bizi suçlamak için kanıtları olmayacaktır."

Nedense bu beni rahatlatmamıştı. Aksine, ürpermiştim. Korkuyla değil, beklentiyle. Maven bana ölçülü adımlarla ilerlerken ürpermem artıp şimşeğimin yaptığı gibi sinir uçlarımı elektriklendirdi.

Tatmin dolu bir ifadeyle kızarmamı izledi. "Bazen unutuyorum," diye fısıldadı bir eliyle yanağımı okşarken. Sanki damarlarımda akan rengi hissedebiliyormuş gibi bir müddet öylece kaldı. "Seni her gün baştan sona boyamamalarını dilerdim."

Dokunuşunun altında tenim karıncalandı ama bunu umursamamaya çalıştım. "Bir de bana sor."

Dudakları kıvrıldı, gülümsemeye çalıştı ama başaramadı.

"Sorun nedir?"

"Farley yeniden temasa geçti." Geri çekilip ellerinin titremesini gizlemek için ceplerine soktu. "Sen burada değildin."

Şanslıymışım. "Ne söyledi?"

Maven omuzlarını silkerek pencereye yürüdü ve gökyüzüne baktı. "Bir sürü soru sordu."

Hedefler. Onu yeniden sıkıştırıp Maven'ın vermek istemediği bilgileri talep etmiş olmalıydı. Prens'in omuzlarının düşüklüğünden, sesinin titremesinden, istediğinden daha fazlasını verdiğini anlayabiliyordum. *Hem de çok daha fazlasını.*

"Kim?" Aklımdan burada tanıştığım, bana kendi tarzlarında nazik davranan Gümüşleri geçiriyordum. Farley'nin devrimi için onlardan biri kurban edilecek miydi? Kimi seçmişlerdi?

"Maven, kimin ismini verdin?"

Arkasını döndüğünde gözleri daha önce hiç görmediğim bir vahşilikle parlıyordu. Bir an alevler içinde kalmasından korktum. "Bunu yapmak istemedim ama Farley haklı. Öylece oturup bekleyemeyiz, *harekete* geçmemiz gerek. Ve bunun için ona birilerini vermem gerekiyorsa bunu yapacağım. Bundan hoşlanmayacağım ama yapacağım. Ve yaptım da."

Tıpkı Cal gibi o da sakinleşmek için titrek bir nefes aldı. "Vergiler, güvenlik ve savunma konularında babama konseylerde eşlik ediyorum. Babamın... Gümüşlerin kimi özleyeceğini biliyorum. Ona dört isim verdim."

"*Kimleri?*"

"Reynald Iral. Ptolemus Samos. Ellyn Macanthos. Belicos Lerolan."

Kendimi tutamayarak hafifçe iç geçirdim ve başımla onayladım. Bu ölümler asla gizlenemezdi. Evangeline'in ağabeyi, Albay... *Kesinlikle özlenecekler.* "Albay Macanthos annenin yalan söylediğini biliyor. Diğer saldırılardan haberi var..."

"Bir birliğin yarısını yönetiyor ve savaş konseyine başkanlık yapıyor. O olmazsa, cephe aylarca kendini toparlayamaz."

"Cephe mi?" *Cal. Onun birliği.*

Maven başıyla onayladı. "Böyle bir şeyden sonra babam vârisini savaşa göndermez. Eve bu kadar yakın bir saldırıdan sonra onun başkentten uzaklaşmasına izin vereceğinden bile şüpheliyim."

Yani Albay'ın ölümü Cal'i kurtaracaktı. Ve Muhafızlar'a yardım edecekti.

Shade bunun için öldü. Onun davası artık benim davam.

"Bir taşla iki kuş," diye fısıldadım, sıcak gözyaşlarım akmak üzereydi. Ne kadar zor olsa da, kadının hayatını Cal'inkiyle takas edecektim. Bunu binlerce kere yapabilirdim.

"Arkadaşın da tüm bunların bir parçası."

Bacaklarım titrese de ayakta kalmayı başardım. Maven planı sıkıntılı ve sert bir ifadeyle açıklarken kızgınlık ve korku arasında gidip geliyordum.

Anlatmayı bitirdiğinde, "Peki ya başaramazsak?" diye sordum, bahsetmekten kaçındığı meseleyi dile getirerek.

Başını belli belirsiz salladı. "Böyle bir şey olmayacak."

"Ama ya olursa?" Ben bir prens değildim, hayatım büyüleyici geçmemişti. Her şeyden ve herkesten en kötüsünü beklemem gerektiğini biliyordum. "*Başaramazsak* ne olur Maven?"

Titrek bir nefes alarak sakin kalmaya çalıştı. "O zaman ikimiz de vatan haini oluruz. İhanetten yargılanır, hüküm giyeriz... ve öldürülürüz."

• • •

Julian'la bir sonraki dersimde odaklanmakta zorlanıyordum. Yaklaşan olay dışında hiçbir şeyi düşünemiyordum. Ters gidebilecek çok fazla şey vardı ve çok büyük bir risk alıyorduk. Benim hayatım, Kilorn'un ve Maven'ın hayatları. Hepimiz de bu iş için canımızı ortaya koymuştuk.

"Bunu söylemek bana düşmez ama..." diye söze başladı Julian. Sesiyle irkildim. "Prens Maven'a çok... hımm... *bağlanmış* görünüyorsun."

Rahatladığımda neredeyse gülecektim ama aynı zamanda sözleri elimde olmadan içime de oturmuştu. Bu yılan deliğinde sakınmam gereken en son insandı Maven. Bu ima bile beni sinir etmişti. "Onunla nişanlıyım," dedim, patlamamak için kendimi zor tutarak.

Ama Julian öne eğilerek üsteledi. Normalde durgun tavırları beni sakinleştirirdi ama bugün sadece sinirlerimi bozuyordu. "Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum. Maven annesinin oğludur."

Bu sefer gerçekten patladım. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." *Maven benim arkadaşım. Maven, benden çok daha fazlasını riske atıyor.* "Ailesi yüzünden onu yargılamak, beni kanım yüzünden yargılamakla aynı şey. Kral ve Kraliçe'den nefret ediyorsun diye ondan da nefret etmen gerekmez."

Julian bana bakakaldı. Bakışları alev alevdi ve konuştuğunda sesi hırlar gibi çıktı: "Kral'dan nefret ediyorum çünkü kız kardeşimi koruyamadı ve onun yerine yılanın tekini geçirdi. Kraliçe'den nefret ediyorum çünkü Sara Skonos'u mahvetti, sevdiğim kızı paramparça etti. Sara'nın *dilini* kesti." Ve sonra hüzünle sesini alçalttı. "Çok güzel bir sesi vardı."

Midem bulandı. Aniden Sara'nın acı dolu sessizliği ve çökmüş yanakları anlam kazanmıştı. Julian'ın beni ona tedavi ettirmesi boşuna değildi; kadın kimseye gerçeği anlatamazdı.

"Ama" sanki sesi elinden alınan benmişim gibi kelimelerim kısık ve boğuk çıkıyordu, "o bir şifacı."

"Deri şifacıları kendilerini iyileştiremez. Ve kimse de Kraliçe'nin verdiği cezaya karşı hareket etmez. Yani Sara sonsuza dek böyle, utanç içinde yaşamak zorunda." Sesi, her biri diğerinden acı anılarla titriyordu.

"Biz Gümüşler acıya aldırmayız ama gururluyuzdur. Gurur, saygınlık, onur; bunlar hiçbir yeteneğin yerini alamayacağı değerlerdir."

Sara için çok üzülsem de ister istemez kendi adıma korkuyordum. *Sadece* söylediği *bir şey için onun dilini kesmişler. Bana kim bilir neler yaparlar.*

"Kendini kaybediyorsun, küçük şimşek kız."

Bu lakap suratıma bir tokat gibi çarparak beni gerçekliğe döndürdü.

"Burası senin dünyan değil. Reverans yapmayı öğrenmiş olman da bu gerçeği değiştirmiyor. Bizim oynadığımız oyunu *anlayamazsın.*"

"Çünkü bu bir oyun değil, Julian." Kayıt defterini önüne ittim ve ölülerin listesi kucağına düştü. "Bu ölüm kalım meselesi. Ben bir taht, taç ya da prens elde etmek için oynamıyorum. Hatta hiçbir şekilde oynamıyorum. Ben *farklıyım.*"

"Öylesin," diye fısıldadı, elini sayfaların üstünde gezdirerek. "Ve bu yüzden tehlikedesin. Hem de herkese karşı. Maven'a karşı bile. Hatta bana bile. *Herkes herkese ihanet edebilir.*"

Gözleri uzaklara dalıp gitti ve buğulandı. Şu anda yaşlı ve sıkıntılı bir adam gibi görünüyordu. Ölü kız kardeşi aklından çıkmayan, mahvolmuş bir kadına âşık olan ve yalan söylemekten başka bir şey yapmayan bir kıza öğretmenlik yapmakla lanetlenmiş acılı bir adamdı. Arkasında, bu dünyanın önceki halini gösteren haritaya göz attım. *Tüm bu dünya lanetlenmiş.*

Sonra şimdiye kadarki en korkunç düşünce aklıma geldi. *Shade çoktan benim hayaletim oldu. Ona başka kimler eşlik edecek?*

"Hataya düşme kızım," diye fısıldadı sonunda. "Başkasının piyonu olduğun bir oyunu oynuyorsun."

Tartışmaya halim yoktu. *İstediğini düşün Julian. Ben kimsenin oyuncağı değilim.*

Ptolemus Samos. Albay Macanthos. Oturma odasının ortasında Cal'le birlikte dans ederek döndüğüm sırada yüzleri aklımdan çıkmıyordu. Bu gece ay küçülüyor, uzaklaşıyordu ama umutlarım hiç bu kadar güçlü olmamıştı.

Balo yarındı ve ondan sonra ise... neler olacağını bilmiyordum. Ama bu farklı bir yol, bizi daha iyi bir geleceğe yönlendiren bir yol olabilirdi. Maven'ın da dediği gibi, önleyemeyeceğimiz sivil kayıplar, yaralanmalar ve ölümler olabilirdi. Ama riskleri biliyorduk. Her şey plana uygun giderse, Kırmızı Muhafızlar herkesin görebileceği bir yere bayraklarını dikmiş olacaktı. Saldırıdan sonra Farley yeni bir video yayınlayıp taleplerimizi iletecekti: *Eşitlik, bağımsızlık, özgürlük.* Tüm gücümüzle isyan etmemizin yanında, bu iyi bir anlaşma sayılırdı.

Vücudum arkaya doğru hafif bir yay çizerek eğilince çığlık attım. Cal'in güçlü kolları bedenime sarılmıştı ve beni kolayca hemen yukarı çekti.

"Üzgünüm," dedi, biraz utangaçça. "Buna hazır olduğunu düşündüm."

Hazır değilim. Korkuyorum. Gülmeye çalışarak ona belli etmemeye çabaladım. "Sorun değil, benim hatam. Aklım başka yerdeydi."

Kolayca baştan savılacak biri değildi ve başını hafifçe eğip gözlerimin içine baktı. "Hâlâ balo için endişeli misin?"

"Sandığından daha çok."

"Adım adım ilerle, yapabileceğinin en iyisi bu olur." Sonra kendi kendine güldü ve bizi yeniden temel adımlara yönlendirdi. "İnanması zor biliyorum ama ben de hep iyi bir dansçı değildim."

"Çok şaşırtıcı," dedim ben de gülümsemesine karşılık vererek. "Prenslerin dans ve boş konuşma yetenekleriyle doğduğunu sanıyordum."

Yeniden kıkırdadı ve tempoyla birlikte hızımızı artırdı. "Ben öyle doğmadım. Seçme şansım olsaydı ya garajda ya da kışlada olur, bir şeyler inşa eder ya da talim yapardım... Maven'ın aksine. O benden çok daha iyi bir prens."

Maven'ı, nazik sözlerini, mükemmel tavırlarını, saray hakkındaki kusursuz bilgilerini ve gerçek duygularını saklamak için takındığı tavrı düşündüm. *Kesinlikle çok daha iyi bir prens.* "Ama o sadece bir prens olarak kalacak," diye mırıldandım, neredeyse bu düşünceye hayıflanarak, "ve sen kral olacaksın."

Bakışlarında karanlık gölgeler gezindi. Onda gün geçtikçe büyüyen bir mutsuzluk vardı. *Belki de savaşı benim sandığım kadar sevmiyordur.* "Bazen böyle olmak zorunda olmamasını diliyorum," derken sesini benimki kadar alçaltmıştı.

Çok yumuşak konuşmuştu ama sesi kafamın içini doldurdu. Balo ertesi gün olduğu halde, kendimi daha çok onu, ellerini ve nereye gitse onu takip eden hafif, yanık ahşap kokusunu düşünürken buldum. Bu bana sıcaklığı, sonbaharı ve evimi hatırlatıyordu.

Kalbimin hızla atışını, hayat dolu çalan müziğe yordum. Nedense bu gece, Julian'ın derslerini, bizden önceki dünyayla ilgili hikâyeleri anımsatıyordu. İmparatorlukların, yozlaşmanın ve savaşın olduğu bir dünyaydı; ama aynı zamanda şimdiye dek bildiğimden çok daha özgürdü. Fakat o dönemlerin insanları gitmiş, hayalleri tuzla buz olmuştu.

Bu bizim doğamızda var, derdi Julian. *Biz yok ederiz. Bu bizim türümüzün mutlak gerçeği. Kanının rengi hiç önemli değil, insanlar her zaman yıkılmaya mahkûmdur.*

Birkaç gün önce bu dersi anlamamıştım ama şimdi Cal'in elleri ellerimde, beni çok hafif dokunuşlarla yönlendirirken, Julian'ın ne demek istediğini görmeye başlıyordum.

Kendimi yıkılıyormuş gibi hissediyordum.

"Gerçekten de birliğinle gidecek misin?" Bunu sormak bile beni korkutmuştu.

Başıyla hafifçe onayladı. "Bir komutanın yeri, erlerinin yanıdır."

"Bir prensin yeri de prensesinin yanıdır. Evangeline'in yanı," diye ekledim aceleyle. *Aferin sana Mare,* diye zihnim çığlık attı.

Cal hiç hareket etmediği halde etrafımızdaki hava ısıyla ağırlaştı. "O iyi olacaktır. Bana gerçek bir sevgiyle bağlı değil. Ben de onu özlemeyeceğim."

Gözlerine bakamadığım için önüme odaklandım. Maalesef, önümde göğsü ve çok ince tişörtü vardı. Tepemde hırıltılı bir nefes aldı.

Ardından çeneme dokunup başımı kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. Gözleri, içindeki ateşi yansıtır gibi altın rengi alevlerle titreşiyordu. "Seni özleyeceğim Mare."

Zamanı durdurup öylece kalmayı, bu anın sonsuza dek sürmesini dilesem de bunun mümkün olmadığını biliyordum. Ne düşünürsem düşüneyim, ne hissedersem hissedeyim, nişanlandığım prens Cal değildi. Daha da önemlisi, Cal yanlış taraftaydı. Benim düşmanımdı. O, yasak bölgeydi.

Böylece tutuşundan ve çok alıştığım sıcaklık çemberinden tereddütlü ve isteksiz adımlarla geri çekildim.

Gözlerimin bana ihanet ettiğini bilsem de, "Yapamam," diyebildim sadece. Ağlamamaya yemin ettiğim halde, kızgınlık ve pişmanlık yaşlarının gözlerimi yaktığının farkındaydım.

Ancak Cal belki de savaşa gideceği gerçeğiyle hiç olmadığı kadar cüretkâr ve umursamaz olmuştu. Elimden tutup beni kendine doğru çekti. Tek kardeşine ihanet ediyordu. Ben ise davama, Maven'a ve kendime ihanet ediyordum ama durmak istemiyordum.

Herkes herkese ihanet edebilir.

Dudakları benimkilerin üstüne sert ve sıcak bir baskıyla kapandı. Dokunuşu elektrik yüklüydü ama benim alışık olduğum türden değildi. Bu, yıkıcı bir kıvılcım değil, hayat kıvılcımıydı.

Geri çekilmek istesem de yapamadım. Cal bir uçurumdu ve bunun ikimize de ne yapacağını umursamadan kendimi bu uçurumdan aşağı atmak istiyordum. Bir gün onun düşmanı olduğumu anlayacaktı ve tüm bunlar uzak bir hatıra olarak kalacaktı. Ama henüz değil...



ON DOKUZ

Geceye uygun bir hale gelmem için beni boyayıp hazırlamaları saatler sürdü ama bana sanki birkaç dakikaymış gibi geldi. Hizmetçiler beni aynanın önüne getirip sessizce onayımı beklediklerinde, aynadan bana bakan kıza sadece başımı sallayabildim. Parlak ipeklere sarınmış kız, güzeldi ama yaşanacak şeylerden dolayı dehşete düşmüştü. Korkmuş kızı saklamalıydım; gülümsemeli, dans etmeli ve onlardan biri gibi görünmeliydim. Büyük bir çaba harcayarak korkumu yatıştırdım. *Korku, öldürülmeme neden olur.*

Maven beni koridorun sonunda bekliyordu. Şık üniformasının içinde bir gölge gibiydi. Kömür karası kıyafeti gözlerini ortaya çıkarmıştı, beyaz tenine zıt, canlı bir mavilikte parlıyordu. Hiç de korkmuş görünmüyordu ama sonuçta o bir prensti. Bir Gümüş'tü. Kolay kolay geri çekilmezdi.

Bir kolunu bana uzattığında memnuniyetle kabul ettim. Beni güvende ve güçlü hissettireceğini umuyordum ama dokunuşu bana Cal'i ve ihanetimi hatırlattı. Önceki gece her anıyla gözümün önüne geldi.

Maven, çok daha önemli şeyler düşündüğünden, ilk defa benim huzursuzluğumu fark etmedi.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi sessizce, başıyla elbisemi işaret ederek.

Onunla aynı fikirde değildim. Her hareketimde ışıldayarak beni parlak bir böcek gibi gösteren, mor mücevherlerle kaplı, aptal ve abartılı bir elbiseydi. Yine de bu gece bir leydi gibi, geleceğin prensesi gibi davranmam gerekiyordu, bu yüzden başımı hafifçe sallayıp minnetle gülümsedim. Şu anda Maven'a gülümseyen dudaklarımın önceki gece ağabeyini öptüğünü hatırlamadan duramıyordum.

"Sadece bunu sağ salim atlatalım istiyorum."

"Bu iş bu gece bitmeyecek Mare. Hatta uzun süre bitmeyecek. Bunu biliyorsun, değil mi?" On yedi yaşında bir genç gibi değil de, daha olgun, daha bilge biri gibi konuşuyordu. Gerçekten ne hissettiğimi bilemeyerek tereddüt ettiğimde çenesi kasıldı. "Mare?" diye üstelediğinde sesindeki titremeyi fark ettim.

"Korkuyor musun Maven?" Sözlerim zayıf bir fısıltı gibiydi. "Ben korkuyorum."

Bakışları sertleşerek mavi çeliğe dönüştü. "Başaramamaktan korkuyorum. Bu fırsatı kaçırmaktan korkuyorum. Ve bu dünya asla değişmezse, olabileceklerden korkuyorum." İçten bir kararlılıkla elimin altında ısındı. "Bu beni ölmekten daha çok korkutuyor."

Sözlerine katılmamak mümkün değildi ve başımla onayladım. Nasıl vazgeçebilirdim ki? *Korkmayacağım.*

"Kızıl," diye mırıldandı, onu zorlukla duyabileceğim kadar alçak bir sesle. *Bir şafak gibi yükseleceğiz.*

Asansörlerin bulunduğu koridora geldiğimizde beni daha sıkı tuttu. Kral ve Kraliçe etraflarında bir tabur Gözcü'yle bizi bekliyorlardı. Cal ve Evangeline henüz ortalıkta görünmüyordu ve uzağında kalmalarını umuyordum. Birliktelerken onlara bakmak zorunda kalmazsam çok daha mutlu olacaktım.

Kraliçe Elara, kocasının ve kendi Hanesinin kırmızı, siyah, beyaz ve mavi renklerinden oluşan, parıltılı, ucube gibi bir elbise giyiyordu. Bana dik dik bakarak oğluna gülümsedi.

"İşte başlıyoruz," dedi Maven ve elimi bırakarak annesinin yanına gitti. Onun dokunuşu olmayınca tuhaf biçimde soğuk hissettim.

"Ne kadar kalmak zorundayım?" Maven sesine bıkkın bir ton vererek, rolünü başarıyla oynamaya başladı. Kraliçe'nin dikkatini ne kadar fazla dağıtırsa, şansımız da o kadar artardı. Aksi takdirde Elara'nın yanlış bir kişinin zihnine öylesine bir göz atması bile her şeyi berbat edebilirdi. *Sonra hepimiz ölürüz.*

"Maven, öyle canının istediği gibi gelip gidemezsin. Birtakım sorumlulukların var ve ne kadar gerekiyorsa o kadar kalacaksın." Oğluna dönerek yakasını, madalyalarını, kollarını düzeltti. Oğlunun üstüne böyle titremesi beni hazırlıksız yakaladı. Bu kadın benim düşüncelerimi işgal eden, beni hayatımdan koparıp alan, *nefret* ettiğim kadındı ama yine de içinde bir yerlerde bir parça iyilik vardı. Oğlunu seviyordu. Ve tüm kusurlarına rağmen, oğlu da onu seviyordu.

Diğer taraftan Kral Tiberias, Maven'la hiç ilgilenmiyordu. Onun olduğu tarafa neredeyse bakmamıştı bile. "Çocuk sadece sıkılıyor. Burada gün içinde, cephede yaşadığına benzer bir heyecanı yaşayamıyor," dedi, bir elini biçimli sakalının üstünde gezdirerek. "Bir amaca ihtiyacın var Mavey."

Bir anlığına Maven'ın yüzündeki sıkkınlık maskesi düştü. Gözleri, *bir amacım var,* diye haykırıyordu ama ağzını açmadı.

"Cal'in kendi birliği var. Ne yaptığını, ne *istediğini* biliyor. Senin de hayatınla ne yapmak istediğini bulman gerek, değil mi?"

"Evet baba," diye cevap verdi Maven. Saklamaya çalışsa da yüzünden bir hüzün geçti.

Bu bakışı iyi bilirdim. Ailem bana, her ne kadar imkânsız olsa da Gisa'ya benzememi umduklarını ima ettiğinde ben de böyle bakardım. Kendimden nefret ederek uyumaya gider; değişebilmeyi, onun gibi sessiz, yetenekli ve güzel olabilmeyi dilerdim. Bundan daha çok acıtan başka

bir duygu yoktu. Ama Kral, Maven'ın acısının farkında değildi, ailemin de bir zamanlar benimkinin farkında olmadığı gibi...

"Buraya uyum sağlamama yardımcı olmak, Maven için yeterince büyük bir amaç olabilir," dedim, Kral'ın onaylamaz bakışlarını ondan uzaklaştırabilmeyi dileyerek. Tiberias bana döndüğünde, Maven içini çekerek bana minnettar bir ifadeyle gülümsedi.

Kral beni baştan aşağı süzerek, "Ve iyi iş başarmış," dedi. Ona reverans yapmayı reddeden zavallı Kızıl kızı hatırladığını biliyordum. "Duyduğuma göre, artık neredeyse uygun bir leydi olmuşsun."

Ama sahte gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu ve oradaki şüphe çok belliydi. Tacını ve ülkesinin dengesini korumak için beni o taht odasında öldürmek istemişti ve bu isteğinin yok olacağını da düşünmüyordum. Ben hem bir tehdit hem de bir yatırımdım. İstediği zaman beni kullanacak, zorunda kalırsa da öldürecekti.

"Çok iyi yardım alıyorum, Kralım." Ne düşündüğünü umursamasam da, sanki gururum okşanmış gibi davranıp reverans yaptım. Aslında onun fikirleri, babamın tekerlekli sandalyesinin pası kadar bile değerli değildi.

"Hazır mıyız?" Cal'in sesiyle düşüncelerim dağıldı.

Vücudum hemen tepki göstererek hızlıca döndü ve koridorda bize doğru geldiğini gördüm. Midem kasıldı ama bu heyecandan, sinirden ya da kızların konuşup durduğu aptalca duygular yüzünden değildi. Olmasına izin verdiğim... olmasını *istediğim* şeyden dolayı kendimden iğreniyordum. Cal benimle göz göze gelmeye çalışsa da bakışlarını koluna yapışmış Evangeline'e çevirdim. Yine metaller içindeydi ve dudaklarını oynatmadan bana pis pis sırıtmayı başardı.

"Majesteleri," diye mırıldanarak, çıldırtıcı derecede mükemmel bir reverans yaptı.

Tiberias, oğlunun müstakbel karısına gülümsedi ve bir eliyle Cal'in omzuna vurdu. "Sizi bekliyorduk oğlum," dedi neşeyle.

Yan yana durduklarında benzerliklerini yadsımak imkânsızdı. Aynı saçlar, aynı kırmızı ve altın rengi gözler, hatta aynı duruş. Maven, kolunda annesiyle, mavi gözlerinde yumuşak ve düşünceli bir bakışla onları

izliyordu. Bir tarafında Evangeline, diğer tarafında da babası dururken, Cal gözlerime bakmaktan fazlasını yapamazdı. Başını hafifçe eğdiğinde, hak ettiğim tek selamın bu olduğunu biliyordum.

Tüm süslemelere rağmen balo salonu bir ay önce Kraliçe'nin beni tuhaf dünyasına sürüklediği, adımın ve kimliğimin resmi olarak silindiği günle aynı görünüyordu. Bana burada ağır bir darbe indirmişlerdi ve onlara bunun karşılığını verme zamanım gelmişti.

Bu gece kan dökülecek.

Ama şu anda bunu düşünemezdim. Diğerleriyle birlikte durmak, kraliyet ailesiyle ve Kızıl bir yalancıyla birkaç kelime sohbet edebilmek için sıraya girmiş yüzlerce insanla konuşmak zorundaydım. Sıraya girmiş Gümüşlere bakarak, Maven'ın Muhafızlar'a verdiği isimleri, yani ateşi yakacak kıvılcımları aradım. *Reynald, Albay, Belicos ve... Ptolemus*; Evangeline'in gümüş rengi saçlı, siyah gözlü ağabeyi.

Bizi ilk kutlayanlardan biri oydu. Kızının yanına ulaşmak için acele eden haşin babasının tam arkasındaydı. Ptolemus yanıma yaklaştığında, mide bulantıma güçlükle hâkim oldum. Şimdiye kadar yaptığım hiçbir şey, yürüyen bir ölünün gözlerine bakmak kadar zor olmamıştı.

"Tebrikler," dedi kaya gibi sert bir sesle. Uzattığı eli de bir o kadar sıkıydı. Askeri bir üniforma giymemişti ama üstündeki siyah, metalik smokin, düzgün ve parlak pullarla kaplıydı. Bir savaşçıydı ama asker değildi. Babasının da bir zamanlar olduğu gibi, Ptolemus kendi Güvenlik görevlilerinden oluşan bir taburla Arkeon şehrini koruyordu. *Yılanın başı*, demişti Maven onun için. *Onu ezersek, diğerleri de ölecektir.* Ptolemus elimi sıkarken, şahin gibi gözleri kız kardeşinin üzerindeydi. Beni aceleyle bırakıp Maven ve Cal'in yanından da hızla geçerek, Evangeline'i nadir görülen bir şefkatle kucakladı. Üzerlerindeki aptal giysilerin birbirine takılmamasına şaşırdım.

Her şey plana uygun giderse, kız kardeşini bir daha kucaklayamayacak. Evangeline de benim gibi, bir ağabey kaybedecekti. Bu acıyı bizzat yaşadığım halde onun için pek üzülemiyordum. Özellikle de o

Cal'e böyle tutunurken... Birbirlerine tamamen zıt görünüyorlardı. Cal'in sade üniformasının yanında, jilet gibi zımbaların içindeki kız, yıldız gibi parıldıyordu. Onu öldürmek istiyordum, *onun yerinde* olmak istiyordum. Ama bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Bu gece Evangeline ve Cal benim sorunum değildi.

Ptolemus gözden kaybolduktan sonra ve daha birçok insan soğuk gülümsemeleri, keskin sözcükleriyle yanımdan geçip gittikçe kendimi unutmam daha da kolaylaştı. Bizi tebrik etmek için sırada bekleyen bir sonraki Hane, Ara'nın yani Panter'in kıvrak ve ağır hareketlerle liderlik ettiği Iral'lardı. Ara beni şaşırtarak gülümsedi ve önümde hafifçe reverans yaptı. Ancak bunda bir gariplik vardı, sanki gösterdiğinden daha fazlasını biliyordu. Beni yeniden sorgulamaktan kaçınarak, tek kelime etmeden ilerledi.

Onun ardından gelen Sonya, hedeflerimizden birinin kolundaydı: Kuzeni Reynald Iral'ın. Maven bana onun finans danışmanı olduğunu, vergilerle ve ticari entrikalarla orduya sermaye sağlayan bir dâhi olduğunu anlatmıştı. Reynald ölürse, ordunun sonu gelecek ve doğal olarak savaş da bitecekti. Bunun için bir vergi toplayıcısını feda etmeye hazırdım. Elimi tuttuğunda gözlerinin buz gibi ama ellerinin yumuşacık olduğunu fark ettim. Bu eller bir daha bana dokunamayacaktı.

Albay Macanthos yanıma yaklaştığında, onu gözden çıkarmak o kadar da kolay değildi. Yüzündeki yara izi, özellikle de herkesin süslenip püslendiği böyle bir gecede iyice belirginleşmişti. Muhafızlar'ı pek fazla önemsemese de, Kraliçe'ye inanmadığı belliydi. Herkese kaşıkla sunulan yalanları yutmaya hazır değildi.

Elimi sıktığında tutuşu sağlamdı; ilk defa birisi cam gibi kırılacağımdan korkmuyordu. "Size mutluluklar dilerim Leydi Mareena. Bu unvanın size çok yakışacağını görebiliyorum." Başıyla Maven'ı işaret etti. "Süslü Samos'un aksine," diye ekledi neşeli bir fısıltıyla. "O mutsuz bir kraliçe olacak ama siz mutlu bir prenses olacaksınız. Bu sözlerimi bir kenara yazın."

"Yazdım," diye fısıldadım. Albay'ın hayatı yakında sona ereceği halde ona gülümsemeyi bile başardım. Nazik sözler etse de dakikaları sayılıydı.

Maven'a ilerleyip elini sıkarken onu önümüzdeki haftalarda askerleri denetlemeye çağırdığında, Maven'ın da etkilendiğini görebiliyordum. Kadın gittikten sonra elimi tutarak rahatlatıcı bir şekilde sıktı. Onun adını verdiği için pişmanlık duyduğunu biliyordum ama tıpkı Ptolemus ve Reynald gibi, onun da ölümü bir amaca hizmet edecekti. Sona gelindiğinde, ölümü tüm bunlara değecekti.

Bir sonraki hedef sıranın sonlarına doğru geldi. Daha alçak bir Hane'den olan Belicos Lerolan'ın neşeli bir gülümsemesi, kestane rengi saçları ve Hanesinin günbatımı renkleriyle uyumlu kıyafetleri vardı. Bu akşam selamlaştığım diğerlerinin aksine, sıcakkanlı ve nazik görünüyordu. Gözlerindeki gülümseme de el sıkışması kadar gerçekti.

"Sizinle tanışmak bir zevk, Leydi Mareena." Fazlasıyla nazik bir şekilde başını eğerek beni selamladı. "Hizmetinizde geçireceğim yılları sabırsızlıkla bekliyorum."

Ona gülümseyerek sanki gelecek çok fazla yıl varmış gibi davranmaya çalıştım ama saniyeler geçtikçe maskemi korumak zorlaşıyordu. Onun ardından yanında ikiz oğlanlarıyla karısı geldiğinde çığlık atmak istedim. Dört beş yaşlarındaydılar ve köpek yavruları gibi bağrışarak babalarının bacaklarının arasında dolanıyorlardı. Adam sadece onlara özel bir şekilde yumuşakça gülümsedi.

Maven onun bir diplomat, güneydeki müttefikimiz Yamaç'taki elçimiz olduğunu söylemişti. O olmadan Yamaç'la ve ordusuyla bağlarımız kopacak ve bizim Kızıl Şafağımıza karşı Poyraz tek başına kalacaktı. Lerolan, yapmamız gereken başka bir fedakârlık, üzerini çizmemiz gereken bir başka isimdi. Ve o bir babaydı. *O bir baba ve biz onu öldüreceğiz.*

"Teşekkürler Belicos," dedi Maven, tokalaşmak için elini uzatırken. Ben kendimi kaybetmeden önce Lerolan'ları uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Konuşmaya çalıştım ama tek düşünebildiğim, bu kadar küçük çocuklardan çalmak üzere olduğum babalarıydı. Zihnimin gerisinde, babası için ağlayan Kilorn'un görüntüsü belirdi. *O da çok küçüktü.*

"Bize biraz izin verir misiniz?" Maven konuştuğunda sesi çok uzaktan geliyor gibiydi. "Mareena hâlâ sarayın heyecanına alışmaya çalışıyor."

Ölüme mahkûm ettiğimiz babaya dönüp bakmaya fırsat bulamadan Maven beni aceleyle uzaklaştırdı. Birkaç kişi arkamızdan şaşkınlıkla bakarken, Cal'in gözlerini de üstümüzde hissettim. Neredeyse tökezleyecektim ama Maven beni sağlam tutarak bir balkona çıkardı. Normalde temiz hava beni keyiflendirirdi ama şu anda herhangi bir şeyin bana yardım edebileceğinden şüpheliydim.

"Çocukları var." Kelimeler içimi yırtarak çıktı. "O bir *baba*."

Maven beni bırakınca balkon demirlerine doğru yığıldım ama o uzaklaşmadı. Ay ışığında gözleri parlak buz parçaları gibiydi ve bana ters ters bakıyordu. Ellerini omuzlarıma koyarak beni hapsetti ve dinlemeye zorladı.

"Reynald da bir baba. Albay'ın da kendi çocukları var. Ptolemus, Haven kızıyla yeni nişanlandı. Hepsinin ailesi, *hepsinin* onlar için yas tutacak sevenleri var." Zorlukla konuşuyordu, o da en az benim kadar berbat durumdaydı. "Davaya keyfimize göre yardım edemeyiz Mare. Gereken neyse onu yapmalıyız. Bedeli ne olursa olsun."

"Bunu onlara yapamam."

"Benim bunu yapmak istediğimi mi sanıyorsun?" diye fısıldadı, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktayken. "Hepsini tanıyorum ve onlara ihanet etmek canımı yakıyor ama *bu yapılmak zorunda*. Hayatlarının ne kazandıracağını, ölümleriyle neler başarılabileceğini düşün. Halkından ne kadar insan kurtulacak? Sanırım bunu anlayabilirsin!"

Sustu ve gözlerini bir müddet sımsıkı kapadı. Kendini toparladığında titreyen parmaklarla yanağımı okşadı. "Özür dilerim, ben sadece..." Sesi alçalarak tamamen kesildi. "Bu gecenin sonuçlarının neye yol açacağını göremiyor olabilirsin ama ben görüyorum. Ve biliyorum ki bu gece birçok şeyi değiştirecek."

"Sana inanıyorum," diye fısıldadım ve uzanarak elini tuttum. "Sadece bu şekilde gerçekleşmek zorunda olmamasını dilerdim."

Omzunun üzerinden baktığımda tebrik kuyruğunun azaldığını, el sıkışmaların bittiğini gördüm. Gece tam anlamıyla başlamak üzereydi.

"Ama öyle Mare. Seni temin ederim, yapmak *zorunda* olduğumuz şey bu."

Canımı acıtsa da, kalbimi sıkıştırıp kanatsa da başımla onayladım. "Peki."

"Siz ikiniz iyi misiniz?"

Cal'in sesi bir anlığına tuhaf ve yüksek çıktı ama balkona adım atarken hafifçe boğazını temizledi. Bakışları yüzümde dolaştı. "Hazır mısın Mare?"

Maven benim yerime cevap verdi: "Hazır."

Hep birlikte parmaklıklardan, geceden ve bir daha bulabileceğimizden şüpheli olduğum sessizlikten uzaklaştık. Kapıdan geçtiğimiz sırada kolumda hayal meyal bir dokunuş hissettim: *Cal.* Başımı çevirdiğimde parmaklarını uzatmış, hâlâ bana bakıyordu. Gözleri her zamankinden daha karanlıktı ve adını koyamadığım bir duyguyla kavruluyordu. Ama konuşmaya başlamadan önce Evangeline yanına geldi ve kızın elini tuttuğunda başka tarafa bakmak zorunda kaldım.

Maven bizi balo salonunun ortasındaki boşluğa götürdü. Beni rahatlatmaya çalışarak, "İşin zor kısmı bu," dedi.

Bu biraz işe yaradı ve vücudumdaki titreme azaldı.

İlk önce iki prens ve müstakbel eşleri olarak biz dans edecektik. Yine herkesin önünde, kaybeden ailelere karşı kazanan iki kızla gösteriş yapmak için bir güç ve kudret gösterisiydi. Şu anda yapmak istediğim son şey buydu ama bu da davamız içindi. Nefret ettiğim elektronik müzik çalmaya başladığında, en azından bunun hatırladığım bir dans olduğunu fark ettim.

Adımlarımı doğru attığımı gören Maven şaşırmıştı. "Pratik mi yapıyordun?"

Ağabeyinle. "Birazcık."

"Sürprizlerle dolusun." Gülümsemeyi başararak kıkırdadı.

Cal, Evangeline'i hızla döndürerek yanımızda yerini aldı. Bir kral ve kraliçenin görünmesi gerektiği gibi görünüyorlardı: asil, soğuk ve güzel. Cal'in gözleri benimkilerle buluştuğu anda elleri de kızın parmaklarını kavradı. İçimde hiçbiri hoş olmayan binlerce duygu hissettim. Ama buna teslim olmak yerine, Maven'a daha da yaklaştım. Müzik bizi sarmalarken, Maven mavi gözleri irileşmiş halde bana baktı. Birkaç adım ötemizde, Cal bana öğrettiği aynı dansla Evangeline'i yönlendiriyordu. Tüm zarafeti ve keskin güzelliğiyle, kız bu işte benden çok daha iyiydi. Kendimi yeniden yıkılıyormuşum gibi hissettim.

Soğuk bakışların altında, dans pistinde müzikle eşzamanlı olarak dönmeye devam ettik. Artık yüzleri tanıyabiliyordum. Haneleri, renkleri, yetenekleri ve hikâyelerini biliyordum. Kimden korkmam gerektiğini, kime acımam gerektiğini... Bizi aç gözlerle izliyorlardı ve bunun sebebini de biliyordum. Biz, onların gelecekleriydik. Cal, Maven, Evangeline ve hatta ben. Bir kral ile kraliçeyi, bir prens ile prensesi izlediklerini düşünüyorlardı. Ama bu, benim gerçekleşmesine izin vermeye niyetli olmadığım bir gelecekti.

Benim mükemmel dünyamda, Maven duygularını ve ben de gerçek kimliğimi saklamak zorunda kalmayacaktık. Cal'in takacak bir tacı, koruması gereken bir tahtı olmayacaktı. Bu insanların, ardında saklanacakları duvarları olmayacaktı.

Şafak hepinizin üzerine çökmek üzere.

İki şarkıda daha dans ettik, sonra diğer çiftler de bize katıldı. Etrafımda dönüp duran renkler Cal ve Evangeline'i görmemi engelliyordu ve bir müddet sonra sanki Maven'la yalnız başımıza dönüp duruyormuşuz gibi hissettim. Bir an, Maven'ın yüzünde Cal'i gördüm ve o anda ay ışığıyla aydınlanan salona geri dönmüşüm gibi hissettim.

Ama babası ne kadar öyle olmasını istese de Maven, Cal değildi. Bir asker değildi, kral da olmayacaktı ama daha cesurdu. Ve doğru olanı yapmaya gönüllüydü.

"Teşekkürler Maven," diye fısıldadım, korkunç müziğin arasında zorlukla duyulabilecek şekilde.

Neden bahsettiğimi sormasına gerek yoktu. "Bana hiçbir zaman teşekkür etmene gerek yok." Tuhaf bir şekilde boğuk çıkan sesi, gözleri kararırken neredeyse titreyecekti. "Hiçbir şey için."

İlk defa bu kadar yakındık; yüzüm boynundan sadece birkaç santim uzaktaydı. Benimkiyle aynı anda atan kalbini ellerimin altında hissedebiliyordum. *Maven annesinin oğlu*, demişti Julian. Daha fazla yanılamazdı.

Maven bizi dans pistinin kenarına, dönüp duran lord ve leydilerle kalabalıklaşmış kısma doğru yönlendirdi. Kimse uzaklaştığımızın farkına varmayacaktı.

"İçecek bir şeyler ister misiniz?" diye mırıldandı hizmetçilerden biri, köpüklü altın rengi içkiyle dolu tepsiyi uzatarak. Elimi sallayıp onu yollamak üzereyken koyu yeşil gözlerini gördüm.

İsmini sesli söylememek için dilimi ısırmak zorunda kaldım. *Kilorn.*

Kırmızı üniforma üstüne ilginç biçimde uymuştu ve ilk defa yüzündeki kiri temizlemeyi başarmıştı. Benim tanıdığım balıkçı çocuk tamamen gitmişti.

"Bu şey kaşındırıyor," diye homurdandı kısık bir sesle. *Belki de tamamen gitmemiştir.*

"Eh, içinde çok uzun süre kalmayacaksın," dedi Maven. "Her şey yolunda mı?"

Kilorn başıyla onaylarken, gözleriyle kalabalığı tarıyordu. "Üst katta, hazır durumdalar."

Gözcüler yukarıda, salonun çevresi boyunca uzanan sahanlıkta, duvarın dibine sıralanmıştı. Ama onların da üstünde, tavanın yanındaki küçük çıkıntılardaki ve pencere oyuklarındaki gölgeler hiçbir şekilde Gözcü değildi.

"İşaretinizi bekliyorlar." Tepsiyi ve üstündeki altın renkli, zararsız içkiyi uzattı.

Yanımda duran Maven dikleşti ve destek olmak için omzunu benimkine dayadı. "Mare?"

Benim sıram. "Hazırım," diye mırıldandım, Maven'ın bana birkaç gece önce fısıldayarak anlattığı planı düşünerek. Tepemdeki her ışığı ve

kamerayı hissedene kadar, tanıdık elektrik akımının içimden geçmesine ürpererek izin verdim. Elimdeki içkiyi bir dikişte bitirdim.

Kilorn kadehi elimden aceleyle geri aldı. "Bir dakika." Sesi çok kesin çıkmıştı.

Tepsiyle birlikte döndü ve kalabalığın içinde hızla gözden kayboldu. Yeteri kadar hızlı olabilmesini umarak, içimden, *Koş,* diye yalvardım. Maven da ayrılıp annesinin yanındaki görevini yerine getirmek üzere beni yalnız bıraktı.

Kalabalığın ortasına doğru yürürken, elektriğin beni ele geçirmekle tehdit ettiğini hissedebiliyordum. Ama henüz bırakamazdım. Onlar başlamadan önce olmazdı. *Otuz saniye.*

İleride gördüğüm Kral Tiberias, en sevdiği oğluyla gülüşüyordu. Cal kibarca suyunu yudumlarken, Kral üçüncü kadeh şarabını içiyordu ve yanakları beyazlaşmıştı. Solumda bir yerlerde Evangeline'in keskin kahkahasını duydum, büyük ihtimalle ağabeyiyleydi. Odanın dört bir yanında dört kişi, şu anda son nefeslerini alıyordu.

Son saniyeleri kalp atışlarımla saydım. Cal, kalabalığın üstünden beni fark etti ve sevdiğim gülümsemesiyle yanıma doğru yürümeye başladı. Ama yanıma zamanında ulaşamayacaktı. Dünya sanki yavaşlamıştı ve artık sadece duvarların içinden geçen şoke edici gücü hissedebiliyordum. Antrenmanlarda olduğu gibi, Julian'ın telkin ettiği gibi onu kontrol etmeyi öğreniyordum.

Yukarıda dört silahın ateşlenmesiyle dört patlama duyuldu.

Ardından çığlıklar başladı.



YİRMİ

Onlarla birlikte çığlık attım. Tüm ışıklar aniden parlayıp titreşti, sonra da söndü.

Bir dakikalık karanlık. Onlara vermem gereken tek şey buydu. Çığlıklar, bağırışlar ve koşuşturan ayak sesleri neredeyse konsantrasyonumu bozacaktı ama kendimi odaklanmaya zorladım. Işıklar korkunç bir biçimde parladı, ardından tamamen söndü ve hareket etmeyi imkânsızlaştırdı. *Arkadaşlarımın kaçmasını sağlayacak.*

Bir ses, karmaşanın içinde, "Girintilerin içindeler!" diye kükredi. "Kaçıyorlar!" Bu sese başkaları da karşılık verdi ama hiçbiri tanıdık değildi. Gerçi bu çılgınlığın içinde herkes farklı duyuluyordu. "Bulun onları!" "Durdurun onları!" "Öldürün onları!"

Sahanlıktaki Gözcüler silahlarını çekmiş ve saldırganları takibe başlamıştı. Belli belirsiz gölgeler halinde yenileri de onlara katılıyordu. *Walsh da onlarla birlikte,* diye hatırlattım kendime. Walsh ve diğer hizmetçiler daha önceden Farley ve Kilorn'u gizlice içeri sokabildilerse, şimdi de dışarı çıkarabilirlerdi. Saklanabilirlerdi. Kaçabilirlerdi. İyi olacaklardı.

Benim karanlığım onları koruyacak.

Kalabalığın içinde bir alev topu patladı ve yanan bir yılan gibi havaya yükseldi. Üstümüzde kükredi ve loş balo salonunu aydınlattı. Titreşen gölgeler, duvarların ve allak bullak olmuş yüzlerin üstünde dolaşırken, balo salonu da kırmızı ışık ve baruttan oluşan bir kâbusa dönüştü. Yakınlarda bir yerde Reynald'ın vücudunun üstüne eğilmiş Sonya çığlık atıyordu. Yaşlı ama dinç Ara, kızı cesedin başından güçlükle kaldırdı ve kargaşanın dışına çıkardı. Reynald'ın cam gibi olmuş gözleri tavana bakıyor, kırmızı ışığı yansıtıyordu.

Bedenimdeki her kas gerilmiş ve sertleşmiş olsa da dayandım.

Ateşin yakınlarında bir yerde, Kral'ın muhafızlarının onu aceleyle odadan çıkardıklarını fark ettim. Kral çıkmamak için direniyor, burada kalmak için onlara bağırıp çağırıyordu ama muhafızlar ilk defa onun emirlerini dinlemiyorlardı. Hemen arkalarında Elara vardı, Maven onu iterek tehlikeden uzaklaştırıyordu. Diğerleri de bir an önce buradan kurtulmak için onları takip ediyordu.

Güvenlik görevlileri insanların aksi yönüne koşturuyor, botlarından çıkan sesler ve bağırışlarıyla salonun içine doluyorlardı. Lordlar ve leydiler kaçmak için bana çarparak yanımdan geçiyordu ama ben olduğum yerde kalıp elimden geldiğince dayanmaya çalışıyordum. Hiç kimse beni uzaklaştırmaya çalışmıyordu; aslında hiç kimse benim farkında bile değildi. *Korkuyorlar.* Tüm güçlerine, tüm kudretlerine rağmen korkunun anlamını biliyorlardı. Ve sadece birkaç kurşunla, içlerindeki tüm dehşet ortaya çıkmıştı.

Ağlayan bir kadın bana çarptığında yere düşüp bir cesetle yüz yüze geldim. Albay Macanthos'un yara izine bakakaldım. Yüzüne bulaşmış gümüş kanı alnından aşağı süzülerek yere damlıyordu. Kurşun deliğinin çevresi tuhaf, taş gibi gri bir şeyle kaplanmıştı. Kadın bir taşderiydi. Bunu durdurmak için bir süre kendi kalkanını oluşturmaya çabalamıştı. Ama bir kurşun durdurulamazdı. Albay yine de ölmüştü.

Öldürülmüş kadından uzaklaşmak için kendimi geriye ittim ama ellerim gümüşkan ve şarap kalıntılarında kaydı. Boğazımdan hüsran ve

kederle bir çığlık koptu. Kan, sanki ne yaptığımı biliyormuşçasına ellerime yapışmıştı. Beni boğmak ister gibi yapış yapış, soğuk ve her yerdeydi.

"MARE!"

Güçlü kollar beni çekerek, ölmesine izin verdiğim kadının yanından sürükleyip uzaklaştırdı. "Mare, lütfen..." diye yalvardı ses ama nedenini bilmiyordum.

Hayal kırıklığıyla dolu bir inlemeyle savaşı kaybettim. Işıklar yeniden yandı, ipek ve ölümle kaplı savaş alanını aydınlattı. İşin tamamlandığından emin olmak için tökezleyerek ayağa kalkmaya çabaladığımda bir el beni yerime sabitledi.

Söylemem gerekenleri söyleyerek rolümü oynadım. "Özür dilerim... ışıklar... yapamadım..." Tepemizde ışıklar yeniden titreşti.

Cal beni duymadı bile ve yanımda diz çöktü. "Nerenden vuruldun?" diye gürledi, beni eğitim aldığı şekilde kontrol ederken. Parmakları, kollarımdan bacaklarıma inerek bu kadar çok kanın kaynağı olan yarayı araştırdı.

"Ben iyiyim." Sesim kendime bile garip geldi. Yumuşak. Kırılmış. Cal beni yine duymadı. "Cal, ben iyiyim."

Rahatladığı yüzünden belli oluyordu ve bir anlığına beni yeniden öpeceğini sandım. Ama aklının başına gelmesi benimkinden kısa sürdü. "Emin misin?"

Büyük bir dikkatle, gümüşkan lekeli kolumu kaldırdım. "Bu nasıl benim olabilir?"

Benim kanım bu renk değil. Bunu biliyorsun.

Başını salladı. "Tabii ya," diye fısıldadı. "Sadece... seni yerde görünce... düşündüm ki..." Sesi kısılarak, yerini gözlerinde korkunç bir üzüntüye bıraktı. Ancak bu ifadesi hemen kaybolup kararlılığa dönüştü. "Lucas! Onu hemen buradan çıkar!"

Özel muhafızım, elinde silahıyla kargaşanın içinden belirdi. Botları ve üniformasının içinde aynı görünse de bu, benim tanıdığım Lucas değildi. Siyah gözleri, *Samos gözleri*, gece gibi karanlıktı. "Onu diğerlerinin yanına götüreceğim," diye gürledi, beni yerden kaldırırken.

Tehlikenin artık geçtiğini herkesten daha iyi bilsem de kendimi tutamayarak Cal'e uzandım. "Peki ya sen?"

Tutuşumdan şaşırtıcı bir kolaylıkla sıyrıldı. "Ben kaçmıyorum."

Omuzlarını dikleştirip dönerek bir grup Gözcü'ye doğru yöneldi. Yerdeki cesetlerin üstünden geçerken, yüzünü tavana çevirmişti. Bir Gözcü ona bir silah attığında ustalıkla yakaladı ve parmağını tetiğe dayadı. Diğer eli canlanıp koyu ve ölümcül alevlerle çatırdamaya başladı. Gözcüler ve yerdeki cesetlerin arasındaki hayal meyal görüntüsü, tamamen başka bir insana ait gibiydi.

"Haydi ava çıkalım," diye kükredi ve merdivenlere atıldı. Gözcüler ve Güvenlik görevlileri, ateşin peşinden gelen kırmızı ve siyah duman bulutu gibi onu takip ettiler. Arkalarında toz ve çığlıklarla dolu, kana bulanmış bir balo salonu bıraktılar.

Tüm bunların ortasında yatan Belicos Lerolan'a kurşun değil gümüş bir mızrak saplanmıştı. *Balık avlarken kullandıklarımıza benzer bir zıpkınla vurulmuş.* Mızrağın sapında kırmızı, yıpranmış bir fular hafifçe sallanıyordu. Kumaşın üstüne güneş sembolü damgalanmıştı.

Hizmetçi koridorunun karanlık duvarlarının arasına girdiğimizde balo salonu gözden kayboldu. Ayaklarımızın altındaki zemin kükreyerek sarsılınca, Lucas beni duvara itip kalkan gibi üstüme kapandı. Gök gürlemesine benzer bir ses yankılandı ve tavan sallanarak üstümüze taş parçaları yağdırdı. Arkamızdaki kapı alevlerle parçalanarak içeri doğru patladı. Kapının ötesinden görünen balo salonu, siyah dumana boğulmuştu. *Bir patlama.*

"Cal..." Lucas'tan kurtulup geldiğimiz yöne doğru koşmaya çalıştım ama beni geri çekti. "Lucas, ona yardım etmek zorundayız!"

"Güven bana, bir bomba Prens'i zorlamaz," diye homurdandı, beni ileri doğru sürüklerken.

"Bomba mı?" *Bu planın bir parçası değildi.* "Bu bir bomba mıydı?"

Lucas, sinirden titreyerek beni bıraktı. "O lanet olasıca kırmızı fulları gördün. Bunu yapan Kırmızı Muhafızlar'dı ve işte *bu* da," hâlâ karanlık ve yanmakta olan balo salonunu işaret etti, "onların gerçek yüzü!"

Planın tüm aşamalarını hatırlamaya çalışarak, "Bu çok mantıksız," diye mırıldandım kendi kendime. Maven bana bir bombadan bahsetmemişti. *Hiç.* Ve Kilorn tehlikede olacağını bilseydi bunu yapmama asla izin vermezdi. *Bunu bana yapmış olamazlar.*

Lucas silahını kılıfına yerleştirirken homurdandı. "Katillerin mantığı olmaz."

Nefesim boğazımda düğümlendi. İçeride kaç kişi kalmıştı? Kaç çocuk, kaç gereksiz ölüm?

Lucas sessizliğimi şokta olmama bağladı ama yanılıyordu. Şu anda hissettiğim, öfkeydi.

Herkes herkese ihanet edebilir.

Lucas, beni her biri otuz santim kalınlığında üç çelik kapıdan geçirerek yer altına yönlendirdi. Kapıların üzerinde kilit yoktu ancak muhafızının elinin bir hareketiyle açılıyorlardı. Bu bana, onunla tanıştığımız gün hücremin parmaklıklarını açışım hatırlattı.

Diğerlerini görmeden önce seslerini duydum. Birbirleriyle konuşurken sesleri metal duvarlardan yankılanıyordu. Kral sövüp sayıyordu, kelimeleri içimi ürpertiyle doldurdu. Odada volta atarken pelerini arkasında dalgalanıyor, varlığı tüm sığınağı dolduruyordu.

"Onların bulunmasını istiyorum. Sırtlarında birer bıçakla önüme getirilmelerini ve o korkakların önümde bülbül gibi ötmelerini istiyorum!" Bunları bir Gözcü'ye bakarak söyledi ama maskeli kadın gözünü bile kırpmadı. "Neler *döndüğünü* bilmek istiyorum!"

Elara bir eli kalbinde, diğeri de sımsıkı Maven'a yapışmış halde bir sandalyede oturuyordu.

Maven beni görünce harekete geçti. Beni hızlıca kucaklarken, "İyi misin?" diye fısıldadı.

"Sadece sarsıldım," demeyi başardım, halimi elimden geldiğince anlatabilmeyi deneyerek. Ama Elara bu kadar yakınımızdayken konuşmak bir yana, kendime düşünme izni bile veremiyordum. "Silahlardan sonra bir de patlama oldu. Bir bomba."

Maven şaşırarak kaşlarını çattı ama bunu hızla öfkeyle maskeledi. "Piçler."

"Barbarlar," diye tısladı Kral Tiberias sıkılı dişlerinin arasından. "Peki ya oğlum?"

Bakışlarım Maven'a kaydı, sonra Kral'ın ondan bahsetmediğini anladım. Maven ise bunu doğal karşıladı; göz ardı edilmeye alışıktı.

"Cal saldırganların peşinden gitti. Yanında bir tabur Gözcü götürdü." Onun karanlık ve alev gibi öfkeli halini hatırlayınca ürperdim. "Sonra da balo salonu patladı. İçeride... içeride hâlâ kaç kişi vardı, bilmiyorum."

"Başka bir şey hatırlıyor musun canım?" Elara'dan gelen bu tatlı sözle vücuduma şok verilmiş gibi irkildim. Her zamankinden daha solgun görünüyordu ve titrek nefesler alıyordu. *Çok korkmuş.* "Hatırladığın başka bir şey var mı?"

"Bir mızrağa iliştirilmiş bir bayrak vardı. Bunu Kırmızı Muhafızlar yapmış."

"Öyle mi?" dedi tek kaşını kaldırarak. Gerilememek, ondan ve fısıldamasından kaçmamak için kendimle savaştım. Her an zihnime sinsice girip gerçeği açığa çıkarmasını bekliyordum.

Ama bunun yerine gözlerini kaçırıp Kral'a döndü. "Ne yaptığını görüyor musun?" Dudakları sinirle gerilmişti. Işığın altında parlayan dişleri yırtıcı görünüyordu.

"Ben mi? Muhafızlar'ı zayıf ve küçük gören, halkımıza yalan söyleyen *sendin*," diye hırladı Tiberias. "Bizi tehlikeye açık hale getiren senin hareketlerindi, benimkiler değil."

"Sen bu işin icabına zamanında *yani* onlar zayıf ve küçükken baksaydın, bunlar asla yaşanmayacaktı!"

Birbirlerine aç köpekler gibi saldırıyor, her biri daha büyük bir parça koparmaya çalışıyordu.

"O zamanlar terörist değillerdi Elara. Askerlerimi ve Güvenlik görevlilerimi broşür dağıtan birkaç Kızıl'ın peşine yollayarak harcayamazdım. Hiçbir zarar vermiyorlardı."

Elara yavaşça tavanı gösterdi. "Bu olanlar sana zararsızmış gibi mi görünüyor?" Tiberias cevap veremeyince Kraliçe tartışmayı kazandığı için keyifle gülümsedi. "Bir gün siz erkekler dikkat etmeyi öğreneceksiniz ve tüm dünya sarsılacak. Onlar, senin yayılmasına izin verdiğin bir hastalık. Ve şimdi, bu hastalığın kaynağını bulup yok etme zamanı."

Kraliçe, kendini toparlayarak sandalyesinden kalktı. "Onlar Kızıl şeytanlar ve duvarlarımızın içinde de mutlaka işbirlikçileri var." Kendimi sakin kalmaya zorlayarak, gözlerimi yerden ayırmadım. "Sanırım *hizmetçilere* iki çift laf edeceğim. Subay Samos, kapıyı açın."

Lucas bu emirle yerinden sıçrayarak, Elara'nın geçmesi için mahzenin kapısını açtı. Kraliçe peşinde iki Gözcü'yle birlikte, öfkeli bir kasırga gibi dışarı çıktı. Lucas da onunla gitti ve tek tek diğer kapıları açtı. Kraliçe'nin hizmetçilerle ne yapacağını bilmek istemiyordum ama acı verici olacağını ve sonuçta hiçbir şey bulamayacağını biliyordum. Walsh ve Holland, planımıza göre Farley'yle birlikte kaçmıştı. Balodan sonra burada kalmanın çok tehlikeli olacağını biliyorlardı ve haklıydılar.

Kalın metal kapılar, sadece birkaç dakika sonra yeniden açıldı. Bu sefer başka bir muhafız tarafından kontrol ediliyorlardı: *Evangeline*. Parti elbisesinin içinde korkunç görünüyordu, mücevherleri parçalanmıştı ve çok sinirliydi. Hepsinden kötüsü, ıslak ve çıldırmış gibi bakan, siyah makyajı akmış gözleriydi. *Ptolemus. Ölmüş ağabeyi için ağlamış.* Kendime umursamamı söylesem de, içimden onu rahatlatmak geliyordu. Ama arkasından sığınağa giren kişiyi görür görmez, bu arzum kayboldu.

Teni is ve kurumla kaplanmış, bir zamanlar tertemiz olan üniforması kirlenmişti. Normalde, Cal'in öfke dolu ve hırpani bakışlarını gördüğümde endişelenirdim ama bir şey beni iliklerime kadar ürpertti. Siyah üniformasında kan lekeleri vardı ve ellerinden damlıyordu. Gümüşkan değildi. *Kırmızı. Kanın rengi kırmızı.*

"Mare," diye seslendiğinde, sesindeki tüm sıcaklık gitmişti. "Benimle gel. Hemen."

Doğrudan bana seslenmişti ama koridorlardan geçip hücrelere yöneldiğimiz sırada diğerleri de peşimizden geldi. Kalbim göğsümden

fırlayacakmış gibi atıyordu. *Kilorn olmasın. Herkes olabilir ama o olmasın.* Maven bir elini omzuma koyup beni yakınına çekti. İlk başta beni rahatlatmaya çalıştığını sandım ama sadece ileri koşmamı engellemeye çalışıyordu.

Evangeline, "O oğlanı oracıkta öldürmeliydin," dedi Cal'e. Uzanıp Cal'in gömleğine bulaşmış bir kan lekesini sildi. "Ben olsam o Kızıl şeytanın yaşamasına izin vermezdim."

Oğlanı. Aptalca bir şey söylememek için dudaklarımı ısırdım. Maven'ın omzumdaki eli, pençe gibi gerginleşti ve onun da nabzının hızlandığını fark ettim. İkimiz de bunun, oyunumuzun sonu olabileceğini biliyorduk. Elara geri gelecek ve beyinlerini parçalayarak, enkazın içinde bu planın ne kadar derinlere uzandığını bulacaktı.

Hücrelere giden basamaklar aynıydı, sarayın derinliklerine doğru iniyorlardı ama bu sefer sanki daha uzun sürüyordu. En az altı Gözcü'nün koruduğu zindan karşımızda belirdi. Omurgamdan yukarı buz gibi bir his yükseldi ama ürpermedim. Hareket bile edemiyordum.

Hücrelerin içinde her biri kanlar içinde ve yaralı dört kişi vardı. Loş ışığa rağmen, kim olduklarını biliyordum. Walsh'un gözü şişerek kapanmıştı ama iyi görünüyordu. Duvara yaslanmış ve kanla ıslanmış bacağına basınç uygulamaktan sakınan Tristan gibi değildi. Bacağı, Kilorn'un tişörtünden yırtıldığı belli olan bir kumaşla baştan savma şekilde sarılmıştı. Kilorn'un burnunun bile kanamadığını gördüğümde içim rahatladı. Bir koluyla Farley'ye destek oluyor, kendisine yaslanmasını sağlıyordu. Farley'nin ise omzu çıkmıştı ve kolu garip bir açıda sallanıyordu. Ama bu halde bile bize küçümseyerek bakabiliyordu. Hatta parmaklıklara doğru tükürdü ve kanla karışık salyası tam da Evangeline'in ayaklarına geldi.

"Bunun için dilini koparın," diye hırladı Evangeline, parmaklıklara doğru atılarak. Aniden durup parmaklıklara sertçe vurdu. Tek bir düşüncesiyle parmaklığı açarak hücreyi içindekilerle birlikte parçalayabileceği halde kendini tuttu.

Farley, kızın patlamasını neredeyse gözünü bile kırpmadan izledi. Sonu geldiyse bile başını dik tutacaktı. "Prenses olmak için biraz vahşisin."

Evangeline çılgına dönmeden hemen önce Cal onu çekerek parmaklıklardan uzaklaştırdı. Yavaşça elini kaldırıp işaret etti. "Sen."

Dehşete kapılarak onun Kilorn'u gösterdiğini fark ettim. Kilorn'un yanağında bir kas seğirdi ama gözlerini yerden kaldırmadı.

Cal, beni eve götürdüğü geceden onu hatırlıyor.

"Mare bunu açıkla."

Harika bir yalan söyleyebilmek için ağzımı açtım ama hiçbir şey söyleyemedim.

Cal'in bakışları kararadı. "O senin arkadaşın. *Açıkla.*"

Evangeline nefesini tutarak tüm hıncını bana yöneltti. "Onu buraya sen getirdin!" diye ciyaklayarak üstüme yürüdü. "Bunu sen yaptın!"

"Ben hiç-hiçbir şey ya-yapmadım," diye kekeledim. Odadaki tüm gözleri üzerimde hissediyordum. "Yani, evet, ona burada bir iş ayarladım. Kereste deposunda çalışıyordu ve işi çok ağırdı, fazla ağır..." Yalanların her biri bir öncekinden daha hızlı biçimde ağzımdan dökülüyordu. "O... o benim kasabadan arkadaşımdı. Sadece onun iyiliğini düşünmüştüm. Ona hizmetçi olarak bir iş buldum, tıpkı..." Bakışlarım Cal'e kaydı. İkimiz de tanıştığımız geceyi ve sonraki gün olanları hatırlıyorduk. "Ona yardım ettiğimi sanmıştım."

Maven hücreye yaklaşarak, arkadaşlarımıza onları ilk kez görüyormuş gibi baktı. Üstlerindeki kırmızı üniformaları işaret etti. "Sadece hizmetçiymiş gibi görünüyorlar."

"Onları su borularının içinde kaçmaya çalışırken yakalamasaydım, ben de aynı şeyi düşünürdüm," diye patladı Cal. "Onları borulardan çıkarmak biraz zamanımızı aldı."

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu Kral Tiberias, hücreleri göstererek.

Cal başını iki yana salladı. "Daha fazlası vardı ama nehre ulaştılar. Kaç kişi olduklarını bilmiyorum."

"Pekâlâ, öğrenelim o zaman," dedi Evangeline kaşlarını kaldırarak. "Kraliçe'yi çağırın. Ve bu sırada da..." Yüzünü Kral'a döndü. Kral bıyık altından gülerek başıyla onayladı.

Ne düşündüklerini sormama gerek yoktu. *İşkence.*

Dört mahkûm da irkilmeksizin güçlü bir şekilde duruyorlardı. Bundan kurtulmanın bir yolunu düşünen Maven'ın çenesi öfkeyle titriyordu ama bunun imkânsız olduğunu o da biliyordu. Aslında durum olabileceği kadar iyiydi. Tabii yalan söylemeyi başarırlarsa. *Ama bunu onlardan nasıl isteyebiliriz ki? Burada dikilip onların çığlık atmalarını nasıl izleyebiliriz?*

Kilorn'un bana bir yanıtı vardı. Berbat durumuna rağmen yeşil gözleri parlıyordu. *Senin için yalan söyleyeceğim.*

"Cal, bu onuru sana bırakıyorum," dedi Kral ve bir elini oğlunun omzuna koydu. Sadece bakakaldım ve gözlerimle yalvarıp Cal'in, babasının isteğini gerçekleştirmemesi için dua ettim.

Bana özür dilercesine baktı. Ardından diğerlerinden daha kısa boylu olan Gözcü'ye döndü. Maskesinin ardında, kadının gözleri gri-beyaz parıldıyordu.

"Gözcü Gliacon, sanırım biraz buza ihtiyacım var."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Evangeline kıkırdadı. "İyi seçim."

"Bunu izlemek zorunda değilsin," dedi Maven ve beni uzaklaştırmaya çalıştı. Ama Kilorn'u bırakamazdım. Şimdi olmazdı. Gözlerimi arkadaşımdan ayırmadan omuzlarımı kızgınlıkla silkerek Maven'dan kurtuldum.

"Bırak da kalsın," dedi Evangeline, benim rahatsızlığımdan keyiflenerek. "Bu ona Kızıllarla arkadaşlık etmemeyi öğretir." Hücreye doğru döndü ve parmaklıkları açtı. Parmağını uzatıp işaret etti. "Kızla başla. Onun biraz terbiyeye ihtiyacı var."

Gözcü başını salladı ve Farley'yi bileğinden zorla çekiştirerek hücreden çıkardı. Parmaklıklar, arkasından kapanarak diğerlerini içeride bıraktı. Walsh ve Kilorn, yüzlerinde korku dolu bir ifadeyle parmaklıklara koştular.

Gözcü, Farley'yi dizlerinin üstüne çöktürdü ve yeni emirlerini bekledi. "Efendim?"

Cal ağır ağır nefes alarak Farley'nin tepesine dikildi. Konuşmadan önce tereddüt etse de, "Sizin gibi kaç kişi daha var?" diye sorduğunda sesi kararlı çıktı.

Farley ağzını sımsıkı kapadı. Konuşmaktansa ölmeyi yeğliyordu.

"Kolundan başla."

Gözcü, Farley'nin kolunu çekerken hiç de nazik değildi. Farley acıyla haykırdı ama yine de hiçbir şey söylemedi. Gözcü'yü şimşeğimle vurmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Bir de bize barbar diyorsunuz," diye bağırdı Kilorn, alnını parmaklıklara yaslamıştı.

Gözcü yavaşça Farley'nin kan lekeli gömlek kolunu sıyırdı ve beyaz, zalim elini cildinde gezdirdi. Dokunuşuyla Farley çığlık attı ama nedenini anlayamamıştım.

"Diğerleri nerede?" Devrimcinin gözlerine bakabilmek için diz çöken Cal, sorguya devam ediyordu. Bir anlığına sessizleşen Farley, hırıltılı bir nefes aldı. Cal ona doğru biraz daha eğilerek sabırla çözülmesini bekledi.

Ancak Farley ileri atılarak tüm gücüyle ona kafa attı. "Biz her yerdeyiz." Güldü ama Gözcü işkencesine yeniden başlayınca, tekrar çığlık attı.

Cal kırılmış burnunu tutarak sakince doğruldu. Başka biri bu harekete karşılık verebilirdi ama o yapmadı.

Farley'nin kolunda, Gözcü'nün tuttuğu yerin çevresinde, kırmızı lekeler beliriyordu. Her geçen saniye daha da moraran teninde sivri ve parlak kırmızı baloncuklar oluşmaya başladı. *Gözcü Gliacon. Gliacon Hanesi.* Zihnim Haneleri öğrendiğim Protokol derslerine kaydı. *Ürpertiler.*

Durumu anladığımda sendeledim ve başka tarafa bakmak zorunda kaldım.

"Bu kan," diye fısıldadım, o tarafa bakamayarak. "Onun kanını donduruyor." Maven sadece başını sallayabildi; gözleri kasvet ve üzüntü doluydu.

Arkamızda, Gözcü işkenceye devam ediyor, Farley'nin kolunun üst taraflarına doğru ilerliyordu. Kırmızı buz parçaları her sinirini hayal bile edemeyeceğim bir acıyla jilet gibi keserek teninden dışarı fırlıyordu. Sıkılı dişlerinin arasında Farley, nefesini tıslar gibi veriyordu. Hâlâ hiçbir şey söylememişti. Her saniye kalbim daha da hızlı atıyordu ve Kraliçe'nin ne zaman döneceğini, oyunumuzun ne zaman tamamen sona ereceğini merak ediyordum.

Sonunda Cal ayağa kalktı. "Yeter."

Skonos'lardan deri şifacısı bir Gözcü, Farley'nin yanında diz çöktü. Kadın yığılmış kalmıştı, donmuş kanın bıçak gibi kestiği koluna boş gözlerle bakıyordu. Yeni Gözcü'nün elleri ustalıkla hareket ederek onu hızla iyileştirdi.

Kolunun sıcaklığı geri dönerken Farley belli belirsiz gülümsedi. "Tüm bunları yeni baştan yapabilmek için, değil mi?"

Cal kollarını arkasında birleştirdi. Başıyla onay veren babasına baktı. "Aynen öyle," diye içini çekti Cal ve Gözcü ürpertiye baktı. Ancak kadın devam etme şansını bulamadı.

"NEREDE O?" diye bir bağırış, üstümüzdeki merdivenlerden yankılandı.

Evangeline sesi duyduğunda döndü ve merdivenlere koştu. "Buradayım!" diye bağırdı.

Ptolemus Samos aşağı inip kız kardeşine sarıldığında, tepki vermemek için tırnaklarını avcuma batırmak zorunda kaldım. İşte, orada duruyordu. Canlıydı, nefes alıyordu ve korkunç biçimde öfkeliydi. Farley kendine küfretti.

Ptolemus sadece bir an oyalandı ve gözlerinde korkutucu bir hiddetle Evangeline'i yana itti. Zırhının omuz kısmı ezilmiş, bir kurşunla parçalanmıştı. Ama altındaki teninde hasar yoktu. *İyileştirilmiş.* Ellerini esneterek hücreye sinsi adımlarla yaklaştı. Metal parmaklıklar, betonun üstünde tiz sesler çıkararak yanlara açıldı.

"Ptolemus, henüz değil..." diye gürleyen Cal, genç adamı tuttu ama Ptolemus, Prens'i kenara itti. Tüm gücüne ve cüssesine rağmen, Cal arkaya sendeledi.

Evangeline, ağabeyine koşarak elinden çekti. "Hayır, onları konuşturmamız gerekiyor!" Ptolemus kolunu silkerek kızın tutuşundan da kurtuldu... Onu Evangeline'in bile durdurması mümkün değildi.

Parmaklıklar gücüyle kırıldı ve hücre açıldı. Alışık olduğu hareketlerle hızla ilerlerken Gözcüler bile onu engelleyemedi. Kilorn ve Walsh aceleyle ayağa kalkıp taş duvara doğru gerilediler ama Ptolemus bir

avcıydı ve avcılar zayıflara saldırırdı. Kırık bacağıyla hareket bile edemeyen Tristan'ın hiç şansı yoktu.

"Bir daha kız kardeşimi tehdit edemeyeceksiniz," diye kükreyen Ptolemus, hücrenin metal parmaklıklarından birini havalandırıp doğrudan Tristan'ın göğsüne sapladı. Tristan zorlukla soluyor, kendi kanında boğuluyordu. *Ölüyor.* Ptolemus gülümsüyordu.

Öldürme içgüdüsüyle Kilorn'a doğru döndüğünde kendimi tutamadım.

Kıvılcımlar tenimde parıldamaya başladı. Elimi Ptolemus'un kaslı ensesine koyduğumda, kıvılcımları serbest bıraktım. Onu çarptığımda, şimşeğim damarlarında gezindi ve bedeni elimin altında titredi. Üniformasındaki metaller titreşip dumanlar çıkarmaya başladı, sanki onu canlı canlı pişiriyordum. Ptolemus beton zemine düştüğünde bedeni hâlâ kıvılcımlarla titriyordu.

"Ptolemus!" Evangeline, yanına diz çöküp yüzüne uzandı. Parmaklarına bir şimşek kıvılcımı çarptığında, kaşlarını çatarak geri çekildi. Öfke ateşiyle bana döndü. "Sen buna nasıl *cüret* edersin!"

"İyileşecek." Ona hasar verecek şekilde vurmamıştım. "Senin de dediğin gibi, onları konuşturmalıyız ve ölürlerse bunu yapamazlar."

Diğerlerinin bana bakışlarında karışık duygular vardı. Hepsinin gözleri irileşmişti ve korku doluydu. Öpüştüğüm, vahşi bir asker olan Cal bile gözlerime bakamıyordu. Onun yüzündeki ifadeyi tanıdım; utançtı. Belki Farley'yi incittiği için, belki de onu konuşturamadığı içindi. En azından, gözlerini Tristan'ın hâlâ kanayan bedeninden ayırmayan Maven'ın, üzgün görünecek kadar sağduyusu vardı.

"Annem mahkûmlarla daha sonra ilgilenir," dedi Kral'a bakarak. "Ama yukarıdaki insanların Kral'ı görmeye ve onun güvende olduğunu bilmeye ihtiyaçları var. Çok fazla kişi öldü. Onları rahatlatman gerek baba. Ve senin de Cal."

Zaman kazanmaya çalışıyor. Dâhi Maven, bize bir şans yaratmaya çabalıyordu.

Bu her ne kadar tenimi karıncalandırsa da Cal'ın omzunu tutmak için uzandım. Beni bir kere öpmüştü. Belki sözlerime de kulak verirdi. "O haklı Cal. Bu bekleyebilir."

Hâlâ yerde oturan Evangeline, dişlerini gösterdi. "İnsanlar açıklama isteyecektir, kucaklaşma değil! Bu iş şimdi olmak zorunda! Majesteleri, gerçeği onlardan söküp alın..."

Ancak Tiberias bile Maven'ın sözlerindeki bilgeliği fark etmişti. "Mahkûmlar bekleyebilir," diye tekrarladı. "Ve yarın olduğunda gerçekler ortaya çıkacaktır."

Cal'in kolunu daha sıkı tuttuğumda altındaki gergin kasları hissettim. Sanki üstünden büyük bir yük kalkmış gibi, dokunuşumla rahatladı.

Gözcüler hemen harekete geçip Farley'yi kırılmış hücrenin içine çektiler. Farley'nin gözleri üzerimdeydi ve şimdi ne halt edeceğimi merak ediyordu. *Bir bilsem...*

Evangeline, Ptolemus'u sürükleyerek hücreden çıkardı ve arkasından parmaklıkları yeniden ördü. "Zayıfsınız Prensim," diye tısladı Cal'in kulağına.

Kilorn'un sözleri beynimde yankılanırken başımı çevirip ona bakma dürtüme engel oldum. *Beni korumaya çalışmayı bırak.*

Bırakmayacağım.

Taht odasına yürüdüğümüz sırada, kolumdan damlayan kan ardımda gümüş renkli bir iz bırakıyordu. Gözcüler ve Güvenlik görevlileri, ellerindeki silahları koridora doğrultmuş halde, muazzam büyüklükteki kapıyı koruyorlardı. Önlerinden geçtiğimiz sırada kıpırdamadan durdular. Gerek görüldüğünde öldürmek üzere emir almışlardı. Kapının ardındaki büyük salonda kızgınlık ve üzüntü sesleri yankılanıyordu. Bir parça zafer sevinci hissetmek istiyordum ama Kilorn'un parmaklıkların ardındaki görüntüsünü hatırlamak, her türlü sevincimi yok ediyordu. Albay'ın camlaşmış gözleri de aklımdan çıkmıyordu.

Cal'in yanına geçtim. Alev alev yanan gözlerini yere dikmişti, beni neredeyse fark etmedi bile. "Kaç kişi öldü?"

"Şimdiye kadar on," diye mırıldandı. "Üçü vurularak, yedisi de patlamada. On beşten fazla da yaralı var." Sanki insanlardan bahsetmiyordu da alışveriş listesi çıkarıyordu. "Ama hepsi iyileşecek."

Parmağını uzatıp yaralıların arasında koşuşturan şifacıları gösterdi. Aralarında iki de çocuk gördüm. Onların arkasında, Kral'ın tahtının önünde, ölenlerin cesetleri yatıyordu. Belicos Lerolan'ın ikiz oğulları, babalarının yanına yatırılmıştı ve ağlayan anneleri tepelerinde nöbet tutuyordu.

İçimi çekmemek için elimle ağzımı kapamak zorunda kaldım. *Böyle olmasını asla istememiştim.*

Maven'ın ılık elleri benimkileri kavradı ve beni bu korkunç manzaradan çekerek tahtın yanındaki yerimize götürdü. Cal de yanımızda duruyor, boş bir çabayla ellerindeki kırmızı kanı silmeye uğraşıyordu.

"Artık ağlamayacağız," diye kükredi Tiberias; ellerini iki yanında yumruk yapmıştı. Aynı anda, odanın içindeki tüm hıçkırıklar ve iç çekmeler dindi. "Şimdi ölülerimizi onurlandırmalı, yaralılarımızı tedavi etmeli ve *şehitlerimizin intikamını almalıyız.* Ben Kral'ım ve ben affetmem. Geçmişte hoşgörülü davranıp Kızıl kardeşlerimizin saygınlık ve refah içinde iyi bir hayat yaşamalarına izin verdim. Ama onlar bizim merhametimizi reddederek sırtımızdan vurdular ve sonlarını kendi elleriyle en kötü şekilde hazırladılar."

Bir hırıltıyla, gümüş mızrağı ve kırmızı kumaş parçasını aşağı fırlattı. Tangırdayarak yere düşen mızrak, cenaze çanı gibi çınladı. Parçalanmış güneş sembolü hepimizin gözünün önündeydi.

"Bu aptallar, bu teröristler, bu *katiller* adaletin karşısına çıkarılacaklar. Tacımın, tahtımın, oğullarımın üzerine yemin ederim ki *hepsi ölecek.*"

Kalabalıktaki bütün Gümüşler hareketlenirken bir uğultu yükselmeye başladı. Yaralı ya da değil, hepsi tek yumruk olmuştu. Kanın metalik kokusu onlara adeta güç veriyordu.

"Güç," diye bağırdılar. "Kudret! *Ölüm!*"

Maven bana baktı, gözleri korkuyla kocaman açılmıştı. Ne düşündüğünü biliyordum çünkü ben de aynı şeyi düşünüyordum.

Biz ne yaptık böyle?



YİRMİ BİR

Odama döndüğümde, kan lekesi içindeki ipek elbiseyi parçalarcasına üzerimden çıkarıp yere düşmesine izin verdim. Kafamın içinde Kral'ın sözleri dönüp duruyor, korkunç gecenin görüntüleri beliriyordu. Bu görüntülerin arasında, Kilorn'un gözleri öne çıkıyor, yeşil bir alev gibi beni yakıp kül ediyordu. *Onu korumak zorundayım ama nasıl?* Keşke onunla yer değiştirebilseydim, yine onun özgürlüğüne karşılık benimkini verebilseydim. Keşke artık her şey bu kadar kolay olsaydı. Julian'ın dersleri daha önce zihnimde hiç bu kadar net yankılanmamıştı: *Geçmiş, bu gelecekten çok daha iyi.*

Julian... *Julian...*

Sarayın koridorları hepsi birbirinden gergin Gözcüler ve Güvenlik görevlileriyle doluydu. Ama dikkat çekmeden aralarından sıyrılmayı uzun süre önce kusursuz bir biçimde öğrenmiştim ve Julian'ın odası fazla uzakta değildi. Saat geç olmasına rağmen Julian uyanıktı, kendini kitaplarına kaptırmıştı. Her şey eskisi gibi görünüyordu, sanki hiçbir

şey olmamıştı. Belki de bilmiyordu. Ama sonra masada, genellikle çay için ayrılan yerde duran kahverengi içki dikkatimi çekti. *Elbette biliyor.*

Julian, kitabının sayfaları üzerinden, "Son olaylardan sonra derslerimizin bir süreliğine iptal edildiğini düşünmüştüm," dedi. Buna rağmen kitabını sertçe kapayıp bütün dikkatini bana verdi. "Saatin oldukça geç olduğundan söz etmiyorum bile."

"Sana ihtiyacım var, Julian."

"Bunun Güneş Patlaması'yla bir ilgisi var mı? Evet, şimdiden zekice bir isim uydurdular." Köşedeki karanlık ekranı işaret etti. "Saatlerdir haberlerde. Kral, sabah halka hitap edecekmiş."

Bir aydan uzun süre önce başkentin bombalandığı haberini veren, kabarık sarı saçlı kadın haber sunucusunu anımsadım. O zamanlar sadece birkaç yaralı vardı ama yine de pazaryerinde isyan çıkmıştı. Şimdi ne yapacaklardı? Kaç masum Kızıl, bunun bedelini ödemek zorunda kalacaktı?

Julian tepkimi ölçercesine, "Yoksa şu anda bu binanın hücrelerine hapsedilmiş dört teröristle mi ilgisi var?" diye devam etti. "Aslında üç, özür dilerim. Ptolemus Samos şöhretini kesinlikle hak ediyor."

Kendimi kontrol etmeye çalışarak sakin bir tonla, "Onlar terörist değil," diye cevap verdim.

"Sana *terörizmin* anlamını okuyayım mı, Mare?" Ses tonu iğneleyiciydi. "Amaçları doğru olabilir ama yöntemleri... Ayrıca *senin* ne düşündüğünün bir önemi yok." Tekrar ekranı işaret etti. "Onların kendi doğruları var ve insanların duyacağı tek şey o olacak."

Dişlerimi birbirine öyle sert sürttüm ki canım acıdı. "Yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

"Ben bir öğretmenim ve fark etmemiş olabilirsin ama toplumdan biraz dışlanmış biriyim. Ne yapabilirim ki?"

"Lütfen, Julian." Son şansımın da parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissedebiliyordum. "Sen bir hipnozsun. Muhafızlarla konuşabilir, onlara istediğin her şeyi yaptırabilirsin. Onların özgür bırakılmasını sağlayabilirsin."

Ama Julian cevap vermeden, sakin sakin içkisinden bir yudum aldı. Sonrasında insanların genelde yaptığı gibi yüzünü buruşturmadı. Alkolün acılığı ona yabancı değildi.

"Yarın sorgulanacaklar. Ve ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar, ne kadar dayanırlarsa dayansınlar gerçek ortaya çıkacak." Yavaşça Julian'ın elini tutarak kâğıdın sertleştirdiği parmaklarına dokundum. "Bu benim planımdı. Ben de onlardan biriyim." Maven'ı bilmesi gerekmiyordu. Bu sadece daha fazla öfkelenmesine neden olurdu. Söylediğim yarı yalan işe yaradı. Bunu Julian'ın bakışlarında görebiliyordum.

"*Sen mi?* Bunu sen mi yaptın?" diye kekeledi. "Silahlı saldırıyı, bombalamayı?.."

"Bomba... hesapta olmayan bir şeydi." *Bomba korkunçtu.*

Julian gözlerini kıstı; kafasının içinde yüzlerce tilki dolaştığını görebiliyordum. Ardından kızgın bir tonla söylenmeye başladı: "Sana söylemiştim. Sana, boyundan büyük işlere kalkışma demiştim." Daha önce hiç görmediğim kadar öfkeliydi. Yumruğunu masaya hızla indirdi. "Şimdi," dedi nefes nefese. "Şimdi dibe batışını izlemek zorunda mı kalacağım?" Bana o kadar hüzün dolu bakıyordu ki yüreğim sızladı.

"Eğer kaçarlarsa..."

İçkisinin geri kalanını bir dikişte içti. Bileğinin tek bir hareketiyle bardağı yere fırlatarak paramparça etti. Yerimden sıçradım. "Ya ben ne olacağım? Kameraları kapayıp muhafızların hafızalarını silerek bizim bu işe bulaştığımıza dair her ayrıntıyı yok etsem bile Kraliçe kimin yaptığını anlayacaktır." Başını iki yana sallayarak iç çekti. "Bu yüzden gözlerimi oyar."

Ve Julian bir daha asla okuyamaz. Böyle bir şeyi nasıl isteyebilirdim ki?

"O zaman bırak, beni öldürsünler." Kelimeler boğazıma saplandı. "Bunu onlar kadar hak ettim."

Ölmeme izin veremez. Vermeyecek. Ben küçük şimşek kızım ve dünyayı değiştireceğim.

Tekrar konuşmaya başladığında sesi boğuktu.

"Kardeşimin ölümüne intihar dediler." Geçmişe dair anıları canlanırken parmakları yavaş yavaş bileğinde dolanıyordu. "Bu bir yalandı, öyle olmadığını biliyordum. Mutlu bir kadın değildi ama böyle bir şeyi asla yapmazdı. Hele Cal ve Tibe varken. O öldürüldü ve ben hiçbir şey söylemedim. Korkmuştum; onun utanç içinde ölmesine izin verdim. O günden beri bu iğrenç dünyanın gölgeleri arasında, onun öcünü alacağım ve bu durumu düzelteceğim anı bekliyorum." Başını kaldırarak bana baktı. Gözleri dolmuştu. "Sanırım bu, başlamak için doğru zaman."

Julian'ın bir plan yapması uzun sürmedi. Tek ihtiyacımız olan bir mıknatıs ile birkaç kör kameraydı ve neyse ki ikisini de sağlayabilirdim.

Lucas, onu çağırmamdan bir-iki dakika sonra yatak odamın kapısını çaldı.

Her zamankinden daha gergin bir tonla, "Senin için ne yapabilirim, Mare?" dedi. Kraliçe'nin, hizmetçileri sorgulamasını izlemenin, onun için hiç kolay olmadığını tahmin edebiliyordum. Neyse ki titrediğimi fark edemeyecek kadar dikkati dağınıktı.

"Karnım acıktı." Önceden prova ettiğim kelimeler ağzımdan beklediğimden kolay çıkmıştı. "Biliyorsun akşam yemeği yemedim, o yüzden acaba..."

"Ben aşçıya mı benziyorum? Bunun için mutfağı araman gerekir; bu, onların işi."

"Ben sadece... yani... Bence hizmetçilerin ortalıkta gezinmesi için uygun bir zaman değil. İnsanlar hâlâ oldukça gergin ve sırf ben akşam yemeği yemedim diye birilerinin canının yanmasını istemiyorum. Sadece bana eşlik etmen gerekecek, hepsi bu. Hem kim bilir, belki senin payına da bir kurabiye düşer."

Rahatsız olmuş bir ergen gibi oflayarak kolunu uzattı. Koluna girerken koridordaki kameralara bir göz atıp onları kapadım. *İşte başlıyoruz.*

İnsanın zihniyle oyunlar oynanmasının nasıl hissettirdiğini bizzat bilen biri olarak, Lucas'ı kullandığım için kendimi kötü hissetmem ge-

rekirdi ama söz konusu olan Kilorn'un hayatıydı. Lucas köşeyi dönüp Julian'la çarpıştığında hâlâ gevezelik ediyordu.

Lucas başını öne doğru eğerek, "Lord Jacos..." diye söze başladı ama Julian, hiç beklemediğim kadar hızlı bir hareketle onu çenesinden yakaladı. Lucas karşılık bile veremeden Julian doğrudan onun gözlerine baktı ve mücadele daha başlamadan sona erdi.

Yağ gibi kaygan, demir gibi güçlü, tatlı sözleri duyuldu: "Bizi hücrelere götür. Hizmetçi koridorlarını kullan. Devriyelerden uzak tut. Bunu hatırlama."

Genellikle gülümseyen ve şakalar yapan Lucas garip bir yarı trans haline girmişti. Gözlerine bir perde düşmüştü ve Julian'ın uzanıp silahını aldığını fark etmedi bile. Her şey yolundaymış gibi yürüyerek, labirent gibi koridorlarda bize yol göstermeye başladı. Döndüğümüz her köşede elektronik bir göz olup olmadığını hissetmek için duraksıyor ve yolumuzun üzerindekilerin hepsini kapıyordum. Julian da muhafızlara aynı şeyi yapıyor, yanlarından geçtiğimizi hatırlamamalarını sağlıyordu. Birlikte yenilmez bir takım olmuştuk ve zindan merdivenlerinin tepesine varmamız uzun sürmedi. Aşağıda, Julian'ın tek başına başa çıkamayacağı kadar çok sayıda Gözcü olacaktı.

Julian, Lucas'a dişlerinin arasından, "Tek kelime bile etme," diye tısladı. Subay, anladığını belirten bir ifadeyle başını salladı.

Artık önderlik etme sırası bendeydi. Korkacağımı sanıyordum ama loş ışık ve saatin geç olması tanıdıktı. Ben bu anlara aittim; sinsice girdiğim, yalan söylediğim ve çaldığım anlara...

Gözcülerden biri, "Kim var orada? Adını ve amacını belirt," diye bağırdı. Sesini tanıdım; bu, Farley'ye işkence eden ürperti Gliacon'du. *Belki Julian'ı, onu bir uçurumdan atlamasını sağlamaya ikna edebilirim.*

Asıl önemli olan ses tonumdu ama sırtımı da dikleştirdim. Elimden geldiğince mağrur bir ifade takınmaya çalışarak merdivenlerden inip, "Ben, Prens Maven'ın nişanlısı Leydi Mareena," dedim. Sesim, Elara ve Evangeline'inkiler gibi soğuk ve sertti. *Benim de gücüm ve kudretim var.* "Ve amacımı Gözcülerle paylaşmam."

Beni görünce dört Gözcü soru soran ifadelerle birbirlerine baktılar. İçlerinden biri, domuz gibi gözleri olan, iri bir adam kaba bir tavırla beni baştan aşağı süzdü. Parmaklıkların arkasındaki Kilorn ve Walsh dikkat kesilmişlerdi. Farley ise kollarını dizlerine dolayarak oturduğu köşeden kımıldamamıştı. Hareket edip mavi gözleri ışığı yansıtana kadar, kısa bir an, uyuduğunu sandım.

Gliacon, özür dilercesine, "Bilmem gerek, Leydim," dedi. Arkamdan aşağıya inen Julian ve Lucas'ı başıyla selamladı. "Bu, ikiniz için de geçerli."

"Bu... yaratıklarla özel bir görüşme yapmak istiyorum." Elimden geldiğince tiksinir gibi bir ses tonu takınmıştım. Domuz bakışlı Gözcü bu kadar yakınımdayken bu zor olmamıştı. "Cevaplanması gereken sorularımız ve bedeli ödenmesi gereken hatalar var, değil mi, Julian?"

Julian, küçümser bir ifadeyle gülümseyerek nefis bir gösteri sergiledi. "Onları öttürmek kolay olacak."

Domuz bakışlı olan, "Mümkün değil, Leydim," diye homurdandı. Sert ve kaba bir Liman Körfezi aksanı vardı. "Bize bütün gece burada durma emri verildi. Kimsenin isteğiyle yerimizden ayrılmayız."

Bir keresinde, Sütunkent'teki bir çocuk, güzel bir çift bot için onu baştan çıkarttığımda benim rezil bir düzenbaz olduğumu söylemişti. "Konumumu biliyorsunuz, değil mi? Yakında prenses olacağım ve bir prensesin himayesi *çok* değerli bir şeydir. Ayrıca Kızıl farelere bir ders verilmeli. Acı dolu bir ders."

Domuz bakışlı, bu konuyu tekrar düşünürken uyuşuk bir ifadeyle gözlerini kırpıştırdı. Julian, ihtiyacım olursa kullanmak üzere tatlı kelimelerini hazırlamış, arkamda duruyordu. Kısa süre sonra domuz bakışlı, başını sallayarak eliyle diğerlerine işaret etti. "Beş dakikanız var."

Suratımdaki kocaman gülümseme yüzümü acıtıyordu ama umurumda değildi. "Çok teşekkür ederim. Size borçluyum; hepinize."

Botlarını zemine vura vura, tek sıra halinde uzaklaştılar. Onlar en üst sahanlığa vardıklarında umudumu kaybetmemeye çalışıyordum. *Beş dakika, fazlasıyla yeter.*

Kilorn hücreden kurtulmaya hevesli bir halde, parmaklıklara neredeyse atladı. Walsh ise Farley'yi ayağa kaldırdı. Ama yerimden kıpırdamıyordum. Onları serbest bırakmaya niyetim yoktu; henüz değil.

Kilorn geri durmama şaşırarak, "Mare..." diye fısıldadı ama bir bakışla onu susturdum.

"Bomba." Balo salonunun patladığı anı hatırladığımda, düşüncelerim ateş ve dumanla bulanıklaştı. "Bana bombadan söz edin."

Özür dilemeye can atarak yere kapanmalarını, onları bağışlamamı için yalvarmalarını bekliyordum ama üçü de boş gözlerle bakıştılar. Farley parmaklıklara yaslandı; gözleri alev alevdi.

Dişlerinin arasından zor duyulur bir sesle, "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum," dedi. "Böyle bir eylem izni vermemiştim. Bunun, hedefleri belli, organize bir hareket olması gerekiyordu. Biz amaçsızca adam öldürmeyiz."

"Ya başkent, diğer bombalamalar?"

Farley, "Bildiğin gibi o binalar boştu. Oralarda bizim yüzümüzden kimse ölmedi," dedi sakin bir tonla. "Sana yemin ederim, Mare, bunu biz yapmadık."

Kilorn, "En büyük umudumuzu havaya uçurmaya çalışır mıyız sence?" diye ekledi. Beni kastettiğini anlamak için sormama gerek yoktu.

Sonunda omzumun üzerinden başımı sallayarak Julian'a işaret verdim.

Julian, ellerini Lucas'ın yüzüne koyup, "Hücreyi aç. Sessiz ol," diye mırıldandı.

Mıknatıs ona itaat edip parmaklıkları zorlayarak, dışarı çıkmaya yetecek kadar geniş bir daire açtı. İlk olarak Walsh çıktı; gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. Ardından Kilorn geldi ve parmaklıklardan geçebilmesi için Farley'ye yardım etti. Farley'nin kolu hâlâ sarkıyordu; şifacı bir şeyleri eksik yapmıştı.

Elimle duvarı işaret ettim ve çıt çıkartmadan hareket ettiler; taşta gezinen fareler gibiydiler. Walsh'un gözleri, Tristan'ın hücrede yatan cansız bedenine kaydı ama Farley'nin yanından ayrılmadı. Julian Lu-

cas'ı da onların arasına doğru itti ve serbest bıraktığımız mahkûmların karşısına geçerek merdivenin yanında yerini aldı.

Ben de diğer tarafa geçip Kilorn'a yaslandım. Geceyi hücrede bir cesetle geçirmiş olmasına rağmen hâlâ yuvam gibi kokuyordu.

"Geleceğini biliyordum," diye fısıldadı kulağıma. "Biliyordum."

Ancak, tatlı kutlama sözleriyle harcayacak vaktimiz yoktu. Ta ki onlar güvenle uzaklaşana kadar...

Julian, merdiven boşluğunun karşısından bana başıyla işaret verdi. Hazırdı.

Merdivenlerden yukarıya doğru, "Gözcü Gliacon, sizinle biraz konuşabilir miyim?" diye seslendim. Sıradaki tuzağımız için yem atıyordum. Ayaklarını sürüme sesini duyunca oltaya takıldığını anladım.

"Buyurun, Leydim."

Aşağıya indiğinde gözleri, doğrudan açık hücreye gitti ve maskesinin arkasında hızlı hızlı nefes alıp vermeye başladı. Ama Julian, bir Gözcü için bile fazlasıyla hızlıydı.

"Yürüyüşe çıktın. Geri döndüğünde burayı böyle buldun. Bizi hatırlamıyorsun. Diğerlerinden *birini* çağır," diye mırıldandı.

Gliacon, "Gözcü Tyros, size ihtiyacımız var," dedi tekdüze bir ses tonuyla.

"Şimdi uyuyacaksın."

Gliacon, son heceler Julian'ın dudaklarından dökülmeden neredeyse düşecekti. Ama Julian onu belinden yakaladı ve nazikçe yere yatırdı. Kilorn, memnun bir ifadeyle kendi kendine hafifçe gülümseyen Julian'dan etkilenmiş bir halde, şaşkınlık dolu bir soluk verdi.

Ardından Tyros, aklı karışmış ama hizmet etmeye istekli bir şekilde aşağıya indi. Julian komutlarını tekrar birkaç saniyede fısıldadı. Gözcülerin bu kadar aptal olduklarını tahmin etmiyordum ama çok da mantıksız sayılmazdı. Çocukluklarından itibaren dövüş sanatıyla eğitiliyorlardı; mantık ve zekâ, öncelikleri arasında değildi.

Ancak sona kalan domuz bakışlı ve şifacı o kadar aptal değillerdi. Tyros, deri şifacısı Gözcü'ye aşağıya inmesi için seslendiğinde iki Gözcü birbirlerine bir şeyler mırıldandılar.

Domuz bakışlı temkinli bir ses tonuyla, "İşiniz bitmedi mi, Leydi Titanos?" diye seslendi.

Hızla düşünüp onlara cevap verdim. "Bitti. Arkadaşlarınız görevlerinin başına döndüler. Sizin de yerinizi aldığınızdan emin olmak istiyorum."

"Ah, döndüler mi? Öyle mi, Tyros?"

Julian inanılmaz bir hızla dizlerinin üzerine çökerek baygın yatmakta olan Tyros'a eğildi. Gözkapaklarından tutup zorla gözlerini açtı. "Yerine döndüğünü söyle. Leydi'nin işinin bittiğini söyle."

Tyros tekdüze bir tonla, "Yerime döndüm," dedi. Neyse ki uzun merdiven ve taş duvarlar sesini boğuyordu. "Leydi'nin işi bitti."

Domuz bakışlı kendi kendine homurdandı. "Anlaşıldı."

Botlarının sesi basamaklarda yankılanıyordu; ikisi de aşağı iniyorlardı. *İkisi de. Julian tek başına ikisiyle baş edemez.* Arkamda duran Kilorn'un gerildiğini hissettim, her türlü olasılığa hazırlanıyormuşçasına yumruklarını sıktı. Bir elim kıvılcımlarla bembeyaz olmaya başlarken, diğer elimle onu duvara geri ittim.

Ayak sesleri, merdiven boşluğunun hemen öncesinde durdu. Onları göremiyordum; Julian da göremiyordu ama domuz gözlünün bir köpek gibi nefes alıp verdiğini duyuyordum. Şifacı da oradaydı; hemen arkasında bekliyordu. Böylesi bir sessizlikte, bir silahın klik sesini duymak hiç zor olmadı.

Julian'ın gözleri kocaman açıldı ama telaşlanmadan bir elini çalıntı silahına yakın tutarak hareketsiz durdu. Hepimiz uçurumun kenarındaydık. Nefes almaya bile korkuyordum. Sanki duvarlar daralıyor, bizi kaçışı olmayan bir taş mezara sokuyordu.

Kıvılcımlanmış elim arkamda, sessizce ilk basamaklara doğru yürürken çok sakindim. Her an kurşunları hissedecekmişim gibi geliyordu ama beklediğim acıyı duymadım. Ben onlara geçerli bir neden verene kadar beni vurmayacaklardı.

Tek kaşını Evangeline'in yüzlerce kez yaptığı biçimde kaldırarak küçümser bir gülümsemeyle, "Bir sorun mu var, Gözcüler," dedim. Yavaşça bir basamak yukarı çıkıp ikisini de görüş alanıma aldım. Parmaklarını birbirinin aynı silahlarının tetiğine geçirmişler, yan yana duruyorlardı. "Silahlarınızı bana doğrultmamanızı tercih ederim."

Domuz gözlü bana sert bir bakış attı ama bu beni korkutmadı. *Sen bir leydisin. Ona göre davran.* "Arkadaşınız nerede?"

"Geliyor. Mahkûmlardan biri ona saygısızlık yaptı da. *Fazladan* ilgi göstermesi gerekti." Bu yalan ağzımdan çok kolay çıkmıştı. Pratik yapmak insanı gerçekten de mükemmelleştiriyordu.

Domuz gözlü sırıtarak silahını biraz aşağıya indirdi. "Yaralı kaltak mı? Ben de bir-iki kere ona dersini vermek zorunda kaldım." Kıkır kıkır güldü. Gülüşüne katıldım ve şimşeğin onun pörtlek, solgun gözlerine neler yapabileceğini hayal ettim.

Yaklaşmaya başladığımda şifacı, geçmemi engellemek için elini metal parmaklıklara koydu. Ben de aynısını yaptım. Elimin altındaki soğuk ve sert metali hissettim. Kıvılcımlarıma yeterli enerjiyi göndererek, *abartmana gerek yok*, dedim kendi kendime. Gönderdiğim enerji yakmayacak ya da yaralamayacaktı ama ikisiyle de başa çıkmaya yeterdi. İğneye iplik geçirmek gibiydi ve bu kez dikiş uzmanı bendim.

Tepemde dikilen şifacı, arkadaşı gibi gülmüyordu. Gözleri parlak gümüş rengiydi; maskesi ve kıpkırmızı peleriniyle kâbuslardan fırlamış bir iblise benziyordu.

Maskesinin arkasından tıslar gibi, "Arkanda ne var?" dedi.

Omuz silkerek bir adım daha attım. "Hiçbir şey, Gözcü Skonos."

Sonraki kelimeleri kulak tırmalayıcıydı. "Yalan söylüyorsun."

İkimiz de aynı anda harekete geçtik. Kurşun karnıma saplandı ama o anda şimşeğim, metal parmaklıktan yukarı çıkarak şifacının tenimden geçip beynine ulaştı. Domuz gözlü, silahını ateşledi. Kurşun birkaç santimle beni ıskalayarak duvara saplandı. Fakat ben arkamdan çıkarttığım kıvılcım topuyla onu ıskalamadım. İkisi de şokun etkisiyle kasları seğirerek baygın bir halde düşüp yanımdan aşağıya kaydılar.

Ardından ben de düşmeye başladım.

O an, taş zeminin kafatasını parçalayıp parçalamayacağını düşündüm. Sanırım bu, kan kaybından ölmekten daha kolay olurdu. Ama uzun kollar beni yakaladı.

Kilorn, "Mare, iyileşeceksin," diye fısıldadı. Elini karnıma bastırmış, kanamayı durdurmaya çalışıyordu. Gözleri çimen gibi yemyeşildi. Karanlığa gömülen bir dünyada parlıyorlardı. "Önemli bir şeyin yok."

Julian sert bir tonla, "Şunları giyin," dedi diğerlerine. Farley ve Walsh, ateş kırmızısı pelerinleri ve maskeleri almak için hızla yanımdan geçtiler. "Sen de!"

Telaş içinde Kilorn'u hızla yanımdan çekerek odanın diğer tarafına neredeyse fırlattı.

Onu tutmaya çalışarak boğuk bir sesle, "Julian..." dedim. *Ona teşekkür etmeliyim.*

Ama ulaşabileceğim mesafede değildi; şifacının yanında diz çökmüştü. Gözcü'nün gözkapaklarını zorla açıp uyanmasını emretti. Sonra tek bildiğim, şifacının tepemde dikilmiş, bana bakarak ellerini yarama bastırdığıydı. Eski halime dönmem uzun sürmedi. Bir köşede duran Kilorn rahat bir nefes aldı ve pelerini başına geçirdi.

Farley'yi işaret ederek, "Onu da," dedim. Julian başını salladı ve şifacıyı Farley'ye yönlendirdi. Farley'nin omzu yüksek bir çatırtıyla yerine oturdu.

Farley maskeyi yüzüne takarken, "Minnettarım," dedi.

Walsh maskeyi elinde unutmuş bir halde tepemizde dikiliyordu. Ağzı açık kalmış, yerde yatan Gözcülere bakıyordu. Korkmuş bir çocuk gibi fısıldayarak, "Öldüler mi?" diye sordu.

Julian, domuz gözlüye fısıldamayı bitirdikten sonra başını kaldırıp ona baktı. "Hayır. Birkaç saat sonra ayılacaklar ve eğer şanslıysanız kaçtığınızı o zamana kadar kimse bilmeyecek."

"Birkaç saat bize yeter." Farley, Walsh'u gerçekliğe döndürmek için ona bir tokat attı. "Kendine gel, kızım. Bu gece bayağı bir koşacağız."

Onları son birkaç geçitten gizlice geçirmek uzun sürmedi. Yine de kendimizi Cal'in garajının ortasında bulana kadar her geçen saniye daha

da korkmuştum. Ağzı açık kalmış olan Lucas, metal kapıda kâğıt yırtarcasına bir delik açarak kapının ardındaki karanlık geceye önümüze serdi.

Walsh bana sarıldığında hazırlıksız yakalandım. "Nasıl olacak bilmiyorum," diye mırıldandı, "ama bir gün kraliçe olacağını umuyorum. O zaman neler yapabileceğini düşünsene. Kızıl Kraliçe."

Bu imkânsız hayale, gülümseyerek karşılık verdim. "Saçmalıklarını bana bulaştırmadan git buradan."

Farley sarılmayı seven biri değildi ama omzuma dokundu. "Yakında tekrar görüşeceğiz."

"Bu şekilde değil umarım."

Yüzünde, onda ender görünen türden, tüm dişlerini ortaya çıkaran bir gülümseme belirdi. Yara izine rağmen çok güzel olduğunu fark ettim.

Walsh'la birlikte karanlık geceye dalmadan önce, "Bu şekilde değil," diye karşılık verdi.

Kilorn, onların arkasından gitmek üzere harekete geçerken, "Benimle gelmeni isteyemeyeceğimi biliyorum," diye mırıldandı. Başını eğdi ve ellerindeki, kendi adımdan bile daha iyi bildiğim yara izlerini incelemeye başladı. *Bana bak, geri zekâlı.*

İç çekerek onu özgürlüğe itmek için kendimi zorladım. "Davanın bana burada ihtiyacı var. Senin de bana burada ihtiyacın var."

"İhtiyaçlarım ve isteklerim farklı şeyler."

Gülmek istedim ama kendimde o gücü bulamadım.

Kilorn beni kucaklayarak, "Bu bizim için bir son değil, Mare," diye mırıldandı. Kendi kendine güldüğünde göğsü hafifçe titredi. "Kızıl Kraliçe... Kulağa hoş geliyor."

"Git artık, aptal şey." Hayatım boyunca, böyle üzgün hissettiğim bir anda hiç bu kadar ışıl ışıl gülümsememiştim.

Bana son bir bakış attı, Julian'ı başıyla selamladı ve karanlığa daldı. Metal duvar, tekrar birleşerek arkadaşlarını daha fazla görmemi engelledi. Zaten nereye gittiklerini bilmek istemiyordum.

Beni Julian'ın zorla uzaklaştırması gerekti ama uzun vedalaşmam için beni azarlamadı. Sanırım aklı sersemlemiş bir halde salya akıtmaya başlayan Lucas'taydı.



YİRMİ İKİ

O gece rüyamda ağabeyim Shade'in karanlıkta beni ziyaret ettiğini gördüm. Barut gibi kokuyordu. Ama gözlerimi kırptığımda yok oldu ve zihnim bana çoktan bildiğim gerçeği haykırdı: *Shade öldü.*

Sabah, sürüklenme ve çarpma sesleriyle bir anda uyanıp yatakta doğruldum. Gözcülerle, Cal'le ya da yaptıklarımdan dolayı beni paramparça etmeye niyetli gözü dönmüş Ptolemus'la karşılaşmayı bekledim ama gürültünün nedeni sadece dolabımı kurcalayan hizmetçilerdi. Her zamankinden daha bezgin görünüyor, giysilerimi dolaptan aceleyle çıkarıyorlardı.

"Neler oluyor?"

Dolabın önündeki kızlar donakaldı. Elleri ipek ve ketenle doluyken reverans yaptılar. Biraz yaklaşınca deri valizlerin başında durduklarını gördüm. "Bir yere mi gidiyoruz?"

"Emirler böyle Leydim," dedi içlerinden biri, bakışlarını yerden kaldırmadan. "Biz sadece bize söylendiği kadarını biliyoruz."

"Elbette. Pekâlâ, ben de giyineyim o zaman." En yakındaki giysiye uzanıp değişiklik olsun diye kendi başıma bir şey yapmaya niyetlendim fakat hizmetçiler benden önce davrandı.

Beş dakika sonra beni giydirip boyamışlardı; üzerimde tuhaf bir deri pantolon ve dökümlü bir bluz vardı. Antrenman tulumumu dolaptaki tüm giysilere yeğlerdim ama anlaşılan o dersler dışında giymeye "uygun" değildi.

Boş koridora, "Lucas?" diye seslenirken, bir yanım duvardaki girintilerin birinden fırlamasını bekliyordu.

Ama Lucas'ı hiçbir yerde bulamayınca, yolda karşıma çıkmasını umarak Protokol'e doğru yöneldim. Subay ortaya çıkmayınca içimi bir korku kaplamaya başladı. Julian dün geceyi ona unutturmuştu ama belki de bir parçası kalmıştı. Belki hatırlamadığı bir gece hakkında, bizim ona zorla yaptırdıklarımız yüzünden sorgulanıyor, cezalandırılıyordu.

Ama uzun süre yalnız kalmadım. Maven önüme çıktığında dudakları keyifli bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Erkencisin." Sonra bana doğru eğilip, "Dün gece geç saatlere kadar ayakta olduğunu düşünürsek," diye fısıldadı.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Sesimin masum çıkmasına çabaladım.

"Mahkûmlar kaçmış. Üçü birden yok olmuş."

Elimi kalbime koyarak, kameraların karşısında bu habere şaşırmış numarası yaptım. "Gümüşler aşkına! Birkaç Kızıl, bizim elimizden mi kaçtı? Bu mümkün olamaz."

"Kaçmış işte." Yüzündeki gülümseme sabitti ama gözleri biraz kararmıştı. "Tabii bu, hey şeyin sorgulanmasına neden oldu. Elektrik kesintileri, güvenlik sisteminin çöküşü, Gözcülerin hafızalarındaki eksik anlardan bahsetmiyorum bile." Bana imalı imalı baktı.

Ona dik dik bakarak rahatsızlığımı belli ettim. "Onları... annen mi sorguladı."

"Evet."

"Kaçış konusunda başkalarıyla da konuşacak mı?" Kelimelerimi dikkatle seçiyordum. "Askerlerle? Korumalarla?"

Maven kafasını iki yana salladı. "Bunu kim yaptıysa ustaca çalışmış. Sorgulamalarda anneme yardımcı olup onu şüpheli gördüğüm kişilere *yönlendirdim.*" *Yönlendirmiş. Şüpheleri benden uzağa yönlendirmiş.* Rahatlayarak hafifçe iç çektim ve beni koruduğu için teşekkür edercesine kolunu sıktım. "Kimin yaptığını bulamayabiliriz. İnsanlar dün geceden beri buradan kaçıyorlar. Sarayın artık güvenli olmadığını düşünüyorlar."

"Dün geceden sonra büyük ihtimalle haklılar." Koluna girerek onu daha yakınıma çektim. "Annen bomba hakkında ne öğrendi?"

Sesi fısıltı düzeyine indi: "Bomba yokmuş." *Ne?* "Bir patlamaymış ama kazayla olmuş. Bir kurşun, doğalgaz borusunu patlatmış ve Cal'ın alevi çarptığında..." Sözlerini, sessizce elleriyle göstererek tamamladı. "Durumu bizim, şey... avantajımıza kullanmak annemin fikriydi."

Biz amaçsızca adam öldürmeyiz. "Muhafızlar'ı bir canavar gibi göstermeye çalışıyor."

Başıyla usulca onayladı. "Kimse onlara katılmak istemeyecek. Kızıllar bile."

Kanım alev aldı. *Daha fazla yalan.* Bizi eline silah ya da bıçak dahi almadan yeniyordu. Tek ihtiyacı, kelimelerdi. Ve şimdi onun dünyasının daha da derinine, Arkeon'a gidiyordum.

Aileni bir daha göremeyeceksin. Gisa, tanıyamayacağın kadar büyüyecek. Bree ve Tramy evlenip çocuk sahibi olacak ve seni unutacaklar. Baban yaralarından dolayı boğularak yavaşça ölecek ve o öldükten sonra annen de eriyip gidecek.

Maven düşünmeme izin verdi; yüzümde beliren duyguları izlerken anlayışlı gözlerle bana bakıyordu. Düşünmeme hep zaman tanıyordu. Bazen onun sessizliği başkasının sözlerinden daha iyi geliyordu.

"Burada ne kadar zamanımız kaldı?"

"Bu akşamüstü ayrılıyoruz. Saray halkının büyük bir kısmı daha erken gidecek ama bizim tekneye binmemiz gerekiyor. Bütün bu çılgınlığın ortasında geleneklerimizi korumak için."

Küçük bir kızken verandamızda oturup başkente giden güzel teknelerin nehirden geçişini izlerdim. Shade, Kral'ı görmeye çalışmama gülerdi.

O zamanlar bunun, arenadaki dövüşler gibi, bizim ne kadar önemsiz olduğumuzu yüzümüze vurmayı amaçlayan bir gösteri olduğunun farkında değildim. Şimdi yine bu gösterinin bir parçası olacaktım fakat bu sefer diğer taraftaydım.

Nazik olmaya çalışarak, "En azından kısacık da olsa evini tekrar görebileceksin." *Evet Maven, benim de tek isteğim bu. Öylece durup evimin ve eski hayatımın geçip gitmesini izlemek...*

Fakat bu, ödemem gereken bir bedeldi. Kilorn ve diğerlerini kurtarmak, vadide geçireceğim son birkaç günü elimden almıştı ama bu değiştokuşa memnundum.

Cal'in odasına giden yakındaki bir koridordan gelen gürültüyle konuşmamız bölündü. Maven benden önce davranarak koridorun sonuna gitti, sanki beni bir şeyden korumak istermiş gibiydi.

Gördüklerinden endişelenerek, "Kâbus mu gördün ağabey?" diye seslendi.

Cal koridora çıktı; sanki ellerine hâkim olmaya çalışır gibi yumruklarını sıkmıştı. Kanlı üniformasını çıkarmış, yerine Ptolemus'unkine benzer ama daha kırmızımsı bir zırh giymişti.

Farley'ye, Tristan'a, Kilorn'a ve Walsh'a yaptıklarından dolayı ona vurmak, tırmalamak ve bas bas bağırmak istiyordum. İçimdeki kıvılcımlar hareketlenip dışarı çıkmak için bana yalvarıyordu. Ama sonuçta, ne bekliyordum ki? Ne düşündüğünü, neye inandığını biliyordum; ona göre Kızıllar kurtarılmaya değmezdi. Bu yüzden elimden geldiğince medeni konuştum.

"Birliğinle gidecek misin?" Gözlerindeki öfkeden, öyle olmayacağını anladım. Bir zamanlar gideceği için korkmuştum, şimdiyse gitmesini diliyordum. *Onu kurtarmak istediğime inanamıyorum. Böyle bir şeyi düşünebildiğime bile inanamıyorum.*

Cal zorlukla nefes aldı. "Gölge Birliği hiçbir yere gitmiyor. Babam buna izin vermiyor. Şimdi olmazmış. Bu çok tehlikeliymiş ve ben çok *değerliymişim.*"

"Haklı olduğunu biliyorsun." Maven elini ağabeyinin omzuna koyup onu sakinleştirmeye çalıştı. Cal'in aynı şeyi Maven'a yaptığı zamanı hatırladım ama şimdi roller değişmişti. "Sen vârissin. Seni de kaybetmeyi göze alamaz."

Cal kardeşinin dokunuşundan kaçarak, "Ben bir askerim," diye patladı. "Oturup da başkalarının benim için savaşmasına izin veremem. Bunu yapmayacağım."

Oyuncağı için mızmızlanan bir çocuğa benziyordu; demek ki öldürmekten gerçekten keyif alıyordu. Bu durum midemi bulandırdı. Sessiz kalarak, diplomatik Maven'ın benim yerime de konuşmasına izin verdim. O ne söylemesi gerektiğini daima bilirdi.

Ağabeyine bakarak, "Başka bir amaç bul. Bir motor daha yap, antrenmanlarını iki katına çıkar, adamlarına talim yaptır, kendini tehlikenin geçeceği zamana *hazırla*. Bir pusuda ölmene neden olmayacak binlerce şey yapabilirsin Cal!" dedi. Sonra sırıtıp ortamı yumuşatmaya çalıştı. "Hiç değişmeyeceksin. Yerinde duramıyorsun."

Kısa süren sert sessizliğin ardından Cal hafifçe gülümsedi. "Asla." Gözleri bana kaydı ama onun bronz bakışlarına tekrar kanmayacaktım.

Başımı çevirip duvardaki bir tabloyu inceliyormuş gibi yaptım. "Güzel zırh," diye dalga geçtim. "Koleksiyonunla güzel uyum sağlayacak."

Sanki şaşırmıştı fakat kendini çabuk toparladı. Gülümsemesinin yerini kısık gözler ve kenetlenmiş bir çene almıştı. Zırhına vurdu ve bir pençenin taşa vurması gibi bir ses çıktı. "Ptolemus'tan bir hediye. Görünen o ki nişanlımın ağabeyiyle ortak bir amaca sahibiz." *Nişanlım*. Sanki beni bununla kıskandırabilecekmiş gibi...

Maven dikkatle zırhı inceledi. "Ne demek istiyorsun?"

"Ptolemus başkentteki Güvenlikçileri kumanda ediyor. Ben ve birliğim ona katılırsak şehrin içinde bile işe yarayacak bir şeyler yapabiliriz."

İçimi dün gecenin getirdiği tüm umut ve mutluluğu yok eden bir korku kapladı. "Ne gibi?" Kendi nefes alışımı duyabiliyordum.

"Ben iyi bir avcıyım. O iyi bir katil." Cal geriye doğru adım atarak bizden uzaklaştı.

Sadece koridorda değil, çarpık ve karanlık bir yolda da ilerlediğini seziyordum. Bana dans etmeyi öğreten çocuk için korktum. *Hayır, hayır onun için değil.* Ondan *korkuyorum.* Bu benim bütün dehşet ve kâbuslarımdan beterdi.

"İkimiz birlikte Kırmızı Muhafızlar'ın kökünü kazıyabiliriz. Bu isyana kesin bir şekilde son verebiliriz."

Ders verecek veya talim yaptıracak herkes ayrılmakla meşgul olduğundan, bugün programlanmamıştı. Aslında *kaçmak* daha doğru bir kelime olabilirdi çünkü giriş salonundaki yerimden izlediğim manzara tam olarak buydu. Eskiden Gümüşlerin dokunulmaz tanrılar olduğunu, tehdit edilemez ve korkusuz olduklarını düşünürdüm. Şimdi tam tersinin gerçek olduğunu biliyordum. Korunaklı ve ayrıcalıklı tepelerde o kadar çok zaman geçirmişlerdi ki aşağıya düşebileceklerini unutmuşlardı. Güçleri, zayıflıklarına dönüşmüştü.

Eskiden bu duvarlardan korkardım; güzellikleri beni ürkütürdü. Ama artık çatlakları görebiliyordum. Tıpkı bombalamanın olduğu gün Gümüşlerin yenilmez olmadığını fark ettiğimdeki gibi... O zaman bir patlama, şimdi ise birkaç kurşun elmascamı kırıp altındaki korku ve paranoyayı ortaya çıkarmıştı. Bir aslanın fareden kaçması gibi Kızıllardan kaçan Gümüşler... Kral ve Kraliçe birbirlerine muhalefet ediyor, saray halkı kendi çıkarlarına göre gruplaşıyor ve mükemmel Prens, iyi asker Cal işkenceci, korkunç bir düşmana dönüşüyordu. *Herkes herkese ihanet edebilir.*

Cal ve Maven, etraftaki karmaşaya rağmen görevlerini yerine getirerek herkesle vedalaşıyordu. Yakınlarda bir yerde bekleyen zeplinlerin gürültüsü binanın içinden bile duyulabiliyordu. Devasa makineleri yakından görebilmeyi isterdim fakat oraya gitmek kalabalığa karışmamı gerektirirdi ve insanların keder dolu yüzlerini görmeye dayanamayacaktım. Dün toplamda on iki kişi ölmüştü ama ben isimlerini öğrenmeyi reddediyordum. Aklımın her zamankinden çok yerinde olması gerekirken, ölülerin yükünü kaldıramazdım.

Daha fazla izleyemeyecek durumu geldiğimde, ayaklarım beni artık tanıdık olan koridorlara taşıdı. Önünden geçtiğim odalar, gelecek sezonda saray halkının dönüşüne kadar kapatılıyordu. *Ama ben dönmeyeceğim.* Bunu biliyordum. Hizmetçiler mobilyaları, tabloları ve heykelleri beyaz örtülerle örttükçe her yer hayaletli gibi görünmeye başlamıştı.

Kısa sürede kendimi Julian'ın eski sınıfının önünde bulduğumda karşıma çıkan manzara beni şoke etti. Kitap yığınları, masalar hatta haritalar bile gitmişti. Oda daha büyük görünmesine rağmen, sanki küçülmüş gibi hissettiriyordu. Bir zamanlar koca dünyaları barındıran oda, artık sadece toz ve buruşuk kâğıt parçalarından ibaretti. Gözlerim eskiden devasa haritanın bulunduğu duvara kaydı. Biz zamanlar anlamadığım harita, artık iyi tanıdığım, eski bir dost gibiydi.

Poyraz, Gölbölge, Yamaç, Bozkır, Tiraks, Yüksektepe, Siron ve aralarındaki, hâkimiyet kavgasının sürdüğü tüm topraklar... Diğer ülkeler, hepsi kanına göre ayrılmış diğer halklar... *Biz değişsek onlar da değişir mi? Yoksa bizi yok etmeye mi çalışırlar?*

"Umarım derslerimizi hatırlarsın." Julian'ın sesiyle hayal dünyamdan çıkıp boş odaya geri döndüm. Haritaya yönelmiş bakışlarımı takip ederek yanımda durdu. "Sana daha fazlasını öğretemediğim için üzgünüm."

"Arkeon'da Dersler için bolca zamanımız olacak."

Buruk bir şekilde gülümsedi, onu bu halde görmek acı vericiydi. Bir anda, kameraların bizi burada ilk defa izlediğini fark ettim. "Julian?"

"Delfi'deki arşivciler bazı eski metinleri düzenlememi için beni çağırdılar." Yalan olduğu gün gibi ortadaydı. "Görünen o ki Süpürüntü'de yapılan kazılarda, depo olarak kullanılan sığınaklara rastlamışlar. Düzenlenmesi gereken dağlar kadar belge olduğunu söylüyorlar."

"Tam senlik bir işmiş." Konuşurken boğazım düğümleniyordu. *Gitmesi gerekeceğini biliyordun. Dün gece Kilorn'un hayatını kurtarmak için onun hayatını tehlikeye atarak onu buna sen zorladın.* "Fırsatın olursa beni ziyaret eder misin?"

"Evet, elbette." Bir yalan daha... Kaçması gerekiyordu; yakında Elara onun olaylarda parmağı olduğunu anlayacaktı. Şimdiden kaçmaya başlaması mantıklıydı. "Sana bir hediyem var."

Julian'ı her türlü hediyeye tercih ederdim ama yine de minnettar görünmeye çalıştım. "İyi bir tavsiye mi?"

Başını sallayıp gülümsedi. "Başkente gittiğinde göreceksin." Sonra kollarını açarak bana yaklaştı. "Gitmem gerekiyor, beni düzgünce uğurla."

Ona sarılmak, bir daha göremeyeceğim babama ya da ağabeylerime sarılmak gibiydi. Gitmesini istemiyordum ama ikimiz de gitmezse çok büyük bir tehlikede olacağını biliyorduk.

Kulağıma, "Teşekkürler, Mare," diye fısıldadı. "Ona o kadar benziyorsun ki..." Yıllar önce kaybettiği kız kardeşi Coriane'den bahsettiğini anlamıştım. "Seni özleyeceğim, küçük şimşek kız."

Takma adım bu sefer o kadar da kötü gelmemişti.

Elektrikli makineler sayesinde suda ilerleyen tekneye hayran kalacak gücüm bile yoktu. Kral'ın teknesi olduğunu göstermek için her yanı siyah, gümüş ve kırmızı bayraklarla donatılmıştı.

Küçük bir kızken Kral'ın neden bizim rengimizi kendi renkleri arasında kullandığını merak ederdim. Bu onun tenezzül etmemesi gereken bir şeydi. Ama artık kırmızının onun alevinden, aleviyle kontrol ettiği yıkım ve insanlardan geldiğini biliyordum.

Maven güvertede yürürken, "Dün geceki Gözcüler başka yere *atandı*," diye mırıldandı.

Bu *cezalandırıldılar* demenin süslü yoluydu. Domuz gözlüyü ve bana bakışını hatırlayınca buna hiç üzülmedim. "Nereye gittiler?"

"Cepheye tabii ki... Yaralı, beceriksiz ve huysuz askerleri yönetmek üzere cephedeki askerlere katılacaklar. Genelde siperleri daha ileri taşımak için ilk onlar gönderilir." Gözlerindeki gölgeler, Maven'ın buna bizzat şahit olduğunu belli ediyordu.

"İlk ölecek olanlar."

Ciddi bir şekilde başıyla onayladı.

"Peki ya Lucas? Onu dünden beri görmedim..."

"Lucas iyi. Ailesiyle bir arada, Samos Hanesi'yle birlikte yolculuk edecek. Saldırıdan sonra herkes diken üzerinde, Soylu Haneler bile."

İçimi rahatlamayla birlikte hüzün kapladı. Lucas'ı şimdiden özlemiştim ama Elara'nın gözünden uzakta, güvende olduğunu bilmek güzeldi.

Maven dudağını ısırırken durgun görünüyordu. "Ama bu çok sürmez. Yakında bazı yanıtlar bulunacaktır."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hücrelerin orada kan buldular, Kızıl kanı."

Kurşun yaram iyileşmişti ama acısını hâlâ unutmamıştım. "Yani?"

"Kan deposu görevini düzgün yaparsa, hangi arkadaşının vurulacak kadar talihsiz olduğu ortaya çıkacaktır."

"Kan deposu mu?"

"Kan veritabanı. Medeniyetin iki yüz kilometre kadar yakınında doğan her Kızıl'dan, doğumunda bir örnek alınır. Aramızdaki farkı anlamak için başlatılan bir projeydi ama sizleri damgalamanın başka bir yöntemine dönüştü. Büyük şehirlerde Kızıllar kimlik kartları taşımıyor, kan etiketleri kullanıyorlar. Her giriş çıkışlarında örnek bırakıyorlar. Hayvan izleme sistemi gibi takip ediliyorlar."

Kabul salonunda Kral'ın yüzüme attığı eski evrakları düşündüm. Adım, fotoğrafım ve kan örneğim vardı.

Benim kanım. Kanım onlarda var.

"Ve kimin... kimin kanı olduğunu kolayca anlayabiliyorlar, öyle mi?"

"Biraz zaman alıyor, bir hafta kadar; ama evet, sistem öyle çalışıyor."

Bakışları titreyen ellerime kaydı ve aniden buz kesen ellerimi tutarak ısıttı. "Mare?"

"Beni vurdu," diye fısıldadım. "Gözcü beni vurdu. Buldukları, benim kanım."

Aniden onun elleri de benimkiler gibi buz kesti.

Bütün zeki fikirlerine rağmen, bu konuda söyleyebileceği bir şey yoktu. Korkuyla kısa ve titrek nefesler alarak öylece bakakaldı. Yüzün-

deki ifadeyi tanıyordum; birine veda etmeye zorlandığım her seferinde benim de yüzümde beliren ifadeydi.

"Burada daha uzun süre kalamamamız kötü oldu," diye mırıldandım, nehre doğru bakarak. "Evime yakın bir yerde ölmeyi tercih ederdim."

Hafifçe esen rüzgâr, saçının bir tutamını havalandırarak gözlerimin önüne düşürdü ama Maven, saçımı geriye attı ve yüzüme şaşırtıcı bir vahşilikle bakarak beni kendine çekti.

Ah...

Öpücüğü ağabeyininkine hiç benzemiyordu. Kendini de beni de şaşırtacak şekilde, çok daha gözü karaydı. Benim nehre atılan bir taş gibi hızla dibe battığımı biliyordu. *O da benimle birlikte boğulmak istiyor.*

"Bunu düzelteceğim," diye mırıldandı dudaklarıma doğru. Gözlerini şimdiye kadar hiç bu kadar kararlı ve parlak görmemiştim. "Seni incitmelerine izin vermeyeceğim. Sana söz veriyorum."

Bir yanım ona inanmak istiyordu. "Maven, her şeyi düzeltemezsin."

"Haklısın, *ben* yapamam," diye yanıtladı sertçe. "Ama benden daha güçlü olan birini ikna edebilirim."

"Kimi?"

Çevremizdeki ısı yükseldiğinde Maven geri çekildi; çenesi kasılmış ve sımsıkı kenetlenmişti. Gözleri öyle bir parladı ki bizi rahatsız eden kişiye saldıracağını düşündüm. Ancak bacaklarımı neredeyse hissedemediğimden arkama dönmedim. Uyuşmuş gibiydim ve dudaklarım az önceki öpüşmenin anısıyla titriyordu. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum; hislerime anlam veremiyordum.

"Kraliçe sizi seyir güvertesine bekliyor." Cal'in sesi kaya gibi sertti. Sanki kızmıştı ama gözlerinde üzgün hatta yenilmiş gibi bir ifade vardı. "Sütunkent'ten geçiyoruz Mare."

Kıyı şeridi bana şimdiden tanıdık gelmeye başlamıştı. Şu parçalanmış ağacı, sahilin genişlediği kısmı biliyordum. Testerelerin ve devrilen ağaçların sesini kolayca tanımıştım. *Burası benim yuvam.* Büyük bir acıyla, kardeşiyle sessizce konuşan Cal'e döndüm.

"Teşekkürler Cal," diye mırıldandım. Hâlâ Maven'ın öpücüğünü ve yaklaşan kıyametimi düşünüyordum.

Cal uzaklaşırken genelde dimdik duran sırtı kamburlaşmıştı. Her adımıyla içime bir suçluluk hissi yayılıyor, bana dansımızı ve öpüşmemizi hatırlatıyordu. *Herkesi incitiyorum, özellikle de kendimi.*

Maven kaçar gibi uzaklaşan ağabeyinin arkasından baktı. "Kaybetmeyi hiç sevmiyor." Sesini alçaltıp o kadar yakınıma geldi ki gözlerindeki minik gümüş parçacıklarını görebiliyordum. "Ben de hiç sevmem. Seni kaybetmeyeceğim Mare. *Kaybetmeyeceğim.*"

"Beni asla kaybetmeyeceksin."

Bir yalan daha söylemiştim ve bunu ikimiz de biliyorduk.

Her tarafı camlarla kaplanmış seyir güvertesi, teknenin ön kısmına tamamen hâkimdi. Nehir yatağında kahverengi şekiller belirdi ve ağaçların ardından arenanın bulunduğu eski tepe göründü. İnsanları seçemeyecek kadar açıktaydık ama evimi anında tanıdım. Üstüne üç kırmızı yıldız işlenmiş eski bayrak hâlâ verandada dalgalanıyordu. Bir tanesinin üstüne, Shade'in onuruna siyah bir çizgi çekilmişti. *Shade idam edildiği için o yıldızı oradan sökmeniz gerekirdi.* Ama yapmamışlardı. Kendi küçük isyanları olarak orada bırakmışlardı.

Evimi Maven'a gösterip kasabayı anlatmak istedim. Onun hayatını görmüştüm ve benimkini ona göstermek istiyordum. Ama seyir güvertesi sessizdi, hepimiz gittikçe yaklaşan kasabaya bakıyorduk. *Kasabalılar sizi umursamıyor,* diye bağırmak istedim. *Sadece aptallar durup izleyecektir. Sadece aptallar vaktini size harcar.*

Tekne yoluna devam ettikçe, tüm kasabanın aptallardan oluştuğunu düşünmeye başladım. İki bin kişinin tamamı kıyıda toplanmış gibi görünüyordu. Bazıları dizlerine kadar suyun içine girmişlerdi. Bu mesafeden hepsi de aynıymış gibi görünüyordu. Solgun saçları, eski kıyafetleri, lekeli ciltleriyle yorgun ve açlardı. Tıpkı eskiden olduğum gibi...

Ve *kızgın* görünüyorlardı. Teknenin içinden bile öfkelerini hissedebiliyordum. Tezahürat yapmıyor ya da isimlerimizi bağırmıyorlardı. Hiç kimse el sallamıyordu. Hiçbiri gülümsemiyordu bile.

"Bu da ne böyle?" diye fısıldadım kimseden bir cevap beklemeden.

Ama Kraliçe büyük bir zevkle yanıtladı: "Kimse izlemezken nehirde geçit töreni yapmamız, büyük israftı. Bu soruna bir çözüm bulmuşuz sanırım."

İçimden bir ses bunun da İlk Cuma Oyunları ve yayınlar gibi mecburi bir olay olduğunu söylüyordu. Güvenlik görevlileri hasta yaşlıları ve yorgunluktan bitkin düşmüş işçileri yataklarından çıkarmış, bizi izlemeye zorlamıştı.

Sahilde bir yerde bir kırbaç şaklaması ve hemen ardından bir kadın çığlığı duyuldu. "Sırada kalın!" diye bir ses yükseldi kalabalığın üstünden. Hiçbiri gözünü bile kırpmayıp dümdüz ileri bakmaya devam ederek sabit kaldıkları için karışıklığın nerede çıktığını anlayamadım. *Onları bu kadar uysal yapacak ne olmuş olabilir ki? Şimdiden cezalandırılıyorlar mı?*

Olanları izlerken gözyaşlarım gözlerimi yaktı. Birkaç çatırtı ve bebek ağlaması duyulsa da sahildeki hiç kimse protesto etmiyordu. Aniden güvertenin kenarına gittim; her zerremle buna itiraz ederek patlamak istiyordum.

"Bir yere mi gidiyorsun Mareena?" diye mırıldandı Elara, Kral'ın yanında durduğu yerden. Elindeki içecekten sakince bir yudum alırken kadehin üstünden beni inceliyordu.

"Bunu neden yapıyorsunuz?"

Muhteşem elbisesinin üstünde kollarını kavuşturan Evangeline, beni küçümseyerek süzdü. "Neden umursuyorsun ki?" Ama herkes onun sözlerini duymazdan geldi.

"Sarayda olanları biliyorlar ve belki de bunu onaylıyorlardır. Bu yüzden bizim hâlâ ayakta olduğumuzu görmeleri gerekiyor," diye mırıldandı Cal, gözlerini sahilden ayırmadan. Korkak Prens, bana bakamıyordu bile. "Burnumuzun bile kanamadığını görmeliler."

Bir başka kırbaç şaklaması duyulunca irkildim; sanki kamçıyı tenimde hissetmiştim. "Dövülmelerini de emrettiniz mi?"

Meydan okumama karşılık vermeyerek çenesini sıktı. Ama başka bir kasabalı bağırarak Güvenlik görevlilerini protesto ettiğinde gözlerini kapadı.

"Geri çekilin Leydi Titanos." Kral'ın sesi sanki uzak bir gök gürlemesiydi ve bu bir emirdi. Geri çekilip Maven'a yanaştığım sırada kendinden hoşnut gülümsemesini hissedebiliyordum. "Hepimizden daha iyi bildiğin üzere, burası bir Kızıl kasabası. Onlar bu teröristleri barındırdılar, beslediler, korudular ve *onlardan* biri oldular. Onlar yanlış yapmış çocuklar. Ve ders almak zorundalar."

Buna karşı çıkmak için ağzımı açtım ama Kraliçe dişlerini gösterdi. "Belki de örnek teşkil edebilecek birilerini tanıyorsundur," dedi sakince ve sahili gösterdi.

Bu tehdit karşısında kelimeler boğazımda takılıp kaldı. "Hayır Majesteleri, tanımıyorum."

"O zaman geri çekil ve sessiz ol." Ardından sırıttı. "Senin de konuşacağın zaman gelecek."

Bana bu yüzden ihtiyaçları var. Terazinin dengesinin onlardan yana olmadığı bunun gibi zamanlar için. Ama itiraz edemezdim. Sadece emrine itaat edebilir ve evimi uzaktan izleyebilirdim; görüş alanımdan çıkana dek... Sonsuza kadar.

Başkente yaklaştıkça kasabalar da büyüdü. Bir müddet sonra da odunculuk ve tarım toplulukları yerini düzgün kasabalara bıraktı. Tuğla evler ve Kızıl işçilerin barındığı yatakhaneler, devasa değirmenlerin etrafını sarıyordu. Diğer kasabalardaki gibi, burada yaşayanlar da bizim geçişimizi izlemek için sokaklara dökülmüştü. Güvenlik görevlileri bağırıyor, kırbaçlar şaklıyordu ve buna asla alışamıyordum. Her seferinde irkiliyordum.

Sonrasında kasabaların yerini saraya benzeyen geniş malikâneler ve köşkler aldı. Taş, cam ve yontulmuş mermerlerle kaplı yapıların her biri bir öncekinden daha görkemliydi. Yeşerticilerin elinden çıkmış bahçeler

ve güzel fıskiyelerle süslenmiş çimenlikleri nehre kadar iniyordu. Evler sanki tanrılar tarafından inşa edilmişti, her biri farklı şekillerde güzeldi. Ancak hepsinin de pencereleri karanlık, kapıları kapalıydı. Kasabalar insanlarla dolu olduğu halde burası yaşamdan yoksundu. Bana burada birilerinin yaşadığını gösteren tek kanıt, her yapının tepesinde dalgalanan bayraklardı. Osanos Hanesi için mavi, Samos için gümüş rengi, Rhambos için kahverengi... Artık tüm renkleri ezbere biliyordum ve her sessiz evin içine yüzleri yerleştirebiliyordum. *Hatta birkaç tanesinin sahibini bile öldürdüm.*

"Nehir Konaklar," diye açıkladı Maven. "Lord ya da leydiler şehirden kaçmak istediklerinde geldikleri kır evleri."

Bakışlarım siyah mermer sütunlardan oluşan Iral evine takıldı. Verandasını, gökyüzüne doğru uluyan taştan panter heykelleri koruyordu. Heykeller bile içimi ürperterek, Ara Iral'ı ve ısrarcı sorularını hatırlamama neden oldu.

"Ama burada kimse yok."

"Evler yılın çoğunda boştur ve kimse şu anda, Muhafızlar'ın eyleminden sonra şehirden ayrılmaya cesaret edemez." Bana hafifçe, acı bir gülümseme gönderdi. "Elmas duvarların arkasında saklanıp ağabeyimin onlar için savaşmasını tercih ediyorlar."

"Keşke kimse savaşmak zorunda kalmasa."

Başını iki yana salladı. "Hayal etmek bir işe yaramaz."

Nehir Konaklar arkamızda kalıp nehir yatağının üst tarafında başka bir orman belirirken sessizlik içinde seyrettik. Bizi çok uzun, siyah kabuklu ve koyu kırmızı yaprakları olan garip ağaçlar karşıladı. Hiçbir ormanın olamayacağı kadar ölümcül bir sessizlik içindeydi. Bir kuş sesi bile çıkmıyordu ve ormanın üstünde gökyüzü kararıyordu. Ancak bunun nedeni akşam güneşinin zayıflaması değildi. Siyah bulutlar kalın bir battaniye gibi ağaçların üstünde süzülüyordu.

"Peki bu nedir?" Sesim bile boğuk çıkınca, güverteyi koruyan cama şükrettim. Diğerlerinin terastan ayrılıp kasvetli bölgeyi seyretmemiz için bizi yalnız bıraktıklarını fark edince şaşırdım.

Maven ormanı seyrederken yüzü hoşnutsuzlukla asılmıştı. "Ağaç seti. Hava kirliliğinin nehrin üst kısımlarına ulaşmasını engelliyor. Bunları yıllar önce Welle yeşerticileri yapmıştı."

Kahverengi dalgalar tekneye çarptıkça köpürüp parlak çelik gövdenin üstünde simsiyah bir çepel bırakıyordu. Dünya, kirli bir camın arkasından bakıyormuşum gibi garip bir tona bürünmüştü. Gökyüzünü karartan alçak bulutlar, aslında binlerce bacadan yayılan dumandan başka bir şey değildi. Ağaçlar ve çimenler yok olmuş, yerini kül ve döküntülerden oluşan bir arazi almıştı.

"Gri Şehir," diye mırıldandı Maven.

Kirli, elektrikle uğuldayan devasa fabrikalar göz alabildiğince uzanıyordu. Elektrik o kadar yüklüydü ki karnıma yumruk yemiş gibi hissediyordum ve neredeyse yere yığılacaktım. Nabzım korkunç biçimde hızlandı; vücudum bu ritmi daha fazla kaldıramayınca oturmak zorunda kaldım.

Kendi dünyamın yanlış olduğunu, hayatımın adaletsiz olduğunu düşünürdüm. Ama burası gibi, Gri Şehir gibi bir yeri asla hayal edemezdim.

Elektrik santralleri karanlığın içinde parlıyor, havadaki örümcek ağı gibi kablolardan mavi ve yeşil renklerde ışıldayarak geçiyordu. Yükseltilmiş yolların üstündeki yük dolu araçlar, bir fabrikadan diğerine mal taşıyordu. Düğüm olmuş trafikte gürültüyle birbirlerine bağırıyorlar, gri damarların içinde ağır ağır akan siyah kan gibi görünüyorlardı. Hepsinden de kötüsü, her fabrikanın etrafını düzenli bir kare şeklinde çevrelemiş ve aralarında dar sokaklar olan, birbirinin üstüne binmiş küçük evlerdi. *Kenar mahalleler.*

Bu kadar dumanlı bir gökyüzünün altında, işçilerin gün ışığını gördüğünden şüpheliydim. Fabrika ve evleri arasında yürüyor, vardiya değişiminde caddeleri dolduruyorlardı. Ortada ne Güvenlik görevlisi, ne saklayan kırbaçlar ne de boş bakışlar vardı. Kimse onları bizim geçişimizi izlemeye zorlamıyordu. *Kral'ın burada gösteriş yapmasına gerek yok*, diye düşündüm. *Buradakiler doğuştan pes etmiş.*

"Bunlar teknisyenler," diye fısıldadım boğuk bir sesle, Gümüşlerin kaygısızca söyleyip durdukları kelimeyi hatırlayarak. "Işıkları, kameraları, ekranları yapıyorlar..."

"Silahları, kurşunları, bombaları, tekneleri ve ulaşım araçlarını da," diye ekledi Maven. "Elektriğin çalışmasını sağlıyorlar. Sularımızı temiz tutuyorlar. Bizim için her şeyi yapıyorlar."

Ve karşılığında duman dışında hiçbir şey almıyorlar.

"Neden buradan ayrılmıyorlar?"

Sadece omuzlarını silkti. "Bildikleri tek yaşam bu. Çoğu teknisyen, kendi sokağını bile terk etmez. Mecburi hizmete bile çağrılmıyorlar."

Mecburi hizmete bile çağrılmıyorlar. Hayatları o kadar berbattı ki savaş bile daha iyi bir seçenekti ama ona da gitmelerine izin verilmiyordu.

Nehirdeki her şey gibi fabrikalar da uzaklaşarak gözümüzün önünden kayboldu ama görüntüleri hafızama kazınmıştı. *Bunu asla unutmamalıyım,* dedim kendi kendime. *Onları asla unutmamalıyım.*

Ağaç setinden oluşan başka bir ormanın ötesinde bizi yıldızlar karşıladı ve onların altında da... Arkeon. Başkentin ışıklarını ilk bakışta parıldayan yıldızlar sandığımdan fark etmedim. Tekne yaklaştıkça ağzım şaşkınlıktan açık kaldı.

Geniş nehrin üstünde üç katlı bir köprü uzanıyor, iki yakadaki şehirleri birbirine bağlıyordu. Binlerce metre uzunluğundaki sağlam köprü, ışıklar ve elektrikle capcanlıydı. Nehrin yüzlerce metre üstündeki köprüde dükkânlar ve meydanlar vardı. Yüksekteki yerlerine kurulmuş oturan, yiyip içen ve aşağıdaki dünyayı kibirle izleyen Gümüşleri zihnimde canlandırabiliyordum. Köprünün en alt katında oradan oraya giden araçların farları, geceyi kırmızı ve beyaz kuyruklu yıldızlar gibi kesiyordu.

Köprünün iki ucu kapılarla kapatılmış; iki yakadaki şehirlerin sınırları, duvarlarla çizilmişti. Doğu kıyısında, yeryüzünü delip göğe kılıçlar gibi uzanan kocaman metal kulelerin tepeleri, parlak ve devasa yırtıcı kuşlarla süslenmişti. Nehir kenarından tepelere uzanan, binaları köprüye ve dış kapılara bağlayan bakımlı caddelerde daha çok araç ve insan kalabalığı vardı.

Duvarlar tıpkı saraydaki gibi elmascamdan yapılmaydı ama içi ışıklandırılmış metal kuleler ve diğer yapılarla doluydu. Duvarların üstünde devriyeler geziyordu ama üniformaları Gözcülerinki gibi alev kırmızısı ya da Güvenlik görevlilerininki gibi simsiyah değil, şehir manzarasıyla uyumlu gümüş ve beyazdı. *Bunlar asker ve leydilerle dans eden türden askerler de değiller. Burası bir kale.*

Arkeon savaşlara dayanmak için inşa edilmişti, barış için değil.

Batı kıyısında bulunan Kraliyet Mahkemesi ve Hazine Binası'nı, bombalama görüntülerinden hatırladım. İkisi de parlak beyaz mermerden yapılmıştı ve bir aydan biraz uzun süre önce saldırıya uğramış olmalarına rağmen tamamen onarılmışlardı. *Sanki üzerinden seneler geçti.* İlk görüşte tanıdığım Beyazateş Sarayı'nın iki yanında bulunuyorlardı. Eski öğretmenim, bu sarayın tepenin kendisine oyularak yapıldığını, beyaz taşın yaşayan bir parçası olduğunu anlatmıştı. Sarayı çevreleyen duvarların tepesinde, altın ve inciden yapılmış alevler parlıyordu.

Bakışlarım köprünün iki tarafı arasında gidip gelirken zihnim çabalıyor ancak burayı anlamlandıramıyordu. Tepemizde zeplinler yavaşça gece göğünde süzülürken onların da üstünden ve çok daha hızlı giden jetler kayan yıldızlar gibi görünüyordu. Güneş Sarayı'nın muhteşem olduğunu düşünürdüm ama belli ki bu kelimenin anlamını hiç bilmiyordum.

Fakat dumanlı, siyah fabrikalar sadece birkaç kilometre ötedeyken buradaki hiçbir şeyi güzel bulamıyordum. Gümüş şehri ile Kızıl kenar mahallesi arasındaki fark beni fazlasıyla rahatsız ediyordu. Bu, çökertmeye çalıştığım, beni ve değer verdiğim her şeyi yok etmeye çalışan dünyaydı. Artık, neye karşı savaştığımı açıkça görebiliyordum. Kazanmanın ne kadar zor ve ne kadar imkânsız olduğunu anlıyordum. Tepemizde yükselen devasa köprünün altındayken, kendimi hiç bu kadar küçük hissetmemiştim. Sanki beni bütün olarak yutabilirdi.

Ama denemek zorundaydım. Sadece Gri Şehir'de yaşayan, güneşi hiç görmemişler için olsa bile.



YİRMİ ÜÇ

Tekne batı sahilindeki rıhtıma yanaşıp karaya çıktığımızda gece çökmüştü. Evimdeyken bunun anlamı elektrikleri kapayıp uyumaya gitmekti ama Arkeon'da durum farklıydı. Dünyanın geri kalanı karanlığa gömülürken, şehir daha da ışıldıyordu. Gökyüzünde havai fişekler patlıyor, köprünün ve kırmızı-siyah bayrakların yükseldiği Beyazateş Sarayı'nın üstüne ışıklar yağdırıyordu. *Kral, tahtına döndü.*

Neyse ki katlanmak zorunda olduğumuz bir tören yoktu; rıhtımda zırhlı araçlar tarafından karşılandık. Şansıma Maven'la benim, sadece iki Gözcü'nün bulunduğu özel bir aracımız vardı. Kentin yol üzerindeki önemli yapılarını gösteriyor, neredeyse her heykeli ve köşe başını açıklıyordu. Hatta nehrin diğer yakasında olmasına rağmen, en sevdiği pastaneden bile bahsetti.

"Köprü ve Doğu Arkeon siviller, sıradan Gümüşler içindir, gerçi bunların çoğu bazı soylulardan bile daha zengindir."

"*Sıradan* Gümüşler mi?" Neredeyse kahkaha atacaktım. "Böyle bir şey mümkün mü?"

Maven sadece omuzlarını silkti. "Tabii ki. Tüccarlar, işadamları, askerler, memurlar, esnaf, politikacılar, toprak sahipleri, sanatçılar ve entelektüeller. Bazıları Soylu Haneler'den birileriyle evleniyor, bazıları mevkilerini yükseltiyor ama soylu bir aileden gelmiyorlar ve yetenekleri... şey... o kadar da *güçlü* değil."

Herkes özel değildir. Bunu bana bir zamanlar Lucas söylemişti. Onun Gümüşleri de kastettiğini bilmiyordum.

"Diğer yandan, Batı Arkeon Kral'ın maiyeti içindir," diye devam etti Maven. Budanmış, çiçek açmış ağaçların ve güzel taş evlerin sıralandığı bir caddeden geçtik. "Tüm Soylu Haneler'in evleri, Kral'a ve hükümete yakın olabilmek için buradadır. Aslında eğer gerekirse, tüm ülke bu uçurumun yamacından yönetilebilir."

Sarayın konumu böylece anlam kazanmıştı. Batı yakasının dik bir eğimi vardı ve saray ile diğer hükümet binaları köprüye bakan bir tepenin zirvesinde bulunuyordu. Başka bir duvar, zirveyi çevreliyor ve ülkenin kalbini koruma altına alıyordu. Kapılardan geçip bir arena boyutlarındaki meydana çıktığımızda bön bön bakmamaya çalıştım. Bu meydana, Hanedanlığın ilk kralı olan Sezar'ın adı verilmişti. Julian, Kral Sezar'dan daha önce kısaca bahsetmişti ama derslerimiz çoğunlukla İlk Bölünme'den, yani kırmızı ve gümüşün renkten daha fazlasını ifade etmeye başladığı zamandan ötesine geçememişti.

Beyazateş Sarayı, meydanın güney tarafını kaplarken, kalan kısımlarda mahkemeler, hazine ve idari binalar yer alıyordu. Duvarlarla çevrili alanda talim yapan askerlerden anladığım kadarıyla içeride bir kışla bile vardı. Bunlar şehre gelirken önümüzden giden Cal'in Gölge Birliği'ydi. Maven onlar için *soyluları rahatlatacak bir dayanak* diyordu. Başka bir saldırı olursa, duvarların içinde bizi bu askerler koruyacaktı.

Saat geç olmasına rağmen meydan, kışlaların yanındaki sade binaya koşuşturan insanlarla kıpır kıpırdı. Binanın sütunlarında ordunun sembolü olan kılıç armasının işlendiği kırmızı ve siyah bayraklar asılıydı. Sadece binanın önüne kurulmuş alçak bir sahneyi ve gittikçe büyüyen kalabalığın önündeki parlak spot ışıklarıyla çevrili podyumu görebiliyordum.

Aniden kameraların normalde alışık olduğumdan daha ağır bakışları aracımıza çevrildi ve konvoyumuz sahneye doğru ilerlerken bizi takip etti. Neyse ki ilerlemeye devam ederek kemerli bir kapıdan geçtik ve ufak bir avluya çıktık. Ancak burada durduk.

"Neler oluyor?" diye fısıldadım Maven'a tutunarak. Bu ana dek korkumu bastırabilmiştim ama ışıkların, kameraların ve kalabalığın ortasında savunma duvarım çökmek üzereydi.

Maven, tüm bunlardan benden daha çok rahatsız oluyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Babam bir konuşma yapıyor olmalı. Halkını mutlu etmek için birkaç savaş tehdidi falan savuracaktır. İnsanların zafer vadeden bir liderden daha fazla sevdiği bir şey yok."

Maven araçtan inerek beni de yanında sürükledi. Tüm makyajıma ve kıyafetlerime rağmen kendimi çıplak hissediyordum. *Bu bir yayın için. Binlerce, milyonlarca kişi bunu izleyecek.*

"Merak etme. Sadece dikilip haşin görünmemiz gerekiyor," diye mırıldandı kulağıma.

"Sanırım Cal bunu halletmiş." Hâlâ Evangeline'in dibinde ve kara kara düşünen Prens'i işaret ettim.

Maven kıs kıs güldü. "Cal konuşmaların zaman kaybı olduğunu düşünür. O kelimelerden daha çok eylemleri sever."

Ben de aynı fikirdeyim. Maven'ın ağabeyiyle herhangi bir ortak yönümüz olduğunu kabullenmek istemiyordum. Belki bir zamanlar bunu düşünmüş olabilirdim ama artık değildi. Bir daha asla olmayacaktı.

Telaşlı bir sekreter bizi baş işaretiyle çağırdı. Adamın kıyafetleri, Macanthos Hanesi'nin renkleri olan mavi ve griydi. Belki de Albay'ı tanıyordu, belki onun kardeşi ya da kuzeniydi. *Yapma Mare. Burası cesaretini kaybedebileceğin son yer.* Kral ve Kraliçe en öndeydi, biz de Cal ve Evangeline'in arkasındaki yerimizi alırken sekreter bize bakmadı bile. Evangeline tuhaf bir biçimde her zamanki halinden farklıydı; ellerinin titrediğini görebiliyordum. *Korkuyor. Tüm bu spot ışıklarını, Cal'in karısı olmayı kendi istiyordu ama yine de bundan korkuyor. Acaba neden?*

Ardından hep birlikte yürümeye başlayarak, sayısız Gözcü ve katılımcının olduğu bir binaya girdik. Binanın içi resimler ya da galeriler yerine haritalar, konsey odaları ve ofislerle işlevsel hale getirilmişti. Salondaki gri üniformalılar kendi işleriyle meşguldü ama bizim geçmemiz için durup yol veriyorlardı. Kapıların çoğu kapalıydı ama önlerinden geçerken birkaçının içine göz atabildim. Subaylar ve askerler cephe haritalarının üzerine eğilmiş, bölüklerin konumlandırılması hakkında tartışıyorlardı. Başka bir odada, her birinin önünde savaş üniformalı birer askerin oturduğu yüzlerce ekran vardı. Oda, bu ekranların oluşturduğu enerjiyle gürlüyordu. Askerler kulaklıklara konuşuyor, uzaktaki insanlara emirler yağdırıyordu. Kelimeler birbirinden farklıydı ama anlamları aynıydı.

"Hattı koruyun."

Cal görüntü odasının önünde oyalanarak, içeriyi daha iyi görebilmek için boynunu uzattı ama kapı aniden yüzüne kapandı. Buna sinirlense de itiraz etmeyip Evangeline'in yanındaki yerine döndü. Kız ona bir şeyler fısıldadığında, onu başından savdı ki bundan çok keyif aldım.

Ancak binanın ön merdivenlerindeki kör edici ışıklara adım attığımızda yüzümdeki gülümseme uçup gitti. Kapının yanında duran bronz bir plakada *Savaş Komutanlığı* yazıyordu. Burası ordunun kalbiydi; her asker, her silah buradan kontrol ediliyordu. Buradaki güç midemi altüst etti ama bu kadar insanın içinde kendimi kaybedemezdim. Fotoğraf makinelerinin patlayan flaşları gözlerimi adeta kör ediyordu. Tam geri çekilmeye çalıştığımda başımın içinde bir ses duydum.

Sekreter elime bir kâğıt tutuşturdu. Nota şöyle bir baktığımda neredeyse çığlık atacaktım. Artık beni neden öldürmediklerini biliyordum.

Borcunu öde, diye fısıldadı Elara zihnime. Maven'ın diğer yanından bana bakıyor, gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Maven onun hain bakışlarını takip ederek titreyen ellerimdeki kâğıdı gördü. Bana güç vermek istercesine parmaklarını yavaşça benimkilere doladı. Kâğıdı yırtıp atmaktan başka bir şey istemiyordum ama Maven beni sakinleştirdi.

Sadece, "Buna mecbursun," dedi. O kadar kısık sesle fısıldamıştı ki onu zorlukla duyabildim. "Mecbursun."

"Kalbim, kayıplarımız için yas tutuyor ama şunu bilin ki onların ölümü beyhude değildi. Akıtılan kanları kararlılığımızı artıracak ve bizi önümüzdeki zorlukların üstesinden gelmeye teşvik edecek. Biz bir asırdan uzun süredir savaşta olan bir ulusuz ve zafere giden yolda önümüze çıkan engellere alışığız. Bu insanlar bulunacak, bu insanlar cezalandırılacak ve isyan dedikleri bu hastalık, bir daha benim ülkemde asla kök salamayacak."

Yeni yatak odamdaki hiçbir işe yaramayan ekran, Kral'ın dün geceki konuşmasını mide bulandırıcı bir şekilde tekrar tekrar veriyordu. Artık tüm konuşmayı neredeyse kelimesi kelimesine ezberlemiştim ama yine de izlemekten kendimi alamıyordum... çünkü bunun ardından ne geleceğini biliyordum.

Yüzüm ekranda bir tuhaf görünüyordu; çok solgun, çok soğuk. Yazılanları okurken yüzümü o kadar ifadesiz tutabildiğime hâlâ inanamıyordum. Kürsüye adım atıp Kral'ın yerini aldığımda titrememiştim bile.

"Ben Kızıllar tarafından büyütüldüm. Onlardan biri olduğuma inandım. Ve Majesteleri Kralımızın nezaketini, Gümüş lordlarımızın adaletini ve bize tanıdıkları büyük ayrıcalıkları bizzat yaşadım. Bize çalışma hakkı, ülkemize hizmet etme ve yaşama, hatta iyi yaşama hakkı tanıdılar." Ekrandaki görüntüde Maven, elini koluma koydu. Konuşmam boyunca başıyla onaylamıştı. "Şimdi ise bir Gümüş olduğumu, Titanos Hanesi'nin Leydisi olduğumu biliyorum ve bir gün, Poyraz Prensesi olacağım. Artık gözlerim açıldı. Var olduğunu hayal bile edemediğim bir dünyadayım... Yenilmez ve merhametli bir dünyada. Ve teröristler, şeytani katiller bizim ulusumuzun temellerini yıkmaya çalışıyorlar ki buna kesinlikle izin veremeyiz."

Odamın güvenli duvarları arasında hırıltılı bir nefes aldım. En kötüsü geliyordu.

"Kral Tiberias tüm bilgeliğiyle, bu isyan hastalığının kökünü kurutacak ve ulusumuzun iyi vatandaşlarını koruyacak bir Önlem Paketi hazırladı. Bu önlemler şu şekilde olacak: Bugünden itibaren tüm Kızıllar için günbatımından sonra sokağa çıkma yasağı başlamıştır. Her Kızıl kasabasında Güvenlik iki katına çıkarılacaktır. Yollara yeni karakollar inşa edilecek ve tam kapasiteyle işleyecek şekilde güçlendirilecektir. Tüm Kızıl suçları ki buna sokağa çıkma yasağını delmek de dahildir, idamla cezalandırılacaktır. Ve" ilk kez burada sesim titremişti, "mecburi hizmet yaşı on beşe *düşürülmüştür.* Kırmızı Muhafızlar'ın casuslarını yakalamamız ya da eylemlerini engellememiz için bize bilgi verebilecek herkes, mecburi hizmet borçları silinerek ve aynı aileden en fazla beş kişi olmak üzere askerlikten muaf tutularak ödüllendirilecektir."

Bu dâhiyane ve aynı zamanda korkunç bir taktikti. Bu ödüller için Kızıllar birbirlerini paramparça ederlerdi.

"Bu Önlem Paketi, Kırmızı Muhafızlar denilen illet ortadan kalkana kadar, ne pahasına olursa olsun uygulanacaktır." Ekrandaki gözlerime baktım, yaptığım konuşmadan boğulmamak için kendimi tutmamı izledim. Gözlerim irileşmişti ve halkımın ne demek istediğimi anladığını umuyordum. *Kelimeler yalan söyleyebilir.* "Kralımız çok yaşa!"

Öfke tüm bedenimi ele geçirirken, ekran kısa devre yaptı ve yüzümün görüntüsünün yerine siyah bir boşluk kaldı. Ancak yeni emirleri hâlâ aklımda canlandırabiliyordum. Daha çok Güvenlik görevlisi devriye gezecekti, darağaçlarında daha çok beden sallanacaktı ve daha çok anne kayıp çocuklarının ardından yas tutacaktı. *Onlardan bir düzinesini öldürdük ama onlar bizden binlercesini öldürecekler.* Bir tarafım bu darbenin, bazı Kızılları Muhafızlar'ın tarafına çekeceğini biliyordu ama çok daha fazlası Kral'ın tarafında yer alacaktı. Hayatları için, *çocuklarının* hayatı için azıcık kalmış özgürlüklerinden de vazgeçeceklerdi.

Diğer şeylerle karşılaştırıldığında, onların kuklası olmanın kolay olacağını düşünmüştüm. Ancak çok yanılmıştım. Yine de beni yıkmalarına izin veremezdim, şimdi olmazdı. Kendi korkunç sonum ufukta

görünürken bile olmazdı. Kanım eşleşip oyunum bitene kadar, elimden gelen her şeyi yapmalıydım. Onlar beni sürükleyip öldürene kadar.

En azından pencerem nehre bakıyor ve güneyde de denizi görüyordu. Suyu izlediğim zamanlarda, yok olan geleceğimi göz ardı edebiliyordum. Bakışlarım ufukta hızla hareket eden siyah dumana takıldı. Gökyüzünün diğer kısımları berrakken, güneyde toplanmış siyah bulutlar kıyıdaki yasak bölgenin üstünü hiç terk etmiyordu. *Yıkık Şehir.* Geçmişte radyasyon ve yangınlar şehri tamamen ele geçirmiş ve asla bırakmamıştı. Artık orası eski dünyanın kalıntılarından ibaret, erişilemeyecek kadar uzağımızdaki siyah bir hayaletten başka bir şey değildi.

Bir yanım, Lucas'ın kapımda belirip beni aceleyle yeni programına götürmesini istiyordu ama henüz dönmemişti. Sanırım hayatını tehlikeye atmamdansa, bensiz çok daha iyi olacaktı.

Julian'ın duvara dayalı duran hediyesi bana bir dostun kaybını daha hatırlatıyordu. Bu, devasa haritanın çerçevelenmiş bir parçasıydı ve camın arkasından pırıl pırıl parlıyordu. Çerçeveyi elime aldığımda arkasından bir şey yere düştü.

Biliyordum.

Julian'ın yazdığı gizli bir not bulmayı umarak dizlerimin üstüne çökerken kalbim deli gibi atıyordu. Ama not yerine bir kitap buldum.

Hayal kırıklığıma rağmen gülümsemeden edemedim. Julian artık yanımda olamayacağı için tabii ki bana başka bir hikâye, beni rahatlatacak başka sözcükler bırakmıştı.

Yeni hikâyeler bulma umuduyla kitabın kapağını açtığımda, bunun yerine ilk sayfada elyazısıyla yazılmış kelimelerle karşılaştım: *Kızıl ve Gümüş.* Kesinlikle Julian'ın kıvrımlı elyazısıydı bu.

Arkamdaki kameraların gözlerini sırtımda hissettiğimde burada yalnız olmadığımı hatırladım. Bunu Julian da biliyordu. *Zeki Julian.*

Kitap normal görünüyordu; Delfi'de bulunan kalıntılar hakkında sıkıcı bir çalışmaydı ama kelimelerin arasına gizlenmiş, dikkat çekmeyen ve bana iletmeye çalıştığı bir sır vardı. İlave edilmiş her cümleyi bulabilmek çok zamanımı aldığından, içten içe sabah erkenden kalktığını

için sevindim. Sonunda hepsini çözdüğümde heyecandan nefes almayı bile unutacaktım.

Dane Davidson, Kızıl asker, Fırtına Birliği, rutin devriye görevinde öldürüldü, cesedi asla bulunamadı. 1 Ağustos 296 YZ. Jane Barbaro, Kızıl asker, Fırtına Birliği, dost ateşiyle öldürüldü, cesedi yakıldı. 19 Kasım 297 YZ. Pace Gardner, Kızıl asker, Fırtına Birliği, Emre itaatsizlikten idam edildi, cesedi kayboldu. 4 Haziran 300 YZ. Son yirmi yıla yayılan çok daha fazla isim vardı ve hepsinin de cesedi ya yakılmış ya da "kaybolmuştu". İdam edilmiş birinin cesedini nasıl kaybedebildiklerini anlayamamıştım. Listenin sonundaki ismi gördüğümde gözlerim yaşardı. *Shade Barrow, Kızıl asker, Fırtına Birliği, firar suçuyla idam edildi, cesedi yakıldı. 27 Temmuz 320 YZ.*

Ağabeyimin adından sonra, Julian'ın cümleleri geliyordu. Sanki yanımdaymış ve bana sakince ders anlatıyormuş gibi hissettim.

Askeri kanunlara göre, tüm Kızıl askerler Boğaz'daki mezarlıklara gömülürler. İdam edilmiş askerlere ise cenaze töreni düzenlenmez ve toplu mezarlara gömülürler. Yakma işlemi çok yaygın değildir. Cesetlerin kaybolması ise bugüne dek hiç karşılaşılmamış bir durum. Yine de ağabeyin de dahil olmak üzere 27 isim, 27 asker aynı kaderi paylaşmış.

Asılsız suçlamalarla idam edilmeyenler, ya devriye görevinde ya Gölbölgeliler veya kendi birlikleri tarafından öldürülmüş. Hepsi de ölmeden haftalar önce Fırtına Birliği'ne naklolmuş. Ve hepsinin de cesedi bir şekilde ya yok edilmiş ya da kaybolmuş. Neden? Fırtına Birliği bir ölüm birliği değildir, Komutan Eagrie'nin komutasında yüzlerce Kızıl, garip şekillerde ölmeden hizmet ediyor. O halde bu 27 kişiyi neden öldürdüler?

İlk defa, kan deposunun varlığına memnun oldum. Bu isimler uzun zamandır "ölü" olsa da, kan örnekleri hâlâ duruyordu. Mare, bu noktada, sana tamamen dürüst olmadığım için özür dilemeliyim. Seni eğitmem, sana yardım etmem için bana gü-

vendin ve ben de bunu yaptım ama aynı zamanda kendime de yardım ediyordum. Ben meraklı bir adamım ve sen de şu ana kadar gördüğüm en merak uyandıran şeysin. Kendimi tutamadım. Senin kan örneğini onlarınkiyle karşılaştırıp bir benzerlik ve başkalarınınkinden farkını araştırdım.

Kimsenin bunu fark etmemiş olmasına şaşırmıyorum çünkü bunu aramıyorlardı. Ama ben bildiğim için bulması da kolay oldu. Senin kanın kırmızı ama başkalarınınkiyle aynı değil. Sende daha önce başka hiç kimsenin görmemiş olduğu yeni bir şey var. Ve diğer 27 kişide de. Bir mutasyon, belki de tüm varoluşunun anahtarı olabilecek bir değişiklik.

Sen tek değilsin Mare. Yalnız değilsin. Sen sadece binlerce göz tarafından korunan, öldürüp saklayamayacakları ilk kişisin. Diğerleri gibi, sen hem Kızıl hem de Gümüş'sün ve ikisinden de daha güçlüsün.

Bence gelecek sensin. Bence sen yeni şafaksın.

Ve önceden 27 kişi varsa başkaları da olmalı. Daha fazlası olmalı.

Donakalmış, hissizleşmiştim; sanki her şey ve hiçbir şeydim. *Benim gibi başkaları...*

Kanındaki mutasyonu kullanarak veritabanının geri kalanını araştırdım ve aynısına başka kan örneklerinde de rastladım. İlerleyebilmen için hepsini buraya ekledim.

Bu listenin senin ve dünyanın geri kalanı için ne anlam ifade edebileceğini, önemini söylememe gerek olmadığını biliyorum. Bunu güvendiğin birine de göster, diğerlerini bul, onları koru ve eğit. Benim bulduğum şeyi daha düşmanca birinin keşfetmesi ve onları avlamaya başlamaları sadece an meselesi.

Mesajı burada bitiyor ve ardından, parmaklarımın titremesine sebep olan bir liste başlıyordu. İsimler ve yerler... Çok fazlalardı ve hepsi de bulunmayı bekliyordu. Hepsi de savaşmayı bekliyordu.

Zihnim alev almıştı. *Diğerleri. Daha fazlası.* Julian'ın kelimeleri gözümün önünden gitmiyor, ruhuma işliyordu.

İkisinden de daha güçlü.

Küçük kitap ceketimin cebinde, hemen kalbimin yanında güvenli biçimde duruyordu. Ama Maven'a gidip Julian'ın keşfettiklerini anlatamadan önce Cal beni buldu. Dans ettiğimize benzeyen sessiz bir salonda beni köşeye sıkıştırdı; gerçi ay ışığı ve müzik kaybolalı çok olmuştu. Bir zamanlar onun bana verebileceği her şeye ihtiyaç duyarken, şimdiyse onu görmek bile midemi bulandırıyordu. Saklamaya çalışsam da yüzümdeki tiksintiyi fark etti.

"Bana kızgınsın," dedi. Bu bir soru değildi.

"Değilim."

"Yalan söyleme," diye hırladı. Gözleri aniden alevlenmişti. *Seninle tanıştığımız ilk günden beri yalan söylüyorum.* "İki gün önce beni öptün ve şimdi bana bakmıyorsun bile."

"Kardeşinle nişanlıyım," diyerek ondan uzaklaştım.

Elini sallayarak konuyu geçiştirdi. "Bu seni daha önce durdurmamıştı. Ne değişti?"

Senin gerçekte kim olduğunu gördüm, diye bağırmak istedim. *Nazik savaşçı, mükemmel prens hatta aklı karışık delikanlı gibi davransan da hiçbiri değilsin. Her ne kadar bununla savaşmaya çalışsan da, diğerlerinden farksızsın.*

"Mesele teröristlerle mi ilgili?"

Canımı acıtacak kadar dişlerimi gıcırdattım. "İsyancılar."

"Onlar insanları öldürdü, çocukları, *masumları.*"

"İkimiz de biliyoruz ki bu *onların* suçu değildi," diye karşılık verdim, kelimelerimin ne kadar zalim olduğunu umursamadan. Cal irkildi ve bir

anlığına ağzı açık kaldı. Güneş Patlaması'nı ve ardından gelen kazayı hatırladığında teni soldu ama çabucak toparlandı ve yerini öfke aldı.

"Ama tüm bunlara onlar sebep oldu," diye hırladı. "Gözcülere verdiğim emirler ölüler için, adalet içindi."

"Peki, işkence sana ne kazandırdı? İsimlerini öğrendin mi? Kaç kişi olduklarını hatta ne *istediklerini* biliyor musun? Dinlemeye zahmet ettin mi?"

Derin bir iç çekerek konuşmayı toparlamaya çalıştı. "Onlara *sempati* duymak için kendince sebeplerin olduğunu biliyorum ama yöntemleri..."

"Onların yöntemleri sizin suçunuz. Bizi zorla çalıştırıyor, zorla kanımızı akıtıyorsunuz; hatta kendi savaşlarınız, fabrikalarınız ve farkına bile varmadığınız küçük rahatlıklarınız için ölüme gönderiyorsunuz. Ve tüm bunları *farklı* olduğumuz için yapıyorsunuz. Buna katlanmamızı nasıl beklersiniz?"

Cal huzursuzlukla kıpırdandı, yanağında bir kas seğiriyordu. Bir cevabı yoktu.

"Benim herhangi bir siperde ölmememin tek sebebi, senin bana acımış olman. Hatta beni şu anda dinlemenin tek nedeni de benim çılgın bir mucize, farklı bir tür olmam."

Kıvılcımlarım elimde tembelce yükseldi. Vücudumun güçle uğuldamadığı günlere geri dönmeyi hayal bile edemiyordum ama o günleri kesinlikle hatırlıyordum.

"Bunu durdurabilirsin Cal. Sen kral olacaksın ve eğer *yeter* dersen bu savaşı durdurup binlerce, *milyonlarca* kişiyi nesillerdir süren bu esaretten kurtarabilirsin."

Cal'in içinde bir şeyler kırıldı ve zorlukla saklamaya çalıştığı ateşini söndürdü. Ellerini arkasında birleştirip pencereye doğru yürüdü. Yüzüne doğan güneş ve arkasına düşen gölgesiyle sanki iki dünya arasında bölünmüştü. İçimden, bunun gerçekte de böyle olduğunu biliyordum. Onu hâlâ önemseyen çok küçük bir parçam, aramızdaki mesafeyi kapamak istese de o kadar aptal değildim. Âşık bir küçük kız değildim.

"Bir zamanlar bunu düşünmüştüm," diye mırıldandı. "Ama bu durum iki tarafta da isyanlara yola açacaktır ve ben ülkeyi mahveden kral *olmayacağım*. Bu benim mirasım, babamın mirası ve buna karşı sorumluluklarım var." Üstünden yavaş bir ısı dalgası yükseldi ve pencere camını buğulandırdı. "Onların istekleri için milyonlarca ölümü takas eder miydin?"

Milyonlarca ölüm. Belicos Lerolan'ın cesedini ve yanında yatan ölmüş oğullarını anımsadım. Sonra da ölümle buluşan diğer yüzleri... Shade'i, Kilorn'un babasını ve onların savaşı için ölen bütün Kızıl askerleri.

"Muhafızlar durmayacaktır," dedim sakince ama onun artık pek dinlemediğinin farkındaydım. "Ve onların suçu kesinse, sizinki de öyle. Senin ellerinde de kan var Prens." *Ve Maven'inkilerde. Ve benimkilerde.*

Cal'i öylece dikilirken bıraktım. Onu değiştirdiğimi umuyordum ama bu çok zayıf bir ihtimaldi. O, babasının oğluydu.

"Julian ortadan kayboldu, değil mi?" diye seslendiğinde kalakaldım.

Yavaşça ona doğru dönerken ne söyleyebileceğimi düşünüyordum. "Kaybolmak mı?" Aptalı oynamaya karar vermiştim.

"Mahkûmların kaçışı sırasında Gözcülerin çoğunun hafızasında ve kamera kayıtlarında büyük boşluklar vardı. Dayım yeteneklerini sık kullanmaz ama neye benzediğini biliyorum."

"Onların kaçmasına yardım ettiğini mi düşünüyorsun?"

Bakışlarını ellerine çevirerek, "Evet," dedi acıyla. "Bu yüzden ona kaçabileceği kadar süre tanıdım."

"Ne yaptın?" Kulaklarıma inanamıyordum. Emirlere daima uyan asker Cal, dayısı için kuralları çiğnemişti.

"O benim dayım. Onun için elimden geleni yaptım. Benim ne kadar kalpsiz olduğumu düşünüyorsun acaba?" Bir cevap beklemeyerek bana hüzünle gülümsediğinde içim acıdı. "Tutuklamayı elimden geldiğince geciktirdim ama herkes ardında iz bırakır ve Kraliçe onu er geç bulacaktır." İçini çekerek elini cama dayadı. "Ve idam edilecektir."

"Bunu dayına yapabilir misin?" Tiksintimi ya da altında yatan korkumu gizlemeye zahmet etmedim. *Julian'ın gitmesine izin verdikten sonra*

bile onu öldürecekse, benim yalanım ortaya çıktıktan sonra bana kim bilir neler yapacak.

Cal dikleşirken omuzları gerildi ve yeniden bir askere dönüştü. Julian ya da Kırmızı Muhafızlar'dan daha fazla bahsetmeyecektik.

"Maven'ın ilginç bir teklifi var."

İşte bu beklenmedik bir haber. "Öyle mi?"

Başıyla onayladı, kardeşinden bahsetmekten garip bir şekilde rahatsız olmuş gibiydi. "Mavey her zaman hızlı düşünen biri olmuştur. Bunu annesinden almış."

"Bunun beni korkutması mı gerekiyor?" Maven'ın annesine ya da hiçbir lanet Gümüş'e benzemediğini en iyi ben biliyordum. "Ne demeye çalışıyorsun Cal?"

"Artık göz önündesin," diye konuştu. "Yaptığın konuşmadan sonra tüm ülke adını ve yüzünü biliyor. İnsanlar zamanla senin kim ve ne olduğunu merak edecektir."

Sadece kaşlarımı çatıp omuzlarımı silkebildim. "Belki de bunu, beni o iğrenç konuşmayı okumaya zorlamadan önce düşünmeliydiniz."

"Ben bir askerim, politikacı değil. Önlem Paketi'yle ilgim olmadığını biliyorsun."

"Ama onu uygulayacaksın. Hiç sorgulamadan uygulayacaksın."

Karşı çıkmadı. Tüm hatalarına rağmen, Cal bana yalan söylemeyecekti. Şimdi değil. "Tüm kayıtların silindi. Memurlar, arşivciler, *hiç kimse* senin Kızıl doğduğuna dair bir kayıt bulamayacak," diye mırıldandı gözlerini yere çevirerek. "Maven'm teklifi buydu."

Tüm öfkeme rağmen yüksek sesle nefes aldım. *Kan deposu. Kayıtlar.* "Bu ne anlama geliyor?" Sesimin titremesine engel olacak gücüm yoktu.

"Okul kayıtların, doğum sertifikan, kan izlerin hatta kimlik kartın bile imha edildi." Deli gibi çarpan kalbimin sesinden, söylediklerini zorlukla duyabildim.

Önceden olsa ona hemen sarılırdım ama sakin kalmak zorundaydım. Cal'in beni yeniden kurtardığını bilmesine izin veremezdim. *Hayır, hayır Cal değil.* Bunu Maven yapmıştı. Bu, ateşi kontrol eden gölgeydi.

"Sanırım doğru bir karar," dedim ilgilenmemiş gibi görünmeye çalışarak.

Ama bunu çok uzun sürdüremezdim. Cal'den tarafa sert bir reverans yaptıktan sonra, vahşi gülümsememi saklayarak salondan aceleyle çıktım.



YİRMİ DÖRT

Ertesi günün çoğunu aklım başka bir yerde olsa da etrafı keşfederek geçirdim. Beyazateş, Güneş Sarayı'ndan daha eskiydi ve duvarları elmascam yerine taş ve oyulmuş ahşaptan yapılmıştı. Sarayın tamamını öğrenebileceğimden şüpheliydim. İçinde, kraliyet rezidanslarının yanı sıra bir sürü yönetim ofisi, daireler, balo salonları, tam teşekküllü bir antrenman sahası ve anlamadığım birçok başka alan vardı. Saçmasapan konuşan sekreterin, heykellerle dolu bir galeride gezindiğim sırada beni bulması da muhtemelen bu nedenle yarım saat sürmüştü. Ama artık keşfetmek için daha fazla zamanım yoktu çünkü yerine getirmem gereken görevlerim vardı.

Kral'ın çenesi düşük sekreterinin söylediğine göre görevlerim Önlem Paketi'ni okumaktan ibaret değildi. Müstakbel prenses olarak önceden ayarlanmış gezilerde insanlarla tanışmak, konuşmalar yapmak, ellerini sıkmak ve Maven'ın yanında durmak zorundaydım. Son kısım beni pek de rahatsız etmezdi ama açıkartırmadaki bir keçi gibi teşhir edilmek, kesinlikle heyecan verici değildi.

Bir aracın içinde beni bekleyen Maven'a katıldım ve ilk gezimiz için yola çıktık. Ona listeden bahsetmek ve kan deposu için teşekkür etmeyi çok istiyordum ama etrafımızda çok fazla göz ve kulak vardı.

Başkentin farklı bölgelerini gezerken, günün çoğu bir ses ve gürültü karmaşası içinde göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Köprü Pazarı bana Görkemli Bahçe'yi anımsattı, gerçi oranın üç katı büyüklüğündeydi. Çocukları ve dükkân sahiplerini selamladığımız bir saat içinde, kendi işlerini yapmaya çalışan düzinelerce Kızıl hizmetçinin Gümüşlerce tartakladığını ya da kötü davranışa maruz kaldığını gördüm. Güvenlik görevlileri daha büyük ölçekteki tacizleri engelliyordu ama Gümüşlerin savurdukları kelimeler de aynı derecede acı vericiydi. *Çocuk katilleri, hayvanlar, şeytanlar...* Maven elimi sımsıkı tutuyor, ne zaman bir Kızıl yere fırlatılsa, daha da sıkıyordu. Bir sonraki durağımız olan bir sanat galerisine girdiğimizde, resimleri görene kadar, halkın gözünden uzaklaştığımıza memnundum. Gümüş ressam sadece iki renk; kırmızı ve gümüş rengi kullanarak mide bulandırıcı, korkunç bir koleksiyon hazırlamıştı. Her resim bir öncekinden kötüydü, her bir fırça darbesinde Gümüşlerin gücünü ve Kızılların zayıflığını tasvir etmişti. Sonuncuda gri ve gümüş rengindeki, hayaleti andıran bir figürün tepesinde kıpkırmızı kanayan bir taç vardı. Bunu görünce kafamı duvara gömmek istedim.

Galerinin dışındaki meydan gürültülüydü ve şehir hayatıyla capcanlıydı. Aracımıza doğru ilerlerken çoğu kişi durup bizi izliyordu. Maven, önceden çalışılmış gülümsemesiyle onlara bakıp el sallıyordu ve kalabalık onun adını haykırıyordu. Bunda gerçekten iyiydi; ne de olsa tüm bu insanlar onun doğuştan hakkıydı. Birkaç çocukla konuşmak için eğildiğinde gülümsemesi daha da parlaklaştı. *Cal, vâris olarak doğmuş ama Maven buna çok daha uygun. Ve Maven bizim için, ayaklarının altında ezmek üzere eğitildiği Kızıllar için bu dünyayı değiştirmek istiyor.*

Cebimdeki listeye gizlice dokunup Maven'la dünyayı değiştirmemizde bize yardımcı olabilecek insanları düşündüm. Onlar da benim gibi miydi, yoksa Gümüşlerde olduğu gibi farklı yetenekleri mi vardı? *Shade senin gibiydi. Shade'i öğrendiler ve onu öldürmeleri gerekti, seni öldüremeyecek-*

leri gibi. Kaybettiğim ağabeyim için, onunla edemeyeceğimiz sohbetler için kalbim sızladı. *Artık birlikte yaşayamayacağımız geleceğimiz için.*

Shade ölmüştü ama benim yardımıma ihtiyacı olan başkaları vardı.

Kendi sesimi zor duyabileceğim bir kısıklıkta, "Farley'yi bulmak zorundayız," diye fısıldadım Maven'ın kulağına. Ama o beni duydu ve sessizce sorar gibi tek kaşını kaldırdı. "Ona bir şey vermem gerek."

"Onun bizi bulacağından hiç şüphem yok," diye fısıldadı o da. "Tabii çoktan bizi izlemiyorsa."

"Nasıl?.."

Farley *bizi* mi gözetliyordu? Onu paramparça etmek isteyen bir şehrin içinde? Bu imkânsız görünüyordu. Ancak sonra çevremizi sarmış Gümüşlerin arkasında bekleyen Kızıl hizmetçileri fark ettim. Kollarında kırmızı bantlar vardı ve bazıları bizi izlemek için oyalanıyordu. Onlardan herhangi biri Farley'ye çalışıyor olabilirdi. *Hepsi de olabilir.* Çevremizdeki tüm Gözcülere ve Güvenlik görevlilerine rağmen hâlâ bizimle birlikteydi.

Şimdi asıl sorun *doğru* Kızıl'ı, *doğru* yeri bulmak, *doğru* şeyi söylemek ve tüm bunların hepsini, Prens ve müstakbel Prenses'in, aranan bir teröristle iletişim kurduğunu fark ettirmeden yapabilmekti.

Bu kalabalık kasabamdaki, içinden rahatça geçebildiğim kalabalığa benzemiyordu. Artık korumalarla çevrelenmiş ve omuzlarında isyanın ağırlığını taşıyan bir müstakbel prensestim. *Ve belki, daha da önemli bir şeyim,* diye düşündüm cebimdeki isim listesini hatırlayarak.

Kalabalık biraz daha sıklaşıp bizi görmek isteyenler boyunlarını uzattığında sıvışmak için şansımı denedim. Gözcüler, beni de korumaya hâlâ alışamadıklarından Maven'ın çevresinde toplanmışlardı. Birkaç hızlı dönüşle muhafızların ve izleyicilerin arasından sıyrıldım. Meydana doğru bensiz ilerlemeye devam ettiler. Maven yokluğumu fark ettiyse bile onları durdurmadı.

Başlarını öne eğmiş, dükkânlara girip çıkan Kızıl hizmetçiler beni tanımadı. Sokak aralarında ve gölgelerde kalıp göz önünde olmamaya çalışıyorlardı. Kızıl yüzleri araştırmaya o kadar dalmıştım ki birinin dirseğime dokunduğunun farkına varmadım.

"Leydim, bunu düşürdünüz," dedi küçük bir oğlan. On yaşlarındaki çocuğun bir kolunda kırmızı bant vardı. "Leydim?"

O anda elinde tuttuğu şeyi fark ettim. Bende olduğunu hatırlamadığım, katlanmış bir kâğıt parçasıydı. Yine de oğlana gülümseyip elindekini aldım. "Çok teşekkür ederim."

Arkasını dönüp bir ara sokağa girmeden önce sadece bir çocuğun yapabileceği gibi bana sırıttı. Her adımında zıplıyordu. Hayat henüz onu perişan etmemişti.

"Bu taraftan Leydi Titanos." Bir Gözcü tepemde dikilmiş, beni ifadesiz bakışlarla izliyordu. *Bu plan da buraya kadarmış.* Aniden keyfim kaçtı ve onun beni araca yönlendirmesine izin verdim. Alışık olduğum gibi sıvışamıyordum bile. *Yumuşamaya başlamışım.*

Araca bindiğimde Maven merakla, "Bu da neydi şimdi?" diye sordu.

Pazaryerinden ayrıldığımız sırada camdan dışarı bakarak, "Hiçbir şey," diye içimi çektim. "Birini gördüğümü sandım."

Küçük kâğıda bakmak aklıma geldiğinde caddede bir virajı dönüyorduk. Kâğıdı elbisemin koluna gizleyerek kucağımda açtım. Üstüne karalanmış yazı o kadar küçüktü ki zorlukla okuyabildim:

Heksaprin Tiyatrosu. Akşamüstü seansı. En iyi koltuklar.

Yazılanların sadece yarısını anladığımı fark ettim ama hiç önemli değildi. Gülümseyerek mesajı Maven'ın eline tutuşturdum.

Maven'ın tek bir ricası, tiyatroya girmemize yetmişti. Siyah bir kuğuyla taçlandırılmış kubbe şeklinde çatısı olan, küçük ama çok ihtişamlı bir yerdi. Burası tiyatro oyunlarının sergilendiği, konserlerin verildiği ve özel zamanlarda arşivden filmlerin gösterildiği, eğlence amaçlı bir yerdi. Maven'ın anlattığı kadarıyla, *aktörlerin* sahnede bir hikâyeyi canlandırmasına tiyatro deniyordu. Evimdeyken, sahne, aktörler ve kostümler bir yana, yatmadan önce masal dinlemeye bile zamanımız olmazdı.

Daha ne olduğunu anlamadan, sahneye yukarıdan bakan kapalı bir balkona oturduk. Altımızdaki koltukların çoğu çocuk, hepsi Gümüş olan insanlarla doluydu. Birkaç Kızıl, sıraların ve koridorların arasında dolanıyor, biletleri kontrol ediyor ya da içecek servisi yapıyordu ama hiçbiri oturmuyordu. Bu onların karşılayabileceği bir lüks değildi. Bu arada biz de en iyi manzarası olan yerimizde, kadife sandalyelerde oturuyorduk. Perdeyle ayrılmış kapımızın hemen dışında sekreter ve Gözcüler bekliyordu.

Salonda ışıklar kararduğında Maven kolunu omzuma atıp beni kalp atışlarını duyabileceğim kadar yakınına çekti ve perdelerin arasından bizi dikizleyen sekretere sırıttı. Kelimeleri uzatarak, "Bizi rahatsız etmeyin," dedi ve yüzümü kendininkine yaklaştırdı.

Arkamızdaki kapı kapanıp kilit sesi duyulduğunda ikimiz de geri çekilmedik. Sahneden gelen bir ses beni gerçekliğe döndürdüğünde aradan bir dakika mı, bir saat mi geçti, bilemiyordum. Aramıza biraz mesafe koyabilmek için sandalyemde dikleştim. "Üzgünüm," diye fısıldadım Maven'a. Şu anda öpüşmeye zaman yoktu; bunu ne kadar istesem de. Sadece sırıttı ve oyun yerine beni izlemeye devam etti. Başka bir tarafa bakmak için çabalasam da eninde sonunda onun gözlerine bakmaktan kendimi alamıyordum.

"Şimdi ne yapacağız?"

Kendi kendine güldü, gözleri haylaz bir biçimde ışıldadı.

"Onu kastetmedim." Yine de sırıtışıma engel olamadım.

"Cal bugün beni köşeye sıkıştırdı."

Bu düşünceyle Maven'ın dudakları gerildi. "Ve?"

"Anlaşılan kurtarılmışım."

Bunu söylediğimde yüzünde oluşan gülümseme tüm dünyayı aydınlatabilirdi ve onu yeniden öpme isteğine kapıldım. "Sana bunu yapacağımı söylemiştim," dedi, sesi garip biçimde boğuk çıktı. Eli benimkine uzandığında hiç duraksamadan tuttum.

Devam etmemize fırsat kalmadan tepemizdeki tavanın paneli yana kaydı. Maven benden daha fazla ürkerek ayağa fırladı ve üstümüzdeki

siyah boşluğa dikkatle baktı. Aşağıya en ufak bir fısıltı bile gelmemesine rağmen, ne yapmamız gerektiğini biliyordum. Antrenmanlar beni güçlendirdiğinden, kendimi kolaylıkla yukarı çekip soğuk ve karanlığa daldım. Hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi göremiyordum ama korkmuyordum da. Heyecanla gülümseyerek eğildim ve Maven'a yardım etmek için elimi uzattım. Karanlığa doğru tırmandı ve üstünü başını toparladı. Daha gözlerimiz karanlığa alışamadan tavan paneli tekrar kapanarak ışığı, oyunu ve aşağıdaki insanları dışarıda bıraktı.

"Hızlı ve sessiz olun. Sizi ben yönlendireceğim."

Sesi değil ama kokuyu; çay, baharatlar ve tanıdık mavi mumun iç bayıltan kokusunu tanıdım.

"Will?" Sesim neredeyse çatlayacaktı. "Will Whistle?"

Karanlık yavaş yavaş ama kesin bir biçimde baş edilebilir duruma geldi. Will'in her zamanki gibi düğüm düğüm olan beyaz sakalı, loş ışıkta belirginleşti. Artık hiç şüphem kalmamıştı.

"Kucaklaşmaya zamanımız yok küçük Barrow," dedi. "Yapmamız gereken işler var."

Sütunkent'ten buraya o kadar yolu aşıp nasıl geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama tiyatroyu bu kadar iyi bilmesi daha da olağanüstüydü. Oyunun sesi etrafımızda yankılanırken bizi tavan boyunca yönlendirdi, merdivenlerden, basamaklardan indirdi ve minik, gizli kapılardan geçirdi. Kısa sürede tuğla destekler ve metal direklerin yükseldiği yer altına indik.

"Dramatik girişleri ne kadar da seviyorsunuz," diye mırıldandı Maven, etrafımızı saran loş ortamı süzerken. Burası bir mezar gibi karanlık ve nemliydi; her gölge dehşet vericiydi.

Will metal bir kapıyı omzuyla iterek açarken güldü. "Bekle de gör."

Aşağıya eğimli, dar bir geçide girdik. Havada hafif bir lağım kokusu vardı. Yol, sadece tek bir meşaleyle aydınlatılmış ufak bir platformda son buldu. Meşalenin ışığı, kırık fayanslarla döşeli bir duvarın üstünde garip gölgeler oluşturuyordu. Fayansların üstünde siyah harfler vardı ama bunlar daha önce gördüğüm eski dile benzemiyordu.

Onların ne olduğunu sormak üzereyken, duvarlar büyük bir gürültüyle sarsıldı. Ses, duvardaki kocaman, yuvarlak delikten yükseliyordu. Sesten irkilen Maven elimi tuttuğunda ben de en az onun kadar korkmuştum. Metalin metale sürtmesinden kaynaklanan kulak tırmalayıcı bir cayırtıydı. Tünelin içine parlak ışıklar süzülmeye başladığında büyük, elektrik yüklü ve çok güçlü bir şeyin yaklaştığını hissettim.

Tünelden metal bir solucan çıkıp tam önümüzde durdu. Yan tarafları kaynak yapılmış ve vidalarla tutturulmuş ham metaldendi ve yanlarında yarığa benzer pencereler vardı. Bir kapı, metal sürgüsünden kayarak yana açıldığında dışarı yumuşak bir ışık süzüldü.

İçeride, bir koltukta oturan Farley bize gülümsedi ve elini sallayarak bizi içeri çağırdı. "Haydi binin!"

Titreyerek yerlerimize oturduğumuzda, "Teknisyenler buna Alttren diyor," dedi. "Çok hızlı ve Gümüşlerin asla bakmaya tenezzül etmedikleri eski raylar üzerinde hareket ediyor."

Will arkamızdaki kapıyı kapadı ve uzun, teneke bir konserve kutusundan başka bir şeye benzemeyen şeyin içinde hapsolduk. Bu alt-şeyin bir yere çarpmasından endişelenmeseydim etkileyici bulabilirdim. Ancak sadece altımdaki koltuğa sıkı sıkı tutunabiliyordum.

"Bunu nerede yaptınız?" diye merakla sordu Maven, bakışları berbat görünümlü kafeste dolaşıyordu. "Gri Şehir kontrol altında ve teknisyenlerin çalışması..."

"Bizim de kendi teknisyenlerimiz ve teknik şehirlerimiz var küçük Prens," dedi Farley gururlanarak. "Siz Gümüşlerin Muhafızlar hakkında bildikleriniz bir elin parmaklarını geçmez."

Altımızdaki tren ileri atılınca beni neredeyse koltuğumdan fırlatacaktı ama hiç kimse kılını kıpırdatmamıştı. Alet kaymaya başladı ve midemi ağzıma getiren bir hıza ulaştı. Diğerleri çene çalmaya devam ediyordu; çoğunlukla Maven konuşuyor, Alttren ve Muhafızlar hakkında sorular soruyordu. Kimsenin benimle konuşmaya çalışmamasına memnundum çünkü sakince oturmak dışında bir şey yaparsam, kusacağımdan ya da

bayılacağımdan korkuyordum. Ama Maven öyle değildi. Hiçbir şey onu etkilemiyordu.

Camdan dışarı baktı ve yanından hızla geçtiğimiz kayaları inceledi. "Güneye gidiyoruz."

Farley koltuğunda arkasına yaslanıp başıyla onayladı. "Evet."

Maven, Farley'ye dönerek, "Güneyde radyasyon var," diye bağırdı.

Kız belli belirsiz omuz silkti.

"Bizi nereye götürüyorsun?" diye mırıldandım, en sonunda konuşabilecek duruma gelince.

Maven hiç vakit kaybetmeden kapalı kapıya doğru bir hamle yaptı. Gidecek hiçbir yer olmadığı için kimse onu durdurmadı. *Bundan kaçış yok.*

"Ne yaptığını biliyor musun? Yani radyasyonun?" Maven'ın sesi gerçekten korkmuş gibi çıkıyordu.

Farley, yüzünde çıldırtıcı bir gülüş eşliğinde parmaklarıyla tek tek saymaya başladı: "Bulantı, kusma, baş ağrısı, epileptik krizler, kanser hastalıkları ve... ah evet, ölüm. Hiç de hoş olmayan bir ölüm."

Aniden kendimi çok hasta hissettim. "Bunu neden yapıyorsun? Sana yardım etmek için buradayız."

"Mare, treni durdur. Treni durdurabilirsin." Maven yanımda diz çökerek omuzlarımdan tuttu. "Treni durdur!"

Teneke kutu, tiz bir ses çıkararak ani bir şekilde durunca çok şaşırdım. Maven'la birlikte yere yuvarlanarak sert, metal döşemeye acı dolu bir şekilde çarptık. Açık kapıdan süzülen ışıkta yine meşalelerle aydınlanmış bir başka platform görünüyordu. Burası çok daha büyüktü ve göz alabildiğince uzanıyordu.

Farley bize şöyle bir bakıp üstümüzden atlayarak platforma çıktı. "Gelmiyor musunuz?"

"Sakın kıpırdama Mare. Bu yer bizi öldürecek!"

Kulaklarımda, Farley'nin soğuk kahkahasını bile bastıracak bir ses uğuldadı. Ayağa kalktığım sırada, kızın bizi sabırla beklediğini gördüm.

"Güneyin, Harabeler'in hâlâ radyasyonlu olduğunu *nereden* biliyorsun?" diye sordu, yüzünde çılgınca bir gülümsemeyle.

Maven aceleyle konuştu: "Makinelerimiz, dedektörlerimiz var. Göstergelere göre..."

Farley başıyla onayladı. "Peki, bu makineleri *kim* yapıyor?"

"Teknisyenler," diye cevapladı Maven boğuk bir sesle. "Kızıllar." Sonunda Farley'nin nereye varmaya çalıştığını anlamıştı. "Dedektörler yalan söylüyor."

Farley sırıtarak başıyla onayladı ve ayağa kalkması için ona elini uzattı. Maven hâlâ temkinliydi ve gözlerini kızdan ayırmıyordu ama bizi platforma çıkarmasına ve demir merdivenlere yönlendirmesine izin verdi. Yukarıdan aşağıya güneş ışıkları ve temiz hava süzülüyor, yer altındaki kasvetli neme karışıyordu.

Kısa süre sonra açık havaya çıktığımızda gözlerimizi kırpıştırarak etrafımızı saran alçak sise baktık. Her yerden duvarlar yükseliyor, artık olmayan bir tavanı destekliyordu. Tavandan geriye sadece akuamarin ve altın parçaları kalmıştı. Gözlerim ışığa alıştığı sırada, gökyüzüne yükselen ve tepeleri sisin içinde kaybolan gölge gibi şekiller gördüm. Siyah asfalttan nehirlere benzeyen geniş caddeler çatlamış ve çatlaklardan yüzlerce yıllık gri otlar fışkırmıştı. Betonun üstünden büyüyen ağaçlar ve çalılar, küçük cepler ve köşeler oluşturmuştu ama birçoğu da temizlenmişti. Ayaklarımın altında kırılmış camlar çıtırdıyor, esen rüzgârla tozlar havalanıyordu ama bu bakımsız yer, nedense terk edilmiş gibi hissettirmiyordu. Burasını hikâyelerden, kitaplardan ve eski haritalardan biliyordum.

Geniş ve beyaz bir gülümsemeyle, Farley bir kolunu omzuma doladı.

"Harabeler Şehri'ne, Narsiya'ya hoş geldiniz," dedi. Buranın uzun zaman önce unutulmuş eski adını kullanmıştı.

Enkaza dönmüş adanın sınırlarına, Gümüşlerin eski savaş alanlarındaki radyasyonu ölçmek için koydukları dedektörleri aldatmak üzere özel göstergeler yerleştirilmişti. Kırmızı Muhafızlar'ın yuvasını böyle koruyorlardı. *En azından Poyraz'da.* Farley böyle söylemiş, ülke çapında başka üsleri

de olduğunu ima etmişti. Ve yakında burası Kral'ın yeni cezalarından kaçan her Kızıl mültecinin de sığınağı olacaktı.

Yanından geçtiğimiz her bina yıkık dökük tü, kül ve otlarla kaplanmıştı ama daha yakından bakıldığında, bundan daha fazlası olduğu görülüyordu. Tozların içindeki ayak izleri, bir pencereden süzülen ışık ya da bir esintiyle burnumuza gelen yemek kokusu... İnsanların, *Kızılların* burada kendilerine ait bir şehirleri vardı ve tam da Gümüşlerin burunlarının dibinde saklanıyorlardı. Elektrikleri az olsa da gülümsemeleri tamdı.

Farley'nin bizi yönlendirdiği yarısı çökmüş bina, paslı masaları ve oturma bölümlerinin yırtılmış koltuklarından anladığım kadarıyla, bir zamanlar kafe olmalıydı. Pencereleri çok uzun zaman önce kaybolmuştu ama yerler tertemizdi. Bir kadın içerideki tozları kapının önüne süpürmüş, kırık kaldırım taşlarının arasında düzgün yığınlar halinde toplamıştı. Daha süpürülecek çok fazla döküntü olduğunu görebildiğimden böyle bir görev benim gözümü korkuturdu ama kadın gülümseyerek bir şarkı mırıldanıyordu.

Farley temizlik yapan kadına başıyla işaret verdi ve kadın hızla uzaklaşarak bizi yalnız bıraktı. Bize en yakın sandalyede oturan tanıdık yüzü gördüğümde ise keyfim yerine geldi.

Kilorn tek parça halinde ve güvendeydi. Hatta göz kırpacak kadar arsızdı. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Farley, "Sevimliliğe zamanımız yok," diye homurdanarak onun yanına oturdu. Bize de onu takip etmemizi işaret ettiğinde karşısındaki sandalyelere geçtik. "Nehir boyunca yolculuğunuz sırasında kasabaları gördüğünüzü düşünüyorum?"

Yüzümdeki gülümseme, Kilorn'unki gibi hızla soldu. "Evet."

"Ve yeni yasalar. Bunları *duyduğunu* biliyorum." Sanki Önlem Paketi'ni okumaya zorlanmam benim suçummuş gibi bakışları sertleşti.

"Bir canavarı tehdit edersen böyle olur," diye mırıldandı Maven, beni korumak için öne atılarak.

"Ama artık adımızı biliyorlar."

"Artık sizi *avlıyorlar*," diye patladı Maven, yumruğunu masaya indirerek. Darbenin etkisiyle masadaki tozlar havalandı. "Bir boğanın önünde kırmızı bayrak salladınız ama onu dürtmekten başka bir şey yapamadınız."

"Yine de korktular," diye lafa girdim. "Sizden korkmaları gerektiğini öğrendiler. Bu da bir şeydir."

"Saklı şehrinize sıvışıp onların kendilerini toplamasına izin veriyorsunuz, bu hiçbir şeydir. Kral'a ve *orduya* zaman kazandırıyorsunuz. Ağabeyim çoktan peşinize düştü ve izinizi bulması uzun sürmeyecektir." Maven ellerine baktı, garip bir şekilde sinirliydi. "Yakında, bir adım önde kalmak yeterli olmayacak. Hatta bu mümkün bile olmayacak."

Farley bizi inceleyip düşünürken gözleri ışıkta parlıyordu. Tüm bunlardan etkilenmemiş gibi görünen Kilorn, tozun üstüne parmağıyla daireler çizmekle meşguldü. Dikkatini konuya vermesi için onu masanın altından tekmeleme isteğimi güçlükle bastırdım.

"Kendi güvenliğimi daha az önemseyemezdim Prens," dedi Farley. "Benim asıl derdim kasabalardaki insanlar, işçiler ve askerler. Şu anda vahşice cezalandırılanlar, onlar."

Aklım aileme ve Sütunkent'e gitti, biz tekneyle geçerken kasabalıların yüzlerinde beliren donuk bakışları anımsadım. "Neler duydun?"

"Hiç de iyi şeyler değil."

Kilorn başını hızla kaldırdı ama parmakları hâlâ daireler çiziyordu. "İki katı çalışma saatleri, pazar günü idamları, devasa toplu mezarlar." O da benim gibi, kasabamızı hatırlıyordu. "Cephedeki adamlarımız, orada da durumun pek farklı olmadığını söylüyorlar. On beş, on altı yaşındakiler kendi birliklerine yerleştirilmiş. Bir ay bile hayatta kalamazlar."

Öfkesini yansıtırcasına tozun içine bir *X* çizdi.

"Belki bunu geciktirebilirim," dedi Maven, sesli biçimde düşünerek. "Savaş konseyini, askerlerin fazladan talim yapmaları için geri çekilmeleri gerektiğine ikna edebilirsem..."

"Bu yeterli olmaz." Sesim alçak ama keskindi. Liste sanki tenimi yakıyor ve serbest kalmak için yalvarıyordu. Farley'ye döndüm. "Her yerde adamların var, değil mi?"

"Evet, var," dediğinde yüzünden geçen tatmin ifadesini gözden kaçırmadım.

"Bu isimleri onlara ver." Ceketimden Julian'ın kitabını çıkarıp listenin olduğu sayfayı açtım. "Ve onları bul."

Maven kitabı nazikçe alıp inceledi. "Yüzlerce olmalı," diye mırıldandı gözlerini sayfadan ayırmadan. "Bu da nedir?"

"Onlar da benim gibi. Hem Kızıl, hem Gümüş ama aslında ikisinden de daha güçlüler."

Kendini beğenmişlik sırası bendeydi. Maven'ın bile şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. Farley parmaklarını şaklattığında Maven hiç düşünmeden kitabı ona uzattı ama gözleri bu kadar güçlü bir sırrı barındıran kitaptan ayrılmamıştı.

"Kötü niyetli birilerinin bunu keşfetmesi çok uzun sürmeyecektir," diye ekledim. "Farley onları önce sen bulmak *zorundasın*."

Kilorn isimlere sanki onu bir şekilde aşağılamışlar gibi bakıyordu. "Bu aylarca hatta *yıllarca* sürebilir."

Maven somurttu. "Bizim o kadar zamanımız yok."

"Kesinlikle," diye ona katıldı Kilorn. "Bizim *şimdi* harekete geçmemiz gerek."

İtiraz ederek başımı salladım. Devrimler aceleye getirilemezdi. "Ama beklerseniz, eğer bulabildiğiniz kadar çoğunu bulabilirseniz, bir ordunuz olur."

Maven aniden masaya vurduğunda hepimiz yerimizden zıpladık. "Ama bir ordumuz zaten var."

"Burada emrim altında çok kişi var ama *o kadar da* çok değiller," diye karşı çıktı Farley. Maven'a sanki çıldırmış gibi bakıyordu.

Maven ise sırıtıyordu; sanki içinde saklı bir ateşle canlanmıştı. "Ben bir ordu bulursam, Arkeon'un içinde bir birlik ayarlarsam, ne yaparsınız?"

Kız sadece omuzlarını silkti. "Aslında çok az şey. Diğer birlikler onu savaş meydanında ezip geçerler."

Konuşulanlar bana yıldırım gibi çarptı ve sonunda Maven'ın nereye varmak istediğini anladım. "Ama onlar savaş alanında çarpışmayacaklar,"

dedim nefes nefese. Maven bana döndüğünde deli gibi gülümsüyordu. "Sen bir darbeden bahsediyorsun."

Farley kaşlarını çattı. "Dar-ne?"

"Bir darbe. Hükümet darbesi. Bu eski tarihlerde olan bir şeymiş," diye açıklayarak kafa karışıklığını gidermeye çalıştım. "Küçük bir grubun büyük bir hükümeti bir anda devirmesine denir. Tanıdık geldi mi?"

Farley ve Kilorn gözlerini kısarak birbirlerine baktılar. "Devam et," dedi.

"Arkeon'un yapısını biliyorsun. Doğu yakası ile Batı yakasını ayıran bir köprüyle birbirine bağlı." Konuştuğum sırada parmaklarım da hareket ediyor, toza şehrin kabaca haritasını çiziyordum. "Şimdi... Batı yakasında saray, hazine, kumanda merkezi yani tüm *hükümet* var. Oraya girip diğer yakayla bağlantısını kesebilirsek ve Kral'a ulaşıp şartlarımızı *kabul ettirebilirsek* her şey biter. Tüm şehrin sadece Sezar Meydanı'ndan yönetilebileceğini kendin söylemiştin, Maven. Tek yapmamız gereken, orayı ele geçirmek."

Maven masanın altından dizime vurdu. Gururla ışıldıyordu. Farley'nin her zamanki şüpheci ifadesi gitmiş, gözleri umutla dolmuştu. Bakışlarını toza çizdiğim plandan ayırmadan, elini dudaklarının üstünde gezdirerek sözlerimi kendi kendine tekrar etti.

Kilorn her zamanki küçümser ses tonuyla, "Belki de sorun bendedir ama," diye söze başladı, "orada Gümüşlerle savaşmak için yeterli Kızıl'ı nereden bulmayı planladığınızı anlayamadım. Onlardan birini devirmek için bizden on kişiye ihtiyaç var. Senin *ağabeyine* sadık olan beş bin Gümüş askerden bahsetmiyorum bile," Maven'a baktı, "biz konuştuğumuz sırada bizi avlamaya çalışan ve hepsi de öldürmek için eğitilmiş askerler."

Sandalyemde arkama yaslanırken omuzlarım çöktü. "Bu biraz zor olabilir." *Hatta imkânsız.*

Maven benim tozda çizdiğim haritanın üzerini eliyle silerek Batı Arkeon'u parmaklarının birkaç hareketiyle yok etti. "Birlikler, komutanlarına itaat eder. Ve ben de bir komutanı çok yakından tanıyan bir kız biliyorum."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda bakışlarındaki tüm ateş gitmiş, yerini acı bir soğukluk almıştı. Gergince gülümsedi.

"Cal'den bahsediyorsun." *Asker. Komutan. Prens. Babasının oğlu.* Sonra da Julian'ı, yani Cal'in, çarpık adalet anlayışı uğruna öldüreceği dayısını düşündüm. *Cal ülkesine asla ihanet etmez, hiçbir şey için bunu yapmaz.*

Maven buna soğukkanlılıkla karşılık verdi: "Ona zorlanacağı bir seçim yaptıracağız."

Kilorn'un tepkimi ölçen bakışlarını yüzümde hissediyordum ve bu neredeyse katlanamayacağım bir baskı oluşturuyordu. "Cal asla tacına ya da *babanıza* sırtını dönmez."

"Ağabeyimi tanıyorum. Senin hayatın ve tacı arasında kalırsa ikimiz de neyi seçeceğini biliyoruz," diye karşılık verdi Maven.

"Beni *asla* seçmeyecektir."

Kaçamak öpücüğün hatırasıyla tenim Maven'ın bakışları altında yanıyordu. Beni Evangeline'den kurtaran Cal'di. Beni kaçmaktan ve kendime daha fazla acı çektirmekten kurtaran oydu. Mecburi hizmetten de beni o kurtarmıştı. Başkalarını korumaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki Cal'in, beni kaç kere kurtardığını fark etmemiştim. Beni ne kadar *sevdiğini*...

Aniden nefes almak çok zorlaştı.

Maven itiraz edercesine başını salladı. "Daima seni seçecek."

Farley alaycı bir ses çıkardı. "Benim tüm *devrim* planımı bir gençlik aşkına bağlamamı mı bekliyorsunuz yani? Buna inanamıyorum."

Masanın karşı tarafındaki Kilorn'un yüzünden garip bir ifade geçti. Farley, destek ararcasına ona doğru döndüğünde aradığını bulamadı.

"Ben inanıyorum," diye fısıldadı Kilorn. Gözlerini yüzümden ayırmıyordu.



YİRMİ BEŞ

Tokalaşmalar ve gizli planlar yapmakla geçen uzun bir günün sonunda Maven'la köprünün üzerinden saraya dönerken, şafağın yarın sabah değil de bu gece sökmesini diledim. Şehirden geçerken etrafımızdaki gürültünün fazlasıyla farkındaydım. Caddelerdeki araçlardan, beton ve çelikle örülmüş ışıklandırmalara kadar her şey enerjiyle titreşiyordu. Bunlar bana, uzun zaman önce nymphaların fıskiyeyle oynadığı ya da yeşerticilerin çiçekleriyle meşgul olduğu Görkemli Bahçe'yi hatırlatıyordu. O anda, onların dünyasını çok güzel bulmuştum. Artık neden bunu korumak, diğerlerinin üstündeki hâkimiyetlerini sürdürmek istediklerini anlıyordum ama bunun için onlara izin vermeyecektim.

Normalde, Kral'ın, şehrine dönüşünü kutlamak için bir ziyafet verilirdi ama son olaylar yüzünden Sezar Meydanı olması gerekenden çok daha sessizdi. Maven sırf sessizliği bozmak için, bu gülünç manzaranın yokluğuna üzülüyormuş gibi davranıyordu.

"Buradaki ziyafet salonu Güneş Sarayı'ndakinin iki katıdır," dedi devasa kapılardan girdiğimiz sırada. Cal'in birliğinin bir kısmı kışlada

talim yapıyor, yaklaşık bin tanesi uygun adım yürüyordu. Adımları sanki davul gibi gümbürdüyordu. "Şafak sökene kadar dans ederdik, en azından Cal öyle yapardı. Kızları o bana yönlendirmediği sürece bana çok fazla dans teklifi gelmezdi."

Gözlerimi kışladan ayırmadan, "Ben sana dans teklif ederdim," diye mırıldandım ona. *Bu askerler yarın bizim olacak mı?*

Maven buna karşılık vermedi ve ineceğimiz yere yaklaşırken yerinde kıpırdandı. *Daima seni seçecek.*

Araçtan indiğimiz sırada kulağına, "Cal için hiçbir şey hissetmiyorum," diye fısıldadım.

Gülümseyerek elimi tuttuğunda kendime bunun yalan olmadığını söyledim.

Sarayın kapıları bizim için açıldığında, uzun mermer koridorlarda, yürek parçalayan bir çığlık duyuldu. İrkilerek Maven'la birbirimize baktık. Korumalarımız dikleşerek ellerini silahlarına götürdüler ama benim fırlayıp gitmemi engelleyemediler. Maven elinden geldiğince benim hızıma yetişmeye çabalıyordu. Çığlık yeniden duyulduğunda, onlarca ayak sesi ve birbirine çarpan zırhların tanıdık gürültüsü de ona eşlik etti.

Ölümcül bir hıza ulaştım. Maven da tam arkamdan geliyordu. Cilalı mermer ve koyu renk ahşaptan yapılma, daire şeklinde bir konsey salonuna daldık. Çoktan bir kalabalık toplanmıştı ve neredeyse Lord Samos'a çarpmak üzereyken zorlukla durabildim. Maven arkamdan bana çarptığında az daha ikimizi de yere yuvarlayacaktı.

Samos ikimize de küçümseyerek baktı; siyah gözleri sert ve soğuktu.

"Leydim... Prens Maven," dedi başını belli belirsiz eğerek. "Gösteriyi izlemeye mi geldiniz?"

Gösteri. Etrafımızda diğer lordlar ve leydilerle birlikte Kral ile Kraliçe de vardı. Hepsi de dosdoğru ileri bakıyordu. Aralarından geçip ilerledim; diğer tarafta ne olduğunu bilmiyordum ama iyi bir şey olmadığından emindim. Maven peşimden geliyordu ve elini dirseğimden çekmiyordu. Kalabalığın önüne ulaştığımızda ılık elinin beni sakinleştirmek ve geride tutmak için üstümde olmasına memnun oldum.

Odanın ortasında en az on altı asker vardı ve çizmelerindeki çamurlar, yerdeki kraliyet simgesini kirletiyordu. Hepsinin de zırhı aynı siyah, pullu metalden yapılmıştı; üstünde kırmızı alevler olan bir tanesinin dışında... *Cal.*

Saçlarını arkasından örmüş Evangeline de tam onun yanında dikiliyordu. Nefes nefese kalmıştı ama kendinden gurur duyuyor gibiydi. *Evangeline buradaysa, ağabeyi de çok uzakta olamaz.*

Ptolemus grubun arkasından çıktığında, yanında saçından tutarak sürüklediği çığlık atan biri vardı. Kadını tanıdığım anda Cal döndü ve bir anlığına bakışlarımız buluştu. Gözlerinde pişmanlık görsem de çığlık atan kızı kurtarmak için hiçbir şey yapmıyordu.

Ptolemus, Walsh'u cilalı zemine doğru fırlattığında, kızın yüzü sertçe yere çarptı. Walsh, acı içindeki gözlerini Kral'a çevirmeden önce bana belli belirsiz bir bakış attı. Beni bu dünyayla tanıştıran neşeli, gülümseyen hizmetçiyi hatırladım ama o kız çoktan yok olmuştu.

Ptolemus, Walsh'u ayağıyla döndürürken, "Eski tünellerin içi bu farelerle kaynıyor," diye hırladı. Yaralarına rağmen kız onun dokunuşundan şaşırtıcı bir hızla sürünerek uzaklaştı. "Bunu nehir çukurunda *bizi* izlerken bulduk."

Onları izlerken mi? Nasıl bu kadar aptal olabilir? Ama Walsh aptal değildi. *Hayır, bu bir emirdi.* Dehşet içimi kaplıyordu. Biz Narsiya'dan geri dönerken tren tünelinin açık olduğundan emin olmak için gözetlemişti. Ve biz güvenle dönebilmişken, o bunu yapamamıştı.

Maven kolumu daha sıkı tuttu ve sırtım göğsüne yaslanana dek beni kendine çekti. Walsh'a doğru koşmak, yardım etmek ve onu kurtarmak istediğimi biliyordu. *Ve ben de hiçbir şey yapamayacağımızı biliyorum.*

"Radyasyon dedektörlerinin izin verdiği kadar uzağa gittik," diye ekledi Cal, Walsh'un kan öksürmesini olabildiğince görmezden geliyordu. "Tünel sistemi bizim düşündüğümüzden çok daha geniş ve büyük. Bölgede onlarca kilometre uzunluğunda olmalılar ve Kırmızı Muhafızlar bunları hepimizden daha iyi biliyor."

Kral Tiberias, sakallarının arkasından somurttu. Walsh'a bakarak yanına gelmesini işaret etti. Cal, kızı kolundan yakalayarak Kral'a doğru götürdü. Her biri diğerinden daha kötü binlerce işkence çeşidi aklıma geldi. Ateş, metal, su hatta kendi şimşeğim bile onu konuşturmak için kullanılabilirdi.

Kral, kızın yüzüne doğru, "Aynı hatayı bir daha yapmayacağım," diye hırlardı. "Elara, kızı konuştur. Hemen şimdi."

"Büyük zevkle," diye cevapladı Kraliçe ve ellerini elbisesinin uzun kollarından kurtardı.

Bu daha da kötü. Walsh konuşacaktı, hepimizi ifşa edecek ve mahvedecekti. *Ve sonra onu yavaş yavaş öldürecekler. Hepimizi yavaş yavaş öldürecekler.*

Askerlerin içinde, öngörü yeteneği olan bir Eagrie aniden öne atıldı. "Durdurun onu! Kollarını tutun!"

Ama Walsh ondan daha hızlıydı. "Tristan için," dedi ve elini hızla ağzına götürdü. Bir şeyi çiğnedi ve başını arkaya atarak yuttu.

Cal, "Şifacı!" diye bağırdı ve kızın boğazını kavrayıp onu durdurmaya çalıştı. Ancak Walsh'un ağzından beyaz köpükler gelmeye başlamıştı ve kolları seğiriyordu. Boğuluyordu. "Hemen bir şifacı gelsin!"

Walsh nöbet geçirirken kalan son gücüyle vahşice mücadele etti ve Cal'in tutuşundan kurtuldu. Yere çarptığında gözleri sonuna kadar açıktı ama görmüyordu. *Öldü.*

Tristan için.

Onun için yas bile tutamıyordum.

"İntihar hapı."

Cal'in sesi, bir çocuğa açıklama yaparmış gibi nazikti. Elbette, konu savaş ve ölüm olunca ben de çocuk sayılırdım. "Bunları cephedeki subaylarımıza ve ajanlarımıza veririz. Eğer yakalanırlarsa..."

"Konuşmamaları için," diye patladım ona.

Dikkatli ol, diye uyardım kendimi. Varlığı tüylerimi diken diken etse de buna katlanmak zorundaydım. Sonuçta beni burada, balkonda

bulmasına ben izin vermiştim. *Ona umut vermeliyim. Benimle bir şansı olduğunu düşünmesini sağlamalıyım.* Bunu dile getirmek onun için çok zor olsa da, bu Maven'ın fikriydi. Bana gelince, yalan ile doğru arasındaki o ince çizgide yürümek çok zor geliyordu; özellikle de Cal söz konusuyken. Ondan nefret ediyordum, bundan emindim; ama gözlerindeki ve sesindeki bir şeyler, duygularının o kadar da basit olmadığını hatırlatıyordu.

Benden bir kol boyu uzakta durarak aramızdaki mesafeyi korudu. "Bizim ona vereceğimizden çok daha iyi bir ölüm oldu."

"Dondurulacak mıydı? Ya da belki değişiklik olsun diye yakacaktınız?"

"Hayır." Başını salladı. "Kemik Stadyumu'na gidecekti." Bakışlarını kışlalardan uzaklaştırıp nehre doğru çevirdi. Nehrin diğer tarafındaki yüksek binaların arasında devasa büyüklükte, oval bir arena bulunuyordu. Etrafı vahşi bir taç gibi ince uzun demir çubuklarla çevrilmişti. *Kemik Stadyumu.* "Diğerlerine bir mesaj olması için canlı yayında idam edilecekti."

"Bunu artık yapmadığınızı sanıyordum. On yıldan uzun süredir böyle bir şey görmedim." Yıllar önce, daha küçük bir kızken böyle yayınların yapıldığını hayal meyal hatırlıyordum.

"İstisnalar olabiliyor. Arena dövüşleri Muhafızlar'ın kök salmasını engellemedi; belki başka bir şey bunu yapabilir."

"Onu tanıyordun," diye fısıldadım. İçinde bir parça olsun pişmanlık bulmaya çalışıyordum. "Tanışmamızın ardından, onu benim peşime göndermiştin."

Sanki kendini bu anıdan bu şekilde koruyabilirmiş gibi, kollarını kavuşturdu. "Seninle aynı kasabadan geldiğini biliyordum. Uyum sağlamana biraz faydası olur diye düşünmüştüm."

"Hâlâ neden umursadığını bilmiyorum. O zamanlar, farklı olduğumu bile bilmiyordun."

Bir müddet sessizlik içinde geçti. Bunu bozan tek şey, güneş batarken bile aşağıda talim yapan askerlerin bağırtılarıydı.

"Benim için farklıydın," diye mırıldandı sonunda.

"Eğer tüm bunlar," sarayı ve aşağıdaki meydanı gösterdim, "aramıza girmeseydi, neler olabileceğini merak ediyorum."

Bırak, buna biraz kafa patlatsın.

Kolumu tuttuğunda, parmaklarının sıcaklığını kumaşın üstünden bile hissedebiliyordum.

"Ama bu asla gerçekleşemeyecek Cal."

Ailemi, Maven'ı, Kilorn'u ve amaçlarımızın hatırasını gözlerime yansıtarak ve Cal'in bunu yanlış yorumlamasını umarak, elimden geldiğince özlem dolu baktım. *Mümkün olmasa da ona umut ver.* Bu şimdiye kadar yaptığım en zalimce şeydi ama dava için, ailem ve arkadaşlarım için bunu yapacaktım.

Başını bana doğru eğerken, "Mare," diye fısıldadı.

Arkamı döndüm, söylediklerimi düşünmesini ve bunlara inanmasını umarak onu balkonda tek başına bıraktım.

"Her şeyin farklı olmasını dilerdim," diye fısıldadı arkamdan ama ben onu hâlâ duyabiliyordum.

Sözleri beni çok uzun zaman öncesine, evime, aynı şeyleri babamın da söylediği zamana götürdü. Cal'in ve sakat bir Kızıl olan babamın aynı düşünceleri paylaştığını düşündüğümde, bir anlığına duraksadım. Geriye bakıp arkasından güneşin battığı siluetini elimde olmaksızın izledim. Aşağıda talim yapan orduyu izliyordu ki dönüp bana baktı; görevi ve küçük şimşek kıza hissettikleri arasında kalmıştı.

Düşünceli gözlerle, "Julian, tıpkı *ona* benzediğini söyledi," dedi sessizce. "*Onun* olduğu gibiymişsin."

Coriane. Annesinden bahsediyor. Hiç tanımadığım birinin, ölmüş Kraliçe'nin düşüncesi beni nedense hüzünlendirdi. Sevdiklerinden çok erken koparılmıştı ve geride, benimle doldurmaya çalıştıkları koca bir boşluk bırakmıştı.

Ve bunu kabul etmekten nefret etsem de, iki dünya arasında sıkışıp kalmış gibi hissettiği için Cal'i suçlayamazdım. Sonuçta ben de öyleydim.

* * *

Balodan önce endişelenmiş, gece yaklaştıkça sinir küpüne dönmüştüm. Şimdiyse şafağın sökmesini dört gözle bekliyordum. Sabah bu savaşı kazanırsak, güneş yeni bir dünyanın üzerinde batacaktı. Kral, tacından feragat ederek tüm yetkilerini bana, Maven'a ve Farley'ye devredecekti. Bir yönetimden diğerine kansız ve barışçıl bir geçiş gerçekleşecekti. Eğer başaramazsak, Kemik Stadyumu başıma gelebilecek en iyi son olurdu. Ama başarısız olmayacaktık. Ne Cal ne de Maven ölmeme izin verirdi. Onlar benim kalkanlarımdı.

Yatağıma uzandığımda, kendimi Julian'ın haritasına bakarken buldum. Eski ve neredeyse kullanılmaz durumdaydı ama hâlâ huzur veriyordu. *Dünyanın değişebileceğinin bir kanıtı.*

Aklımda bu düşüncelerle, rahatsız ve hafif bir uykuya daldım. Rüyamda ağabeyim beni ziyarete gelmişti. Pencerenin yanında duruyordu ve yüzünde kederli bir ifadeyle şehre bakıyordu. Daha sonra bana döndü ve "Başkaları da var," dedi. "Onları bulmak zorundasın."

"Bulacağım," diye mırıldandım uykudan ağırlaşmış bir sesle.

Saat sabahın dördünü vurduğunda, rüyalar için vaktim kalmamıştı.

Maven'ın odasına yürürken kameraların küçük gözleri çatırdayarak tek tek kapanıyordu. Her gölgede yerimden sıçrıyor, her an bir Gözcü'nün ya da Güvenlik görevlisinin koridora girmesini bekliyordum ama hiç kimse gelmedi. Onlar Kral'ı ve Cal'i koruyordu; beni ya da ikinci prensi değil. Bizim bir önemimiz yoktu. *Ama olacak.*

Kapının kolunu hafifçe oynattığımda Maven, karanlıkta solgun görünen bir yüzle kapıyı açtı. Sanki hiç uyumamış gibi gözlerinin altında halkalar oluşmuştu ama her zamanki gibi uyanık görünüyordu. Beni kollarına alıp sıcaklığıyla sarmasını bekledim ama üzerinden yayılan soğukluk dışında hiçbir şey hissetmedim. *Korkuyor,* diye düşündüm.

İşkence gibi gelen birkaç dakikada dışarı çıktık ve Savaş Komutanlığı ile dış duvarın arasındaki yerimizi almak üzere gölgelerin arasında yürüdük. Konumumuz mükemmeldi; hem meydanı ve köprüyü görebiliyorduk hem de Komutanlık'ın gösterişli çatısı bizi devriyelerden gizliyordu. Saatim yoktu ama tam vaktinde geldiğimizi biliyordum.

Tepemizde, gece göğü solarak yerini koyu maviye bırakıyordu. *Şafak sökmek üzere.*

Şehir bu saatte, olabileceğini düşündüğümden çok daha sessizdi. Hatta devriye gezen muhafızlar bile uykuluydu ve ağır adımlarla hareket ediyorlardı. Heyecan tüm bedenimi sarmıştı, bacaklarım titriyordu. Maven yanımda kıpırdamadan duruyor, neredeyse gözlerini bile kırpmıyordu. Elmascam duvarın ardından görünen köprüyü gözlerini ayırmadan izliyordu. Bakışları deliciydi.

"Geciktiler," diye fısıldadı, hareket etmeden.

"Gecikmedim."

Gerçeği bilmesem, Farley'nin bir gölge olduğunu ve görünmez olup yer değiştirebildiğini düşünürdüm. Görünüşe göre, karanlıktan faydalanarak tahliye borusundan yukarı tırmanmıştı.

Elimi uzattım ama benim yardımımı almadan dışarı çıktı. "Diğerleri nerede?"

"Bekliyorlar." Altımızdaki yeri gösterdi.

Gözlerimi kısarak baktığımda, diğerlerinin de tünellerde, yüzeye çıkmaya beklediğini görebiliyordum. Ben de onlarla birlikte tünelde olmayı, Kilorn ve kendi türümle birlikte savaşmayı isterdim; ama benim yerim burası, Maven'ın yanıydı.

"Silahlılar mı?" Maven'ın dudakları çok hafif kıpırdadı. "Savaşmaya hazırlar mı?"

Farley başıyla onayladı. "Daima. Ama meydanın bize geçtiğinden emin olmadığın sürece onları dışarı çağırmayacağım. Leydi Barrow'un çekiciliğine çok fazla güvenemiyorum."

Ben de pek güvenmiyordum ama bunu sesli olarak söylemedim. *Daima seni seçecek.* Bir şeyin aynı anda hem doğru hem de yanlış olmasını şimdiye kadar hiç dilememiştim.

Farley, "Kilorn bunu almanı istedi," diye ekleyerek elini uzattı. Avcunda Kilorn'un gözlerinin renginde minik, yeşil bir taş vardı. *Bir küpe.* "Bunun ne anlama geldiğini bildiğini söyledi."

O kadar duygulanmıştım ki konuşamıyordum. Başımı sallayarak küpeyi aldım ve diğerlerinin yanına götürdüm. *Bree, Tramy ve Shade.* Her taşı ve anlamını biliyordum. *Kilorn artık bir savaşçı. Ve onu eski haliyle hatırlamamı istiyor.* Gülen, benimle şakalaşan ve kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi etrafı koklayan haliyle... Bunu asla unutmayacaktım.

Sivri metali kulakmememe batırdığımda kanım aktı. Elimi kulağımdan çektiğimde parmaklarımdaki kırmızı lekeyi gördüm. *İşte sen busun.*

Yeşil gözlerini görmeyi umarak tünele baktım ama karanlık delik onu ve diğerlerini yutmuştu.

"Hazır mısınız?" diye fısıldadı Farley ikimize de bakarak.

Maven kararlı bir sesle ikimiz adına da cevap verdi: "Hazırız."

Ama Farley tatmin olmamıştı. "Mare?"

"Hazırım."

Devrimci, derin bir nefes aldı ve ayağını tünelin kenarına vurdu. Bir, iki, üç... Hepimiz de köprü tarafına dönüp dünyanın değişmesini beklemeye başladık.

Bu saatte hiç trafik yoktu, hatta tek bir aracın hafif bir gürültüsü bile gelmiyordu. Mağazalar kapalıydı, çarşılar boştu. Şansımız varsa, bu gece kaybedilen tek şey beton ve çelik olacaktı. Köprünün Batı Arkeon'u şehrin diğer yakasına bağlayan son kısmı sakin görünüyordu.

Sonra parlak turuncu ve kırmızı alevlerle patladı; sanki gümüş karanlığı yaran bir güneş gibiydi. Etrafımızda sıcaklık arttı ancak bombalardan değil, *Maven'dan* yayılıyordu. Patlama onun içinde bir şeyleri tutuşturmuş, alevini körüklemişti.

Çıkan gümbürtüyle neredeyse yere yuvarlanıyordum. Köprü çökerken altındaki nehir köpürüyordu. Köprü ölmekte olan bir canavar gibi inliyor, titriyordu; sonunda kıyıdan ve yapının geri kalanından koparak tamamen yıkıldı. Beton sütunlar ve çelik kablolar koparak suya ya da kıyıya çarptı. Yükselen toz ve duman bulutu, Arkeon'un geri kalanının görüntüsünü engellemişti. Köprü daha suya çarpmadan önce, meydanda alarmlar ötmeye başlamıştı.

Devriyeler tepemizdeki duvarın üstünde koşuşturup neler olduğunu daha iyi görmeye çalışıyordu. Ne yapacaklarını bilemeyerek birbirlerine bağırıp duruyorlardı. Çoğu öylece bakakalmıştı. Kışlada ışıklar yandı ve askerlerin beş bini birden uyanarak yataklarından fırladı. *Cal'in askerleri. Cal'in birliği.* Şansımız yaver giderse, bizim ordumuz.

Gözlerimi alevlerden ve dumandan alamıyordum ama Maven bunu başarmıştı. "İşte orada," diye tısladı, saraydan koşarak çıkan karanlık siluetleri işaret ederek.

Cal'in kendi korumaları da yanındaydı ama onları geçerek kışlaya yöneldi. Hâlâ yatak kıyafetinin içindeydi ama onu daha önce hiç bu kadar korkutucu görmemiştim. Askerler ve subaylar meydana hızla dolarken, o herkese emirler yağdırıyor ve bir şekilde sesinin büyüyen kalabalıktan daha yüksek çıkmasını sağlıyordu. "Kapıları silahlandırın! Nymphaları diğer tarafa koyun, yangın yayılmasın!"

Adamları, her kelimesiyle yerlerinden sıçrayarak, hızla emirleri uygulamaya koyuluyordu. *Birlikler, komutanlarına itaat eder.*

Farley, arkamızda duvara iyice yapışmıştı, yavaş yavaş tahliye tüneline doğru geriliyordu. İlk tehlike işaretinde arkasını dönüp kaçacak ve başka bir gün savaşmak üzere gözden kaybolacaktı. *Böyle bir şey olmayacak. Bu, işe yarayacak.*

Maven, ağabeyini durdurmak için önden gidecekti ama onu geri çektim.

"Bunu ben yapmalıyım," diye fısıldadım. Üstüme garip bir sakinlik çökmüştü. *Daima seni seçecek.*

Tüm birliğin, devriyelerin ve Cal'in görebileceği şekilde meydana adımımı attığım anda, geri dönüşü olmayan bir yola girmiştim. Duvarların üstündeki spot ışıkları yanmış ve kimi köprüyü aydınlatırken, kimi de aşağıdaki bizlere doğru dönmüştü. Bir tanesi doğruca üstüme geldiğinden, elimi gözlerime siper etmek zorunda kaldım.

"Cal!" diye bağırdım, beş bin askerin sağır edici gürültüsünün içinde. Bir şekilde beni duydu ve bana doğru döndü. Kendi birliklerine ve yerlerine koşuşturan asker kalabalığının ortasında, gözlerimiz birbirine kilitlendi.

Asker denizini yararak bana doğru ilerlemeye başladığında, bayılacağımı sandım. Sadece alarmları ve çığlıkları bastırarak kulaklarımda atan kalbimin sesini duyuyordum. Korkuyordum. Çok korkuyordum. *Bu sadece Cal,* dedim kendi kendime. *Müziği ve motorları seven genç adam. Asker değil, komutan değil, prens değil. Sadece genç bir adam. Ve daima seni seçecek.*

"Hemen içeri gir!" Bir dağı bile önünde eğdirebilecek kadar haşin ve soylu bir sesle bağırarak önümde dikildi. "Mare, burası güvenli değil!"

Sahip olduğumu hiç bilmediğim bir güçle yakasını kavradım ve nedense bu onu sakinleştirdi. "Ya bedeli buysa?" Kafamı çevirip artık duman ve külden ibaret kalan, yıkılmış köprüye baktım. "Birkaç ton betondan başka bir şey değil. Ya sana tam burada, tam şu anda her şeyi düzeltebileceğini söylesem? *Bizi* kurtarabilirsin."

Gözlerinin parlamasından, dikkatini çektiğimi görebiliyordum. "Yapma," diye itiraz etti zayıf bir sesle ve bir eliyle benimkini tuttu. Gözlerinde korku vardı, şimdiye kadar hiç görmediğim bir korku.

"Bir keresinde bize inandığını söylemiştin. Özgürlüğe. Eşit olduğumuza. Tek bir sözünle bunu *gerçek* yapabilirsin. Bir savaş olmayacak. Hiç kimse ölmeyecek." Söylediklerimle donakalmış gibiydi, nefes bile almıyordu. Ne düşündüğünü anlayamasam da ısrar etmeye devam etmeliydim. *Onun anlamasını sağlamalıyım.* "Şu anda güç senin elinde. Ordu senin elinde, tüm burayı ele geçirip özgürleştirmek senin elinde! Saraya git, babanın diz çökmesini sağla ve doğru olduğunu bildiğin şeyi yap. *Lütfen* Cal!"

Onu ellerimin arasında hissedebiliyordum, hızlı ve kesik kesik nefes alıyordu. Şimdiye kadar hiçbir şey bana bu kadar gerçek ya da önemli gelmemişti. Ne düşündüğünü biliyordum: Krallığını, görevlerini ve babasını. Ve beni. Bunların hepsini bir kenara atmasını söyleyen küçük şimşek kızı. İçimden bir ses bunu yapacağını söylüyordu.

Titreyerek dudaklarına bir öpücük kondurdum. *Beni seçecek.* Dudaklarımın altında teni bir ceset gibi soğuktu.

"Beni seç," diye fısıldadım. "Yeni bir dünyayı seç. Daha iyi bir dünyayı *sen* kur. Askerler sana itaat edecek. *Baban* sana itaat edecek." Cevabını beklerken kalbimi sıkışıyor, vücudumdaki her kas geriliyordu. Kalbimin her atışında tepemizdeki spot ışığı yanıp sönüyordu. "Hücrelerdeki kan benimdi. Muhafızlar'ın kaçmasına ben yardım ettim. Yakında bunu herkes öğrenecek... ve beni öldürecekler. Onlara izin verme. *Beni kurtar.*"

Sözlerim onu harekete geçirdi ve kolumdaki tutuşu sıkılaştı.

"Daima sendin."

Daima seni seçecek.

"Yeni şafağı karşıla Cal. Benimle birlikte. *Bizimle* birlikte."

Gözleri bize doğru yürüyen Maven'a kaydı. Kardeşler göz göze geldiğinde, benim anlamadığım bir şekilde, adeta gözleriyle konuştular. *Bizi seçecek.*

"Daima sendin," diye tekrarladı; bu sefer sesi pürüzlü ve mahvolmuş gibiydi. Binlerce ölümü, binlerce ihanetin yükünü taşıyordu. *Herkes, herkese ihanet edebilir,* diye hatırladım. "Kaçışlar, saldırı, güç kesintileri... Hepsi seninle başladı."

Geri çekilmeye çalışırken, açıklamaya çalıştım. Ama beni bırakmaya niyeti yoktu.

"Şafağınla birlikte kaç kişiyi öldürdün? Kaç çocuğu, kaç masum insanı?" Eli gittikçe ısındı, neredeyse tenimi yakacaktı. "Kaç insana ihanet ettin?"

Dizlerim bükülmeye başladı, yere yığılmak üzereydim ama Cal beni tutmaya devam ediyordu. Maven'ın bir yerlerden bağırdığını belli belirsiz duydum. Prensesini kurtarmaya çalışan bir prens. *Ama ben bir prenses değilim. Kurtarılması gereken bir kız değilim.* Cal'in ateşi artıp gözlerinin içinde alevler yükselirken, kıvılcımlarım da öfkemle beslenerek içimden çıktı. Şimşek aramızda patladığında beni Cal'den uzağa fırlattı. Zihnim keder, kızgınlık ve elektrikle uğulduyordu.

Maven arkamdan bağırıyordu. Dönüp baktığım sırada, onun Farley'ye bağırıp ellerini çılgınca salladığını gördüm. "Kaç! *Kaç!*"

Cal benden önce ayağa fırlayıp askerlerine bağırarak emirler yağdırdı. Başını Maven'a çevirdiğinde, sadece bir komutanın yapabileceği

şekilde aradaki bağlantıyı kurduğunu gördüm. "Tahliye tünelleri!" diye kükredi, hâlâ bana bakıyordu. "Tünellerdeler!"

Farley'nin gölgesi, peşinden takip eden ateş seslerinden kaçarak gözden kayboldu. Askerler meydandan ok gibi fırlayarak tünellerin üstündeki ızgaraları parçalarcasına söküp altındaki sistemi açığa çıkardılar ve korkunç bir sel gibi borulara akın ettiler. Çığlıkları, kurşunları ve kanı zihnimden uzaklaştırmak için kulaklarımı tıkamak istedim.

Kilorn. İsmi düşüncelerimin arasında fısıltı gibi zayıf bir şekilde titredi. Onu uzun süre düşünemedim çünkü Cal hâlâ önümde dikiliyordu ve tüm vücudu titriyordu. Ama beni korkutmuyordu. Artık beni hiçbir şeyin korkutabileceğini sanmıyordum. *En kötüsü zaten çoktan gerçekleşti. Kaybettik.*

Onunla yüzleşecek gücü bulduğumda, "Kaç kişi?" diye bağırdım. "Kaç kişi açlıktan öldü? Kaç kişi katledildi? Kaç çocuk ölmek için uzaklara götürüldü? Kaç kişi *Prensim*?"

Nefret duygusunu bildiğimi düşünürdüm. *Yanılmışım. Kendim hakkında, Cal hakkında, her şey hakkında yanılmışım.* Acıyla başım döndü ama bir şekilde düşmeden ayakta kalmayı başarabildim. *Asla beni seçmeyecek.*

"Ağabeyim, Kilorn'un babası, Tristan, Walsh!" Sanki ağzımdan yüzlerce isim dökülüyormuş gibi, ölenlerin hepsini ezberden sayabilirmişim gibi hissediyordum. Onlar Cal için hiçbir şey ifade etmeseler de benim için dünyaya bedellerdi. Ve onlar gibi binlercesi, milyonlarcası olduğunu biliyordum. Unutulmuş milyonlarca haksızlık...

Cal cevap vermedi. Öfkemin onun gözlerine de yansımasını bekledim ama bakışlarında hüzünden başka bir şey yoktu. Fısıldadığı sözleri duyduğumda yere tekrar düşmek ve bir daha asla kalkmamak istedim:

"Her şeyin farklı olmasını dilerdim."

Kıvılcımları ve şimşeğimi bekledim ama hiçbir şey olmadı. Ensemde soğuk elleri ve bileğimde metal kelepçeleri hissettiğimde, nedenini anladım. Bizi insana dönüştürebilen susturucu, Eğitmen Arven arkamdaydı ve ben sadece ağlayan bir kıza dönüşene kadar tüm yeteneğimi baskıladı. Sahip olduğumu düşündüğüm her gücü, her kudreti söküp aldı. *Kay-*

bettim. Bacaklarım bu sefer tutmadığında, beni kaldıracak kimse yoktu. Maven'ın da yere yatırılmadan önce bağırdığını hayal meyal işittim.

"Ağabey!" diye kükredi, Cal'in ne yaptığını fark etmesini sağlamak için. "Onu öldürecekler! *Beni* öldürecekler!" Ama Cal artık bizi dinlemiyordu. Bir yüzbaşıyla konuşuyordu ama ne dediğini dinlemeye bile zahmet etmedim. İsteseydim de bunu yapamazdım.

Altımdaki zemin aşağıdan gelen silah sesleriyle sarsılıyordu. Bu gece tünellerde ne kadar kan dökülecekti?

Başım çok ağırlaşmıştı, vücudum çok zayıf düşmüştü ve dayanamayıp kendimi yere bıraktım. Yanağıma değen soğuk fayanslar pürüzsüzdü ve sakinleştirici bir etkisi vardı. Maven ileri doğru süründü ve başı benimkinin yanına geldi. *Buna benzer başka bir an hatırlıyorum.* Gisa'nın çığlığı ve kemiklerinin kırılma sesi, zihnimde bir hayalet gibi belli belirsiz yankılandı.

"Onları içeri, Kral'ın yanına götürün. O, ikisini de yargılayacaktır."

Artık Cal'in sesini tanıyamıyordum. Onu bir canavara dönüştürmüştüm. Onu zorlamıştım. Bir seçim yapmak zorunda bırakmıştım. Hırslıydım ve aptaldım. Boş umutlara kapılmıştım.

Budalanın tekiyim.

Güneş Cal'in arkasından yükseliyor ve şafak, bedenini sarıyordu. Çok parlaktı, çok keskindi ve çok erkendi; gözlerimi kapamak zorunda kaldım.



YİRMİ ALTI

Hızlarına zor ayak uyduruyordum ama kelepçeli kollarımdan tutan arkamdaki asker beni iteklemeye devam ediyordu. Bir başkası da aynısını Maven'a yapıyor, onu da benim yanımda yürümeye zorluyordu. Arven, kaçmayacağımızdan emin olmak için peşimizden geliyordu. Varlığı tüm duyularımı körelten karanlık bir ağırlık gibiydi. Sarayın meraklı bakışlarından uzak ve boş koridoru hâlâ görebiliyordum ama bunu umursayacak gücüm yoktu. Grubun önünde yürüyen Cal bizi yönlendiriyordu ve arkaya dönüp bakmamak için kendiyle savaştığı, gergin ve sert omuzlarından belli oluyordu.

Tünellerden duyulan silah sesleri, çığlıklar ve dökülen kan zihnimde uğulduyordu. *Öldüler. Biz öldük. Her şey bitti.*

Bizi aşağıya, dünyanın en karanlık hücresine indireceklerini düşünüyordum ama bunun yerine Cal, içinde hiç Gözcü olmayan, penceresiz bir odaya yöneldi. İçeri girdiğimizde ayak seslerimiz bile yankılanmadı. Oda ses geçirmezdi ve burada bizi hiç kimse duyamazdı ki bu beni silahlardan, ateşten ve de Kral'ın yaydığı saf öfkeden bile daha çok korkuttu.

Gösterişli zırhı ve başında tacıyla, odanın tam ortasında ayakta duruyordu. Tören kılıcı ve muhtemelen hiç kullanmadığı silahını beline asmıştı. *Hepsi de gösterinin bir parçası. En azından rolüne uygun giyinmiş.*

Kraliçe de buradaydı ve üstünde sadece ince, beyaz bir elbiseyle bizi bekliyordu. İçeri girdiğimiz anda gözlerini bana çevirdi ve bir bıçağın eti yarması gibi düşüncelerimi istila etti. Acıyla bağırıp başımı tutmaya çalıştım ama bileğimdeki kelepçeler beni engelliyordu.

Başından sonuna kadar yaşadığım her şey, gözlerimin önünden geçmeye başladı. Will'in karavanı. Muhafızlar. Kilorn. İsyancılar, buluşmalar, gizli mesajlar. Anıların arasında Maven'ın yüzü de sık sık ortaya çıkıyor ve tüm bu kargaşanın içinde göze çarpıyordu ama Elara onu geriye atıyordu. *Oğlu hakkında hatırladıklarımı görmek istemiyor.* Bu şiddetli saldırı karşısında beynim çığlık atıyor; tüm hayatım boyunca yaşadıklarım, her öpüşmem, her sırrım onun önüne olanca çıplaklığıyla serilirken, bir düşünceden diğerine atlıyordu.

Durduğunda ölü gibi hissediyordum. Ölmek istiyordum. *En azından bunun için çok fazla beklemeyeceğim.*

"Bizi yalnız bırakın," dedi Elara bıçak gibi keskin bir sesle. Askerler durup Cal'e baktılar. Başıyla onayladığında, botlarını gürültüyle yere vurarak dışarı çıktılar. Ama Arven içeride kaldı; üzerimdeki baskısı devam ediyordu. Adamların ayak sesleri uzaklaştığında Kral derin bir nefes aldı.

"Oğlum?" Cal'e bakıyordu ve parmaklarının hafifçe titrediğini görebiliyordum. Ama neden korktuğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Bunu bir de senden dinlemek istiyorum."

"Uzun zamandır bu işin içindelermiş," diye mırıldandı Cal, kelimeleri zorlukla söyleyerek. "Kız buraya geldiğinden beri."

"İkisi de mi?" Tiberias bakışlarını Cal'den, unutulmuş oğluna çevirdi. Neredeyse üzgün görünüyordu, yüzü acıyla buruştu. Bakışları tereddütlüydü, oğlunun gözlerine bakmakta kararsızdı ama Maven gözlerini kaçırmadı. *Geri adım atmayacak.* "Olanlar hakkında bilgin var mıydı oğlum?"

Maven başıyla onayladı. "Planlamalarına yardım ettim."

Sözleri sanki fiziksel bir saldırıymış gibi Tiberias sendeledi. "Peki ya Güneş Patlaması?"

"Hedefleri ben seçtim." Cal tüm bunları dışarıda tutabilirmiş gibi gözlerini sımsıkı yumdu.

Maven'ın bakışları babasından, onun yanında duran Elara'ya kaydı. Bir müddet göz göze kaldılar ve Kraliçe'nin, Maven'ın da düşüncelerini okuduğunu düşündüm. Ama öyle yapmadığını şaşkınlıkla fark ettim. *Kraliçe oğlunun zihnini okumak istemiyor.*

"Bana, bir amaca ihtiyacım olduğunu söylemiştin baba. Ben de bir tane buldum. Benimle gurur duyuyor musun?"

Tiberias ona cevap vermek yerine hışımla bana dönerek kaplan gibi kükredi: "Bunu sen yaptın! Onu sen zehirledin! Benim oğlumu zehirledin!" Gözlerine yaşlar dolduğunda, ne kadar küçük ya da donuk olursa olsun kalbinin kırıldığını anladım. *Maven'ı kendince seviyormuş. Ama artık bunun için çok geç.* "Oğlumu benden sen aldın!"

"Bunu kendi kendine yaptın," dedim sıkılı dişlerimin arasından. "Maven'ın duyguları var ve o da en az benim kadar, daha farklı bir dünyaya inanıyor. Asıl senin oğlun beni değiştirdi."

"Sana inanmıyorum. Onu bir şekilde kandırmış olmalısın."

"Yalan söylemiyor."

Elara'nın benim tarafımı tuttuğunu duyunca nefesim kesildi.

"Oğlumuz her zaman değişiklik arayışındaydı." Bakışları oğlunun üstünde dolaştı. Sesi *korkmuş* çıkıyordu. "O daha sadece bir çocuk Tiberias."

Kurtar onu, diye bağırdım zihnimden. Beni işitmek zorundaydı. *Zorunda.*

Maven yanımda nefesini tutmuş, korkunç sonumuza dair kararı bekliyordu.

Kanunları herkesten daha iyi bilen Tiberias ayaklarına bakıyordu ama Cal, kardeşiyle göz göze gelebilecek kadar cesurdu. Birlikte geçirdikleri hayatı düşündüğünü görebiliyordum. *Ateş ve gölgesi. Biri, diğeri olmadan var olamaz.*

Sıcak, boğucu bir sessizlikle geçen uzun bir dakikanın ardından Kral, elini Cal'in omzuna koydu. Başını iki yana sallarken, gözyaşları yanaklarından sakallarına doğru süzülüyordu.

"Oğlum olsun ya da olmasın, Maven cinayet işledi. Şu... şu yılanla birlikte," titreyen parmağıyla beni gösterdi, "kendi halkına karşı ciddi suçlar işledi. *Bana* karşı ve sana karşı. Tahtımıza karşı."

"Baba..." Cal hızla hareket ederek kendini babası ile bizim aramıza attı. "O senin oğlun. Başka bir yolu olmak zorunda."

Tiberias sakinleşerek baba tarafını bir kenara koydu ve tekrar kral haline döndü. Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Benim tacımı giydiğinde bunu anlayacaksın."

Kraliçe'nin gözleri kısılarak mavi çizgiler haline geldi. *Gözleri Maven'ın gözleriyle aynı.*

"Neyse ki böyle bir şey asla gerçekleşmeyecek," dedi basitçe.

"Ne?" Tiberias, ona doğru dönerken kalakaldı; vücudu sanki donmuş gibiydi.

Bunu daha önce görmüştüm. Çok uzun zaman önce, fısıltının güçlükolu yendiği arenada. Elara bunu bana da yapmış, beni bir kuklaya çevirmişti. Ve şimdi ipleri yeniden eline almıştı.

"Elara, ne yapıyorsun?" diye tısladı Kral, sıkılı dişlerinin arasından.

Kraliçe benim duyamayacağım şekilde cevabını onun zihnine fısıldadı. Kral, cevaptan hiç hoşlanmamış gibiydi; karısı fısıltısıyla onu dizlerinin üstüne çökertirken, "Hayır!" diye bağırdı.

Aniden dikleşen Cal'in yumrukları alev topuna döndü ama Elara tek elini uzatarak onu da tam ileri atılmak üzereyken durdurdu. *İkisini de ele geçirdi.*

Dişlerini sıkan Cal mücadele ediyordu ama bir milim bile kıpırdayamıyordu. Zorlukla, "Elara. Arven!.." diyebildi.

Ama eski eğitmenim kılını bile kıpırdatmadı. Sessizce durup hoşnut bir halde olanları izliyordu. Görünüşe göre sadakati Kral'a değil, Kraliçe'yeydi.

Kraliçe bizi kurtarıyor. Oğlunun hayatı için bizi kurtaracak. Dünyayı değiştirebilmek için, Cal'in beni yeterince sevmesine güvenmiştik ama onun yerine Kraliçe'ye güvenmeliydik. Gülmek, kahkaha atmak istedim ama Cal'in yüzündeki bir şey beni durdurdu.

Hâlâ Kraliçe'nin etkisinden kurtulmaya çalışan Cal, "Julian beni uyarmıştı," diye hırladı. "Senin hakkında, anneme ve ona yaptıkların hakkında uyarmıştı ama onun yalan söylediğini düşünmüştüm."

Dizlerinin üstüne çökmüş haldeki Kral uludu. Bu, bir daha asla duymak istemediğim acınası bir sesti. "Coriane," diye inledi yere bakarak. "Julian biliyordu. Sara biliyordu. Gerçeği bildiği için Sara'yı cezalandırdın."

Elara'nın alnında ter damlacıkları belirmişti. Hem Kral'ı hem de Prens'i daha uzun süre tutamazdı.

"Elara, Maven'ı buradan çıkarmak zorundasın," dedim ona. "Benim için endişelenme, sadece onu güvende tut yeter."

"Ah, bunun için endişelenme küçük şimşek kız," dedi alayla. "Seni düşünmüyorum zaten. Gerçi oğluma olan bağlılığın göz yaşartıcı. Öyle değil mi Maven?" Hâlâ kelepçeli haldeki oğluna, omzunun üstünden bir bakış attı.

Karşılığında Maven şaşırtıcı bir kolaylıkla metal kelepçelerden kurtuldu. Bileklerinde eriyen demir, sıcak damlalar halinde yere aktığında zeminde delikler oluştu. Ayağa kalktığında, benim onu korumaya çalıştığım gibi beni korumasını ve savunmasını bekledim. Ancak sonra Arven'in beni hâlâ tuttuğunu, tanıdık kıvılcımların ve elektrik hissini geri kazanmadığımı fark ettim. Maven'ın kurtulmasına izin verdiği halde beni hâlâ tutuyordu.

Cal'in gözleri benimkilerle buluştuğunda, benim anladığımdan çok daha fazlasını anladığını biliyordum. *Herkes herkese ihanet edebilir* sözü kulaklarımda yükselerek yankılanıyordu.

"Maven?" Yüzünü görebilmek için başımı kaldırmak zorunda kaldım ve bir anlığına onu tanıyamadım. Hâlâ beni rahatlatan, öpen, güçlü kılan, aynı genç adamdı. Arkadaşım olan... *Arkadaşımdan daha fazlası*

olan. Ama onda bir şeyler yanlıştı. Bir şeyler değişmişti. "Maven, ayağa kalkmama yardım et."

Omuzlarını çevirerek ağrıyı gidermek için kütürdetti. Hareketleri ağırkanlı ve garipti; ayağa kalktı ve ellerini kalçasına koydu. Sanki onu ilk kez görüyordum. *Gözleri çok soğuk.*

"Hayır, hiç sanmıyorum."

"Ne?" Sesim sanki başka birinden çıkıyordu. Sanki küçük bir kızdım. *Sadece küçük bir kızım.*

Maven cevap vermedi ama bakışlarını da kaçırmadı. Tanıdığım oğlan hâlâ oradaydı, gözlerinin arkasında titreşerek saklanıyordu. *Ona ulaşabilirsem...* Ama Maven benden daha hızlı hareket edip ona uzandığım sırada beni uzaklaştırdı.

"YÜZBAŞI TYROS!" diye gürledi Cal, Elara daha ondan bu yetisini almadığı için konuşabiliyordu. Ama hiç kimse koşarak içeri girmedi. Bizi kimse duyamazdı. "YÜZBAŞI TYROS!" diye tekrar bağırdı, boşluğa feryat ederek. "EVANGELINE! PTOLEMUS! BİRİ YARDIM ETSİN!"

Elara sanki bu sesten keyif alıyormuş gibi, bağırmasına izin veriyordu ama Maven geri çekildi. "Bunu dinlemek zorunda mıyız?"

"Hayır, sanırım değiliz," diye içini çekerek başını bir tarafa eğdi. Kraliçe'nin düşünceleriyle birlikte, Cal'in bedeni de hareket edip babasının yüzüne doğru döndü.

Panikleyen Cal'in gözleri büyüdü. "Ne yapıyorsun?"

Hâlâ dizlerinin üstünde duran Kral'ın yüzü karardı. "Bu çok açık değil mi?"

Bunların hiçbirini anlamıyorum. Buraya ait değilim. Julian haklıydı. Bu benim anlamadığım bir oyun. Nasıl oynanacağını bilmediğim bir oyun. Julian'ın bana açıklamak, yardım etmek ve beni kurtarmak için şu anda burada olmasını diledim. Ama hiç kimse gelmeyecekti.

"Maven, lütfen," diye yalvardım; bana bakmasını sağlamaya çalışıyordum. Ama sırtını dönerek annesine ve ihanet ettiği ağabeyine odaklandı. *Annesinin oğlu.*

Kraliçe, Maven'ın benim anılarımda olmasını umursamamıştı. Tüm bunların bir parçası olmasını umursamamıştı. Hatta şaşırmamıştı bile. Bunun açıklaması korkutucu derecede basitti. *Çoktan biliyordu. Maven, annesinin oğlu. Bu, başından beri onun planıydı.* Bu düşünce etimi kesen bıçaklar gibi canımı yaktı ama hissettiğim acı, tüm bu olanları daha da gerçek kılıyordu.

"Beni kullandın."

Maven nihayet bana bakmaya tenezzül etti. "Hah, sonunda anladın."

"Hedefleri sen seçtin. Albay, Reynald, Belicos hatta Ptolemus... Onlar Muhafızlar'ın değil, sizin düşmanlarınızdı." Şimşeğim olsun olmasın, onu parçalara ayırmak istiyordum. Acı çektirmek istiyordum.

Sonunda dersimi almıştım. *Herkes herkese ihanet edebilir.*

"Ve bu da sadece başka bir komploydu. İmkânsız olmasına rağmen, Cal'in babasına asla ihanet etmeyeceğini bilmene rağmen beni buna zorladın! Buna inanmamı sağladın. Hepimizin inanmasını sağladın."

"İşbirliği yapacak kadar aptal olman benim suçum değil," diye cevap verdi. "Artık Muhafızlar'ın işi bitti."

Yumruk yemiş gibiydim. "Onlar senin dostundu. Sana *güvendiler.*"

"O aptallar benim Krallığımı tehdit ediyordu," diye karşılık verdi. Yüzünde çarpık bir gülümsemeyle bana doğru eğildi. "*Eskiden* ediyordu."

Yaptığı acımasız şakaya Elara kahkahayla güldü. "Seni onların içine sokmak fazla kolay oldu. Tek bir duygusal hizmetçi buna yetti. Bu kadar aptal tiplerin nasıl tehlikeli hale geldiğini asla anlayamayacağım."

"İnanmamı sağladın," diye fısıldadım, bana söylediği her yalanı tekrar hatırlarken. "Bize yardım etmek istediğini düşündüm." Sesim inilti gibi çıkmıştı. Kısacık bir an, solgun yüz hatları yumuşar gibi oldu ama uzun sürmedi.

"Aptal kız," dedi Elara. "Ahmaklığın neredeyse bizi mahvediyordu. Kaçış için kendi muhafızını kullanmak, tüm o kesintiler... Gerçekten de senin izini bulamayacak kadar aptal olduğumu mu düşünüyordun?"

Hissizleşmiş gibi başımı iki yana salladım. "Bunları yapmama izin verdin. Hepsinden haberin vardı."

"Elbette haberim vardı. Yoksa bu kadar ileri gidebilir miydin? Senin izlerini *ben* örtmek zorunda kaldım, işaretleri görebilecek kadar zeki insanlardan seni *ben* korumak zorunda kaldım," diye tersledi hırlayan bir canavar gibi. "Zarar görmemen için neler yapmak zorunda kaldığımdan haberin bile yok." Zevkten yanakları beyazlamıştı, tüm bu yaşananların her saniyesinden keyif alıyordu. "Ama sen bir Kızıl'sın ve diğerleri gibi sen de kaybetmeye mahkûmsun."

Tüm anılar yerine otururken yıkıldım. Kalbimin derinliklerinde, Maven'a güvenemeyeceğimi bilmem gerekirdi. *Fazla mükemmel, fazla cesur, fazla nazikti. Muhafızlar'a katılmak için kendi türüne sırtını döndü. Beni Cal'e doğru itti. Bana tam olarak istediğim şeyleri verip beni körleştirdi.*

Haykırmak, ağlamak istiyordum. Elara'ya baktım. "Tam olarak neler demesi gerektiğini ona sen söyledin," diye fısıldadım. Onaylamasına gerek yoktu; haklı olduğumu biliyordum. "Benim burada kim olduğumu biliyordun," zihnimle nasıl oynadığı aklıma gelince başıma bir sancı saplandı "ve beni nasıl yeneceğini de biliyordun."

Maven'ın yüzündeki bomboş ifade canımı her şeyden çok yaktı.

"Bir parçası bile mi doğru değildi?"

Başını iki yana salladığında, bunun da yalan olduğunu biliyordum.

"Thomas bile mi?"

Cephedeki oğlan, başkasının savaşında çarpışırken ölen oğlan... *Adı Thomas'tı ve onun ölümünü izledim.*

Bu isim, yüzündeki maskeye rağmen bir yumruk gibi indi ve soğukkanlı kayıtsızlığında çatlaklar açtı ama yeterli değildi. Omuzlarını silkerek bu ismi ve onun acısını uzaklaştırdı. "Ölü bir çocuk işte. Hiçbir anlamı yok."

"Aslında çok anlamı var," diye fısıldadım kendi kendime.

"Sanırım artık vedalaşmanızın zamanı geldi Maven," diye araya girdi Elara, beyaz elini oğlunun omzuna koyarak. Onun zayıf noktasına çok yaklaşmıştım ancak annesi buna izin vermeyecekti.

"Benim söyleyecek bir şeyim yok," diye fısıldadı Maven, babasına dönerek. Mavi gözleri tacın, kılıcın, zırhın üstünde gezindi; babasının gözleri dışında her yere bakıyordu. "Bana asla bakmadın. Beni hiç görmedin. *O* yanındayken ben yokmuşum gibi davrandın." Başıyla Cal'i gösterdi.

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun Maven. Sen benim *oğlumsun.* Bunu hiçbir şey değiştiremez. O bile değiştiremez," diyen Tiberias, Elara'ya bir bakış attı. "Annenin yapmak üzere olduğu şey bile değiştiremez."

"Sevgilim, ben hiçbir şey yapmıyorum," diye neşeyle konuştu Kraliçe. "Ama senin sevgili oğlun," Cal'in yüzüne bir tokat attı, "mükemmel vârisin," tekrar, daha sert vurdu, "Coriane'in oğlu." Diğer tokatla Cal'in dudağı patlayarak kanamaya başladı. "Onun adına bir şey söyleyemem."

Cal'in çenesinden aşağı yoğun biçimde gümüşkan damlıyordu. Maven kana bakarken kaşları hafifçe çatıldı.

"Bizim de bir oğlumuz vardı Tibe," diye fısıldadı Elara; tekrar Kral'a dönerken sesi öfkeyle incelmişti. "Benim için ne hissedersen hisset, onu sevmen gerekiyordu."

"*Sevdim!*" diye bağırdı, kadının zihinsel tutuşunun altında zorlanarak. "Seviyorum."

Bir kenara atılmanın, başkasının gölgesinde yaşamanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Ama bu şekildeki bir öfkeyi, böyle ölümcül, yok edici, korkunç bir sahneyi aklım almıyordu. Maven babasını, ağabeyini seviyordu... Annesinin böyle bir şey yapmasma nasıl izin verebilirdi? Bunu nasıl *isteyebilirdi*?

Ama hareketsiz durmuş, sadece izliyordu ve ben, onu harekete geçirecek kelimeleri bulamıyordum.

Bundan sonra olacaklara, Elara'nın kuklalarını zorlayacağı şeye karşı beni kimse hazırlayamazdı. Cal'in elleri titreyerek, Elara'nın isteğiyle ileri uzandı. Karşı koymaya çalışıyor, gücünün her zerresiyle direniyordu ama faydası yoktu. Bu, nasıl mücadele etmesi gerektiğini bilmediği bir savaştı. Elleri parlak kılıca uzanıp onu babasının belindeki kınından

çıkardığında bulmacanın son parçası da yerine oturdu. Yüzünden akan gözyaşları alev alev yanan teninde buharlaşıyordu.

"Bu sen değilsin," dedi Tiberias, gözlerini Cal'in perişan yüzünden ayırmadan. Hayatı için yalvarmaya tenezzül dahi etmiyordu. "Bunun sen olmadığını biliyorum evlat. Bu senin suçun değil."

Hiç kimse bunu hak etmezdi. *Hiç kimse.* Şimşeğime kavuştuğumu hayal ettim. Elara ve Maven'ı havaya uçurup Prens ve Kral'ı kurtardım. Ama bu hayalim bile kusurluydu: Farley ölmüştü. Kilorn ölmüştü. Devrim gerçekleşmemişti. Hayallerimde bile bunları düzeltemiyordum.

Cal'in titreyen parmaklarının arasındaki kılıç havaya yükseldi. Daha çok törenlerde kullanılsa da parlak kenarı jilet gibi keskindi. Cal'in alevli dokunuşunun altında, çelik kıpkırmızı oldu ve kabzasının parlak kısımları elinde eridi. Altın, gümüş ve demir damlaları, gözyaşları gibi yere damlıyordu.

Maven kılıcı yakından, büyük bir dikkatle izliyordu çünkü babasının son anlarını seyredemeyecek kadar korkaktı. *Senin cesur olduğunu düşünmüştüm. O kadar yanılmışım ki...*

Sadece, "Lütfen," diyebildi Cal zorlukla. "Lütfen."

Elara'nın gözlerinde ne pişmanlık ne de vicdan azabı vardı. Bu anı çok önceden planladığı belliydi. Kılıç parıldayıp havada yay çizerek deri ve kemiğin üstüne indiğinde gözünü bile kırpmadı.

Kral'ın cesedi gürültüyle yere yığılırken, başı da birkaç metre öteye yuvarlandı. Yerlerde ayna gibi gölcükler oluşturan gümüşkan, Cal'in ayaklarına sıçradı. Prens elindeki kılıcı yere bıraktı ve başını ellerinin arasına alıp dizlerinin üstüne çöktü. Kanın içinde tıngırdayarak yuvarlanan taç, Maven'ın ayaklarının dibinde durduğunda, sivri uçları sıvı gümüşle parlıyordu.

Elara çığlık atarak Kral'ın cesedine sarılıp ağlamaya başladığında, tüm bunların saçmalığına neredeyse gülecektim. *Şimdi de fikrini mi değiştirdi? Yoksa aklını tamamen mi kaçırdı?* Ardından kameralardan gelen cırtırtıyı ve çalışmaya başladıklarını işittim. Duvarlardan dışarı çıktılar ve

doğruca Kral'ın cesedi ile ölmüş kocasına yas tutan Kraliçe'nin üstüne çevrildiler. Maven da bir elini annesinin omzuna koymuş, haykırıyordu.

"Onu öldürdün! Kral'ı öldürdün! Babamızı öldürdün!" diye bağırdı Cal'in yüzüne. Suratında ufacık bir sırıtış belirdiğinde Cal bir şekilde kardeşinin kafasını koparma isteğine karşı direnebildi. Şoktaydı, anlamıyordu, anlamak istemiyordu. Ama ilk defa, ben kesinlikle anlamıştım.

Gerçek önemli değildir. Önemli olan insanların neye inandığıdır. Bir keresinde Julian bana bu dersi öğretmeye çalışmıştı; artık ne demek istediğini anlıyordum. *Onlar oyuncular ve yalanlardan oluşan bu küçük sahneye inanacak. Ve hiçbir ordu, hiçbir ülke, taca için babasını öldüren birinin izinden gitmez.*

"Kaç Cal!" diye bağırdım, onu hayata döndürmeye çalışarak. "Kaçmak zorundasın!"

Arven beni bıraktı ve elektrik hissi, buzun içinden geçen ateş gibi, damarlarımda dolanmaya başladı. Bileklerimdeki kelepçeleri kıvılcımlarla yakıp çıkarmak kolay oldu. Bu hissi biliyordum. İçimde yükselen içgüdüye aşinaydım. *Kaç. Kaç. Kaç.*

Cal'i omuzlarından kavrayıp onu kaldırmaya çalıştım ama koca sersem yerinden kıpırdamıyordu. Dikkatini çekmek için küçük bir şok verdikten sonra tekrar haykırdım: "KAÇ!"

Bu yeterli oldu ve bocalayarak ayağa kalktı ancak neredeyse kan gölünün içinde kayıp düşüyordu.

Elara'nın benimle savaşacağını, kendimi ya da Cal'i öldürmemi sağlayacağını düşünüyordum ama o bağırmaya ve kameralara rol yapmaya devam etti. Kolları alevler içindeki Maven ise annesinin tepesinde dikilerek onu korumak için hazırlanmıştı. Bizi durdurmaya kalkışmamıştı bile.

"Gidebileceğiniz hiçbir yer yok!" diye bağırdı ama ben çoktan Cal'i de peşimden sürükleyerek koşmaya başlamıştım. "Siz katilsiniz, vatan hainisiniz ve adaletle yüzleşeceksiniz!"

Sesi, o çok iyi bildiğim sesi, bizi koridor boyunca takip ediyor gibiydi. Aklımdaki sesler de onunla birlikte çığlık atıyordu.

Aptal kız. Ahmak kız. Umudunun neler yaptığına bak.

Sonrasında beni sürükleyen, ona yetişmem için zorlayan Cal oldu. Gözlerimden öfke, kızgınlık ve hüzün dolu yaşlar akıp görüşümü engellese de Cal'in elimi tuttuğunu görebiliyordum. Bizi nereye yönlendirdiğini bilmiyordum; sadece onu takip ediyordum.

Arkamızdan botların gürültülü sesleri gelmeye başlamıştı. Güvenlik görevlilerinin, Gözcülerin, askerlerin hepsi bizim peşimize düşmüştü.

Altımızdaki zemin, arka koridorlardaki cilalı ahşaptan, ziyafet salonunun parlak mermerine dönüştü. İnce porselenlerle dolu masalar yolumuzu tıkıyordu ama Cal bir ateş topuyla hepsini kenara fırlattı. Dumanla çalışan alarm sistemi devreye girdiğinde tepemizden sular akmaya ve alevlerle savaşmaya başladı. Cal'in tenine değen su buharlaşıp onu öfkeli, beyaz bir bulutla kapladı. Aniden kaybettiği hayatla lanetlenmiş bir hayalete benziyordu ve ben, onu nasıl rahatlatacağını bilmiyordum.

Ziyafet salonunun diğer ucu da gri üniformalar ve siyah silahlarla dolduğunda zaman sanki yavaşlamıştı. Artık açabileceğim hiçbir yer kalmamıştı. Savaşmam gerekiyordu.

Şimşekler tenimin üzerinde parıldamaya başladı; serbest kalmak için yalvarıyorlardı.

"Hayır." Cal'in sesi bomboş ve yenik çıkmıştı. Ellerini indirip alevlerini söndürdü. "Bunu kazanamayız."

Haklı.

Her kapıdan ve kemerin altından beliriyorlardı, hatta pencereler bile üniformalılarla dolmuştu. Tepeden tırnağa silahlı ve öldürmeye hazır yüzlerce Gümüş... *Kapana kısıldık.*

Cal askerleri süzüp yüzlerini inceledi. *Kendi adamları.* Askerler ona bakarken, Elara'nın yarattığı dehşet sahnesini çoktan izlediklerini anladım. Komutanları gibi, onların da sadakatleri kırılmıştı. İçlerinden biri, bir yüzbaşı, Cal'in bakışları altında titredi. Şaşırtıcı şekilde, ileri doğru yürüdüğü sırada silahını aşağıda tutuyordu.

"Teslim olun," dedi elleri titreyerek.

Cal, eski dostunun gözlerine bakıp başıyla onayladı. "Teslim oluyoruz Yüzbaşı Tyros."

İçimdeki her hücre, *Kaç!* diye haykırıyordu. Ama ilk defa, kaçamadım. Yanımda duran Cal çok hüzünlü görünüyordu, gözleri hayal bile edemeyeceğim bir acıyı yansıtıyordu. Ruhunun derinlerine kadar yaralanmıştı.

O da benim gibi dersini almıştı.



YİRMİ YEDİ

Maven bana ihanet etmişti. *Hayır, aslında hiçbir zaman benim yanımda olmadı.*

Gözlerim loş ışığa alıştığında parmaklıkları gördüm. Tavan alçaktı ve yer altındaymışız gibi yoğun bir hava vardı. Buraya hiç gelmemiştim ama burayı yine de biliyordum.

"Kemik Stadyumu," diye fısıldadım kendi kendime, kimsenin beni duymasını beklemeden.

Ancak birisi güldü.

Karanlığa biraz daha alışınca hücrenin bir kısmını daha gördüm. Yanımdaki parmaklıkların ilerisinde biri büzülmüş halde oturuyordu ve her kahkahasında hafifçe sarsılıyordu.

"Buraya ilk geldiğimde dört yaşındaydım, Maven henüz iki yaşına basmıştı. Karanlık ve boş hücrelerden korkup annesinin eteklerinin arkasına saklanmıştı." Cal kıkırdadı, her kelimesi bıçak gibi keskindi. "Sanırım artık karanlıktan korkmuyor."

"Hayır, korkmuyor."

Ben alevin gölgesiyim. Maven bana bu sözleri söylediğinde, bu dünyadan ne kadar nefret ettiğini anlattığında ona inanmıştım. Şimdi tüm bunların bir oyun olduğunu, hem de çok ustaca bir oyun olduğunu biliyordum. Her sözü, her dokunuşu, her bakışı yalandı. *Yalancının ben olduğumu düşünürdüm.*

İçgüdüsel olarak yeteneklerime uzanıp ufacık bir elektrik titreşimi, bana enerji kıvılcımı verecek bir şey aradım. Ama hiçbir şey yoktu. Ürpertici bir boşluk hissinden başka hiçbir şey yoktu.

"Arven yakınlarda mı?" diye sordum merakla. Yeteneklerimi engellediğini ve Maven ile annesi, ailelerini parçalarken beni izlemek zorunda bıraktığını hatırladım. "Hiçbir şey hissedemiyorum."

"Hücrelerden dolayı," diye cevapladı Cal hissiz bir şekilde. Parmaklarıyla kirli zemine bir şeyler çiziyordu... *Alevler.* "Sessiz Taş'tan yapıldılar. Açıklamamı isteme çünkü bunu yapamam ve deneyecek halim yok."

Başını kaldırdığında, sonsuz hücreler sırasının karanlığında gözleri parlıyordu. Korkmam gerekirdi ama artık korkacak hiçbir şeyim kalmamıştı. En kötüsü çoktan gerçekleşmişti.

"Karşılaşmalardan önce, hâlâ kendi halkımızdan birilerini idam ettiğimiz günlerde, Kemik Stadyumu en korkunç kâbusların yaşandığı yerdi. Muhteşem Greco, insanları ikiye ayırıp ciğerlerini yerdi. Zehirli Gelin... Viper Hanesi'nden bir animoydu ve düğün gecelerinde büyük büyük amcamın yatağına yılanlar koymuştu. Söylentilere göre yılanlar amcamı o kadar çok sokmuş ki tüm kanı yılan zehrine dönüşmüş." Cal kendi dünyasının tüm suçlularını anlattı. Hepsi de çocukların uslu durmaları için anlatılan hikâyeler gibiydi. "Şimdi de biz. Bana Hain Prens diyecekler. 'Tacı için babasını öldürdü. Sırasını bekleyemedi bile.'"

Elimde olmadan bu hikâyeye ekleme yaptım: "'Ona bunu o sürtük yaptırdı,' diye dedikodu yapacaklar." Bunun her köşe başında konuşulduğu, her ekranda gösterildiği gözümün önüne geliyordu. "Beni, küçük şimşek kızı suçlayacaklar. Senin düşüncelerini zehirleyen, seni yoldan çıkaran benim. Bunu sana ben yaptırdım."

"Neredeyse yaptırıyordun," diye mırıldandı. "Bu sabah neredeyse seni seçiyordum."

Tüm bunlar bu sabah mı oldu? Bu doğru olamaz. Parmaklıklara doğru kayarak Cal'den biraz uzakta, arkama yaslandım.

"Bizi öldürecekler."

Cal başıyla onaylayarak yeniden güldü. Bana dans etmeyi öğrettiği günlerde güldüğünü defalarca duymuştum ama bu seferki farklıydı. Sıcaklığı gitmiş, geride hiçbir şey bırakmamıştı.

"Kral bunun olmasını sağlayacaktır. İdam edileceğiz."

İdam. Hiç şaşırmamıştım.

"Bunu nasıl yapacaklar?" Son idamı hayal meyal hatırlıyordum. Gözümün önünde sadece birkaç sahne vardı: Kumun üstüne yayılmış gümüşkan ve kalabalığın kükremeleri. Ve kasabamdaki darağacının sert rüzgârda sallanan ilmeği.

Cal'in omuzları gerildi. "Birçok yolu var. Birlikteyken ya da tek tek. Kılıçla, silahla, yeteneklerle ya da üçüyle birden." Kaderini çoktan kabullenmiş gibi derin bir iç çekti. "Canımızın yanmasını sağlayacaklardır. Hızlı olmayacak."

"Belki de her yere kanım akar. Bu da dünyanın geri kalanına, düşünmeleri için bir şey verir." Bu kasvetli sahne beni gülümsetti. Ölürken devasa arenanın her yerine kanımı saçarak kendi kırmızı bayrağımı dikecektim. "O zaman beni daha fazla gizleyemeyecek. Herkes gerçekte ne olduğumu öğrenecek."

"Bunun bir şeyi değiştireceğini mi düşünüyorsun?"

Değiştirmeli. Liste Farley'de, o diğerlerini bulacak... Ama Farley ölmüştü. Listeyi hâlâ yaşayan birine vermiş olması tek umudumdu. Diğerleri hâlâ dışarıda bir yerde ve bulunmak zorundaydılar. Ben devam edemeyeceğim için bunu artık onlar yapmak zorundaydılar.

"Ben değiştireceğini sanmıyorum," diye devam etti Cal sessizliği bölerek. "Onun bunu bir mazeret olarak kullanacağını düşünüyorum. Daha fazla mecburi hizmet, daha çok kanun, daha çok çalışma kampı...

Annesi, başka bir müthiş yalan uyduracaktır ve dünya yine eskisi gibi dönmeye devam edecektir."

Hayır. Asla eskisi gibi olmayacak.

"Benim gibi olanları arayacak," dedim ani bir farkındalıkla. Çoktan yenilmiştim, çoktan kaybetmiştim, çoktan ölmüştüm. Bu da tabutuma çakılan son çivi olacaktı. Başım ellerimin arasına düştü ve keskin, akıllı parmaklarım saçlarımı kavradı.

Cal yerini değiştirirken, ağırlığıyla parmaklıklar titreşti. "Ne?"

"Başkaları da var. Julian ortaya çıkardı. Bana onları nasıl bulacağını anlattı ve..." Sesim titredi, devam etmek istemiyordum. "Ve ben de Maven'a söyledim." Çığlık atmak istiyordum. "Beni o kadar mükemmel kullandı ki..."

Cal parmaklıkların arasından bana bakmak için döndü. Yetenekleri olmasa da, bu lanet duvarlar tarafından baskılanmış olsa da gözleri cehennem ateşi gibi öfkeyle yanıyordu. "Nasıl hissettiriyor?" diye kükredi, neredeyse burnumun dibine girerek. "Kullanılmış olmak nasıl hissettiriyor, Mare Barrow?"

Daha önce olsa, gerçek adımı söylediğini duymak için her şeyi verebilirdim ama şimdi sanki beni yakmış gibi canımı acıtmıştı. *İkisini de kullandığımı sandım. Maven'ı da, Cal'i de. Ne kadar da aptalmışım.*

"Üzgünüm," dedim zorlukla. Bu kelimeden nefret ederdim ama ona verebileceğim tek şey buydu. "Ben Maven değilim, Cal. Bunu seni incitmek için yapmadım. Seni incitmeyi asla istemedim." Ve neredeyse zorlukla duyulabilecek bir şekilde fısıldadım: "Hepsi de yalan değildi."

Başını parmaklıklara o kadar sert vurdu ki canı yanmış olmalıydı ama Cal fark etmemiş gibiydi. O da benim gibi acı ya da korku hissetme yetisini kaybetmişti. Çok fazla şey yaşanmıştı.

"Sence ailemi öldürür mü?" *Kız kardeşim, ağabeylerim.* Shade'in öldüğüne ilk defa mutlu oldum, böylece Maven ona ulaşamayacaktı.

Şaşırtıcı bir sıcaklığın bana doğru aktığını ve titreyen kemiklerime işlediğini hissettim. Cal yeniden kıpırdamış ve tam arkamdaki parmaklıklara yaslanmıştı. Sıcaklığı yumuşak ve doğaldı. Kızgınlıktan ya da

yeteneğinden kaynaklanmıyordu. *İnsaniydi.* Soluklarını, kalp atışlarını hissedebiliyordum. Bana yalan söylemek için gücünü toplamaya çalışırken, kalbi davul gibi gümbürdüyordu. "Sanırım düşünecek daha önemli meseleleri olacaktır."

Ağladığını anladığını biliyordum çünkü her hıçkırıkla omuzlarım sarsılıyordu ama bir şey söylemedi. Bunun için söylenebilecek hiçbir söz yoktu. Tüm dünyam yıkılıp parçalanırken yanımda kalması bana sıcaklık veren tek şeydi. Hepsi için ağladım. Farley, Tristan, Walsh, Will. Bree, Tramy, Gisa, annem ve babam için. *Hepsi de savaşçıydı.* Ve Kilorn için. Ne kadar denesem de onu koruyamamıştım. Kendimi bile koruyamamıştım.

En azından küpelerim benimle. Tenime batan küçük taşlar sonuna kadar benimle olacaktı. *Birlikte öleceğiz.*

Saatler gibi gelen bir süre boyunca öylece oturduk; gerçi zamanın akışını belirten hiçbir şey yoktu. Tanıdık bir ses beni aniden uyandırana kadar bir süre uyumuştum bile.

"Başka bir zaman olsa, kıskanabilirdim."

Maven'ın sözleriyle sırtım ürperdi ama hoş bir ürperti değildi.

Cal, mümkün olacağını hiç düşünmediğim bir hızla ayağa fırladı ve parmaklıklara doğru atıldı. Onun darbesiyle metaller sarsıldı ama sağlam kaldılar. Maven... şeytani, iğrenç ve rezil Maven neredeyse dokunabileceği kadar yakındı. Hâlâ korkarak geri çekildiğini görmek hoşuma gitti.

"Gücünü sakla ağabey," dedi. Her kelimesinde dişlerini gıcırdatıyordu. "Daha sonra ihtiyacın olacak."

Taç giymemiş olsa da Maven şimdiden korkunç bir kral havasına bürünmüştü. Üniforması yeni madalyalarla doldurulmuştu. Bunlar bir zamanlar babasınındı ve hâlâ kanla kaplı olmadıklarını görmek şaşırtıcıydı. Eskiye göre daha solgun görünse de gözlerinin altındaki koyu renkli halkalar kaybolmuştu. Cinayet, uyumasına yardımcı olmuştu.

"Arenada sen mi olacaksın?" diye hırladı Cal parmaklıkların arkasından. Elleriyle demirleri sımsıkı kavramıştı. "Bunu kendin mi yapacaksın? Buna cesaretin var mı?"

Parmaklıklara koşup çıplak ellerimle metali yırtmak ve Maven'ın boğazına sarılmak istesem de ayağa kalkacak gücü dahi bulamıyordum. Tek yapabildiğim izlemekti.

Aptalca bir gülüşle ağabeyine cevap verdi: "Yeteneklerimle seni asla yenemeyeceğimi ikimiz de biliyoruz," diyerek Cal'in ona uzun zaman önce verdiği tavsiyeyi, ona karşı kullandı. "Yani seni aklımla yeneceğim sevgili ağabeyim."

Bir seferinde bana, Cal'in kaybetmekten nefret ettiğini söylemişti. Artık sadece kazanmak için oynayanın daima Maven olduğunu anlamıştım. Her nefesi, her kelimesi kanlı zaferine hizmet etmişti.

Cal alçak sesle, "Mavey," diye hırladı ama bu hitabın içinde sevgi yoktu. "Bunu babamıza nasıl yapabildin? Bana? Mare'ye?"

"Öldürülmüş bir kral, hain bir prens. Çok fazla kan," diye alay ederek Cal'in ulaşamayacağı bir uzaklıkta dolandı. "Sokaklarda babamız için yas tutuyorlar. Ya da en azından öyleymiş gibi yapıyorlar," diye ekledi ilgisizce omuzlarını silkerek. "Aptal aç kurtlar benim tökezlememi bekleyecektir ama akıllı olanlar bunu yapmayacağımı biliyor. Samos Hanesi, Iral Hanesi yıllardır pençelerini sivriltip zayıf, şefkatli bir kralın gelmesini bekliyordu. Seni gördüklerinde ağızlarının suyunun aktığını biliyorsun, değil mi? Düşünsene Cal. Bundan yıllar sonra babamız yavaşça, huzur içinde ölecekti ve tahta sen geçecektin. Evangeline'le, yani çelik ve bıçakların kızıyla evlenecektin ve ağabeyi de dibinde olacaktı. Taç giyme töreninin gecesinden bile sağ çıkamazdın. O da annemizin yaptığını yapacak, senin yerine kendi çocuğunu geçirecekti."

"Bunu, Hanedanlığımızı korumak için yaptığını söyleme," diye alay etti Cal başını sallayarak. "Bunu kendin için yaptın."

Maven tekrar omuz silkti. Kendi kendine sertçe ve zalimce sırıttı. "Gerçekten de bu kadar şaşırdın mı? Zavallı İkinci Prens Mavey. Ağabeyinin alevinin gölgesi. Zayıf, küçük şey; kenarda durmaya ve diz çökmeye mahkûm yaratık."

Sinsi adımlarla benim hücremin önüne geldi. Hareket etmek için kendime güvenemediğimden, sadece oturduğum yerden ona dik dik baktım. *Kokusu bile buz gibi.*

"Gözü başkasında, kimsenin asla reddedemeyeceği Prens'te olan bir kızla nişanlı." Sözleri vahşi ve öldürücü bir nefretle doluydu. Ama unutmak için çok çabaladığım bir gerçeği barındırıyorlardı. Bu gerçek tüylerimi diken diken etti. "Benim olması gereken her şeyi aldın Cal. *Her şeyi.*"

Birden ayağa fırladım, şiddetli bir şekilde titriyordum ama ayakta durabildim. Bize çok uzun süre yalan söylemişti ama bu sefer yalanına izin vermeyecektim.

"Ben hiçbir zaman senin değildim, sen de *hiçbir zaman* benim olmadın Maven," diye hırladım. "Üstelik *onun* yüzünden de değil. Senin mükemmel olduğunu düşünüyordum. Güçlü, cesur ve *iyi* olduğunu düşünüyordum. Senin *ondan daha iyi olduğunu* düşünüyordum."

Cal'den daha iyi. Bunlar Maven'ın, birinin asla söylemeyeceğini düşündüğü kelimelerdi. İrkildi ve bir anlığına eskiden tanıdığım oğlanı gördüm; hiçbir zaman var olmayan oğlanı.

Parmaklıkların arasından elini bana uzattı. Parmakları çıplak bileklerime dolandığında, tiksintiden başka hiçbir şey hissetmedim. Bir can simidiymişim gibi bana sıkı sıkı tutunuyordu. İçinde bir şeyler ortaya çıkmış, en sevdiği oyuncağını bırakmak istemeyen umutsuz, zavallı, hastalıklı bir çocuğa benzemişti.

"Seni kurtarabilirim."

Sözleri tüylerimi diken diken etti.

"Baban seni seviyordu Maven. Bunu göremedin ama öyleydi."

"Bu bir yalan."

"O seni seviyordu ve sen onu öldürdün!" Sözcükler ağzımdan, kesik bir damardan fışkıran kan gibi hızla dökülüyordu. "Ağabeyin seni seviyordu ve sen onu bir katil yaptın. Ben... ben seni seviyordum. Sana güveniyordum. Sana ihtiyacım vardı. Ve şimdi bu yüzden öleceğim."

"Ben *Kral'ım.* Ben istersem yaşarsın. Bunu gerçekleştirebilirim."

"Yani yalan söylersen mi? Bir gün söylediğin tüm yalanlarda boğulacaksın, Kral Maven. Sadece bunu görecek kadar yaşayamayacağıma üzülüyorum." Sonra onu tutma sırası bana geldi. Tüm gücümle kavrayıp parmaklıklara doğru sertçe çektiğimde tökezledi. Yumruğum yanaklarıyla buluştuğunda tekmelenmiş bir köpek gibi ciyakladı. "Seni bir daha sevmek gibi bir hatayı asla tekrarlamayacağım."

Şaşırtıcı bir hızla toparlandı ve saçlarını düzeltti. "Demek onu seçiyorsun?"

Mesele bundan ibaret. Kıskançlık. Rekabet. Hepsi, gölgenin, alevi yenebilmesi için.

Başımı arkaya atıp gülerken kardeşlerin gözlerini üstümde hissediyordum. "Cal bana ihanet etti ve ben de ona ihanet ettim. Sen, ikimize de ihanet ettin, hem de binlerce farklı şekilde." Sözlerim taş gibi ağır ama doğruydu. *Çok doğru.* "Hiç kimseyi seçmiyorum."

İlk defa ateşi kontrol ettiğimi ve Maven'ı bu ateşle yaktığımı hissettim. Hücremden geriye doğru sendeledi. Bir şekilde, şimşeği olmayan küçük kız tarafından yenilgiye uğratılmıştı. Bir tanrının önündeki, zincirlere vurulmuş insan tarafından.

"Kanım aktığında onlara ne söyleyeceksin?" diye tısladım arkasından. "Gerçeği mi?"

Derinden bir kahkaha attı. Küçük oğlan gitmiş, tekrar kral katiline dönüşmüştü. "Ben ne dersem, gerçek odur. Tüm dünyayı ateşe verebilirim ve buna yağmur diyebilirim."

Ve bazıları da buna inanacak. Aptallar. Ama diğerleri inanmayacak. Kızıl ya da Gümüş, soylu ya da değil, birileri gerçeği görecek.

Yüzü bir canavarın gölgesi, sesi köpek hırlamasıydı. "Seni sakladığımızı bilen herkesin, ufacık bir şüphesi olan *herhangi birinin* bile icabına bakılacak."

Bende bir gariplik olduğunu bilen kişileri düşünürken beynim uğulduyordu. Maven bu konuda beni yenmişti, yeni ölümleri sıralamaktan keyif alıyordu. "Leydi Blonos gitmek zorundaydı tabii ki. Deri şifacılarının işini bitirmenin en kesin yolu kafalarını kesmektir."

Kadın tam bir baş belasıydı, yaşlı bir kargaydı... ama bunu hak etmedi.

"Hizmetçiler en kolayı oldu. Eskisancaklı kız kardeşler, oldukça da güzel kızlardı. Onların icabına annem baktı."

Onların isimlerini hiç sormadım.

Dizlerim zemine sertçe çarptı ama bunu neredeyse hiç hissetmedim. "Onlar hiçbir şey bilmiyordu." Ama yalvarmam artık bir işe yaramayacaktı.

"Tabii, Lucas da ölmek zorunda," dedi. Karanlıkta sırıtırken dişleri parlıyordu. "Bunu bizzat görebileceksin."

Kusmak istiyordum. "Bana onun güvende olduğunu söylemiştin, ailesinin yanında olduğunu!.."

Uzun ve sert bir kahkaha attı. "Ağzımdan çıkmış her kelimenin *yalan* olduğunu ne zaman anlayacaksın?"

"Onu biz zorladık. Julian ve ben yaptık. Lucas'ın hatası değildi." Ona yalvarmak çok kötü hissettirse de şu anda elimden gelen tek şey buydu. "O Samos Hanesi'nden. Onlardan birini öldüremezsin."

"Mare, dikkatini vermiyor musun? İstediğim *her şeyi* yapabilirim," diye kükredi. "Julian'ı buraya zamanında getirememiz çok kötü oldu. Senin ölmeni izlemesi çok hoşuma giderdi."

Hıçkıra hıçkıra ağlamamak için elimle ağzımı kapadım. Cal, dayısını düşünerek, genzinden gelen bir sesle hırladı: "Onu buldunuz mu?"

"Tabii ki bulduk. Julian ve Sara'yı birlikte yakaladık." Maven güldü. "Annemin başladığı işi bitirerek, önce Skonos'un icabına bakacağım. O hikâyeyi biliyorsun, değil mi Cal? Annemin yaptığını? Coriane'in zihnine fısıldayıp onun beynini istila etti." Biraz daha yaklaştı; bakışları vahşi ve korkutucuydu. "Sara biliyordu. Ama baban hatta sen bile ona inanmayı reddettiniz. Annemin kazanmasına izin verdiniz. Ve bunu yine yaptınız."

Cal karşılık vermeyerek başını parmaklıklara yasladı. Ağabeyini mahvettiği için halinden memnun olan Maven bana döndü ve hücremin önünde volta atmaya başladı.

"Diğerlerinin senin adına çığlık atmasını sağlayacağım Mare. Hem de her birinin. Sadece ailenin değil. Senin gibi olan diğerlerinin de. Onları bulacağım ve başlarına gelenin, senin suçun olduğunu bilerek ölmelerini

sağlayacağım. Ben Kral'ım ve sen de benim Kızıl Kraliçem olabilirdin. Oysa artık *bir hiçsin.*"

Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını silmekle uğraşmadım. Bunun artık bir anlamı yoktu. Maven benim yıkılmış görüntümün keyfini çıkarırken sanki tadıma bakmak istiyormuş gibi dişlerini yalıyordu.

"Elveda Maven." Ona daha fazlasını söylemek isterdim ama bir şeytana söylenebilecek pek fazla söz yoktu. Ne olduğunun farkındaydı ve daha da kötüsü, bundan hoşlanıyordu.

Bize reverans yaparmış gibi başını eğdi. Cal ona bakmadı; sanki onun boğazıymış gibi parmaklıkları kavramış, sıkıyordu.

"Elveda Mare." Artık sıntmıyordu ve gözlerinin yaşardığını şaşırarak fark ettim. Gitmek istemeyerek tereddüt etti. Sanki birdenbire ne yaptığını ve herkesin başına neler geleceğini anlamıştı. "Bir seferinde sana kalbini gizlemeni söylemiştim. Beni dinlemeliydin."

Buna nasıl cüret eder?

Üç ağabeyim vardı; bu sayede, Maven'ın yüzüne tükürdüğümde hedefi tam tutturdum ve onu gözünden vurdum.

Hızla arkasını döndü ve bizden kaçar gibi uzaklaştı. Cal konuşamayarak, uzunca bir süre onun arkasından baktı. Ben de öylece yere çöküp öfkemin yatışmasını bekledim. Cal yeniden arkamdaki yerine oturduğunda, söylenecek hiçbir şey kalmamıştı.

Bizleri bugüne getiren çok fazla şey olmuştu. Unutulmuş bir oğul, intikam peşinde bir anne, uzun bir gölgesi olan bir ağabey, tuhaf bir mutasyon. Hep birlikte, bir trajedi yazmışlardı.

Hikâyelerde, eski masallarda, bir kahraman gelirdi. Ama benim bütün kahramanlarım ya gitmiş ya da ölmüştü. Beni kurtarmaya kimse gelmeyecekti.

Arven, şahsen yönettiği Gözcülerle birlikte geldiğinde ertesi sabah olmalıydı. Boğucu duvarların arasında bir de onun varlığına dayanmak çok zor olsa da beni zorlayarak ayağa kaldırdılar.

"Gözcü Provos, Gözcü Viper." Cal hücresini açan Gözcülere başıyla selam verdi. Onu sertçe ayağa kaldırdılar. Cal ölümle yüzleşirken bile sakindi.

Yanından geçtiğimiz her muhafıza isimleriyle seslenerek selam verdi. Ona kızgınlıkla, şaşkınlıkla ya da iki duygu birbirine karışmış halde baktılar. Bir kral katili nazik olmamalıydı. Askerler daha da kötüydü. Cal durup kendi adamlarına düzgün bir şekilde veda etmek istedi ama onu gördükleri anda katı ve soğuk davrandılar. Bunun Cal'i her şeyden daha çok incittiğini düşündüm. Bir müddet sonra sessizleşti ve geride kalan son arzu kırıntısını da kaybetti. Karanlıkta yukarı çıktıkça kalabalığın gürültüsü de artıyordu. İlk başlarda belli belirsizdi ama sonrasında tatsız bir uğultuya dönüştü. Arena doluydu ve bir gösteri için hazırdı.

Tüm bunlar Sarmal Bahçe'nin ortasına, kıvılcımlardan oluşan bir beden halinde düşmemle başlamıştı ve Kemik Stadyumu'nda sona erecekti. Buradan ceset olarak ayrılacaktım.

Donuk bakışlı Gümüş arena görevlileri başımıza kuş sürüsü gibi üşüştü. Beni bir perdenin arkasına çekip sert elleriyle hızlı bir şekilde, birazdan olacaklara hazırlamaya başladılar. Beni itip çekiştirerek eski bir antrenman tulumunun içine sokuştururlarken neredeyse hiçbir şey hissetmedim. İçinde ölmem için bana basit bir şey giydirmeleri bir aşağılama olmalıydı ama ipek hışırtıları yerine kaşındıran kumaşı tercih ederdim. Belli belirsiz, eski hizmetçilerimi düşündüm. Beni her gün boyamışlardı; saklamam gereken bir şeyim olduğunu biliyorlardı. Ve bunun için ölmüşlerdi. Şu anda beni kimse boyamıyor ya da hücrede geçirdiğim gecede üstüme bulaşan tozu toprağı temizlemiyordu. *Hepsi gösteri için.* Bir zamanlar ipekler, mücevherler ve parlak gülümsemelere bürünürdüm ama bu Maven'ın yalanına uymazdı. Paçavralar içindeki Kızıl bir kızın suçunu anlamaları ve onu öldürmeleri daha kolay olacaktı.

Beni tekrar dışarı çektiklerinde aynı şeyi Cal'e de yaptıklarını gördüm. Ona da ne madalyalar ne de zırh vermişlerdi. Ama ateş yapıcı bilekliğine yeniden kavuşmuştu. Ateş sakince, bu çökmüş askerin içinde yanıyordu.

Öleceğini kabullenmişti ama giderken yanında birilerini götürmeye de kararlıydı.

Bakabileceğimiz başka bir yer olmadığı için göz göze geldik.

Sonunda bakışlarını çevirip Arven'le yüzleşti. "Neyle karşı karşıya kalacağız?"

Kâğıt kadar beyaz tenli yaşlı adam, eski öğrencilerinin suratına, en ufak bir pişmanlık göstermeden baktı. *Yardım etmesi için ona ne teklif ettiler acaba?* Ama çoktan anlamıştım. Kalbinin tam üzerinde, bir zamanlar Cal'in olan elmas, yakut ve oltutaşından taç şeklindeki nişanı gördüm. Bundan daha fazlasının da verildiğinden hiç şüphem yoktu.

"Sen hem bir prens hem de bir komutandın. Merhametli ve erdemli Kralımız, en azından şanlı bir şekilde ölmene karar verdi." Konuştuğu sırada gülümsüyordu ve açık ağzından sivri, küçük dişleri görünüyordu. *Bir kemirgenin dişleri.* "Bir hainin hak etmediği kadar iyi bir ölüm."

"Düzenbaz Kızıl kıza gelince..." Korkunç bakışlarını bana çevirdi ve daha katı bir şekilde odaklandı. Gücünün boğucu ağırlığıyla yıkılacak gibi oldum. "Silahsız, bir şeytana yaraşır şekilde ölecek."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama Arven üzerime doğru eğildi, nefesi zehir gibiydi. "Kral'ın emirleri."

Silahsız. Çığlık atmak istiyordum. *Şimşeğim olmayacak.* Arven ben ölene kadar yeteneğimi baskılamaya devam edecekti. Maven'ın sözleri zihnimde keskince yankılandı. *Artık bir hiçsin.* Bir hiç olarak ölecektim. Bir şekilde, yeteneğimin yalan olduğunu iddia ettilerse, kanımı gizlemelerine de gerek yoktu.

Aşağıda, hücredeyken, ortaya çıkıp yıldırımlarımı göğe, kanımı da toprağa göndermek için sabırsızlanıyordum. Şimdiyse korkuyla titriyor, kaçmak istiyordum ama elimde kalan tek şey olan zavallı gururum da buna izin vermiyordu.

Cal elimi tuttu. O da benim gibi titriyor, ölmekten korkuyordu. *En azından onun savaşmak için bir şansı olacak.*

"Seni yapabildiğim kadar koruyacağım," diye fısıldadı. Güçlü ayak sesleri ve acınası kalp atışlarımın arasında onu zar zor duyabilmiştim.

"Bunu hak etmiyorum," diye mırıldandım ama aynı anda teşekkür edercesine elini sıktım. *Ona ihanet ettim, hayatını mahvettim ve bana bu şekilde karşılık veriyor.*

Bir sonraki oda sonuncusuydu. Burası eğimli bir geçitti ve hafif yokuş, çelik bir kapıyla sona eriyordu. Arasından güneş ışıkları, dolu arenanın tüm sesleriyle birlikte içeri süzülüyordu. Duvarlar sesleri çarpıtıyor, bağırışları ve tezahüratları bir kâbusun uğultusuna dönüştürüyordu. Bunun gerçekten çok da uzak olmadığını düşündüm.

İçeri girdiğimizde, ölmek için bir tek bizim beklemediğimizi gördüm.

"Lucas!"

Bir muhafız kollarını tutuyordu ama Lucas omzunun üstünden bakmayı başardı. Yüzü çürük içindeydi ve sanki günlerdir güneşi görmemiş gibi, teni normalden çok daha soluktu. *Muhtemelen de görmemiş.*

"Mare." Adımı telaffuz edişi korkuyla sinmeme sebep oldu. O da ihanet ettiklerimden biriydi. Cal gibi, Julian gibi, Albay gibi, kullandıklarımdan biriydi. "Seni ne zaman göreceğimi merak ediyordum."

"Çok üzgünüm." *Mezarıma özür dileyerek gireceğim ama bu bile yeterli olmayacak.* "Bana ailenle birlikte olduğunu, güvende olduğunu söylediler, aksi takdirde..."

"Aksi takdirde ne?" diye sordu yavaşça. "Ben senin için bir hiçim. Sadece kullanılacak ve bir kenara atılacak bir şeyim."

Bu suçlama kalbime bıçak gibi saplandı. "Özür dilerim ama bunu yapmak zorundaydım."

"Kraliçe hatırlamamı sağladı." *Sağladı.* Sesinde acı vardı. "Özür dileme çünkü bunu içten söylemiyorsun."

Ona sarılmak, niyetimin bu olmadığını göstermek istiyordum. "İçten söylüyorum, yemin ederim Lucas."

"Calore ve Merandus Hanelerinden, Poyraz'ın Kralı, Kuzeyin Ateşi, Majesteleri Maven." Ses arenada çınladı ve kapılardan bize doğru yankılandı. Bunu takip eden tezahüratlar beni sindirdi ve Lucas da irkildi. Sonu yaklaşmıştı.

"Bunu yine yapar mıydın?" Sözleri bıçak gibi battı. "Terörist arkadaşların için beni yine riske atar mıydın?" *Yapardım.* Bunu sesli olarak söylemedim ama Lucas gözlerimden okudu. "Senin sırrını saklamıştım."

Bu bana edebileceği tüm hakaretlerden daha kötüydü. Hak etmediğim halde beni koruduğunu bilmek içimi yaktı.

"Ama artık senin de farklı olmadığını biliyorum; artık değilsin," diye devam etti neredeyse tükürür gibi. "Sen de diğerleriyle aynısın. Kalpsiz, bencil, soğuk... tıpkı bizim gibisin. Sana iyi öğretmişler."

Ardından tekrar kapıya döndü. Artık beni dinlemek istemiyordu. Ona doğru gitmek, açıklamaya çalışmak istedim ama muhafız beni geri çekti. Orada durup sonumuzu beklemekten başka yapabileceğim hiçbir şey kalmamıştı.

"Vatandaşlarım." Maven'ın sözleri, gün ışığıyla birlikte kapılardan süzüldü. Sesi tıpkı babası ve Cal'inki gibiydi ama içinde daha keskin bir şey vardı. *Daha on yedi yaşında ama çoktan bir canavara dönüştü.* "Halkım, çocuklarım."

Yanımda duran Cal dudak büktü. Ama dışarıdaki arenaya ölümcül bir sessizlik çökmüştü. Maven hepsini avcunun içine almıştı.

"Bazıları buna zalimlik diyebilir," diye devam etti Maven. Büyük ihtimalle cadı annesi tarafından yazılan coşkulu bir konuşmayı ezberlediğinden hiç şüphem yoktu. "Babamın bedeni daha soğumadı, kanı hâlâ yerde ve ben, böylesine bir vahşetin gölgesinde onun yerini alıp kendi hükümdarlığımı başlatmak zorunda kaldım. On yıldır içimizden birini idam etmedik ve bu berbat geleneği tekrar başlatmak bana çok acı veriyor. Ama babam için, tacım için, *sizin* için bunu yapmak zorundayım. Gencim ama güçsüz değilim. Böyle suçlar, böyle *şeytanlıklar* cezasız kalmayacaktır."

Tepemizdeki arenada yuhalama sesleri ve ölüm tezahüratları çınladı.

"Samos Hanesi'nden Lucas; Kraliyet'e karşı suç işlemekten ve Kırmızı Muhafızlar denilen terörist örgütle işbirliği yapmaktan seni suçlu ilan ediyorum. Cezan ölümdür. İdam edileceksin."

Ardından Lucas yokuştan yukarı, kendi ölümüne doğru yürüdü. Bana bakmadı bile. Bunu hak etmiyordum da. Sadece ona yaptırdığımız şey yüzünden değil, benim olduğum kişi yüzünden de ölüyordu. Diğerleri gibi o da bende tuhaf bir şeyler olduğunu anlamıştı. Ve tıpkı diğerleri gibi o da ölecekti. Kapıdan dışarı çıkıp gözden kaybolduğunda arkamı dönüp gözlerimi duvara diktim. Silah seslerini duymazdan gelmek ise çok zordu. Bu vahşi gösteriyle kalabalık kükredi.

Lucas sadece başlangıç. Bir öngösterim. Asıl gösteri biziz.

"Yürüyün," dedi Arven bizi iterek. Yavaşça tırmanmaya başladığımızda o da peşimizden geliyordu.

Tökezleme ihtimalime karşı, Cal'in elini bırakamıyordum. Vücudundaki her kas gerilmiş, hayatı için savaşmaya hazırdı. Son bir çabayla şimşeğime uzandım ama hiçbir şey olmadı. İçimde ufacık bir kıvılcım bile yoktu. Arven... ve Maven hepsini almıştı.

Kapının aralığından Lucas'ın bedeninin sürüklenerek dışarı çıkarıldığını ve ardında, kumun üstünde gümüş renkli bir iz bıraktığını gördüm. İçimde yükselen bulantıyı bastırmak için dudaklarımı ısırmak zorunda kaldım.

Çelik kapı, yüksek bir gıcırtıyla titreyerek yukarı doğru açıldı. Güneş ışığında bir an hiçbir şey göremeyerek olduğum yerde donakaldım ama Cal beni çekerek arenaya çıkardı.

Pudra gibi ince, beyaz kumlar ayaklarımın altında kayıyordu. Gözlerim ışığa alıştığında soluksuz kaldım. Arena devasaydı; gri çelik ve taştan yapılmış geniş bir ağızdı ve binlerce kızgın suratla doluydu. İzleyiciler sağır edici bir sessizlikle bize bakıyor, nefretlerini tenime işliyorlardı. Aralarında hiç Kızıl görmüyordum ama görmeyi de beklemiyordum. Bu, Gümüşlerin eğlence anlayışları; gülmek için oynadıkları başka bir oyundu ve bunu paylaşmayacaklardı.

Arenanın her yerine ekranlar serpiştirilmişti ve bana kendi yüzümü gösteriyorlardı. Tabii ki bunu ulusun dört bir köşesinde yayınlamak için kaydedeceklerdi. Bir Kızıl'ın daha aşağılandığını tüm dünyaya göstereceklerdi. Görüntüm karşısında bir an duraksadım; yine kendim gibi

görünüyordum. Hırpaniydim, saçlarım birbirine karışmıştı, kıyafetlerim basitti ve tozlar üstümden bulutlar halinde dökülüyordu. Tenim, uzun süre saklanmaya çalıştığım kanımla kızarmıştı. Yakında ölmeyecek olsaydım buna gülebilirdim.

Aniden ekranlar titreşerek başka bir yayına geçti. Yeni görüntüler Cal ve benim, güvenlik kameralarıyla ve elektrikli gözlerle çekilen karlı kayıtlarımızdı. Maven'ın planının ne kadar derinlere indiğini fark ettiğimde titrek bir nefes aldım.

Ekranlar her şeyi, her gizli dakikayı en baştan oynatmaya başladı. Cal'le birlikte Güneş Sarayı'ndan kaçışımız, birlikte dans edişimiz, fısıldaşarak konuşmalarımız, *öpüşmemiz.* Ardından da Kral'ın dehşet verici cinayetine ait tüm görüntüler geldi. Hepsini bir araya getirince, Maven'ın hikâyesine inanmak zor değildi. Tüm görüntüler birleştirildiğinde, Prens'i baştan çıkararak Kral'ı öldürmesine neden olan Kızıl bir şeytanın hikâyesi ortaya çıkıyordu. Kalabalık nefesini tutarak, mırıldanarak bu mükemmel yalanı yuttu. Kendi ailem bile bunu inkâr etmekte zorlanacaktı.

"Mare Molly Barrow."

Maven'ın sesi arkamızdan çınlayınca döndük ve bize tepeden bakan soylu aptalı gördük. Siyah ve kırmızı bayraklarla süslenmiş locası, tanıdığım lord ve leydilerle doluydu. Öldürülen Kral'ın onuruna, kendi renklerini bir kenara bırakmış, siyahlara bürünmüşlerdi. Sonya, Elane ve diğer tüm Soylu Hanelerin çocukları bana tiksintiyle bakıyordu. Maven'ın sol tarafında Lord Samos, Kraliçe'yle birlikte ayakta duruyordu. Elara büyük ihtimalle şeytani gülümsemesini saklamak için, yüzüne siyah bir yas tülü takmıştı. Bir sonraki kralla evlenebilmek için Evangeline'in de yakınlarda olmasını beklerdim, sonuçta o sadece tacı istiyordu... ama görünürlerde yoktu. Maven ise karanlık bir hayalete benziyordu. Solgun teni, parlak siyah zırhıyla keskin bir tezat oluşturmuştu. Babasını öldürdüğü kılıcı bile kuşanmıştı ve babasının tacı, başının üstünde güneşten parıldıyordu.

"Bir zamanlar senin, Kraliyetim'in öldürülen vatandaşlarından Mareena Titanos olduğuna inanmıştık. Kızıl yandaşlarının yardımıyla, teknolojik hileler ve entrikalarla ailemin içine sızdın." *Teknolojik hileler.* Ekranlar

benim Sarmal Bahçe'de elektrikle sarsılırkenki halimi göstermeye başladı. Ekrandan izleyince sahte gibi görünüyordu. "Sana eğitim, statü, güç, kudret hatta sevgimizi verdik. Sense bize, ihanetle ve yalanlarınla öz ağabeyimi kendi soyuna karşı çevirerek karşılık verdin.

"Senin bertaraf edilmiş Kırmızı Muhafızlar'ın bir ajanı olduğunu ve sayısız ölümden bizzat sorumlu olduğunu artık biliyoruz." Ekran titreşerek Güneş Patlaması'nın olduğu geceyi, kan ve ölümle dolu balo salonunu gösterdi. Farley'nin, üstünde parçalanmış güneş sembolünü taşıyan kırmızı bayrağı tüm o kargaşanın içinde dalgalanıyordu.

"Ağabeyim, Calore ve Jacos Hanelerinden, Prens Yedinci Tiberias'la birlikte hükümdarlığımıza karşı aralarında aldatma, ihanet, terörizm ve cinayetin de olduğu, vahşi ve üzücü birçok suç işlediniz." *Senin ellerin de benimkiler kadar kirli Maven.* "Kendi öz oğlunu ona karşı büyüleyerek kandırdın ve Kral'ı, babamı öldürdünüz. Sen Kızıl bir şeytansın," öfkeyle yanan gözlerini Cal'e kaydırdı "ve sen de zayıf bir adamsın. Tacına, soyuna ve renklerine ihanet eden bir hainsin." Maven'ın çarpıtılmış sözlerini doğrularcasına, ekranlarda Kral'ın ölüm sahnesi tekrarlandı.

"İkinizi de işlediğiniz suçlardan dolayı suçlu ilan ediyorum. İdam edileceksiniz." Arenada büyük bir yuhalama başladı. Sanki kan için ciyaklayan domuz sesleri gibiydi.

Ağlamamızı ya da hayatlarımız için yalvarmamızı beklediklerinden, ekranlar Cal ve benim yüzümü göstermeye başladı. Ancak ikimizin de kılı bile kıpırdamadı. *Bizden bunu alamayacaklar.*

Maven locasının kenarından yan yan bakıyor, ikimizden birinin patlamasını bekliyordu.

Ancak Cal, iki parmağını kaşına götürerek selam verdi. Bu hareketi, Maven'ın suratına yumruk atmaktan çok daha iyiydi ve kardeşi hayal kırıklığı içinde geri çekildi. Bakışları bizden uzaklaşıp arenanın diğer ucuna kaydı. Arkamı döndüğümde Lucas'ı öldüren silahlı adamları bulmayı beklemiştim ama çok farklı bir görüntüyle karşılaştım.

Nereden ya da ne zaman geldiklerini bilmiyordum ama tozun içinde karşımızda beş kişi belirmişti.

"Çok da kötü değil," diye mırıldanarak Cal'in elini sıktım. *O bir savaşçı, bir asker. Beşe karşı bir, belki de onun için adil bile olabilir.*

Ama dikkati infazcılarımızda olan Cal, kaşlarını çattı. Daha iyi görebileceğimiz bir yere geldiklerinde içim korkuyla doldu. Onları tanıyor ve yeteneklerini biliyordum hatta bazılarınınkini çok daha iyi... Hepsi de savaş için hazırlanmış üniforma ve zırhlarının içindeydi ve havaya güç yayıyorlardı.

Beni ikiye bölecek güçlükol Rhambos, gözden kaybolup hayalet bir gölge gibi beni yutacak Haven oğlanı ve Cal'in ateşini söndürmek için bizzat gelen Lord Osanos. Tabii bir de Arven var, diye hatırlattım kendime. Gözlerini bir an bile üstümden ayırmadan kapıda dikiliyordu.

Diğer ikisini unutma... Mıknatıslar.

Bu gerçekten de şairane sayılırdı. Birbiriyle uyumlu zırhlar ve aynı sert bakışlarla Evangeline ile Ptolemus bizi süzüyordu. Yumrukları, uzun ve öldürücü bıçaklarla doluydu.

Zihnimin içinde bir yerlerde, bir saatin geri sayan tik taklarını duyuyordum. *Çok fazla zaman kalmadı.*

Tepemizde Maven'ın tiz sesi gakladı.

"Öldürün!"



YİRMİ SEKİZ

Tepemizde, Sarmal Bahçe'de olduğu gibi damarlı camdan oluşan mor renkli bir kalkan oluştu. Amaç bizi değil, izleyicileri korumaktı. Devasa tavanda nabız gibi atan şimşek kıvılcımları sanki benimle alay ediyordu. Arven olmasaydı, kıvılcımlar benim olacaktı ve savaşabilecektim. Bu dünyaya kim olduğumu gösterebilecektim. Ama bu mümkün değildi.

Cal hareketlenerek kolunu öne uzattı. Etrafındaki hava titreşti ve bedenini saran ısı dalgasıyla bulanıklaştı. Beni korumak için diğerlerine doğru pozisyon aldı.

"Olabildiğince arkamda kal," dedi, sıcaklığıyla beni geride tutarak. Ateş bilekliğinden kıvılcımlar çıktı ve parmaklarından kollarına doğru büyüyen bir alev oluşturdu. Kıyafetinin kumaşı, yanmasını önlüyordu. "Duvarın yanından ayrıldıklarında koşman gerekecek. Evangeline en zayıfları ama güçlükol en yavaşları. Onu koşarak atlatabilirsin. Bu işi bir gösteriye dönüştürmek için uzatacaklardır." Sonra yavaşça ekledi. "Çabuk ölmemize izin vermeyecekler."

"Peki ya sen? Osanos..."

"Osanos konusunda endişelenmeyi bana bırak."

İnfazcılar, avını takip eden kurtlar gibi düzenli bir şekilde ilerlemeye başladılar. Arenanın ortasına geldiklerinde ayrıldılar; her biri hamle yapmaya hazırdı. Bir yerlerden metalin sürtme sesi geldi ve arenanın zemini açılarak Lord Osanos'un önünde bir gölcük belirdi. Adam gülümsedi ve kendine kalkan olacak şekilde suyu havaya yükseltti. Kızı Tirana'nın, Antrenman'da Maven'la yaptığı düelloyu hatırladım. Kız onu mahvetmişti.

Etrafımızdaki kalabalıktan tezahüratlar yükseldi. Ptolemus da onlarla birlikte kükredi ve ünlü öfkesini sergiledi. Göğsündeki zırhını yumruklayarak çınlattı. Yanında duran Evangeline ise bıçaklarını döndürüyor, sırıtarak parmaklarının arasından kaydırıyordu.

"Bu, daha öncekine benzemeyecek Kızıl," diye bağırdı. "Artık hilelerin seni kurtaramaz."

Hileler. Evangeline benim yeteneklerimi herkesten daha iyi tanıyor, hile olmadıklarını biliyordu. *Ama inanıyor. Anlaması çok daha kolay olan bir açıklama uğruna gerçeği inkâr ediyor.*

Haven Hanesi'nin oğlu Stralian kendi kendine sırıttı. Kız kardeşi Elane gibi o da bir gölgeydi. Oğlan titreşerek parlak gün ışığında gözden kaybolunca, Cal imkânsız bir hızla hareket ederek kolunu vahşi bir şekilde, balyoz gibi savurdu.

Kolundan kükreyerek yükselen alevler, kumları tutuşturdu ve bizi diğerlerinden ayırdı. Ancak ateş şaşırtıcı biçimde zayıftı. *Kum zar zor yanıyor.*

Maven'a haykırma isteğiyle ona doğru dönüp bakmaktan kendimi alamadım ve kendini beğenmiş, çarpık gülümsemesiyle hâlâ bana baktığını gördüm. Benim yeteneklerimi elimden almakla kalmamış, Cal'in gücünü de olabildiğince kısıtlamıştı.

"Piç," diye küfrettim sessizce. "Kum..."

"Biliyorum," diye patladı Cal, elini sallayarak bir parça daha kumu tutuşturuken.

Tam karşımızda alev hattı bir anlığına bölündü ve bunu acı dolu bir çığlık takip etti. Sönmekte olan ateşin diğer tarafında, kollarındaki alevleri

söndürmeye çalışan Stralian yeniden görünür hale geldi. Osanos yavaş bir hareketle suyu ona doğru yönlendirdi ve ateşi söndürdü. Ardından ürkütücü mavilikteki gözlerini bize ve Cal'in ateş duvarına çevirerek zayıf ateşin üzerine bir su dalgası gönderdi. Su uslayarak anında yoğun bir buhar bulutuna dönüştü. Arenanın içine yayılan buhar, tepemizdeki camdan kubbenin altında kısılı kalıp etrafımızı hayaletimsi, beyaz bir sisle sardı. Bir girdap gibi yayılan sis, bizi her gölgenin korkunç sonumuzu getirebileceği beyaz bir dünyaya hapsetti.

Cal, "Hazır ol!" diye bağırdı ve bir elini bana doğru uzattı ama o anda çelikle kaplı Ptolemus kükreyerek buharın içinden fırladı.

Cal'e hızla çarparak onu yere düşürdü ama Cal, Ptolemus'un onu bıçaklayabileceği kadar uzun süre yerde kalmadı. Ayağa fırlayıp Ptolemus'u zırhından yakaladığı sırada, adamın bıçakları da yere saplandı. Cal'in dokunuşuyla çelik erimeye başlayınca savaşçının ağzından bir çığlık yükseldi. Cal birini zırhının içinde pişirmeye çalışırken tek yapabildiğim koşmaktı.

"Seni öldürmek istemiyorum Ptolemus," dedi Cal, adamın çığlıklarının arasında. Ptolemus'un ona saplamak için kaldırdığı her bıçak, her metal parçası Cal'in ısısıyla eriyordu. "Bunu yapmak istemiyorum."

Üç bıçak buharın içinde parıldayarak uçtu. *Havada eritilemeyecek kadar hızlılar.* Cal'in sırtına çarptılar, tişörtünü delerek saplandılar ve sonra eriyip gittiler. Cal acıyla bağırdı ve sırtındaki üç noktadan gümüşkan süzülmeye başladığında, bir anlığına dikkati dağıldı. Bıçaklar derinden yaralayamayacak kadar küçüktü ama yine de onu zayıflatmıştı. Ptolemus bu şansı kaçırmadı ve göz açıp kapayıncaya kadar, bıçaklarını devasa bir kılıca dönüştürdü. Cal'i ikiye bölmek için kılıcı savurdu ama Cal aynı anda kenara çekilince sadece kamında bir sıyrık oluşturabildi.

Hâlâ hayattaydı. *Ama çok uzun sürmeyecek.*

Evangeline buharın içinden belirdiğinde bıçaklarını parlak bir gösteri sergilercesine çeviriyordu. Cal eğilerek, çömelerek bıçaklardan kaçıyor, kızı düşürebilmek için üstüne ateş topları fırlatıyordu. İki mıknatısla aynı anda mücadele ediyor, güç ve yeteneklerine rağmen ikisiyle bir-

den çılgın bir tempoyla dövüşüyordu. Ama her geçen saniyede teninde yeni yaralar açılıyor ve tişörtünde daha fazla kan lekesi oluşuyordu. Ptolemus'un silahı kılıçtan baltaya, sonra da jilet keskinliğinde metal bir kırbaca dönüşürken, Evangeline'in çentikli yıldızları yaralar açmaya devam ediyordu. *Onu zayıflatıyorlar. Yavaş ama emin adımlarla.*

Kapıda dikilen Arven'e bakarak, üzüntüyle şimşeğimi düşündüm. Eğitmen hâlâ aynı yerdeydi, karanlık varlığı hâlâ beni baskılıyordu. Beline bir silah takılıydı; onunla savaşamazdım bile. *Hiçbir şey yapamam.*

Devasa bir beton parçası buharın içinden çıkıp üstüme doğru geldiğinde, kaçacak zamanı zor buldum. Beton, saniyeler önce durduğum kumların üstüne düşüp parçalandı ama daha düşünmeye bile fırsatım olmadan başka bir tanesi üstüme doğru uçmaya başladı. Gökten üstüme beton kütleleri yağıyordu. Cal gibi, tempomu ayarlayıp kumda bir fare gibi hızla kaçmaya başladım. Ta ki bir şey beni aniden durdurana kadar...

Bir el. Görünmez bir el.

Stralian'ın eli boğazıma yapışıp beni boğmaya başladı. Onu göremesem de kulağımın dibinde nefesini duyabiliyordum. Elini daha da sıkarak, "Kızıl ve ölü," diye hırladı.

Kolumu savurup kaburgaları olduğunu tahmin ettiğim yere dirseğimi geçirdim ancak yerinden kıpırdamadı. Nefes alamıyordum, gözümün önünde siyah noktacıklar uçuşmaya başlamıştı ama mücadele etmeyi sürdürdüm. Sisin içinde, güçlükol Rhambos'un gözlerini benden ayırmadan sinsice yaklaştığını gördüm. *Beni ikiye bölecek.*

Cal hâlâ Samos kardeşlerle dövüşüyor, bıçaklanmamak için elinden geleni yapıyordu. İstesem de yardım için ona haykıramazdım fakat o bir şekilde benim olduğum tarafa bir ateş topu yollamayı başardı. Devasa ayaklarıyla geriye doğru sıçrayan Rhambos sendeleyince birkaç saniye kazandım. Boğulurken ve zorlukla nefes alırken, göremediğim bir kafaya uzanıp tırnaklarımı geçirdim. Yüzünü, sonra da gözlerini bulmam mucizeydi. Soluksuz bir çığlık atarak parmaklarımı göz çukurlarına gömüp onu kör ettim. Stralian kükreyerek beni bıraktı ve görünür hale gelerek

dizlerinin üstüne çöktü. Gözlerinden süzülen gümüşkan, aynadan göz-yaşları gibi parlıyordu.

"Benim olman gerekiyordu!" diye bağırdı bir ses. Arkamı döndüğümde Evangeline'in, bıçağını kaldırmış halde Cal'in tepesinde dikildiğini gördüm. Ptolemus yerde Cal'le boğuşuyordu; birlikte kumların üstünde yuvarlanırlarken Evangeline de tepelerinde bıçaklarını kuma saplayıp Cal'i avlamaya çalışıyordu. *"Benim!"*

Ona çarpana kadar, bir muknatısa kafa üstü saldırmanın iyi bir fikir olmadığı aklıma gelmemişti. Birlikte yere yuvarlanırken yüzüm zırhına sürttü. Batan zırh yüzümü çizdi, sıyırdı ve *kanattı*; kırmızı kanım herkesin görebileceği şekilde aktı. Ekranları göremiyor olsam da, kanımın ülkenin her yerinde yayınlandığını biliyordum.

Evangeline haykırarak, dans eden bıçaklarıyla üstüme saldırdı. Cal arkamızda ayağa kalkmış, ateş toplarıyla Ptolemus'u uzaklaştırıyordu. Kızın bıçakları beni kesmeden saniyeler önce adam, kız kardeşine çarptı.

"Eğil!" Cal bağırarak beni kuma fırlattığı anda, tepemizden bir beton kütlesi uçup arenanın duvarında parçalandı.

Buna daha fazla devam edemeyiz. "Bir fikrim var."

Cal kuma tükürdü. Kanının içinde birkaç tane de diş gördüğümü sandım. "Güzel... çünkü bendeki tüm fikirler beş dakika önce tükendi."

Bir beton parçası daha üstümüze uçtu ve yine tam zamanında uzağa zıplayabildik. Evangeline ve Ptolemus intikam hırsıyla yeniden ayağa kalkmıştı, bıçak ve demir parçaları yağmuruyla Cal'i kıstırdılar. Güçleri etrafımızdaki arenayı sallıyor, çok derinlerdeki metalleri de yüzeye çağırıyordu; Cal, diğer her şeyin yanında, bir de adımlarına dikkat etmek zorunda kalıyordu. Kumun içinden kırık borular ve kablolar fırlıyor, metalle kaplı ölümcül bir yol yaratıyordu.

Metallerden biri, hâlâ dizlerinin üstünde, gözleri yüzünden çığlık atan Stralian'a saplandı. Boru, içinden geçerek ağzından çıktı ve çığlıklarını sonsuza kadar susturdu. Tüm bu enkazın ortasında, arenadaki kalabalığın bu görüntüyle nefesini tuttuğunu ve çığlıklar attığını duydum. Tüm

o acımasız tavırlarına ve güçlerine rağmen hâlâ sadece korkaklardan oluşan bir sürüydüler.

Kumu döverek Rhambos'un etrafında daireler çizerken bana saldırması için onu tahrik ediyordum. *Ben daha hızlıyım.* Cal haklıydı ve Rhambos kas yığını bir canavar olsa da beni kovalamaya çalışırken kendi ayaklarına takılıp duruyordu. Zemindeki sivri boruları koparıyor ve bana mızrak gibi fırlatıyordu ama bunlardan kolaylıkla kurtulduğumda hayal kırıklığıyla kükrüyordu. *Ben bir Kızıl'ım, bir hiçim ama yine de seni yenebiliyorum.*

Şiddetli bir su sesiyle beşinci infazcımızı hatırladım. *Nympha...*

Arkamı döndüğümde Lord Osanos'un, buharı perde gibi ikiye ayırıp arena zeminini temizlediğini gördüm. On metre ötesinde ise hâlâ sertçe dövüşen Cal vardı. Yaydığı ateş ve dumanla iki mıknatısı geri püskürtüyordu. Ancak Osanos ilerledikçe, su da dönen bir pelerin gibi ilerleyerek Cal'in alevlerini söndürüyordu. İşte gerçek infazcı gelmişti. İşte bu, tüm gösterinin sonuydu.

"Cal!" diye bağırdım ama onun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. *Hiçbir şey.*

Bir boru yanağımı sıyırdı. O kadar yakından geçmişti ki metalin soğukluğunu hissettim ve neredeyse kendi etrafımda dönüp düşecektim. Kapı yalnızca birkaç metre uzaklıktaydı ve yarı yarıya karanlıkta kalmış Arven hâlâ kapının ağzında dikiliyordu.

Cal, Osanos'a doğru bir ateş topu fırlattı ama nympha bunu hızla söndürdü. Ateş ve suyun çarpışmasında buhar çığlık atarak yükselse de kazanan su oluyordu.

Rhambos ilerleyerek beni kapıya doğru geriletti. *Köşeye sıkıştım. Onun beni köşeye sıkıştırmasına izin verdim.* Arkamdaki duvardan kırılan kayalar ve metaller kemiklerimi un ufak etmeye yeterdi. *Şimşeğim,* diye bağırıyordu zihnim. *ŞİMŞEĞİM.*

Ama hiçbir şey olmadı. Tek hissedebildiğim, ölmüş duyularımın boğucu dumanıydı.

Sonumuzun yaklaştığını hisseden kalabalık ayağa kalktı. Maven'ın yukarıdan, diğerleriyle birlikte tezahürat ettiğini duyabiliyordum.

"İşlerini bitirin!" diye bağırdı. Sesinde böylesine bir kötülük duymak beni hâlâ şaşırtıyordu. Ancak başımı kaldırıp onunla göz göze geldiğimde, kalkan ve buhara rağmen gözlerinde kin, öfke ve kötülükten başka bir şey göremedim.

Elinde uzun ve sivri uçlu bir boru tutan Rhambos nişan aldı. *Ölüm geldi.*

Tüm bu gürültünün içinde bir zafer haykırışı işittim: Ptolemus. Evangeline'le birlikte, dönen bir su küresinin dışına doğru geriliediler. Biri suyun derinliklerine doğru çekiliyordu: *Cal.* Su buharlaşıyor, bedeni zorlanarak kurtulmaya çalışıyordu ama faydası olmuyordu. *Boğulacak.*

Arkamdan, neredeyse kulağımın dibinden Arven'in kendi kendine güldüğünü duydum. Antrenman'daki sorusunu tekrarlayarak, "Avantaj kimde?" diye dalga geçti.

Kaslarım acıyla seğiriyor ve tüm bunların bitmesi için adeta yalvarıyordu. Sadece uzanmak, yenildiğimi kabul etmek ve ölmek istiyordum. Bana yalancı, hilekâr demişlerdi ve *haklıydılar.*

Kullanabileceğim son bir hilem kalmıştı.

Rhambos ayaklarını kuma iyice gömerek nişan aldığında, yapmam gerekeni biliyordum. Güçlükol, havayı tutuşturacak bir güçle mızrağını fırlattığı anda eğilip kendimi kumlara attım.

Mide bulandırıcı bir şapırtı duyunca planımın işe yaradığını anladım ve içimde oluşan elektrik titreşimleri, kazanabileceğimi düşündürdü.

Arkamda Arven, midesine saplanan boruyla olduğu yere yığıldı.

"Avantaj bende," dedim cesedine bakarak.

Ayağa kalktığımda şimşek, kıvılcımlar, şoklar yani kontrol edebildiğim her şey vücudumdan dışarı taşıyordu. İzleyiciler yüksek sesle çığlık atıyordu ama Maven'ın sesi hepsini bastırıyordu.

"Kızı öldürün! KIZI ÖLDÜRÜN!" diye kükreyerek kubbenin tepesinden beni işaret ediyordu. "VURUN ONU!"

Kubbenin üstüne kurşunlar yağdı ancak elektrik kalkanı kıvılcımlar çıkarıp parçalar saçsa da dağılmadı. Kalkanın onları koruması gerekiyordu ama o elektrikti, şimşekti yani *benimdi* ve şimdi *beni* koruyordu.

İnsanlar gözlerine inanamayıp şaşkınlıkla soluklarını tuttular. Yaralarından kırmızı kan damlıyor ve tenimin üstünde şimşekler titreşiyor; herkese benim kim olduğumu gösteriyordu. Tepemizdeki ekranlar kararmıştı. Ama çoktan beni görüntülemişti bile. Çoktan gerçekleşmiş bir şeyi durduramazlardı.

Rhambos geriye doğru titrek bir adım attı, nefesi kesilmişti. Bir adım daha atmasına fırsat vermedim.

Hem Kızıl hem de Gümüş ve ikisinden de daha güçlü.

Ona doğru fırlattığım şimşeğim, kanını kaynattı ve titreşen bir et parçasına dönüşüp yere yığılana dek tüm sinirlerini kızarttı.

Kıvılcımlarım Osanos'u bulduğunda, o da yere yığıldı. Su küresi yere saçılınca, Cal kuma çöktü ve öksürerek, yuttuğu suları çıkarmaya başladı.

Kumdan dışarı fırlayan ve bana doğru yönlenen sivri metallere aldırmadan, önüme çıkan her engelin üstünden atlayarak koşmaya başladım. *Beni bunun için eğittiler. Bu onların kendi hatası. Korkunç sonlarını getirmeme bizzat yardım ettiler.*

Evangeline elini sallayarak üstüme çelik bir kiriş fırlattı. Dizlerimin üstünde kayarak, kirişin altından geçtim ve kızın yanına yaklaşmadan önce ellerimde şimşekten hançerler oluşturdum.

Metal bir kılıcı alarak keskin bir bıçağa dönüştürdü. Şimşeğimle demiri çarpıp kırsam da hâlâ mücadeleye devam ediyordu. Etrafımızı saran metaller hareket ediyor, dönüşüyor ve benimle savaşmaya çalışıyordu. Hatta beni parçalaması için metal örümceklerini bile göndermişti ama yeterli olmadılar. *O* yeterli değildi.

Bıçaklarını şimşeklerimle art arda çarptığımda arkaya savruldu ve gazabımdan kaçmaya çalıştı. *Kaçamayacak.*

"Hile değilmiş," diye fısıldadı şaşkınlıkla. Aramızda uçuşan metal parçalarından bir kalkan oluşturup gerilediği sırada bakışları ellerimde dolanıyordu. "Yalan değilmiş."

Ağzımın içinde kırmızı kanımın keskin, metalik ama garip bir şekilde mükemmel tadını alabiliyordum. Herkesin görebilmesi için tükürdüm. Üstümüzde, kubbe şeklindeki kalkandan görünen mavi gökyüzü kararmıştı. Yağmurla dolu siyah bulutlar toplandı. *Fırtına yaklaşıyor.*

"Yoluna çıkarsam beni öldüreceğini söylemiştin." Onun sözlerini yüzüne vurmak kendimi iyi hissettirmişti. "İşte sana fırsat."

Zorlukla solurken göğsü inip kalkıyordu. Yorgundu. Yaralıydı. Gözlerindeki çelik gibi bakışlar gitmiş, yerini korkuya bırakmıştı.

Hamle yaptığında saldırısını engellemek için harekete geçtim ama bir darbe inmedi. Kaçıyordu. Bulabileceği en yakın çıkışa doğru koşuyor, *benden* kaçıyordu. Onu yakalamak için peşinden koşmaya başladım ama Cal'in gergin haykırışını duyduğumda yarı yolda durdum.

Osanos tekrar ayağa kalkmış, toparladığı gücüyle saldırırken Ptolemus da çevrelerinde dolanıp fırsat kolluyordu. *Cal'in ateşi nymphalara karşı işe yaramıyor.* Uzun süre önce Maven'ın Antrenman'da nasıl kolayca yenildiğini anımsadım.

Nymphanın bileğine dokunarak tenini çarptım ve öfkesini bana yönlendirmesini sağladım. Üstüme bir çekiç gibi çarpan su, beni kumlara sırtüstü fırlattı. Art arda üstüme geliyor ve nefes almayı imkânsız hale getiriyorlardı. Arenaya adım attığımdan beri ilk kez kalbim korkuyla sıkıştı. Artık kazanmak ve yaşamak için şansımız varken kaybetmekten çok korkuyordum. Ciğerlerim hava almak için haykırıyordu ve elimde olmadan ağzımı açtığımda su beni boğuyordu. Ateş gibi canımı acıtıyordu. Ölüm gibi...

İçimde minik bir kıvılcım oluştu ve su aracılığıyla Osanos'u çarpmama yetti. Acıyla bağırarak geriye doğru sıçradığında kurtulacak zamanı buldum. Nefes alıp ciğerlerimi havayla doldurdum ama bunun keyfini çıkarmaya vaktim yoktu. Osanos tekrar saldırmıştı; bu sefer ellerini boğazıma doladı ve beni bir su girdabının altına soktu.

Ama bunun için hazırlıklıydım. Budala bana dokunacak, tenini benimkine değdirecek kadar aptaldı. Şimşeğimi serbest bırakıp suyu ve onu çarptığımda sanki kaynayan bir çaydanlık gibi bir çığlık atarak arkaya

düştü. Su dağılıp kum tarafından emilirken, adamın bu sefer gerçekten öldüğünden emindim.

Sırılsıklam bir halde ayağa kalktığımda adrenalin, korku ve *güçle* titriyordum. Gözlerim hemen Cal'i aradı. Yaralanmış, kesilmiş ve kanlar içindeydi ama kolları parlak kırmızı, hiddetli alevlerle kaplıydı. Ayaklarının altında Ptolemus korkuyla sinmişti ve yenilgiyle ellerini kaldırmış, merhamet dileniyordu.

"Öldür onu Cal," dedim öfkeyle. Onun kanının aktığını görmek istiyordum. Üstümüzdeki şimşek kalkanı, öfkemle canlanarak titreşti. Keşke oradaki Evangeline olsaydı. Keşke bunu kendim yapabilseydim. "O *bizi* öldürmeye çalıştı. Öldür onu."

Sıkılı dişlerinin arasından ağır nefesler alan Cal hareket etmiyordu. Dağılmış, intikam arzusuyla dolu ve çarpışmanın şiddetiyle tükenmiş görünse de yavaş yavaş sakinleşiyor ve eskiden olduğu düşünceli adama dönüşüyordu. Artık *olamayacağı* adama.

Ancak bir insanın doğası kolayca değişmiyordu. Geriye doğru bir adım atarken alevleri de söndü.

"Öldürmeyeceğim."

Bir sessizlik çöktü. Dakikalar önce ölmemizi isteyen, bağıran kalabalıktan sonra harika bir değişiklikti. Ama başımı kaldırıp baktığımda artık izlemediklerini gördüm. Cal'in merhametini ya da benim yeteneğimi görmüyorlardı. Artık orada bile değillerdi. Devasa arena boşalmış, hiç kimse zaferimize şahit olmamıştı. Gerçekleri gizleyip kendi yalanlarıyla örtmek için Kral herkesi dışarı çıkarmıştı.

Maven locasından alkışlamaya başladı.

"Tebrikler," diye bağırdı, arenanın kenarına doğru yaklaşarak. Kalkanın üzerinden bize dikkatle bakarken annesi de dibinde duruyordu.

Bu ses beni her çeşit bıçaktan daha fazla yaralayıp acıttı. Boş yapının içinde yankılanan bu sesi, kısa bir süre sonra taş ve kumlara vuran botların gürültüsü bastırdı.

Güvenlik görevlileri, Gözcüler, askerler hepsi birden bütün kapılardan içeri akın ediyordu. Yüzlercesi, binlercesi vardı; savaşamayacağımız

kadar çoklardı. Kaçamayacağımız kadar çoklardı. Çarpışmayı kazanmıştık ama savaşı kaybetmiştik.

Ptolemus sendeleyerek kalktı ve askerler kalabalığına karışarak uzaklaştı. Artık düzenli bir şekilde daralmakta olan dairenin içinde sadece ikimiz kalmıştık. Başka hiçbir şey ya da hiç kimse yoktu.

Bu adil değil. Biz kazandık. Onlara gösterdik. Bu adil değil. Bağırmak, öfkeyle savaşıp onları şimşeğimle çarpmak istiyordum ama kurşunlar benden daha hızlıydı. Gözlerimde öfkeli yaşlar birikti ama ağlamayacaktım. Son anlarımda bunu yapmayacaktım.

"Sana bunu yaptığım için özür dilerim," diye fısıldadım Cal'e. Onun inançlarıyla ilgili hislerim bir kenara, burada tek kaybeden oydu. Ben riskleri biliyordum ama o sadece bir piyondu ve çok kişinin oynadığı, görünmez bir oyunun içinde sıkışıp kalmıştı.

Dişlerini sıkmış, sağa sola dönerek buradan bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordu. Ama öyle bir yol yoktu. Beni affetmesini beklemiyordum ve bunu hak etmemiştim. Yine de eliyle benimkini sararak, onun tarafında olan son kişiye tutundu.

Hafifçe mırıldanmaya başladı. Hüzünlü şarkının melodisini hatırladım; ay ışığıyla dolu salonda öpüştüğümüzde bu şarkı çalıyordu.

Bulutların arasından gök patlarcasına gürledi. Yağmur damlaları tepemizdeki kubbeye çarpmaya başladı. Kalkan, suyu şoklayıp cızırdatsa da yağmur sabit bir ritimle yağmaya devam ediyordu. *Gökyüzü bile kaybımız için ağlıyor.*

Maven, locasının kenarından bizi izliyordu. Parıldayan kalkanın ışığı yüzünü çarpıtıyor, içinde sakladığı canavarı dışavuruyordu. Burnunun üstüne yağmur damlıyordu ama bunun farkında değildi. Annesi kulağına bir şey söylediğinde irkildi ve gerçekliğe döndü.

"Elveda küçük şimşek kız."

Elini kaldırdığında sanki titrediğini gördüm.

Tam da küçük bir kız gibi gözlerimi sımsıkı yumup yüzlerce kurşunun beni kör edici bir acıyla delip geçmesini bekledim. Zihnim geçmişe, uzun zaman önceki günlere döndü. Kilorn'a, aileme, ağabeylerime, kız

kardeşime... *Onları yakında görecek miyim?* Kalbim bana öyle olacağını söylüyordu. Bir yerde, bir şekilde beni bekliyorlardı. Ve Sarmal Bahçe'de aşağı düşerken öleceğimi düşündüğüm günkü gibi soğuk bir kabulleniş hissettim. *Öleceğim.* Hayatın uzaklaştığını hissettim ve peşini bıraktım.

Üstümüzdeki fırtına, kulakları sağır eden, şiddetli bir gök gürültüsüyle sarsıldı. Ayaklarımın altındaki zemin titredi ve kapalı gözkapaklarımın ardından bile, çakan şimşeğin kör edici ışığını görebildim. Mor, beyaz ve güçlüydü; şimdiye kadar hissettiğim en güçlü şeydi. Bitkin bir halde, bana çarparsa ne olacağını merak ettim. Ölür müydüm yoksa kurtulur muydum? Beni bir kılıçmışım gibi dövüp daha kötü, keskin ve yeni bir şeye mi dönüştürürdü?

Bunu asla öğrenemedim.

Cal beni omuzlarımdan çekti ve gökten düşen devasa şimşeğin uzağına fırladık. Şimşek, kalkanı parçalayıp içinden geçtiğinde mor renkli parçalar başımızdan aşağı kar gibi yağdı. Beni yeniden hayata döndüren canlandırıcı bir güç dalgası halinde, tenimin üzerinde harika bir hisle cızırdadılar.

Etrafımızdaki silahlı adamlar korkuyla sinmiş, eğilerek ya da koşarak, kıvılcımlar saçan fırtınadan uzaklaşmaya çalışıyordu. Cal, beni de sürüklemeye çalıştı ama bunu hayal meyal fark ediyordum. Tüm duyularım, tepemde çalkalanan fırtınayla uğulduyordu. *O benim.*

Bir şimşek daha düşüp kuma sertçe çarptığında, tüm Güvenlik görevlileri dağılarak kapılara doğru koşmaya başladı. Ama Gözcüler ve askerler o kadar kolay korkmuyordu ve kendilerini çabuk toparladılar. Cal beni geri çekip ikimizi de kurtarmaya çalıştığı halde onlar bizi takip ediyorlardı... ve hiç kaçış yoktu.

Fırtına ne kadar iyi hissettirse de, beni tüketmişti ve tüm enerjimi almıştı. Bir fırtınanın şimşeğini kontrol etmek fazla gelmişti. Dizlerim büküldü; kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki bir an patlayacağını düşündüm. *Bir şimşek daha, sadece bir tane daha... O zaman bir şansımız olabilir.*

Geriye sendeleyip daha önce Osanos'un su silahı olarak kullandığı derin yarığın kenarına gelince her şeyin sona erdiğini anladım. Kaçacak hiçbir yerimiz kalmamıştı.

Cal beni sıkıca tuttu ve aşağı düşmeyeyim diye kenardan çekti. Yarığın içinde karanlığın ve derinlerden yankılanan su sesinin dışında hiçbir şey yoktu. Su tesisatı, borular ve koyu bir boşluktan başka hiçbir şey... Önümüzde ise deneyimli, acımasız askerler duruyordu. Silahlarını aynı anda kaldırarak mekanik hareketlerle nişan aldılar.

Kalkan kırılmıştı, fırtına diniyordu ve biz kaybetmiştik. Yenilgimin kokusunu alan Maven, locasında sırıtıyordu. Dudakları dehşet verici bir sırıtışla kıvrılmıştı. Bu kadar uzaktan bile, tacının ışıldayan uçlarını görebiliyordum. Gözlerine yağmur suyu akıyordu ama o gözünü bile kırpmıyordu. Ölümümü kaçırmak istemiyordu.

Silahlar kalktı ama bu sefer Maven'ın emrini beklemeyeceklerdi.

Atışlar, fırtınam gibi gümbürdeyerek boş arenada çınladı. Ama hiçbir şey hissetmedim. İlk sıra askerler düştüğünde, göğüsleri anlamadığım bir şekilde kurşun delikleriyle doluydu.

Bakışlarımı ayaklarıma kaydırdığımda yarığın kenarından dışarı çıkmış bir sıra garip silah gördüm. Her birinin namlusundan dumanlar çıkıyor ve hâlâ sarsılarak ateş edip önümüzdeki askerleri kurşun yağmuruna tutuyordu.

Ne olduğunu anlayamadan, biri kıyafetimden yakalayıp beni geri çekip karanlığın içine düşürdü. En aşağıdaki suya çarptık ama kollar benim gitmeme izin vermedi.

Su beni içine, derin bir karanlığa gömdü.



SONSÖZ

Uykunun siyah boşluğundan yavaş yavaş sıyrılıp yeniden hayata dönüyordum. Bedenim hafifçe sallanıyordu ve bir yerlerde bir motorun çalıştığını hissediyordum. Bir metalin metale yüksek hızda sürtme sesini belli belirsiz tanıdım. *Alttren.*

Yanağımın altındaki koltuk garip bir şekilde hem yumuşak hem de gergindi. Deri, kumaş ya da beton değil, ılık bir *ten* olduğunu fark ettim. Gözlerimi açarken altımda kıpırdanıyordu. Karşımdaki manzara beni hâlâ rüya gördüğüme ikna etmeye yetecek bir sahneydi.

Trende karşımda Cal oturuyordu; bedeni kaskatı ve gergindi, elleri kucağında yumruk halindeydi. Dosdoğru karşısına, kucağında yattığım kişiye bakıyordu ve gözleri o çok iyi tanıdığım ateşle parlıyordu. Tren onu büyülemişti ve şimdi bakışları ışıklar, pencereler ve kablolar arasında gidip geliyordu. Tüm bunları incelemek için can atıyor gibiydi ama yanındaki kişi hareket etmesine izin vermiyordu.

Farley.

Tüm yara izleri ve gerginliğiyle, devrimci kadın tepesinde dikiliyordu. Bir şekilde meydanın altında yaşanan katliamdan kurtulabilmişti. Gülümsemek, ona seslenmek istedim ama o kadar halsizdim ki hiçbir şey yapamadım. Fırtınayı, arenadaki çarpışmayı ve öncesindeki tüm dehşeti hatırlıyordum. *Maven.* Bu ismi hatırlamak kalbimi acıtıyor, keder ve utançla sıkıştırıyordu. *Herkes herkese ihanet edebilir.*

Farley, silahını Cal'e her an ateş edebilecek şekilde, göğsünde tutuyordu. Onun gibi başkaları da gergin bir şekilde Cal'in önünde nöbet tutuyorlardı. Çökmüş, yaralı ve sayıca az olmalarına rağmen, hâlâ tehlikeli görünüyorlardı. Gözlerini düşmüş Prens'in üstünden bir an olsun ayırmıyor, bir farenin kediyi izlemesi gibi onu izliyorlardı. Sonra Cal'in bileklerinin, metal kelepçelerle bağlı olduğunu gördüm. İstese onları kolayca eritebilirdi ama bunu yapmıyordu. Orada sessizce oturuyor, bir şey bekliyordu.

Bakışlarımı hissettiğinde bana baktı. Yeniden canlanmış gibiydi.

"Mare," diye mırıldandığında sesinde biraz da olsa öfke vardı. *Biraz.*

Doğrulmaya çalıştığımda başım döndü ama sakinleştirici bir el beni çekerek tekrar yatırdı. "Hareket etmeden yat," dedi, hayal meyal hatırladığım bir ses.

"Kilorn," diye mırıldandım.

"Buradayım."

Eski balıkçı çırağı, Farley'nin muhafızlarının arasından çıktığında kafam karıştı. Artık kolundaki kirli sargıların altında yaralar vardı ama dimdik ve korkusuz duruyordu. Ve *yaşıyordu.* Onu sadece görmek bile içimi çok rahatlattı.

Ama Kilorn orada, Muhafızlar'ın geri kalanıyla dikildiğine göre...

Kucağına yattığım kişiyi görmek için başımı hızla çevirdim. "Sen de kim..."

Karşımdaki yüz tanıdıktı, hem de çok iyi bildiğim bir yüzdü. Zaten yatıyor olmasaydım kesinlikle yere yuvarlanırdım. Yaşadığım şok katlanamayacağım kadar büyüktü.

"Öldüm mü ben? Öldük mü?"

Beni alıp götürmek için döndü. Arenada öldüm. Bu bir sanrı, bir rüya, bir dilek; ölmeden önce düşündüğüm son şey. Hepimiz öldük.

Ancak ağabeyim o tanıdık, bal rengi gözleriyle bana bakarak başım yavaşça iki yana salladı. Shade her zaman en yakışıklı olandı ve ölüm de bunu değiştirmemişti.

"Ölmedin Mare," dedi. Sesi tıpkı hatırladığım gibi pürüzsüzdü. "Ben de ölmedim."

Ağabeyimi tamamen görebilmek için arkama yaslanırken sadece, "Nasıl?" diye sorabildim. Bir askerin olağan yaralarının dışında tıpkı hatırladığım gibiydi. Hatta kahverengi saçları uzamaya, askeri kesiminden kurtulmaya başlamıştı. Gerçek olduklarına kendimi inandırmak için parmaklarımı saçlarının içinden geçirdim.

Ama o aynı değil. Sen de değilsin.

"Mutasyon," dedim kolunu okşayarak. "Seni bu yüzden öldürdüler."

Gözleri kıpır kıpırdı. "Denediler."

O anda, ben daha gözümü bile kırpmadan hareket etti. Şimdi karşımda, hâlâ kelepçeli olan Cal'in yanında oturuyordu. Sanki havada hareket etmiş, bir yerden bir yere aynı anda geçmişti.

"Ama başaramadılar," diye bitirdi cümlesini yeni koltuğunda. Ağzım açık, bakakalmış halimle eğlenerek gülümsemesi daha da genişledi. "Beni öldürdüklerini söylediler, Yüzbaşı'ya öldüğümü ve cesedimi yaktıklarını anlattılar." Aynı anda, birden havadan belirmiş gibi tekrar benim yanımda oturuyordu. *Işınlanma.* "Ama yeteri kadar hızlı değillerdi. Hiç kimse değil."

Başımla onaylamaya, yeteneğini ve *varlığını* kavramaya çalıştım ama beni saran kollarının dışında çok fazla bir şey anlamıyordum. *Shade. Yaşıyor ve o da benim gibi.*

"Peki ya diğerleri? Annem, babam..." Shade gülümseyerek beni susturdu.

"Güvendeler ve bizi bekliyorlar," dedi. Duygulanarak sesi hafifçe titredi. "Onları yakında göreceğiz."

Bu düşünceyle kalbim sevinçle attı. Ama tüm mutluluklarım, neşelerim ve umutlarım gibi bu da çok uzun sürmedi. Gözlerim silahlarıyla

diken üstünde bekleyen Muhafızlar'a, Kilorn'un yaralarına, Farley'nin gergin yüzüne ve Cal'in kelepçeli ellerine kaydı. Zaten çok fazla acı çekmiş olan Cal, bir hapishaneden diğerine kaçmıştı.

"Onu serbest bırakın." Ona hayatımı borçluydum, hatta hayatımdan da *fazlasını*... Ona burada birazcık olsun rahatlık sağlayabilirdim. Ama sözlerim karşısında Cal dahil hiç kimse kıpırdamadı.

Beni şaşırtarak Farley'den önce karşılık verdi: "Bırakmayacaklar. Ve bırakmamalılar. Aslında bu işi tam yapmak istiyorsanız gözlerimi de bağlamalısınız."

Kendi hayatından çıkarılıp dışlanmış olsa da Cal yine aynıydı. İçindeki asker hâlâ oradaydı. "Kapa çeneni Cal. Sen hiç kimse için bir tehlike oluşturmuyorsun."

Alaycı bir ses çıkardı ve başını eğerek bir tren dolusu silahlı isyancıyı işaret etti. "Sanırım onlar aksini düşünüyorlar."

"Bizim için bir tehlike olmanı kastettim," diye ekledim, koltukta geriye doğru büzüşürken. "Bütün yaptıklarına rağmen, Cal arenada benim hayatımı kurtardı. Ve Maven'ın sana yaptıklarından sonra..."

"Onun adını söyleme." Aniden kükremesi içime korku dolu bir ürperti salarken, Farley'nin de silahını daha sıkı kavradığı gözümden kaçmadı.

Farley sıkılı dişlerinin arasından konuştu: "Sana ne yaptığının bir önemi yok. Prens bizim tarafımızda değil. Geri kalanlarımızı sizin küçük romantizminiz için riske atacak değilim."

Romantizm. Bu kelimeyle ikimiz de irkildik. *Artık aramızda böyle bir şey yok. Birbirimize yaptıklarımızdan sonra ve bize yapılanlardan sonra... Bunu ne kadar istediğimizin de bir önemi yok.*

"Savaşmaya devam edeceğiz Mare ama Gümüşler bize daha önce de ihanet etti. Onlara yeniden güvenmeyeceğiz." Kilorn, anlamamı sağlamak istercesine daha yumuşak bir tonda konuşmuştu. Yine de Cal'e bakan gözleri parlıyordu. Hücrelerdeki işkenceyi ve donmuş kanın korkunç görüntüsünü hatırladığı belliydi. "Değerli bir tutsak olabilir."

Cal'i benim tanıdığım kadar tanımıyorlardı. Gerçekten isterse hepsini yok edebileceğini ve anında kaçabileceğini bilmiyorlardı. Peki, o neyi

bekliyordu? Gözlerimiz buluştuğunda sorumu konuşmadan yanıtladı. Ondan yayılan acı, kalbimi kıracak kadar yoğundu. *Yorgun. Kırgın. Ve artık savaşmak istemiyor.*

Benim de bir yanım bunu istemiyordu. Bir yanım zincirlere, tutsak edilmeye ve sessizliğe boyun eğmek istiyordu. Ama o hayatı çoktan yaşamıştım. Çamurun ortasında, gölgelerde, bir hücrede ve ipek bir elbisenin içinde... Bir daha asla boyun eğmeyecektim. Bir daha asla savaşmayı bırakmayacaktım.

Kilorn ya da Farley de bırakmayacaktı. Asla durmayacaktık.

"Bizim gibi olan diğerleri..." Sesim titriyordu ama daha önce kendimi hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. "Shade ve benim gibi olanlar."

Farley başını sallayarak elini cebine pat pat vurdu. "Liste hâlâ bende. İsimleri biliyorum."

"Ama Maven da biliyor," diye karşılık verdim düzgünce. Cal bu ismi duyduğunda irkildi. "Onları bulup öldürmek için kan deposunu kullanacaktır."

Tren karanlık rayların üstünden geçerken titreyip sallansa da kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Shade beni sabit tutmaya çalıştı ama elini uzaklaştırdım. Kendi ayaklarımın üzerinde durmalıydım.

"Bizden önce onları bulmamalı." Trenin titreşimlerini hissederken çenemi dikleştirdim. "Bulmamalı."

Kilorn bana yaklaştığında yüzünde kararlı bir ifade vardı. Yaraları, çürükleri ve bandajları sanki bir anda yok oldu. Gözlerinde şafağı gördüğümü sandım.

"Bulmayacak."

Üstüme tuhaf bir sıcaklığın yayıldığını hissetim, yer altında olmamıza rağmen güneşin sıcaklığı gibiydi. Yapamayacağımız bir kucaklamayla beni sarmak için uzanan, kendi şimşeğim kadar tanıdık bir sıcaklıktı bu. Cal'in düşmanım olduğunu söyleseler de, ondan korksalar da, sıcaklığının tenimi sarmasını ve bakışlarının içimi yakmasına izin verdim.

Birlikte geçirdiğimiz zamanın her saniyesi, paylaştığımız tüm anılar zihnimde canlandı. Ama artık arkadaşlığımız bitmiş, yerini hâlâ paylaştığımız başka bir şeye bırakmıştı.

Maven'a duyduğumuz nefrete...

Aynı düşünceyi paylaştığımızı bilmek için bir fısıltı olmama gerek yoktu.

Onu öldüreceğim.

TEŞEKKÜRLER

Herkese kronolojik olarak teşekkür etmeye çalışacağım çünkü buna dahil etmem gereken çok fazla kişi var. İlk başta özellikle, beni tuhaf biçimde destekleyen, istediğim herhangi bir şeyi ve her şeyi yapmam için teşvik eden aileme teşekkür ederim. Onlar benim en büyük öğretmenlerim oldu ve bana verdikleri her hediyeye, özellikle de üç yaşımda *Jurassic Park*'ı izlememe izin vermelerine minnettarım. Bana her oyunumda ve her şakamda eşlik eden, fantastik dünyalarımı daha büyük ve parlak hale getiren ağabeyim Andrew'a teşekkürler. Anlayabileceğimden çok daha büyük bir sevgiyi ve hatıraları bana veren büyükannelerim Barbara ve Mary ile büyükbabalarım George ve Frank'e; isimlerini sayamayacağım kadar çok teyze, amca ve kuzenlere; hayatlarına ve arka bahçelerine dahil olmama izin veren bütün komşu ve arkadaşlarıma minnettarım. Zorlu geçen on yıl boyunca bana ve ilginç kıyafet seçimlerime katlanan Natalie, Lauren, Teressa, Kim, Katrina ve Sam'e teşekkürler. Tabii ki bana kompozisyon ödevlerimde roman yazmamamı söyleyen, şimdiye kadar sahip olduğum tüm İngilizce ve sosyal bilgiler öğretmenlerime de teşekkürü borç bilirim. Beni hiç tanımadıkları halde sınırsız ilham veren Steven Spielberg, George Lucas, Peter Jackson, J.R.R. Tolkien, J.K. Rowling, C.S. Lewis'e... Küçük bir kasabada büyüdüm ama onlar sayesinde dünyam gözüme asla öyle görünmedi.

Güney Kaliforniya Üniversitesi ve Sinema Sanatları Bölümü bir şekilde beni kabul ederek hayatımı tamamen değiştirdiler. Senaryo profesörlerimin her biri beni yazarlığa yönlendirdiler ve bildiğim tüm numaraları onlar öğrettiler. Hikâye anlatma dürtümün, başarabileceğim bir uğraş olduğuna inanmamı ve olmak istediğim kişiye dönüşmemi sağladılar.

Yazarlık mesleğine senaryo dersleri sayesinde adım attım; bu yüzden onlara ne kadar teşekkür etsem azdır. Üniversitede bazıları çok yakın olmak üzere harika arkadaşlar edinecek kadar şanslıydım; Nicole, Kathryn, Shayna, Jen L., Erin, Angela, Bayan, Morgan, Jen R., Tori, Chez kardeşler, Traddie'ler ve daha niceleri... Beni tatlı bir yarış içinde daha iyi olmaya özendirdiler (ve bazen de hoş bir şekilde daha kötü olmaya).

Üniversiteden sonra, korkutucu ve imkânsız gibi görünen bir kariyer seçimiyle karşı karşıya kaldım. Şanslıydım ki arkamda Benderspink ve özellikle de *Kızıl Kraliçe*'yi yazmamı teşvik eden ilk yönetmenim Christopher Cosmos vardı. İlk taslağı bitirdiğimde, bunu New Leaf Edebiyat Ajansı'na gönderdi ve beni hayatımı değiştirecek bir yola soktu. En iyi yayıncıların himayesine girmiştim. Pouya Shahbazian hâlâ *Kızıl Kraliçe*'ye ve bana eğlence sektöründe yol gösteriyor. Kathleen Ortiz, *Kızıl Kraliçe*'nin ve benim dünyanın dört bir yanına açılan kapımız oldu. Korkusuz kaptanımız ve harika arkadaşım Jo Volpe; tuhaf isteklerime katlanan, vazgeçilmez destekçilerim Danielle Barthel, Jaida Temperly, Jess Dallow ve Jackie Lindert'a teşekkürlerimi sunarım. Bana rakamlarla arası iyi olduğu söylenen, benim gibi George Washington ve ABD futbol ligi takipçisi Dave Caccavo'ya da teşekkürler. Kusura bakmayın ama en iyisini en sona sakladım: Edebiyat dünyasında Kutupyıldızım olmaya devam eden Suzie Towsend'e minnettarım. *Kızıl Kraliçe* birçok kişinin ama özellikle de onun sayesinde kitap haline geldi. O her zaman ihtiyacım olan desteği verdi ve bunu yapabileceğime beni inandırdı.

Suzie beni arayıp *Kızıl Kraliçe* için bir teklif aldığımızı söylediğinde, ona o anda araba kullandığımı ve bir ağaca çarpabileceğimi söylemiştim. Kaza yapmadım ama Kari Sutherland ve HarperTeen Yayınları'ndan gelen ön teklifi kabul ettim. İlk editörüm Kari, bu büyük yayıncılık dünyasındaki yolculuğumda elimden tuttu ve taslağımı romana dönüştürdü. Ona, Alice Jerman ve tüm Harper ekibine sonsuz minnetimi kelimelere sığdıramıyorum. İlham verici ve harika yayın yönetmenim Jen Klonsky'e; yaym koordinatörlerim Alex Alexo ve Melinda Weigel'e ve virgüllerimle başka hiç kimsenin yapamayacağı şekilde uğraşan

editörüm Stephanie Evans'a teşekkürler. Üretim müdürü Lillian Sun'a, tasarım büyücüleri Sara Kaufman, Alison Klapthor ve Barb Fitzsimmons ile kapak sanatçısı Michael Frost'a teşekkür ederim. Gerçekten çok güzel bir kitap yarattınız. *Kızıl Kraliçe*'yi dünyaya tanıtan pazarlama ekibi Christina Colangelo ve Elizabeth Ward'a teşekkürler. Uluslararası yayın dünyasına erişmek için saatlerce çalışan benzersiz basım ekibi Gina Rizzo ve Sandee Roston'a; soğuk kalbime yavaşça süzülerek giren Epic Reads takımı Margot ve Aubry'ye; tanıdığım en çalışkan insanlardan biri olan Elizabeth Lynch (pin)'e ve *Kızıl Kraliçe* serisinin yolculuğunu cesurca şekillendiren Kristen Pettit'e teşekkür ederim.

Teşekkür etmem gereken bir dünya kadar insan olduğunu söylersem abartı olabilir (ama gerçekten de bir dünya eder). Geri kalan herkes benim eğlence sektörü takımım Benderspink'teki süvarilerimden oluşturuyor: Jake'ler, JC, Daniel, benimle daima uğraşan David ve çok fazla sayıdaki stajyerlere teşekkürler. Avukatım, namıdiğer "Batı Sahili babam" Steve Younger'a; *Kızıl Kraliçe*'yi beyaz perdeye taşıyacaklarını umduğum savaşçı prensesler Sara Scott ve Gennifer Hutchison'a minnettarım. Ve gerçek hayatta hiç tanışmadığım, bana her gün tweet atan ve e-posta gönderen insanlara... Yayıncılık ve eğlence dünyası, sosyal medyada çok canlı ve beni aralarına kabul eden, destekleyip ilham veren çok fazla kişiyle tanıştım. Her yazar, blogger ve hayran çok değerli; sözleriniz ve desteğiniz için çok teşekkür ederim; özellikle de Kanadalı ikizim, okuyucum, eleştirmenim ve arkadaşım Emma Theriault'a.

Ben bir yazarım ve bu çoğunlukla yalnız çalışmak anlamına gelse de hiç böyle hissetmedim. Yanımda duran ve tüm tuhaflıklarımı kabullenen herkese teşekkürler. Culver, Morgan, Jen, zihnimi okuyabilen Bayan, gizemli Erin ve beni (en azından sesli olarak) asla yargılamayan Angela'ya... Günleri atlatmama yardımcı olan ve hayata bağlayanlar: Jackson Market'teki, serseri kıyafetlerimi umursamayan barista; Target marketleri, sonbahar yaprakları, Pottery Barn mobilyaları, kitabevleri, yoga taytları, pejmürde tişörtler, ulusal parklar, Patriots (hem futbol takımı olan hem de vatansever kurucu atalarımız), George R.R. Martin

ve Wikipedia'ya minnet borçluyum. Ayrıca bu kitabın ikinci bölümünü yazdığım ve kitap yazma işine devam etme kararını verdiğim Montana eyaletine de teşekkürler.

Bu kadar geveze olduğum için üzgünüm ama bitirmek üzereyim. Bir kere daha, en iyi arkadaşım ve ihtiyacım olduğu halde istemeye yüz bulamadığım cesareti bana veren Morgan'a. Koridorun ışığını açık bırakmaya devam edeceğim. Ve tekrar ailem Heather ile Louis'e. Evden taşınmama ve çılgınca olsa da kitap yazmama izin verdiler. Çok uzakta ve çok pahalı bir üniversiteye gitmemi sağladılar ki bu da çılgıncaydı. İçimdeki ucubeyi, nasıl olduysa işlevsel bir insan evladına dönüştürdüler ki bu daha da çılgıncaydı. Beni desteklemeye, sevmeye, benim için fedakârlık yapmaya, bir yandan da ağzımın payını vermeye; bunları çoğu zaman aynı anda yapmaya devam ediyorlar. Beni bu noktaya onlar taşıdılar. Bu kitabın, geleceğin ve bu hayatımın gerçekleşmesini sağladılar. Bu tam bir çılgınlıktı.



